



mladi mjesec

STEPHENIE MEYER

*Mome tati, Stephenu Morganu –
Niko nikad nikome nije pružio više ljubavi i
bezuvjetne podrške nego ti meni.*

Volim te, također.

<< >>

SADRŽAJ



1. PROSLAVA.....	3
2. ŠAVOVI.....	29
3. SVRŠETAK.....	51
4. BUĐENJE.....	86
5. VARANJE.....	110
6. PRIJATELJI.....	126
7. PONAVLJANJE.....	146
8. ADRENALIN.....	166
9. TREĆI KOTAČ.....	185
10. PROPLANAK.....	207
11. SEKTA.....	232
12. ULJEZ.....	256
13. UBOJICA.....	276
14. OBITELJ.....	297
15. JUŽINA.....	315
16. PARIS.....	334
17. POSJETITELJICA.....	351
18. POGREB.....	372
19. UTRKA.....	391
20. VOLTERRA.....	408
21. PRESUDA.....	425
22. BIJEG.....	446
23. ISTINA.....	461
24. GLASANJE.....	482
EPILOG: POGODBA.....	507

*Ti siloviti užici imaju silovite svršetke
i umiru u svom slavlju kao vatra i puščani prah
što se u poljupcu nište.*

“Romeo i Julija”, drugi čin, šesti prizor

Zahvale

Silnu ljubav i hvalu dugujem svojemu suprugu i sinovima na trajnom razumijevanju i žrtvovanju u prilog mogega pisanja. Barem nisam jedina koja ima koristi od toga – sigurna sam da su mnogi mjesni restorani zahvalni na tome što više ne kuham.

Hvala ti, mama, što si mi najbolja prijateljica i što me puštaš da ti probijam uši pričanjem o svim poteškoćama pri radu. Hvala ti i na tome što si tako nevjerojatno kreativna i inteligentna, i što si izvjesnu mjericu oba ta dara prenijela u moje genetsko naslijeđe.

Hvala svoj mojoj braći i sestrama, Emily, Heidi, Paulu, Sethu i Jacobu, na tome što su mi dopustili da posudim njihova imena. Nadam se da s njima nisam učinila ništa zbog čega bi vam bilo krivo.

Posebno hvala mome bratu Paulu na poduci iz vožnje motocikla – imaš istinski dar za podučavanje.

Neizrecivo sam zahvalna svome bratu Sethu na trudu i geniju koji je uložio u stvaranje stranica www.stepheniemeyer.com. Izuzetno cijenim sve napore koje i dalje ulaže kao moj webmaster. Honorar ti je uplaćen, mali. Ovaj puta to ozbiljno mislim.

Hvala opet mome bratu Jacobu zbog stalnih stručnih savjeta u pitanjima automobilizma.

Velika hvala mojoj agentici Jodi Reamer zbog stalnih savjeta i pomoći u karijeri. Također i zato što podnosi moju ludost sa smiješkom, premda znam da bi me radije podvrgla svojim nindža-vještinama.

Ljubav, poljupce i zahvalnost dugujem mojoj izdavačici, prelijepoj Elizabeth Eulberg, zato što mi je iskustvo

turneja iz napora praktički pretvorila u pidžama-party, zato što je pripomagala i pridonosila mojim internet-skim uhođenjima, zato što je uvjerala snobove zatvorene u KEE-u (Klubu Elizabeth Eulberg) da me prime u svoje redove, te, e da, zato što je moje knjige dovela među najprodavanije na top-listi The New York Timesa, također.

Pregršt hvale svima u tvrtki Little, Brown and Company, na podršci i vjeri u potencijal mojih priča.

Te, napokon, hvala svim nadarenim glazbenicima koji mi pružaju nadahnuće, napose sastavu Muse – u ovom romanu ima emocija, prizora i sastavnica radnje koji su nastali iz pjesama Musea, a bez njihovog genija ne bi postojali. Također, Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjorie Fair, My Chemical Romance, Brand New, The Strokes, Armor for Sleep, The Arcade Fire i The Fray imali su presudnu važnost u borbi protiv spisateljske blokade.

UVOD

Imala sam dojam da sam zarobljena u jednoj od onih užasnih noćnih mora, onih u kojima moraš trčati, trčati sve dok ti pluća ne prsnu, ali ne možeš natjerati tijelo da ti se dovoljno brzo kreće. Noge kao da su mi se micale sve sporije i sporije dok sam se probijala kroz beščutnu gomilu, ali kazaljke na satu golemog zvonika nisu se usporavale. Nezaustavljivo, nezainteresiranom snagom neumoljivo su se okretale prema kraju – kraju svega.

Ali ovo nije bio san, a za razliku od more, nisam trčala da spasim *svoj* život; bila sam u utrci za spas nečega nemjerljivo dragocjenijeg. Vlastiti mi je život danas malo značio.

Alice je rekla da je itekako moguće da obje ovdje izgubimo život. Možda bi ishod bio drugačiji da nju nije zarobilo jarko danje svjetlo; samo sam ja mogla trčati ovim sunčanim, napučenim trgom.

A nisam mogla trčati dovoljno brzo.

I zato me bilo baš briga što nas okružuju iznimno opasni neprijatelji. Kad je počeo odzvanjati puni sat, vibrirajući mi pod potplatima presporih nogu, znala sam da ću zakasniti – i bilo mi je drago što nešto krvožedno čeka u prikrajku. Jer kad sam u ovome doživjela neuspjeh, odrekla sam se svake želje za životom.

Sa zvonika je opet odjeknulo zvono, a sunce je zasjalo sa same središnje tačke neba.

1. PROSLAVA

Bila sam devedeset devet cijelih devet posto sigurna da sanjam.

Razlozi moje tolike sigurnosti bili su u tome što sam, prvo, stajala u jarkom snopu sunčevog svjetla – onako zasljepljujuće bistrog svjetla kakvo nikad ne obasjava moje novo kišno prebivalište, gradić Forks u državi Washington – i, drugo, što sam gledala svoju baku Marie. Baka je već šest godina bila pokojna, pa je to pružalo čvrst dokaz u prilog teoriji o snu.

Baka se nije naročito promijenila; lice joj je izgledalo posve isto kakvog sam ga pamtila. Koža joj je bila meka i smežurana, stisnuta u tisuću borica što su blago prijanjale za kosti pod njima. Poput suhe marelice, ali okružena paperjastim oblakom guste sijede kose.

Usta su nam se – njezina stisnuta od bora – istovremeno raširila u jednaki iznenađeni poluosmijeh. Po svemu sudeći, ni ona nije očekivala da će me vidjeti.

Namjeravala sam joj postaviti pitanje; imala sam ih toliko – što to ona radi tu, u mom snu? Što je radila u proteklih šest godina? Je li djed u redu, i jesu li se pro našli tamo gdje već jesu? – ali ona je otvorila usta u isti mah kad i ja, pa sam zastala da je pustim da prva progovori. I ona je zastala, a onda smo se obje nasmiješile zbog te sitne nespretnosti.

“Bella?”

Nije me to baka pozvala po imenu, pa smo se obje okrenule da vidimo ko se to pridružio našem malom obiteljskom okupljanju. Nisam morala pogledati da bih znala ko je to; taj bih glas svugdje prepoznala – prepoznala i javila mu se, na javi ili u snu... ili čak u smrti, kladim se. Za taj bih glas prošla kroz vatru – ili, da manje dramatiziram, svaki dan gacala kroz hladnoću i beskrajnu kišu.

Edward.

Premda bih se uvijek oduševila što ga vidim – na javi i inače – i premda sam bila *gotovo* sigurna da sanjam, uspaničila sam se kad je Edward pošao prema nama kroz blještavi snop sunca.

Uspaničila sam se jer baka nije znala da volim vampira – niko to nije znao – pa kako ću joj sada objasniti to što se sjajna sunčeva svjetlost rasipa s njegove kože u tisuću okrajaka duginih boja, kao da je sazdan od kristala ili dijamanta?

Pa, bako, možda si primijetila da moj dečko svjetluca. To tako bude kad se nađe na suncu. Nemoj da te to zabrinjava...

Pa što on to radi? Cijeli razlog njegova življenja u Forksu, najkišovitijem mjestu na svijetu, leži u tome što ovdje može izlaziti danju, a da ne razotkrije tajnu svo-

je obitelji. A ipak, evo ga gdje elegantno korača prema meni – s najljepšim osmijehom na svome anđeoskom licu – kao da sam jedina ovdje.

U toj sekundi poželjela sam da nisam jedina iznimka za njegov zagonetni dar; obično sam bila vrlo zahvalna na tome što jedino moje misli on ne može čuti jednako jasno kao da su izgovorene naglas. Ali sada sam poželjela da čuje i mene, a time i upozorenje koje mu iz sve snage dovikujem u glavi.

Panično sam se osvrnula prema baki i vidjela da je prekasno. Upravo se okretala da me pogleda u čudu. Pogled joj je bio zgranut koliko i moj.

Edward – koji se i dalje smješкао tako prekrasno da mi se činilo kako će mi srce nabreknuti i iskočiti iz grudi – prišao mi je, obgrlio me i okrenuo se prema mojoj baki.

Bakin me izraz lica iznenadio. Umjesto da izgleda užasnuto, gledala me krotko, kao da očekuje prijekor. I stajala je u tako čudnom položaju – jedne ruke nespretno ispružene od tijela, protegnute i zatim ovijene oko zraka. Kao da je prigrlila nekoga meni neopazivoga, nekoga nevidljivog...

Tek tada, kad sam sagledala širu sliku, zapazila sam golemi pozlaćeni okvir što obuhvaća priliku moje bake. Ne shvaćajući što je to, podigla sam onu ruku koja mi nije bila oko Edwardova struka i pokušala je njome dotaknuti. Ona je potpuno vjerno izvela isti pokret, odražavajući ga. Ali tamo gdje su nam se prsti trebali dotaknuti nije bilo ničega osim hladnog stakla...

S mučnim, trenutnim udarcem, moj se san naglo pretvorio u moru.

To nije baka.

To sam *ja*. Ja u zrcalu. Ja – prastara, izborana i smežurana.

Edward je stajao kraj mene, bez odraza u zrcalu, nesnosno krasan, do vijeka sedamnaestogodišnjak.

Prislonio je svoje ledene, savršene usne na moj oronuli obraz.

“Sretan ti rođendan”, šapnuo je.

Naglo sam se probudila – širom otvorivši oči – i zinula da dođem do daha. Mutna siva svjetlost, ta poznata svjetlost oblačnog jutra, zamijenila je zasljepljujuće sunce iz moga sna.

Samo san, kazala sam samoj sebi. *To je bio samo san*. Duboko sam udahnula, a onda se opet trgnula kad mi je proradila budilica. Mali kalendar u kutu brojačnika na satu davao mi je do znanja da je danas trinaesti septembar.

Samo san, ali bar u jednom pogledu sasvim proročanski. Danas mi je rođendan. Službeno mi je osamnaest godina.

Mjesecima sam strepila od ovoga dana.

Cijeloga tog savršenog ljeta – najsretnijeg ljeta koje sam u životu provela, najsretnijeg ljeta koje je *iko igdje* ikada proveo, kao i najkišovitijeg ljeta u povijesti Olimpijskog poluotoka – ovaj sumorni datum vrebao je iz prikrajka i samo čekao da me zaskoči.

A sada, kad me snašao, bilo je još i gore nego što sam strahovala. Osjećala sam to – starija sam. Svaki dan sam sve starija, ali ovo je drugačije, gore, izmjerljivije. Osamnaest mi je godina.

A Edwardu nikad neće biti.

Kad sam otišla oprati zube, gotovo sam se iznenadila što se lice u zrcalu nije promijenilo. Zagledala sam se u

sebe, tražeći neki trag nastajanja bora u mojoj koži boje slonovače. Ipak, jedine bore bile su mi one na čelu, a znala sam da će i one nestati, samo da se uspijem opustiti. Nisam mogla. Obrve su mi ostale zapletene u zabrinutu crtu iznad usplahirenih smeđih očiju.

Bio je to samo san, iznova sam se podsjetila. Samo san... ali ujedno i moja najgora noćna mora.

Preskočila sam doručak, u žurbi da izađem iz kuće što je prije moguće. Nisam posve uspjela izbjeći svoga tatu, tako da sam morala provesti nekoliko minuta u izigravanju razdraganosti. Iskreno sam se pokušala oduševiti poklonima koje sam ga molila da mi ne kupi, ali svaki put kad sam se morala osmjehnuti, činilo mi se kao da samo što se nisam rasplakala.

Trudila sam se sabrati dok sam se vozila u školu. Bilo mi je teško izbiti iz glave onu viziju bake – *nisam* imala namjeru smatrati da sam to bila ja. Nisam osjećala ništa osim očaja sve dok nisam parkirala na poznatom prostoru iza gimnazije Forks i opazila Edwarda gdje stoji nepomično naslonjen o svoj ulašteni srebrni volvo, kao mramorni spomenik nekom zaboravljenom paganskom bogu ljepote. San mu nipošto nije bio ravan. A on je tu čekao *mene*, baš kao i svaki drugi dan.

Beznađe je trenutno minulo u meni; zamijenilo ga je čuđenje. Čak i nakon pola godine s njim, još nisam mogla vjerovati da zaslužujem imati ovoliko sreće.

Njegova sestra Alice stajala je uz njega. I ona me čekala.

Naravno, Edward i Alice nisu bili doista u rodu (u Forksu se smatralo da su svu braću i sestre Cullen usvojili dr. Carlisle Cullen i njegova supruga Esme, oboje vidno premladi da imaju djecu srednjoškolske dobi), ali koža im je bila navlas iste blijede boje, oči iste čudne

zlačane nijanse, obrubljene istim dubokim, modricama sličnim kolobarima. I njezino je lice, poput njegovoga, bilo zapanjujuće lijepo. Nekome upućenom – nekome poput mene – te su sličnosti otkrivale što su oni.

Od pogleda na Alice koja me tamo čeka – očiju boje okera blistavih od uzbuđenja dok drži kutijicu sa srebrnim omotom – namrgodila sam se. Kazala sam Alice da za rođendan ne želim ništa, *ništa*, ni poklone, pa čak ni pažnju. Očito, za moje se želje tu baš i nije marilo.

Zalupila sam vrata svojeg vozila, Chevroletovog kamioneta iz '53. – kiša mrvica hrđe sasula se na mokri asfalt – i polako otišla do njih. Alice je poskočila i pritrčala mi u susret, dok joj je lice male vile sjalo pod natapiranom crnom kosom.

“Sretan rođendan, Bella!”

“Psst!”, prosiktala sam i obazrela se po parkiralištu, da provjerim je li ju iko čuo. Zadnje što mi je trebalo bila je nekakva proslava dotične crne obljetnice.

Zanemarila me. “Želiš otvoriti svoj poklon sada ili kasnije?”, upitala me žustro dok smo skupa prilazile Edwardu, koji nas je i dalje čekao.

“Neću poklone”, pobunila sam se, sebi u bradu.

Kao da je napokon dokučila kakve sam volje. “U redu... onda kasnije. Je l' ti se sviđa spomenar koji ti je majka poslala? A fotoaparat koji ti je dao Charlie?”

Uzdahnula sam. Naravno da ona zna što sam sve dobila za rođendan. Edward nije jedini član svoje obitelji s neobičnim darovima. Alice je “vidjela” što moji roditelji planiraju čim su sami to odlučili.

“Aha. Super su.”

“*Meni* je to baš dobra ideja. Maturantica si samo jednom u životu. Mogla bi baš to i ovjekovječiti.”

“Koliko puta si *ti* bila maturantica?”

“To nije ista stvar.”

Tada smo stigle do Edwarda, koji mi je pružio ruku. Željno sam je primila, zaboravivši načas svoje mračno raspoloženje. Koža mu je, kao i uvijek, bila glatka, tvrda i vrlo hladna. Nježno mi je stisnuo prste. Pogledala sam mu u nemirne oči boje topaza, našto mi se i srce ne baš nježno stisnulo. Kad je začuo podrhtavanje otkucaja moga srca, opet se nasmiješio.

Podigao je slobodnu ruku i jednim hladnim vrškom prsta prešao po obodu mojih usana kad je progovorio. “Dakle, kao što je rečeno, nije mi dopušteno poželjeti ti sretan rođendan, je li tako?”

“Da. Tako je.” Nikad nisam mogla posve oponašati ritam njegovog savršenog, formalnog govora. Takvo što moglo se naučiti samo u nekom ranijem stoljeću.

“Samo provjeravam.” Prešao je rukom kroz kuštravu kosu boje bronce. “*Moguće* je da si se predomislila. Većini ljudi sviđa se slaviti rođendane i primati poklone.”

Alice se nasmijala, a taj zvuk bio je sav od srebra, kao zvonce na vjetru. “Naravno da će ti se svidjeti. Svi danas moraju biti dobri prema tebi i puštati ti na volju, Bella. Što je najgore što se može dogoditi?” Izgovorila je to kao retoričko pitanje.

“Da ostarim”, svejedno sam joj odgovorila, a glas mi nije bio onoliko čvrst koliko sam htjela.

Meni uz bok, Edwardov se osmijeh stisnuo u tvrdu crtu.

“Osamnaest godina nije neka naročita starost”, rekla je Alice. “Zar žene obično ne čekaju dvadeset devetu prije nego što se počnu uzrujavati zbog rođendana?”

“Starije su od Edwardovih”, promumljala sam.

Uzdahnua je.

“Tehnički rečeno”, kazala je, zadržavajući opušten ton. “Samo za jednu godinicu, ipak.”

A meni se činilo da... kad bih mogla biti *sigurna* u budućnost koju želim, sigurna da ću moći do vijeka biti uz Edwarda, i uz Alice i ostale Cullenove (po mogućnosti ne kao smežurana bakica)... onda mi godina-dvije ovamo ili onamo ne bi bile naročito bitne. Ali Edward se smrtno protivio svakoj budućnosti u kojoj bih se promijenila. Svakoj budućnosti u kojoj bih postala poput njega – u kojoj bih i ja postala besmrtna.

Pat-pozicija, tako je to nazvao.

Nisam istinski uviđala zašto Edward tako misli, ruku na srce. Što je to tako sjajno u smrtnosti? Biti vampir nije mi se činilo baš tako užasnim – barem ne na način na koji to rade Cullenovi.

“Kada ćeš biti kod kuće?”, nastavila je Alice, mijenjajući temu. Iz lica joj se vidjelo da smjera upravo ono što sam se nadala izbjeći.

“Nisam znala da planiram biti kod kuće.”

“Ma, budi fer, Bella!”, požalila se. “Nećeš nam valjda sada tako upropastiti cijelo veselje, je li?”

“Mislila sam da je poanta mog rođendana u onome što *ja* želim.”

“Dovest ću je od Charlieja odmah poslije škole”, kazao joj je Edward, posve me prečuvši.

“Moram na posao”, pobunila sam se.

“Zapravo, ne moraš”, rekla mi je Alice, puna sebe. “Već sam razgovarala s gospođom Newton. Zamijenit će ti smjenu. Kazala je da ti čestitam rođendan.”

“Ma – ma svejedno ne mogu doći”, promucala sam, dovijajući se nekakvoj isprici. “Jer, ovaj, još nisam stigla pogledati *Romea i Juliju* za engleski.”

Alice je prezirno frknula. “Ti znaš *Romea i Juliju* napamet.”

“Ali gospodin Berty kaže da ćemo u potpunosti cijeliti djelo tek kada vidimo glumačku izvedbu – tako je Shakespeare htio da se doživi.”

Edward je zakolutao očima.

“Već si gledala film”, optužila me Alice.

“Ali ne verziju iz šezdesetih. Gospodin Berty kaže da je ta najbolja.”

S Alicinog lica napokon je nestao onaj samodopadni smiješak. Oštro me pogledala.

“Možeš milom, a možeš i silom, Bella, ali na ovaj ili onaj način – ”

Edward ju je prekinuo u prijetnji. “Smiri se, Alice. Ako Bella želi gledati film, onda smije. Rođendan joj je.”

“Eto vidiš”, dodala sam.

“Dovest ću je oko sedam”, nastavio je. “Tako ćete imati više vremena da sve pripremite.”

Opet je zvonko odjeknuo Alicin smijeh. “Zvuči dobro. Vidimo se večeras, Bella! Bit će zabavno, vidjet ćeš.” Široko se osmjehnula – otkrivajući sve svoje savršene, svjetlucave zube – a onda mi dala pusu u obraz i otplešala prema svom prvom satu nastave dok se nisam ni snašla.

“Edwarde, molim te – ”, počela sam ga kumiti, ali on mi je studenim prstom pritisnuo usne.

“Poslije ćemo o tome. Da ne zakasnimo na nastavu.”

Niko se nije potrudio ni da nas pogleda kad smo sjeli na uobičajena mjesta u dnu učionice (danas smo imali gotovo potpuno jednak raspored sati – čudo jedno kakve je sve usluge Edward uspijevaio izvući od žena u upravi). Edward i ja sada smo bili predugo zajedno da

se o nama više govorka. Čak se ni Mike Newton više nije trudio mrko me gledati, od čega sam nekoć znala osjetiti izvjesnu grižnju savjesti. Sada mi se pak smiješio, a meni je bilo drago što je po svemu sudeći prihvatio da možemo biti samo prijatelji. Mike se preko ljeta promijenio – lice mu je izgubilo dio one oblosti, tako da su mu se jagodice istaknule, a blijedu, plavu kosu češljao je u novu frizuru; umjesto da bude sva nakostriješena, sad je bila duža i gelom učvršćena u pomno izrađen nehaj. Bilo je lako vidjeti što ga je za to nadahnulo – ali Edwardov se izgled nije mogao steći oponašanjem.

Kako je dan odmicao, razmišljala sam o načinima na koje bih mogla izbjeći to što mi se večeras već sprema u domu Cullenovih. Bilo bi već dovoljno loše da moram slaviti kad mi se žaluje. Ali, što je još gore, tamo će bez ikakve sumnje biti pažnje i darova.

Pažnja nikad nije nešto dobro, kao što može potvrditi svaka druga trapavica sklona nezgodama. Niko ne želi biti obasjan reflektorom kada bi lako mogao pasti na nos.

A ja sam vrlo izričito zamolila – dobro, zapravo naredila – da mi ove godine niko ne daje poklone. Čini se da Charlie i Renée nisu jedini koji su to odlučili zanemariti.

Nikad nisam imala previše novca, što mi nikad nije smetalo. Renée me podigla na plaći odgajateljice iz vrtića. Niti Charlie nije stjecao bogatstvo na svom radom mjestu – bio je načelnik policije ovdje, u sićušnome mjestu po imenu Forks. Jedini sam prihod stjecala tako što sam tri dana tjedno radila u mjesnoj prodavaonici sportske opreme. U ovako malom mjestu imala sam sreće što uopće imam posao. Svaki cent koji bih zaradila išao je u moju mikroskopsku ušteđevinu za studij.

(Studij mi je bio plan B. Još sam gajila nade u plan A, ali Edward je tako tvrdoglavo htio da ostanem čovjek...)

Edward je imao *pregrišt* novca – nisam htjela ni misliti koliko. Novac praktički ništa nije značio ni Edwardu ni ostatku Cullenovih. To je naprosto bilo nešto što se samo od sebe gomila kad se ima vremena u nedogled i sestru sposobnu nevjerojatno tačno predvidjeti burzovne trendove. Edward nikako nije shvaćao zbog čega mi smeta kad on troši novac na mene – zbog čega mi je neugodno kad me odvede u skupi restoran u Seattleu, zbog čega mi ne smije kupiti auto koji može postići brzinu veću od osamdeset kilometara na sat, ili zbog čega mu ne dopuštam da mi plati školarinu za studij (bio je apsurdno oduševljen planom B). Edward je smatrao da pravim nepotrebne probleme.

Ali kako da pustim da mi daje koješta kad mu ničim ne mogu uzvratiti? Iz nekog nedokučivog razloga, on želi biti sa mnom. Sve što mi da povrh toga samo uveličava taj nesrazmjer.

U ostatku dana Edward i Alice nisu više spomenuli moj rođendan, pa sam se stala polako opuštati.

Za ručkom smo sjedili za uobičajenim stolom.

Za tim je stolom vladalo neobično primirje. Nas troje – Edward, Alice i ja – sjedili smo na krajnjem južnom kraju stola. Sada, nakon što su “stariji” i donekle strašniji (barem u Emmettovom slučaju) Cullenovi maturirali, Alice i Edward nisu više djelovali tako prijeteće, pa nismo tu sjedili sami. Moji ostali prijatelji, Mike i Jessica (koji su prolazili nezgodnu fazu druženja nakon veze), Angela i Ben (čija je veza preživjela ljeto), Eric, Conner, Tyler i Lauren (iako se ova posljednja nije zaista ubrajala među prijatelje) sjedili su svi skupa, za istim stolom, s

druge strane nevidljive crte. Ta bi se crta rastopila za sunčanih dana, kad su Edward i Alice uvijek markirali, a onda bi se razgovor bez napora proširio i na mene.

Edwardu i Alice to sitno izopćavanje nije bilo ni čudno ni bolno kao što bi meni bilo. Jedva da su ga i zamijetili. Ljudima je uz Cullenove uvijek bilo neobično nelagodno, gotovo strašno, iz nekog razloga koji sami sebi nisu mogli objasniti. Ja sam bila rijetka iznimka od tog pravila. Katkad je Edwardu smetalo koliko se ugodno osjećam uz njega. Smatrao je sebe vrlo opasnim za moje zdravlje – a ja bih se silovito oprla tom mišljenju svaki put kad bi ga on izrekao.

Poslijepodne je brzo prošlo. Nastava je završila, a Edward me ispratio do kamioneta kao i obično. Ali ovaj put mi je otvorio suvozačka vrata. Alice je po svoj prilici otišla kući njegovim autom, kako bi me on mogao spriječiti da ne pobjegnem.

Prekrižila sam ruke i odbila pokušati da se maknem s kiše. “Rođendan mi je, zar ne smijem voziti?”

“Pretvaram se da ti nije rođendan, baš kao što si željela.”

“Ako mi nije rođendan, onda ne moram večeras u tvoju kuću...”

“Dobro onda.” Zatvorio je suvozačka vrata, prošao kraj mene i otvorio suprotna. “Sretan rođendan.”

“Psst”, mlako sam ga ušutkala. Ušla sam kroz otvorena vrata, žaleći što nije prihvatio prvu ponudu.

Edward se poigravao radijem dok sam vozila, odmahujući glavom od negodovanja.

“Tvoj radio ima užasan prijem.”

Namrštila sam se. Nisam voljela da mi kritizira kamionet. Kamionet je bio sjajan – imao je karakter.

“Hoćeš fora liniju? Vozi vlastiti auto.” Tako me uzrujavalo što to planira Alice, uz ionako tmurno raspoloženje, da su mi riječi zazvučale oštrije nego što sam namjeravala. Praktički nikad nisam bila prijeke ćudi prema Edwardu, pa je zbog tona mojih riječi morao stisnuti usne, da se ne nasmiješi.

Kad sam parkirala pred Charliejevom kućom, okrenuo se prema meni i uhvatio mi lice dlanovima. Bio je vrlo oprezan, pritisnuvši mi blago samo vrške prstiju uz sljepoočnice, jagodice i čeljust. Kao da sam iznimno lomljiva. A tako je upravo i bilo – barem u usporedbi s njim.

“Trebaš biti dobre volje, bar na današnji dan”, šapnuo mi je. Osjetila sam njegov slatki dah na licu.

“A ako ne želim biti dobre volje?”, upitala sam ga, dišući neravnomjerno.

Zlačane su mu se oči zažarile. “Onda šteta.”

U glavi mi se već vrtjelo kad mi se prignuo bliže i pritisnuo ledene usne na moje. Kao što je bez sumnje i namjeravao, zaboravila sam na sve svoje brige i posvetila se nastojanju da ne zaboravim udisati i izdisati.

Zadržao je usta na mojima, hladna, glatka i nježna, sve dok ga nisam obujmila rukama oko vrata i unijela se u poljubac s malo previše oduševljenja. Osjetila sam kako mu se usne zadižu kad mi je pustio lice i uhvatio moje ruke iza svoga vrata, da ih rasplete.

Edward je pažljivo postavio mnoga ograničenja našem tjelesnom odnosu, u namjeri da me održi na životu. Iako sam poštovala potrebu za održavanjem sigurnog razmaka između svoje kože i njegovih poput britve oštih, otrovom premazanih zuba, znala sam zaboraviti takve banalnosti dok me ljubio.

“Budi dobra, molim te”, dahnuo mi je uz obraz. Nježno je još jednom prislonio usne na moje, a onda se odmaknuo i preklopio mi ruke preko trbuha.

Bilo mi je bubnjalo u ušima. Stavila sam jednu ruku na srce. Hiperaktivno mi je tuklo pod dlanom.

“Misliš da ću se ikada snaći u ovome?”, upitala sam se, uglavnom za svoj račun. “Da će mi srce možda jednoga dana prestati nastojati iskočiti iz grudi svaki put kad me dotakneš?”

“Stvarno se nadam da neće”, rekao je pomalo samodopadno.

Zakolotala sam očima. “Idemo gledati kako se Capulettijevi i Montecchijevi makljaju, može?”

“Tvoja želja, moja zapovijed.”

Edward se izvalio na kauču dok sam ja puštala film i premotavala najavnu špicu. Kad sam sjela na rub ležaljke pred njim, objumio me rukama oko struka i privio uz grudi. Nisu bile baš onoliko udobne kao što bi bio jastučić, imajući u vidu da su mu prsa bila tvrda i hladna – i savršena – kao u skulpture od leda, ali definitivno su mi bile draže. Skinuo je stari pokrivač s naslona kauča i umotao me u njega, da se ne smrznem uz njegovo tijelo.

“Znaš, nikad nisam imao naročitih živaca za Romea”, spomenuo je kad je film počeo.

“Što fali Romeu?”, upitala sam ga, pomalo uvrijeđeno. Romeo mi je bio jedan od najdražih književnih likova. Sve dok nisam upoznala Edwarda, pomalo sam se palila na njega.

“Pa, prije svega, zaljubljen je u tu Rosalinu – zar ti se ne čini da zbog toga djeluje pomalo čudljivo? A onda, samo nekoliko minuta nakon njihova vjenčanja, on ubije Juliji bratića. To nije baš dično. Greška za greškom. Je li uopće mogao iole potpuniije uništiti vlastitu sreću?”

Uzdahnula sam. “Hoćeš da sama ovo odgledam?”

“Ne, ionako ću uglavnom gledati tebe.” Prstima je počeo iscrtavati šare na koži moje podlaktice, tako da sam se naježila. “Hoćeš li pustiti suzu?”

“Vjerojatno”, priznala sam, “budem li obraćala pažnju.”

“Onda ti je neću odvrćati.” Ali osjetila sam njegove usne na kosi, a to mi je jako odvrćalo pažnju.

Film me napokon zaokupio, dobrim dijelom i zato što mi je Edward šaputao Romeov tekst u uho – u usporedbi s njegovim neodoljivim, baršunastim glasom, glumac je zvučao slabašno i promuklo. A i jesam pustila suzu, kad se Julija probudila i zatekla svojeg novopečenog muža mrtvog. Njemu je to bilo nekako smiješno.

“Priznajem, pomalo mu ovdje zavidim”, rekao je Edward, brišući mi suze uvojkom moje kose.

“Vrlo je lijepa.”

Zgađeno je progundao. “Ne zavidim mu na *djevojci* – samo na lakoći samoubojstva”, pojasnio mi je podrugljivo. “Vama ljudima je tako lako! Samo trebate strusiti sitnu bočicu biljnih ekstrakata...”

“Što?”, zgranula sam se.

“O tome sam jedanput bio prinuđen razmišljati, a iz Carlisleovog iskustva znao sam da neće biti jednostavno. Nisam uopće siguran na koliko se načina Carlisle pokušao ubiti u početku... nakon što je shvatio što je postao...” Glas, koji mu je tu postao ozbiljan, opet se razvedrio. “A očito je i dalje izvrsna zdravlja.”

Izvila sam se da mu mogu promotriti izraz lica. “O čemu ti to govoriš?”, oštro sam ga upitala. “Kako to misliš da si jedanput bio prinuđen razmišljati o tome?”

“Prošlog proljeća, kad si... gotovo stradala...” Zastao

je da duboko udahne, nastojeći povratiti onaj ton zadirivanja. “Naravno, nastojao sam se usredotočiti na to da te nađem živu, ali dio mojih misli bio je posvećen kovanju planova za slučaj neuspjeha. Kao što kažem, teže mi je nego čovjeku.”

Na sekundu, sjećanje na onaj moj odlazak u Phoenix proletjelo mi je glavom, tako da mi se smučilo. Sve sam to vidjela tako jasno – zasljepljujuće sunce, valove vreline što se uzdižu s betona dok u očajničkoj žurbi trčim u susret sadističkom vampiru koji me želi mučiti i ubiti. Jamesa, koji me čeka u prostoriji sa zrcalima, gdje drži moju majku kao taokinju – kako sam barem mislila. Nisam znala da je sve to tek varka. Baš kao što James nije znao da Edward hita meni u pomoć; Edward je stigao na vrijeme, ali bilo je gusto. Bez razmišljanja, prstima sam prešla preko ožiljka u obliku polumjeseca na svojoj ruci, koji mi je uvijek za nekoliko stupnjeva bio hladniji od ostatka kože.

Protresla sam glavom – kao da mogu otresti ružne uspomene – i pokušala shvatiti što Edward želi reći. “Želudac mi se neugodno okrenuo. “Planova za slučaj neuspjeha?”, ponovila sam.

“Pa, nisam namjeravao živjeti bez tebe.” Zakolutao je očima kao da bi ta činjenica bila očita i djetetu. “Ali nisam bio siguran *kako* da to izvedem – znao sam da mi Emmett i Jasper nikad ne bi pomogli... pa sam mislio da možda odem u Italiju i već nekako isprovociram Volture.”

Nisam htjela vjerovati da misli ozbiljno, ali zlaćane su mu oči bile zamišljene, usredotočene na nešto u velikoj daljini, dok je razmišljao kako bi mogao sebi oduzeti život. Naglo sam se razbjesnila.

“Kakve to *Volture?*”, srdito sam ga upitala.

“Volturi su obitelj”, objasnio mi je, gledajući i dalje nekamo drugamo. “Vrlo stara, vrlo moćna obitelj našeg soja. Oni su najsličniji kraljevskoj obitelji u našem svijetu, rekao bih. Carlisle je kraće vrijeme živio s njima ispočetka, u Italiji, prije nego što se doselio u Ameriku – sjećaš li se te priče?”

“Naravno da se sjećam.”

Nikad neću zaboraviti svoj prvi posjet njegovom domu, golemoj bijeloj ladanjskoj kući zakopanoj duboko u šumu pokraj rijeke, kao ni sobu gdje je Carlisle – Edwardov otac na toliko istinskih načina – imao zid pun slika koje ilustriraju njegovu osobnu povijest. Najživopisnije, najšarenije platno na tom zidu, a i najveće, potjecalo je iz vremena koje je Carlisle proveo u Italiji. Naravno da sam se sjećala one smirene četvorice, lica predivnih kao u serafina, naslikanih kako s najvišeg balkona promatraju uskovitlanu vrevu boje. Premda je slika bila stoljećima stara, Carlisle – zlatokosi anđeo na njoj – ostao je nepromijenjen. A ja sam se sjećala i ostale trojice, Carlisleovih ranih poznanika. Edward nikad nije imenom *Volturi* nazvao taj prelijepi trojac, dvojicu vrane kose, jednoga snježnobijele. Rekao je da su to Aro, Caius i Marcus, moćni mecene umjetnika...

“Uglavnom, Volturima se ne ide uz dlaku”, nastavio je Edward, prekidajući me u snatrenju. “Osim ako ti se ne mili poginuti – ili što god već s nama biva.” Glas mu je bio tako smiren da je zvučao kao da mu je ta mogućnost gotovo dosadna.

Bijes mi se pretvorio u užasnutost. Uhvatila sam njegovo mramorno lice i vrlo ga čvrsto stisnula.

“Da ti nikad, nikad, nikad više takvo što nije palo na

pamet!”, rekla sam. “Što god da se meni dogodi, *zabranojeno* ti je dići ruku na sebe!”

“Nikada te više neću dovesti u opasnost, tako da je to nebitno.”

“*Dovesti* me u opasnost! Zar nismo ustanovili da sam ja kriva za sve ove nesreće?” Ljutila sam se sve više. “Kako se samo usuđuješ uopće tako nešto pomisliti?” Pojam da bi Edward prestao postojati, sve i ako ja umrem, bio mi je nesnosno bolan.

“A što bi ti učinila, kad bi situacija bila obrnuta?”, upitao me.

“To nije ista stvar.”

Kao da mu nije bilo jasno u čemu je razlika. Zahotao se.

“Što i ako ti se doista nešto dogodi?” Probljedjela sam na tu pomisao. “Htio bi da se odem *koknuti*?”

Tračak boli prešao mu je savršenim licem.

“Mislim da shvaćam što hoćeš reći... donekle”, priznao je. “Ali što bih ja radio bez tebe?”

“Isto ono što si već radio prije nego što sam se ja pojavila i zakomplicirala ti postojanje.”

Uzdahnuo je. “Tebi je to tako jednostavno.”

“I trebalo bi biti. Ja zbilja nisam tako zanimljiva.”

Pokušao se usprotiviti, ali onda je odustao. “Nebitno”, podsjetio me. Naglo se uspravio i pravilnije sjeo, pomaknuvši me u stranu, tako da se više nismo doticali.

“Charlie?”, pretpostavila sam.

Edward se osmjehnuo. Trenutak potom, začula sam kako se policijski automobil zaustavlja pred kućom. Napipala sam mu ruku i čvrsto je uhvatila. Moj tata može bar toliko podnijeti.

Charlie je ušao s kutijom za picu u rukama.

“Hej, djeco.” Široko mi se osmjehnuo. “Mislio sam da bi ti za rođendan dobro došao predah od kuhanja i pranja posuđa. Gladna si?”

“Nego što. Hvala, tata.”

Charlie nije komentirao to što Edward nema teka. Već se bio navikao da Edward preskače večeru.

“Smijem li posuditi Bellu za večeras?”, upitao ga je Edward kad smo Charlie i ja pojeli.

Pogledala sam Charlieja u nadi. Možda on doživljava rođendane kao obiteljske dane kad se ostaje kod kuće – ovo mi je prvi rođendan uz njega, prvi rođendan otkako se moja mama Renée preudala i preselila na Floridu, tako da nisam znala što on sada očekuje.

“Samo ti daj – Marinersi večeras igraju protiv Soxa”, objasnio je Charlie, a meni je nada ugasnula. “Tako da vam ionako ne bih bio nikakvo društvo... Evo.” Dohvatio je fotoaparat koji mi je kupio na prijedlog Renée (jer će mi snimke trebati za spomenar) i dobacio mi ga.

Trebao je biti pametniji – koordinacija mi nikad nije bila jača strana. Aparat mi se odbio s vrha prsta i pao prema podu. Edward ga je dohvatio prije nego što se stigao razbiti na linoleumu.

“Dobro loviš”, zapazio je Charlie. “Ako večeras bude kakve zabave kod Cullenovih, Bella, daj to malo snimi. Znaš kakva ti je majka – tražit će da vidi slike prije nego što ih stigneš snimiti.”

“Dobro si se toga sjetio, Charlie”, rekao je Edward i pružio mi fotoaparat.

Okrenula sam objektiv prema Edwardu i snimila prvu sliku. “Radi.”

“Baš dobro. Hej, pozdravi mi Alice. Već dosta dugo nije svratila.” Charlie je spustio kut usana.

“Prošla su samo tri dana, tata”, podsjetila sam ga. Charlie je bio lud za Alice. Vezao se uz nju prošlog proljeća, kad mi je pomagala pri nespretnom oporavku; Charlie će joj dovijeka biti zahvalan što ga je poštedjela užasa pomaganja gotovo odrasloj kćeri pri tuširanju. “Reći ću joj.”

“U redu. Dobro se zabavite večeras, djeco.” To nam je bio jasan znak da odemo. Charlie se već polako premještao prema dnevnoj sobi i televizoru.

Edward se pobjedonosno nasmiješio i uhvatio me za ruku da me izvuče iz kuhinje.

Kad smo došli do kamioneta, opet mi je otvorio suvozačka vrata, a ovaj put se nisam usprotivila. Još mi je bilo teško naći zabito skretanje prema njegovoj kući u mraku.

Edward nas je odvezao na sjever kroz Forks, vidljivo se jedeći zbog ograničenja brzine koje mu je nametao moj prehistorijski Chevy. Motor je prostenjao još glasnije nego inače kad ga je potjerao preko sedamdeset.

“Lakše malo”, upozorila sam ga.

“Znaš što bi tebe oduševilo? Jedan lijepi mali Audijev kupe. Vrlo tih, s mnogo snage...”

“Mom kamionetu ništa ne fali. A kad smo već kod nepotrebnog luksuza, ako ti je život mio, nisi potrošio novac na nekakve rođendanske poklone.”

“Ni centa”, rekao je kreposno.

“Tako treba.”

“Možeš mi učiniti jednu uslugu?”

“Ovisi o čemu se radi.”

Uzdahnuo je, a krasno mu se lice uozbiljilo. “Bella, posljednji stvarni rođendan koji je iko od nas imao bio je Emmettov, 1935. godine. Imaj malo razumijevanja, i ne budi teška večeras. Svi su oni vrlo uzbuđeni.”

Uvijek bi me malo zaprepastilo kad bi spomenuo takve stvari. “U redu, bit ću pristojna.”

“Vjerojatno bih te trebao upozoriti...”

“Upozori, molim te.”

“Kada ti kažem da su svi oni uzbuđeni... Doista mišlim na *sve* njih.”

“Na sve?”, zagrcnula sam se. “Mislila sam da su Emmett i Rosalie u Africi.” Ostatak Forksa bio je pod dojmom da su stariji Cullenovi ove godine otišli na studij u Dartmouth, ali ja sam znala istinu.

“Emmett je htio doći.”

“Ali... Rosalie?”

“Znam, Bella. Ne brini se, ponašat će se besprijeorno.”

Nisam mu odgovorila. Kao da sam se mogla *ne* brinuti, samo tako. Za razliku od Alice, Edwardova druga “posestrima”, zlaćano plavokosa i jedinstveno lijepa Rosalie, nije mi bila naročito sklona. Zapravo, osjećaj je bio pomalo snažniji od puke nesklonosti. Što se Rosalie ticalo, bila sam uljez koji nije dobrodošao u tajnom životu njezine obitelji.

Osjećala sam groznu grižnju savjesti zbog sadašnje situacije, pretpostavljajući da sam sama kriva za dugotrajno izbivanje Rosalie i Emmetta, čak i ako mi je potajice bilo ugodno što je ne moram viđati. Doista mi je pak nedostajao Emmett, Edwardov zaigrani medo od brata. U mnogo pogleda je bio upravo onaj stariji brat kojega sam oduvijek željela imati... samo mnogo, mnogo stravičniji.

Edward je odlučio promijeniti temu. “Onda, ako mi ne daš da ti kupim Audi, postoji li išta što bi voljela dobiti za svoj rođendan?”

Riječi su iz mene izašle šapatom. “Znaš ti što bih ja voljela.”

Duboko mrgođenje usjeklo mu je bore u mramorno čelo. Očito je želio da smo ostali kod Rosalie.

Imala sam dojam da danas često vodimo ovu raspravu.

“Nemoj večeras, Bella. Molim te.”

“Pa, možda mi Alice dade ono što želim.”

Edward je zarežao – duboko i prijeteće. “Ovo ti neće biti zadnji rođendan, Bella”, zavjetovao se.

“To nije fer!”

Učinilo mi se da čujem kako mu zubi škljocaju kad ih je stisnuo.

Sada smo dolazili pred kuću. Jarka svjetlost sjala je iz svakog prozora u prizemlju i na katu. Dugi niz jarkih lampiona visio je sa zabata trijema, mekim sjajem oblijevujući golema cedrova stabla oko kuće. Velike zdjele pune cvijeća – ružičastih ruža – stajale su duž širokih stuba pred ulazom.

Prostjenjala sam.

Edward je duboko udahnuo da se smiri. “Ovo je proslava”, podsjetio me. “Nastoj biti ljubazna.”

“Jasno”, promrmljala sam.

Obišao je auto, otvorio mi vrata i ispružio ruku.

“Imam jedno pitanje.”

Oprezno je pričekao.

“Ako razvijem ovaj film”, rekla sam, poigravajući se aparatom u ruci, “hoćeš li se vidjeti na slici?”

Edward je prasnuo u smijeh. Pomogao mi je da izađem iz auta, odvuкао me stubama i još se smijao kad mi je otvorio vrata.

Svi su me čekali u golemoj bijeloj dnevnoj sobi; kad sam ušla u kuću, dočekali su me glasno uglas viknuvši

“Sretan rođendan, Bella!”, a ja sam porumenjela i pogledala u pod. Alice je, pretpostavila sam, prekrila svaku vodoravnu plohu ružičastim svijećama i desecima kristalnih zdjela ispunjenih stotinama ruža. Kraj Edwardovog koncertnog glasovira stajao je stol s bijelim stolnjakom, a na njemu ružičasta rođendanska torta, još ruža, stakleni tanjurići naslagani na hrpu i gomilica poklona u srebrnim omotima.

Bilo je stoput gore nego što sam zamišljala.

Osjetivši da sam pogođena, Edward me ohrabrujuće obgrlio oko struka i poljubio u tjeme.

Edwardovi roditelji, Carlisle i Esme – nemoguće mladoliki i ljupki kao i uvijek – stajali su najbliže vratima. Esme me oprezno zagrlila, dotaknuvši mi lice mekom kosom boje karamele kad me poljubila u čelo, a onda me Carlisle obgrlio oko ramena.

“Oprosti na ovome, Bella”, teatralno mi je prišapnuo. “Nismo mogli obuzdati Alice.”

Rosalie i Emmett stajali su iza njih. Rosalie se nije smiješila, ali barem se nije ni mrštila. Emmettu se lice rastezalo u širok osmijeh. Već ih mjesecima nisam vidjela; zaboravila sam kako je Rosalie veličanstveno lijepa – bilo mi ju je gotovo bolno gledati. I zar je Emmett oduvijek bio... *ovoliki?*

“Uopće se nisi promijenila”, rekao je Emmett, hineći razočaranje. “Očekivao sam osjetnu razliku, ali evo tebe, rumene baš kao i uvijek.”

“Ma baš ti hvala, Emmette”, rekla sam i porumenjela još jače.

Nasmijao se. “Moram načas skoknuti van” – zastao je da urotnički namigne Alice – “pa da nisi izvodila ništa sumnjivo dok me ne bude bilo.”

“Nastojat ću.”

Alice je pustila Jasperovu ruku i doskakutala do mene, dok su joj svi zubi svjetlucali pri jarkoj svjetlosti. I Jasper se nasmiješio, ali zadržao se podalje. Onako dug i plavokos, stajao je naslonjen uza stup u dnu stubišta. U danima koje smo morali provesti stiješnjeni skupa u Phoenixu, mislila sam da je uspio nadvladati odbojnost prema meni. Ali počeo se opet ponašati upravo onako kao i prije – izbjegavati me što više može – čim je nestalo privremene dužnosti da me štiti. Znala sam da to nije ništa osobno, tek predostrožnost, pa sam se trudila ne doživljavati to pretjerano osobno. Jasperu je bilo teže držati se načina prehrane Cullenovih nego ostatku obitelji; mirisu ljudske krvi odolijevao je teže nego ostali – jer nije imao toliko prakse kao oni.

“Vrijeme je da otvoriš poklone”, izjavila je Alice. Hladnom me rukom uhvatila pod mišku i odvukla do stola s tortom i sjajnim paketima.

Složila sam pravu mučeničku facu. “Alice, znam da sam ti rekla da ne želim ništa – ”

“Ali ja te nisam poslušala”, zločesto mi je upala u riječ. “Otvori ovaj.” Uzela mi je aparat iz ruke i namjesto njega stavila veliku, četvrtastu srebrnu kutiju.

Kutija je bila tako laka da mi se činila praznom. Najlepnica na gornjoj strani davala mi je do znanja da je od Emmetta, Rosalie i Jaspera. S tremom sam strgnula omot, te se zagledala u kutiju pod njim.

Radilo se o nekakvom elektroničkom uređaju s nizom brojki u nazivu. Otvorila sam kutiju, nadajući se da će mi se malo razjasniti o čemu se radi. Ali kutija je *bila* prazna.

“Ovaj... hvala.”

Rosalie se tada čak osmjehnula. Jasper se glasno nasmiyao. “To ti je linija za kamionet”, objasnio mi je. “Emmett ti je upravo instalira, tako da je ne možeš vratiti.”

Alice je uvijek bila za korak ispred mene.

“Hvala vam, Jaspere, Rosalie”, rekla sam im, široko se nasmiješivši kad sam se sjetila kako se Edward danas popodne žalio na moj radio – očito, sve je to bio dio igre. “Hvala ti, Emmette!”, doviknula sam glasnije.

Čula sam njegov potmulji smijeh iz moga kamioneta, pa se nisam mogla i sama ne nasmiyati.

“Sada otvori moj i Edwardov”, rekla je Alice, tako uzbuđena da joj je glas postao rezak i piskutav. Pružila mi je mali, plosnati četverokut.

Okrenula sam i ošinula Edwarda pogledom baziliska. “Obećao si mi.”

Prije nego što je stigao odgovoriti, Emmett je uskočio kroz vrata. “Taman na vrijeme!”, kliknuo je. Progurao se iza Jaspere, koji je također prišao bliže nego obično da bolje vidi.

“Nisam potrošio ni centa”, potvrdio mi je Edward. Odmaknuo mi je pramen kose s lica, a koža mi se sva naježila od njegova dodira.

Duboko sam udahnula i obratila se Alice. “Daj mi ga”, uzdahnula sam.

Emmett je počeo oduševljeno hihotati.

Uzela sam paketić, kolutajući očima prema Edwardu kad sam zavukla prst pod rub papira i cimnula ga na mjestu gdje je bio zalijepljen.

“A, kvragu”, promrsila sam kad mi je papir porezao prst; izvukla sam ga da pogledam kolika je ozljeda. Jedna jedina kapljica krvi curila je iz sićušne posjekotine.

Sve se tada odvijalo vrlo brzo.

“Ne!”, zaurao je Edward.

Bacio se na mene, bacajući me unatrag preko stola. Stol se srušio, kao i ja, a torta i pokloni, cvijeće i tanjurići rasuli su se na sve strane. Pala sam u metež razbijenog kristala.

Jasper je odalamio u Edwarda, što je zatutnjalo kao sraz kamenih gromada u planinskom odronu.

Začuo se još jedan zvuk, krvožedno režanje koje kao da je doprlo iz dubine Jasperovih grudi. Jasper se pokušao probiti pokraj Edwarda, škljocajući zubima na manje od pedlja od Edwardova lica.

Emmett je sljedeće sekunde ščepao Jaspera odostraga, priklještivši ga svojim čelično čvrstim stiskom, ali Jasper se nastavio koprcati, mahnitih, šupljih očiju upe-renih jedino u mene.

Povrh šoka, osjetila sam i bol. Strovalila sam se na pod kraj glasovira, nagoni raširivši ruke da ublažim pad, i pala u oštre krhotine stakla. Tek sam sada osjetila oštru, vruću bol koja mi je sijevnula od zapešća do pregiba lakta.

Ošamućena i dezorijentirana, podigla sam pogled s jarkocrvene krvi što mi je počela teći iz podlaktice – i ugledala grozničave oči šestoro odjednom strahovito gladnih vampira.

2. ŠAVOVI

Carlisle je jedini ostao pribran. Stoljeća iskustva u službama hitne pomoći čule su se u njegovom smirenom, autoritativnom glasu.

“Emmette, Rose, izvedite Jaspera iz kuće.”

Emmett se bar ovaj put nije smiješio. Kimnuo je glavom. “Dođi, Jaspere.”

Jasper se stao otimati iz Emmettovog neraskidivog stiska, koprcajući se, pokušavajući dohvatiti brata iskeženim zubima, pogleda i dalje posve neuračunljivog.

Edwardovo lice bilo je bjelje od krpe kad se okrenuo na peti i čučnuo nada me, zauzimajući očito obrambeni stav. Duboko, upozoravajuće režanje protisnulo mu se kroz stisnute zube. Bilo mi je jasno da uopće ne diše.

Rosalie je, s neobično samodopadnim izrazom na svom božanskom licu, stala pred Jaspera – pazeći da ostane podalje od njegovih zuba – i pomogla Emmettu

da ga izgura kroz staklena vrata koja im je pridržala Esme, jednom rukom prekrivajući usta i nos.

Esmino srcoliko lice bilo je puno stida. “Tako mi je žao, Bella”, jauknula je kad je krenula za ostalima iz kuće.

“Pusti me da pridem, Edwarde”, promrmljao je Carlisle.

Prošla je sekunda, a onda je Edward polako kimnuo glavom i opustio gard.

Carlisle je kleknuo kraj mene i prignuo se blizu da mi pregleda ruku. Osjećala sam skamenjeni šok na svome licu, pa sam se pokušala pribitati.

“Evo, Carlisle”, rekla je Alice i pružila mu ručnik.

Odmahnuo je glavom. “Previše je stakla u rani.” Protegao se i otrgnuo dugu, tanku traku s poruba bijelog stolnjaka. Njome mi je omotao ruku iznad lakta, napravivši povesku. Obuzimala me mučnina od mirisa krvi. U ušima mi je zvonilo.

“Bella”, tiho je rekao Carlisle. “Bi li htjela da te odvezem u bolnicu, ili hoćeš da ti to tu sredim?”

“Tu, molim”, šapnula sam. Da me odveze u bolnicu, ovo se nikako ne bi dalo sakriti od Charlieja.

“Donijet ću ti torbu”, rekla je Alice.

“Odnesimo je na kuhinjski stol”, rekao je Carlisle Edwardu.

Edward me podigao bez napora, dok mi je Carlisle održavao stalan pritisak na ruci.

“Kako se osjećaš, Bella?”, upitao me Carlisle.

“Dobro mi je.” Glas mi je bio prihvatljivo smiren, zbog čega mi je bilo drago.

Edwardovo lice bilo je poput kamena.

Alice je već bila ondje. Carlisleova crna torba stajala je na stolu, a mala, ali jarka stolna svjetiljka bila je

ukopčana u zidnu utičnicu. Edward me nježno posjeo u stolicu, a Carlisle je privukao drugu. Smjesta je prionuo na posao.

Edward je stajao iznad mene, i dalje se zaštitnički držeci, i dalje ne dišući.

“Samo ti idi, Edwarde”, uzdahnula sam.

“Mogu ja”, ostao je uporan. Ali čeljust mu se sva ukočila; oči su mu plamtjele od intenzivne žeđi kojoj se opirao, toliko goroj po njega negoli po ostale.

“Ne moraš se junačiti”, rekla sam mu. “Carlisle me može srediti bez tvoje pomoći. Idi na zrak.”

Lecnula sam se kad me zapeklo nešto što mi je Carlisle radio na ruci.

“Ostat ću”, rekao je.

“Zašto si toliko mazohist?”, promrsila sam.

Carlisle se odlučio umiješati. “Edwarde, bolje bi bilo da odeš naći Jaspera dok još nije predaleko odmaknuo. Siguran sam da je ljut na sebe, a sumnjam da će sada htjeti saslušati ikoga osim tebe.”

“Da”, spremno sam se složila. “Idi nađi Jaspera.”

“Mogao bi stvarno učiniti nešto korisno”, dodala je Alice.

Edward je stisnuo oči kad smo se svi okomili na njega, ali napokon je kimnuo i glatko izjurio kroz stražnja vrata kuhinje. Bila sam sigurna da nije nijednom udahnuo otkako sam porezala prst.

Tup, umrtvljen osjećaj širio mi se rukom. Premda je olakšao oštru bol, podsjetio me na ranu, pa sam pažljivo stala promatrati Carlisleovo lice da ne mislim o onome što mu ruke rade. Kosa mu je imala zlatan odsjaj pod jarkom svjetiljkom dok se naginjao nad moju ruku. Osjetila sam slabe početke mučnine u dnu želuca, ali

čvrsto sam odlučila ne dopustiti da me nadvlada uobičajena gadljivost. Više nisam osjećala bol, samo blagi osjećaj cimanja koji sam se trudila zanemariti. Nema razloga da se ispovraćam kao mala beba.

Da mi nije bila pred očima, ne bih ni opazila da je Alice odustala i iskrala se iz prostorije. S tankim smiješkom isprike na usnama izgubila se kroz vrata kuhinje.

“Pa, to bi bili svi”, uzdahnula sam. “Barem sam u stanju isprazniti gledalište.”

“Nisi ti kriva”, utješio me Carlisle i tiho se zahihotao. “To se može svakome dogoditi.”

“Može”, ponovila sam. “Ali obično se dogodi samo meni.”

Opet se nasmijao.

Njegova opuštena smirenost bila je utoliko nevjerovatnija u izravnoj opreci s reakcijom svih ostalih. Na licu mu nisam opažala ni tračka tjeskobe. Radio je brzim, sigurnim pokretima. Osim našeg tihog disanja, čulo se samo blago *plink, plink* padanja malih krhotina stakla na sto, jedne za drugom.

“Kako ti to polazi za rukom?”, upitala sam ga. “Čak ni Alice i Esme...”, ušutjela sam i u čudu odmahнула glavom. Premda su se ostali odrekli tradicionalne vampirske prehrane jednako apsolutno kao i Carlisle, jedino je on mogao istrpjeti miris moje krvi a da ne padne u intenzivno iskušenje. Očito je bila riječ o nečemu daleko težem nego što se uz njega činilo.

“Godine i godine prakse”, rekao mi je. “Više jedva da osjećam taj miris.”

“Misliš da bi ti bilo teže kad bi otišao na duži dopust iz bolnice? Gdje uopće ne bi bio blizu krvi?”

“Možda.” Slegnuo je ramenima, ali ruke su mu ostale

mirne. “Nikad nisam osjetio potrebu za dužim dopustom.” Uputio mi je blještav osmijeh. “Previše uživam u svom poslu.”

Plink, plink, plink. Iznenadilo me koliko mi je to stakla u ruci. Došla sam u napast da bacim pogled na sve veću gomilicu, čisto da vidim kolika je, ali znala sam da mi to ne bi pomoglo u borbi protiv povraćanja.

“U čemu to tačno uživaš?”, zanimalo me. Nije to imalo smisla – koliko je godina napora i odricanja zacijelo uložio da dođe do tačke gdje može ovo podnositi s lakoćom. K tome, htjela sam da nastavi govoriti; u razgovoru nisam razmišljala o mučnini u svom želucu.

Tamne su mu oči bile mirne i zamišljene kad mi je odgovorio. “Hmm. Najviše uživam kad mi moje... uvećane sposobnosti omogućće da spasim nekoga kome inače ne bi bilo spasa. Ugodno je znati da su, zahvaljujući onome što mogu, nekim ljudima životi bolji zato što ja postojim. Katkad je čak i osjet mirisa korisno dijagnostičko sredstvo.” Kut usana izvio mu se u poluosmijeh.

Mozgala sam o tome dok je on čeprkao po rani, provjeravajući je li izvadio sve krhotine stakla. Zatim je u torbi potražio nove instrumente, a ja sam pokušala da ne zamislim iglu i konac.

“Ulažeš veliki napor da se iskupiš za nešto za što uopće nisi bio kriv”, spomenula sam mu kad sam na rubovima kože osjetila drugačije cimanje. “Hoću reći, nije da si ti to tražio. Nisi izabrao ovakav život, a svejedno moraš uložiti toliki *napor* da budeš dobar.”

“Ne bih rekao da se za išta iskupljujem”, opušteno mi se usprotivio. “Kao i u svemu u životu, samo sam morao odlučiti što da radim s onim što mi je dano.”

“Zvuči prejednostavno, kada to tako kažeš.”

Opet mi je pregledao ruku. “Evo”, rekao je i odsjekao končić. “Gotovo.” Velikim vatenim štapićem, umočenim u nekakvu tekućinu boje sirupa, temeljito je pre-mazao sanirano mjesto. Mirisalo je čudno; u glavi mi se zavrtjelo. Sirup mi je ostavio mrlje na koži.

“Ipak, u početku”, ostala sam uporna dok mi je hermetički čvrsto lijepio još jedan dugi komad gaze na ruku. “Zašto si uopće pomislio da bi mogao iskušati neki drugačiji put od uobičajenoga?”

Podigao je usne, smiješeći se sâm sebi. “Nije li ti već Edward ispričao tu priču?”

“Jest. Ali pokušavam shvatiti što ti je bilo na pame-ti...”

Lice mu se odjednom opet uozbiljilo, a ja sam se upitala je li pomislio na isto ono što i ja. Pita li se on to što ću ja misliti kada – odbila sam misliti *ako* – dođe red na mene.

“Znaš da mi je otac bio pastor”, zamišljeno je kazao dok je pažljivo čistio stol, sve brišući mokrom gazom, a onda ponavljajući postupak. Miris alkohola zapekao me za nos. “Imao je prilično strog pogled na svijet, koji sam već bio počeo dovoditi u pitanje prije nego što sam se promijenio.” Carlisle je odložio svu prljavu gazu i sve komadiće stakla u praznu kristalnu zdjelu. Nisam shvaćala što to radi čak ni kad je kresnuo šibicu. Zatim ju je bacio na tkaninu natopljenu alkoholom, a ja sam poskočila kad je naglo buknuo.

“Oprosti”, ispričao se. “To bi trebalo biti sve... Dake, nisam se slagao s očevim osobnim pogledom na vjeru. Ali nikad, u već gotovo četristo godina od svoga rođenja, nisam vidio ništa što bi me nagnalo da posumnjam u postojanje Boga, ovako ili onako. Čak ni vlastiti odraz u zrcalu.”

Pretvarala sam se da proučavam povež na ruci ne bih li prikriala svoje iznenađenje smjerom u kojem je pošao naš razgovor. Religija je bila zadnje što sam očekivala, kad se sve uzme u obzir. Vlastiti mi je život bio uglavnom lišen vjere. Charlie se smatrao luteranom, jer su mu to bili roditelji, ali nedjeljom je išao na riječnu službu s ribičkim štapom u ruci. Renée bi tu i tamo pokušala otići u crkvu, ali, slično kao i u slučaju njezinih kratkih flertova s tenisom, grnčarstvom, jogom i učenjem francuskog, to bi je prošlo prije nego što bih ja i doznala za njezin najnoviji hir.

“Siguran sam da sve to zvuči pomalo bizarno, kad to kaže jedan vampir.” Iscerio se, znajući kako me njihovo nehajno služenje tom riječju svaki put bez iznimke šokira. “Ali nadam se da svejedno postoji smisao ovog života, čak i za nas. Izgledi su slabi, priznajem”, dodao je nehajno. “Svi izvori navode da smo u svakom slučaju prokleti. Ali ja gajim nadu, ma koliko nerazumnu, da će nam se napori priznati bar na neki način.”

“Ne bih rekla da je to nerazumno”, promrmljala sam. Nisam mogla zamisliti nikoga, uključujući i božanstvo, ko se ne bi divio Carlisleu. Uostalom, jedini raj koji bih *ja* mogla cijeniti morao bi uključivati Edwarda. “A mislim i da niko drugi to ne bi rekao.”

“Zapravo, ti si prva koja dijeli moje mišljenje.”

“Ostali se ne slažu?”, iznenađeno sam upitala, misleći konkretno na jednu osobu.

Carlisle je opet pogodio što mi je na umu. “Edward se donekle slaže sa mnom. Bog i raj postoje... kao i pakao. Ali on ne vjeruje da postoji zagrobni život za naš soj.” Carlisle je govorio vrlo tiho; gledao je kroz veliki prozor iznad sudopera, u mrak. “Shvaćaš, on drži da smo izgubili duše.”

Smjesta sam se sjetila onoga što je Edward danas popodne rekao: *osim ako ti se ne mili poginuti – ili što god već s nama biva*. Žaruljica mi se upalila nad glavom.

“U tome leži pravi problem, zar ne?”, pretpostavila sam. “Zbog toga mi se on toliko suprotstavlja.”

Carlisle je polako progovorio. “Gledam svoga... *sina*. Njegovu snagu, njegovu dobrotu, svjetlost što sja iz nje – i to mi samo raspiruje onu nadu, onu vjeru, više nego ikad. Kako je moguće da ne bude nade za nekoga poput Edwarda?”

Kimnula sam glavom, usrdno se slažući.

“Ali kad bih vjerovao u ono što on vjeruje...” Pogledao je u mene nedokučivim očima. “Kad bi ti vjerovala u ono u što on vjeruje. Bi li ti mogla *njemu* oduzeti dušu?”

Način na koji je sročio pitanje osujetio je moj odgovor. Da me pitao bih li stavila svoju dušu na kocku za Edwarda, odgovor bi bio bjelodan. Ali bih li stavila Edwardovu dušu na kocku? Nesretno sam naškubila usne. Takva dvojba nije bila poštena.

“Uviđaš u čemu je problem.”

Odmahnula sam glavom, svjesna tvrdoglavog držanja svoje brade.

Carlisle je uzdahnuo.

“To je moj izbor”, ostala sam uporna.

“I njegov je.” Podigao je ruku kad je opazio da se spremam usprotiviti. “Hoće li biti odgovoran zato što ti je to učinio.”

“Nije on jedini koji to može učiniti.” Znatiželjno sam odmjerila Carlislea.

Nasmijao se, naglo razvedrivši razgovor. “A, ne! Morat ćeš to riješiti s *njim*.” Ali onda je uzdahnuo. “To je jedno u što nikada ne mogu biti siguran. *Mislím* da sam,

u većini drugih pogleda, učinio najbolje što sam mogao s onim što mi je bilo dano. Ali je li bilo ispravno osuditi druge na ovakav život? Ne mogu se odlučiti.”

Nisam mu odgovorila. Zamislila sam kakav bi moj život bio da se Carlisle odupro iskušenju da promijeni svoje samotno bivstvovanje... i stresla se.

“Takvu sam odluku donio zbog Edwardove majke.” Carlisle je govorio gotovo šapatom. Tupo je zurio kroz crne prozore.

“Njegove majke?” Kad god sam pitala Edwarda za njegove roditelje, on bi mi samo kazao da su davno umrli, i da ih se nejasno sjeća. Shvatila sam da će Carlisleova uspomena na njih, usprkos kratkoći njihovog susreta, biti savršeno bistra.

“Da. Zvala se Elizabeth. Elizabeth Masen. Njegov otac, Edward stariji, nikad nije došao svijesti u bolnici. Umro je u prvom valu gripe. Ali Elizabeth je ostala prisebna gotovo do samoga kraja. Edward joj uvelike sličići – imala je istu takvu čudnu brončanu nijansu kose i jednako zelene oči.”

“Oči su mu bile zelene?”, promrmljala sam, nastojeći si to predočiti.

“Da...” Carlisleove oči boje okera sada su bile stotinu godina daleko. “Elizabeth je bila opsjednuta brigom za sina. Naudila je vlastitim izgledima da preživi jer se pokušavala brinuti za njega na samrtnoj postelji. Očekivao sam da će on prvi izdahnuti, jer mu je bilo umnogome gore nego njoj. Kad joj je stigao kraj, sve se zbilo vrlo brzo. Netom što je bilo zašlo sunce, a ja sam stigao da odmijenim liječnike koji su radili cijeli dan. Tada mi se bilo teško pretvarati – toliko je posla trebalo obaviti, a meni odmor nije trebao. Kako mi je samo mrsko bilo

vraćati se svojoj kući, skrivati se u mraku i pretvarati se da spavam dok toliki umiru.

Najprije sam otišao vidjeti kako su Elizabeth i njezin sin. Vezao sam se uz njih – što je uvijek opasno, imajući u vidu krhku narav ljudi. Smjesta sam opazio da se njoj stanje pogoršalo. Groznica ju je neobuzdano tresla, a tijelo joj je bilo preslabo za daljnju borbu.

Samo, nije izgledala slabo kad me oštro pogledala s poljskog kreveta.

‘Spasi ga!’, naredila mi je promuklim glasom koji joj je napinjao grlo.

‘Dat ću sve od sebe’, obećao sam joj i uhvatio je za ruku. Groznica je bila tako jaka da vjerojatno nije ni osjetila koliko mi je ruka neprirodno hladna. Njezinoj je koži sve bilo hladno.

‘Moraš’, usrdno mi je rekla, stišćući mi ruku s toliko snage da sam se upitao neće li se ipak izvući iz krize. Oči su joj bile tvrde, kao kamenovi, kao smaragdi. ‘Moraš učiniti sve u *svojoj* moći. Ono što drugi ne mogu, to ti moraš učiniti za moga Edwarda.’

To me uplašilo. Gledala me tim prodornim očima, a meni se načas učinilo da zna moju tajnu. Zatim ju je groznica nadvladala i više nije došla svijesti. Umrkla je sat vremena nakon što je to zatražila.

Desetljećima sam već bio razmatrao ideju stvaranja svojeg sudruga. Samo još jednog stvorenja koje bi moglo doista poznavati mene, a ne onoga koji se pretvaram da jesam. Ali nikada to nisam mogao opravdati – učiniti ono što su meni učinili.

Edward je tu ležao, na samrti. Bilo mi je jasno da su mu preostali samo sati. Kraj njega njegova majka, lica nekako još nipošto smirenog, čak ni u smrti.”

Carlisle je sve to iznova gledao, sjećanja nezamućenog stoljećem koje je otada proteklo. I ja sam to jasno vidjela, dok je govorio – beznade u bolnici, nadmoćno ozračje smrti. Edward gori u groznici, život mu kopni sa svakim otkucajem sata... Opet sam se stresla i istjerala taj prizor iz svojih misli.

“Elizabethine su mi riječi odjekivale u glavi. Kako je mogla pretpostaviti što ja mogu? Bi li iko zaista to mogao poželjeti svome djetetu?”

Pogledao sam Edwarda. I onako bolestan, još je bio prelijep. Bilo je nečega čistog i dobrog u njegovu licu. Licu kakvo bih poželio da mi vlastiti sin ima.

Nakon svih tih godina nedoumice, jednostavno sam se poveo za hirom. Prvo sam prevezao njegovu majku kolicima u mrtvačnicu, a onda se vratio po njega. Niko nije primijetio da još diše. Nije bilo dovoljno ruku, dovoljno očiju da prate makar i polovicu potreba pacijenata. U mrtvačnici nije bilo nikoga – bar ne živih. Iskrao sam ga na stražnja vrata i prenio preko krovova u svoj dom.

Nisam bio siguran što valja učiniti. Odlučio sam oponašati rane koje sam sâm zadobio prije onoliko stoljeća u Londonu. Poslije mi je bilo žao. Dulje ga je i jače boljelo nego što je bilo nužno.

Ipak, nisam zažalio zbog svog postupka. Nikad nisam zažalio što sam spasio Edwarda.” Odmahnuo je glavom i vratio se u sadašnjost. Nasmiješio mi se. “Bolje da te sada odvezem kući.”

“Ja ću je odvesti”, rekao je Edward. Izašao je iz polumračne blagovanice korakom sporim za njega. Lice mu je bilo glatko i nečitko, ali u pogledu mu je bilo nečega pogrešnog – nečega što je iz sve snage nastojao prikriti. Osjetila sam grč nelagode u želucu.

“Carlisle me može odvesti”, rekla sam. Pogledala sam svoju košulju; svijetloplavi pamuk bio je pun mrlja i mrljica moje krvi. Desno mi je rame prekrivala gusta, ružičasta skorena naslaga.

“Mogu ja.” Edward je zvučao posve hladno. “Ionako ćeš se morati presvući. Charlie bi dobio srčani udar da te vidi ovakvu. Reći ću Alice da ti nešto donese.” Izašao je opet iz kuhinje.

Zabrinuto sam pogledala Carlislea. “Jako se uzrujao.”

“Jest”, složio se Carlisle. “Večeras se dogodilo upravo ono čega se najviše boji. Ti si dospjela u opasnost zbog toga što mi jesmo.”

“Nije on kriv zbog toga.”

“Nisi ni ti.”

Odmaknula sam pogled od njegovih mudrih, lijepih očiju. Nisam se mogla složiti s tim.

Carlisle mi je ponudio ruku i pomogao mi da ustanem sa stola. Otišla sam za njim u dnevnu sobu. Esme se vratila; brisala je pod na mjestu gdje sam pala – čistim klorom, sudeći po mirisu.

“Esme, daj, ja ću.” Osjećala sam da mi je lice opet jarko rumeno.

“Već sam gotova.” Osmjehnula mi se s poda. “Kako ti je?”

“Dobro”, potvrdila sam joj. “Carlisle šije brže od svih doktora koji su me dosad šivali.”

Oboje su se zahihotali.

Alice i Edward vratili su se na stražnja vrata. Alice mi je pritrčala, ali Edward je ostao podalje, s izrazom lica koji se nije dao protumačiti.

“Dođi”, rekla je Alice. “Da ti nađemo neku manje grozomornu odjeću.”

Našla mi je jednu Esminu košulju bojom dosta sličnu mojoj. Bila sam sigurna da Charlie neće ništa primijetiti. Dugi bijeli povez na ruci nije mi izgledao ni izdaleka tako ozbiljno sad kad više nisam bila poprskana krvlju. Charlie se nikad nije iznenađivao što me vidi povezanu.

“Alice”, šapnula sam joj kad je krenula natrag prema vratima.

“Da?” I ona je progovorila tiho i znatiželjno me pogledala, nakrivivši glavu.

“Je li jako loše?” Nisam mogla biti sigurna da ne šapćem uzalud. Premda smo bile na katu, iza zatvorenih vrata, on me ipak možda mogao čuti.

Lice joj se napelo. “Nisam još sigurna.”

“Kako je Jasper?”

Uzdahnula je. “Vrlo je ljut na sebe. Njemu je to umnogome veći izazov, a mrzi se osjećati slabim.”

“Nije on kriv. Reći ćeš mu da se ne ljutim na njega, baš nimalo, zar ne?”

“Naravno.”

Edward me čekao kraj ulaznih vrata. Kad sam sišla u dno stubišta, otvorio mi ih je bez riječi.

“Ponesi stvari!”, viknula je Alice kad sam oprezno pošla prema Edwardu. Uzela je u naručje dva paketa, jedan napola otvoren, digla moj fotoaparata s poda pod glasovirom i tutnula mi ih pod zdravu ruku. “Zahvali mi kasnije, nakon što ih otvoriš.”

Esme i Carlisle tiho su se oprostili sa mnom. Opazila sam da krišom pogledavaju prema svome suzdržanom sinu, umnogome kao i ja.

Laknulo mi je kad sam se našla vani; brzo sam prošla pokraj lampiona i ruža, sad neželjenih podsjetnika.

Edward je šutke išao ukorak. Otvorio mi je suvozačka vrata, a ja sam ušla bez pritužbi.

Na upravljačkoj ploči bila je velika crvena vrpca, vezana uz novu liniju. Strgnula sam je i bacila na pod. Dok je Edward sjedao na suprotnu stranu, petom sam gurnula vrpcu pod svoje sjedalo.

Nije pogledao ni mene ni liniju. Nismo je uključili, a tišina se nekako pojačala kad je motor odjednom grmnuo. Pošao je prevelikom brzinom po mračnom, zavojitom prilaznom putu.

Od šutnje mi je dolazilo da poludim.

“Reci nešto”, napokon sam ga usrdno zamolila kad je skrenuo na autocestu.

“Što bi htjela da ti kažem?”, upitao me suzdržano.

Zgrozila sam se od njegove distanciranosti. “Reci mi da mi opraštaš.”

To mu je unijelo treptaj života u lice – treptaj ljutnje. “Da opraštam *tebi*? Na čemu?”

“Da sam bila opreznija, ništa se ne bi dogodilo.”

“Bella, porezala si se na papir – teško da si time zaslužila smrtnu kaznu.”

“Svejedno sam ja kriva.”

Na te riječi, brana je popustila.

“Ti da si kriva? Da si se porezala u kući Mikea Newtona, uz Jessicu i Angelu i svoje ostale normalne prijatelje, najgore što bi se uopće moglo dogoditi bilo bi što? Možda ti ne bi mogli naći flaster? Da si se spotaknula i sama srušila hrpu staklenih tanjura – da te neko nije bacio na nju – čak i tada, što bi bilo najgore? Zakrvarila bi im presvlake na sjedalima dok te voze na hitnu? Mike Newton mogao bi te držati za ruku dok te šivaju – i ne bi se odupirao porivu da te ubije cijelo to vrijeme. Ne

pokušavaj sebe okriviti za išta od ovoga, Bella. Samo ću se sâm sebi još više gaditi.”

“Kako je, dovraga, Mike Newton dospio u ovaj razgovor?”, otpovrnula sam mu.

“Mike Newton je dospio u ovaj razgovor zbog toga što bi ti bilo, ne lezi vraže, zdravije da budeš s Mikeom Newtonom”, zarežao je.

“Prije bih umrla nego bila s Mikeom Newtonom”, usprotivila sam se. “Prije bih umrla nego bila s bilo kim osim s tobom.”

“Ne budi melodramatična, molim te.”

“E, pa ti onda ne budi smiješan.”

Nije mi odgovorio. Piljio je kroz vjetrobran crnog izraza lica.

Grozničavo sam se upinjala smisliti kako da spasim ovu večer. Kad je stao pred mojom kućom, još nisam imala nikakvu ideju.

Ugasio je motor, ali ruke su mu nastavile čvrsto stiskati upravljač.

“Hoćeš li ostati večeras?”, upitala sam ga.

“Trebao bih kući.”

Najmanje sam sada htjela da se ode utapati u kajanju.

“Za moj rođendan”, ostala sam uporna.

“Ne možeš imati i ovce i novce – ili želiš da ljudi ne mare za tvoj rođendan, ili da mare. Ili jedno, ili drugo.” Glas mu je bio strog, ali ne tako ozbiljan kao prije. Šutke sam odahnula.

“U redu. Odlučila sam da želim da mariš za moj rođendan. Vidimo se gore.”

Iskočila sam iz auta i okrenula se uzeti pakete sa stražnjeg sjedala. Namrštio se.

“Ne moraš ih uzeti.”

“Želim ih”, automatski sam odgovorila, a onda se upitala ne služi li se on obratnom psihologijom.

“Ne, ne želiš. Carlisle i Esme potrošili su novac na tebe.”

“Preživjet ću.” Nespretno sam zataknula poklone pod zdravu ruku i zalupila vrata za sobom. Izašao je iz auta i stvorio se kraj mene za manje od sekunde.

“Daj me pusti da ti ih barem ponese”, rekao je i uzeo ih. “Bit ću u tvojoj sobi.”

Nasmiješila sam se. “Hvala.”

“Sretan ti rođendan”, uzdahnuo je i prignuo se da lagano svojim usnama dotakne moje.

Propela sam se na prste da mi poljubac duže potraje kad se odmaknuo. Uputio mi je onaj izvijeni osmijeh koji sam tako voljela, te nestao u tami.

Utakmica je još trajala; čim sam ušla u kuću čula sam kako komentator naklapa uz žamor publike.

“Bell?”, dobacio mi je Charlie.

“Hej, tata”, rekla sam ulazeći u sobu. Držala sam ruku čvrsto uz tijelo. Blagi pritisak me zapekao, pa sam namreškala nos. Anestetik je očito prestajao djelovati.

“Kako je bilo?” Charlie se izvalio preko kauča, položivši bose noge na naslon za ruke. Ono malo kovrčave smeđe kose bilo mu je posve zaležano s jedne strane.

“Alice je stvarno pretjerala. Cvijeće, torta, svijeće, pokloni – sve po redu.”

“Što si dobila?”

“Liniju za kamionet.” I ko zna što još.

“Opa.”

“Aha”, složila sam se. “Pa, idem ja u krpe.”

“Vidimo se ujutro.”

Mahnula sam mu. “Vidimo se.”

“Što ti je bilo s rukom?”

Porumenjela sam i nijemo opsovala. “Spotaknula sam se. Nije to ništa.”

“Bella”, rekao je i odmahnuo glavom.

“Laku noć, tata.”

Požurila sam u kupaonicu, gdje sam držala pidžamu upravo za ovakve večeri. Navukla sam komplet topića i pamučnih hlača koje sam kupila kao zamjenu za rupičastu majicu i trenerku u kojima sam nekoć spavala, trгнуvši se od boli kad mi je pokret potegao šavove. Umila sam se jednom rukom, oprala zube i onda trknula u svoju sobu.

Sjedio je nasred moga kreveta, dokono se poigravajući jednom srebrnom kutijom.

“Bok”, rekao je. Zvučao je tužno. Utapao se u kajanju.

Došla sam do kreveta, gurnula mu poklone iz ruku i popela mu se u krilo.

“Bok.” Privila sam se uz njegovo kameno poprsje. “Smijem sada otvoriti svoje poklone?”

“Odakle sad pak to zanimanje?”, upitao me.

“Postala sam radoznala zbog tebe.”

Uzela sam dugi, plosnati pravokutnik koji je zacijelo bio od Carlislea i Esme.

“Dopusti”, predložio mi je. Uzeo mi je dar iz ruke i jednim spretnim pokretom strgnuo srebrni papir s njega. Pružio mi je pravokutnu bijelu kutiju.

“Siguran si da sam u stanju sama podignuti poklopac?”, promrsila sam, ali prečuo je to.

U kutiji se nalazio dugi, debeli komad papira s nesa-gledivom količinom sitno otisnutog teksta. Trebala mi je minuta da shvatim srž informacije.

“Idemo u Jacksonville?” I to me uzбудilo, čak i preko volje. Radilo se o vaučeru za avionske karte, za mene i za Edwarda.

“Takav je plan.”

“Ne mogu vjerovati. Renée će švicnuti! Samo, ti nemaš ništa protiv, je li? Tamo je sunčano, morat ćeš cijeli dan biti u zatvorenom.”

“Mislim da mogu izaći na kraj s time”, rekao je, a zatim se namrštio. “Da sam znao da si u stanju ovoliko primjereno reagirati na poklon, natjerao bih te da ga otvoriš pred Carlisleom i Esme. Mislio sam da ćeš se buniti.”

“Pa, naravno da je to previše. Ali smjet ću povesti tebe sa mnom!”

Zahihotao se. “Sad mi je krivo što nisam potrošio novac na tvoj poklon. Nisam shvatio da si sposobna za razumne reakcije.”

Odložila sam karte i uzela njegov poklon, iznova zatiželjna. Oduzeo mi ga je i odmotao, kao i prvi.

Uručio mi je praznu plastičnu kutiju za CD, sa srebrnim diskom bez natpisa u njoj.

“Što je to?”, zbunjeno sam ga upitala.

Ništa nije rekao; uzeo je CD i stavio ga iza mojih leđa u CD plejer na stoliću kraj kreveta. Pustio ga je da svira, i šutke smo pričekali. Zatim se začula glazba.

Slušala sam je bez riječi, razrogačenih očiju. Znala sam da on čeka moju reakciju, ali nisam mogla ništa reći. Navrle su mi suze, i podigla sam ruku da ih obrišem prije nego što se stignu proliti.

“Boli te ruka?”, zabrinuto me upitao.

“Ne, nije to zbog ruke. Prekrasno je, Edwarde. Nisi mi mogao dati ništa što bih više voljela. Ne mogu vjerovati.” Ušutjela sam da mogu dalje slušati.

Bila je to njegova glazba, njegove skladbe. Prvo djelo na CD-u bila je moja uspavanka.

“Vjerovao sam da mi ne bi dopustila da ti kupim klavir, pa da ti ovdje mogu svirati”, pojasnio je.

“Bio si u pravu.”

“Kako ti je ruka?”

“Sasvim u redu.” Zapravo, počinjala me peći pod zavojem. Trebao mi je led. Bila bih se zadovoljila i njegovom rukom, ali to bi me odalo.

“Donijet ću ti tabletu protiv bolova.”

“Ne treba mi ništa”, usprotivila sam se, ali maknuo me s krila i krenuo prema vratima.

“Charlie”, oštro sam mu došapnula. Charlie nije baš znao da Edward često noći kod mene. Zapravo, udarila bi ga kap da ga se upozna s tom činjenicom. Ali nisam osjećala pretjeranu krivnju zbog toga što ga vučem za nos. Nismo radili ništa što on ne bi htio, napokon. Edward i njegova pravila...

“Neće me uloviti”, obećao mi je Edward, tiho se izgubio kroz vrata... i vratio, dohvativši vrata prije nego što su se stigla sama zaklopiti. U ruci je držao čašu iz kupaonice i bočicu Tylenola.

Bez rasprave sam uzela tablete koje mi je pružio – znala sam da bih izgubila u raspravi. A ruka me zaista počinjala smetati.

Moja je uspavanka svirala i dalje, blaga i ljupka, u pozadini.

“Kasno je”, primijetio je Edward. Jednom me rukom podigao s kreveta i drugom odmaknuo pokrivače. Spustio me u postelju s glavom na jastuku i ušuškao jorgan oko mene. Legao je sa strane – preko pokrivača, da mi ne bude hladno – i prebacio ruku preko mene.

Naslonila sam glavu na njegovo rame i sretno uzdahnula.

“Još jednom hvala”, šapnula sam mu.

“Nema na čemu.”

Dugo smo šutjeli, dok sam slušala kako se moja uspavanka polako bliži kraju. Započela je druga skladba. Prepoznala sam je: Esme je nju najviše voljela.

“Što sada misliš?”, upitala sam ga šapatom.

Oklijevao je časak prije nego što će mi reći. “Zapravo, mislio sam o tome što je ispravno, a što ne.”

Osjetila sam kako mi trnci prolaze hrptom.

“Sjećaš se kako sam odlučila da želim da *mariš* za moj rođendan?”, brzo sam ga priupitala, nadajući se da nije previše očito da mu nastojim odvratiti misli.

“Da”, oprezno se složio.

“Pa, baš mislim, budući da mi je još uvijek rođendan, voljela bih da me opet poljubiš.”

“Večeras si pohlepna.”

“Da, jesam – ali, molim te, nemoj raditi ništa što sâm ne želiš”, dodala sam, blago pogođena.

Nasmijao se, a onda je uzdahnuo. “Sačuvaj Bože da napravim nešto što sâm ne želim”, rekao je neobično shrvanim tonom kad me dohvatio pod bradu i privukao mi lice svojemu.

Poljubac je počeo uvelike kao i obično – Edward je pazio kao i uvijek, a meni je srce počelo pretjerano reagirati, kao i uvijek. A onda, kao da se nešto promijenilo. Usne su mu odjednom postale daleko užurbanije, slobodna mu se ruka zaplela u moju kosu i čvrsto priljubila moje lice uz njegovo. A premda su se i moje ruke zaplele u njegovu kosu, i premda sam bjelodano počinjala prelaziti njegove oprezno postavljene granice, ovaj put me

za promjenu nije spriječio. Tijelo mu je bilo hladno kroz tanki jorgan, ali željno sam se privila uz njega.

Kad je prekinuo, bilo je to naglo; odgurnuo me blagim, ali čvrstim rukama.

Svalila sam se natrag na jastuk, hvatajući zrak, ošamućena. Nečeg sam se trebala sjetiti, nečega neuhvatljivog, na rubu pamćenja.

“Oprosti”, rekao je, a i on je bio zadihan. “Nisam primjereno postupio.”

“*Ja* nemam ništa protiv”, propentala sam.

Namrštio se na mene u mraku. “Pokušaj zaspati, Bella.”

“Ne, hoću da me opet poljubiš.”

“Precjenjuješ moju moć samokontrole.”

“Što te više mami, moja krv ili moje tijelo?”, izazvala sam ga.

“Jednako me mame.” Preko volje se na sekundu iscerio, a onda se opet uozbiljio. “A sad, da prestaneš izazivati nesreću i nekako zaspiš?”

“U redu”, složila sam se i privila čvršće uz njega. Stvarno sam se osjećala iscrpljeno. Dan se na toliko načina otegnuo, a ipak na njegovom izmaku nisam osjećala nikakvo olakšanje. Gotovo kao da me sutra čeka nešto još gore. Predosjećaj je bio blesav – što bi moglo biti gore od ovoga danas? To samo zakašnjelo reagiram na šok, bez sumnje.

Nastojeći to izvesti kriomice, pritisnula sam ozlijeđenu ruku o njegovo rame, da mi hladnom kožom ublaži bol. Smjesta me počelo manje peći.

Bila sam u polusnu, možda i dublje, kad sam se sjetila na što me podsjetio njegov poljubac: prošlog proljeća, kad me morao ostaviti da odvede Jamesa s moga traga,

Edward me poljubio na rastanku, ne znajući kada ćemo se, a ni hoćemo li se uopće opet vidjeti. U ovom je poljupcu bilo iste takve, gotovo bolne primjese, iz nekog meni nepojmljivog razloga. Zadrhtala sam dok sam tonula u san, kao da već imam noćnu moru.

3. SVRŠETAK

Ujutro sam se osjećala apsolutno odurno. Nisam dobro spavala; ruka me pekla, a glava boljela. Nije me nimalo utješilo to što je Edwardovo lice bilo glatko i suzdržano kad me brzo poljubio u čelo i šmugnuo kroz moj prozor. Bojala sam se vremena koje sam provela u snu, bojala se da je on možda razmišljao o onome što je ispravno, a što nije, dok me gledao kako spavam. Od te strepnje kao da mi je bubnjanje u glavi samo dobivalo na snazi.

Edward me čekao pred školom kao i obično, ali lice mu je i dalje imalo posve pogrešan izraz. U očima mu je bilo zapreteno nešto što nisam mogla dokučiti – i to me plašilo. Nisam htjela spominjati ono sinoć, ali nisam bila sigurna hoću li samo pogoršati stvari izbjegavanjem te teme.

Pridržao mi je vrata da uđem.

“Kako se osjećaš?”

“Savršeno”, slagala sam, lecnuvši se kad mi je lupanje vrata odjeknulo u glavi.

Hodali smo šutke, on kraćim koracima, da ulovi moje. Toliko sam ga toga htjela pitati, ali većina tih pitanja morat će pričekati, jer su bila namijenjena Alice: kako je Jasperu jutros? Što su pričali nakon moga odlaska? Što je Rosalie rekla? I, najvažnije, što vidi da će se sada dogoditi u svojim čudnim, nesavršenim vizijama budućnosti? Može li pretpostaviti što je Edwardu na umu, zbog čega je tako natmuren? Ima li temelja tim nejasnim, nagonskim strahovima kojih se nikako ne mogu otresti?

Jutro je prolazilo polako. Nestrpljivo sam željela vidjeti Alice, iako neću moći ozbiljno razgovarati s njom uz Edwarda. Edward je ostao distanciran. Povremeno bi me pitao za ruku, a ja bih mu lagala.

Alice je obično stizala na ručak prije nas; nije morala ići ukorak s pužem poput mene. Ali nije je bilo za stolom, nije nas čekala s pladnjem hrane koju neće pojesti.

Edward nije prokomentirao njezino izbjivanje. Pitala sam se nije li joj se nastava produžila – sve dok nisam opazila Connera i Bena, koji su s njom slušali francuski na četvrtom satu.

“Gdje je Alice?”, zabrinuto sam upitala Edwarda.

Dok je odgovarao, gledao je u prutić od žitarica koji je polako mrvio prstima. “S Jasperom.”

“Je li on dobro?”

“Otišao je od nas na neko vrijeme.”

“Što? Kamo?”

Edward je slegnuo ramenima. “Nikamo posebno.”

“A Alice s njim”, rekla sam u tihom očaju. Naravno, ako treba Jasperu, ostat će uz njega.

“Da. Neće je biti neko vrijeme. Pokušavala ga je nagovoriti da ode u Denali.”

U Denaliju je živjela jedina družba iznimnih – dobrih – vampira, izuzev Cullenovih. Tanya i obitelj. Čula bih tu i tamo za njih. Edward im je pribjegao prošle zime kad mu je zbog mog dolaska postalo teško u Forksu. Laurent, najciviliziraniji član Jamesovog malog kova, pridružio se njima umjesto da se uz Jamesa suprotstavi Cullenovima. Imalo je smisla da Alice kaže Jasperu da ode onamo.

Progutala sam slinu da uklonim knedlu koja mi je učas nastala u grlu. Od gržnje savjesti pognula sam glavu i objesila ramena. Istjerala sam ih iz doma, kao i Rosalie i Emmetta. Koja sam ja pošast.

“Muči te ruka?”, upitao me unizno.

“Koga briga za moju glupu ruku?”, zgađeno sam promrsila.

Nije mi odgovorio, a ja sam spustila glavu na stol.

Pri kraju dana, ta šutnja je već postajala apsurdna. Nisam htjela biti prva koja će je prekinuti, ali to mi je očito bio jedini izbor ako želim da mi se on ikada više obrati.

“Doći ćeš do mene kasnije večeras?”, upitala sam ga dok me – bez ijedne riječi – pratio do kamioneta. Uvijek je dolazio do mene.

“Kasnije?”

Bilo mi je drago što se iznenadio. “Moram na posao. Morala sam se zamijeniti za smjenu s gospodom Newton da jučer dobijem slobodno.”

“O”, promrmljao je.

“Dakle, ipak ćeš doći kad budem kod kuće, je li tako?” Mrzila sam što odjednim nisam u to sigurna.

“Ako želiš da dođem.”

“Uvijek te želim”, podsjetila sam ga, možda malo usrdnije nego što je razgovor nalagao.

Očekivala sam da će se nasmijati, ili nasmiješiti, ili bar nekako reagirati na moje riječi.

“U redu, onda”, rekao je indiferentno.

Opet me poljubio u čelo prije nego što mi je zatvorio vrata. Zatim mi je okrenuo leđa i elegantnim, dugim koracima otišao natrag do svog auta.

Uspjela sam se izvesti s parkirališta prije nego što me panika istinski pogodila, ali kad sam stigla do Newtonovih, nikako nisam mogla doći do daha.

Samo mu treba vremena, govorila sam sebi. Prebrodit će on ovo. Možda je tužan zato što mu obitelj nestaje. Ali Alice i Jasper brzo će se vratiti, kao i Rosalie i Emmett. Ako će to pomoći, klonit ću se velike kuće na rijeci – nikad više neću kročiti onamo. Nije bitno. I dalje ću viđati Alice u školi. Morat će se vratiti zbog nastave, zar ne? A ionako je cijelo vrijeme kod mene. Ne bi ona htjela povrijediti Charlieja prekidom svojih dolazaka.

Bez sumnje, također ću se redovito susretati s Carlislom – u hitnoj službi.

Napokon, to što se sinoć zbilo nije ništa. Ništa se ni *nije* zbilo. Pa što, pala sam – priča mog života. U usporedbi s onim od prošlog proljeća to mi je izgledalo naročito nebitno. Nakon Jamesa, ostala sam slomljena i gotovo mrtva od gubitka krvi – a Edward je ipak podnio beskrajne tjedne u bolnici *mnogo* bolje nego ovo sada. Je li to zato što me sada ne mora štiti od neprijatelja? Nego od brata?

Možda bi bilo bolje da odvede mene, umjesto da mu se obitelj raštrkava. Potištenost me malo prošla kad sam

pomislila na sve vrijeme koje ćemo imati samo za sebe. Samo neka izdrži još ovu školsku godinu, pa se Charlie neće moći tužiti. Možemo zajedno na studij, ili barem tobože, kao Rosalie i Emmett ove godine. Pa valjda se Edward može strpjeti godinu dana. Što je jedna godina besmrtniku? Čak ni meni to nije neko naročito dugo razdoblje.

Uspjela sam se dovoljno sabrati da nekako izađem iz auta i uđem u prodavaonicu. Mike Newton danas je stigao amo prije mene, pa mi se osmjehnuo i mahnuo mi kad sam ušla. Uzela sam prsluk i nejasno kimnula prema njemu. Glava mi je i dalje bila puna ugodnih misli, u kojima s Edwardom bježim na raznorazna egzotična mjesta.

Mike me prekinuo u snatrenju. “Kako ti je prošao rođendan?”

“Joj”, promrsila sam. “Drago mi je da je prošao.”

Mike me pogledao iz kuta očiju kao da sam luda.

Radni dan se otegao. Htjela sam opet vidjeti Edwarda, moleći se da prebrodi najgore u ovome, što god to tačno bilo, do našeg susreta. Nije to ništa, ponavljala sam sebi. Sve će se vratiti na staro.

Olakšanje koje sam osjetila kad sam skrenula u svoju ulicu i vidjela da Edwardov srebrni auto stoji parkiran ispred moje kuće bilo je nešto opojno. Ošamutilo me. I duboko mi smetalo što je tako.

Brzo sam prošla kroz ulazna vrata i doviknula prije nego što sam potpuno ušla u kuću.

“Tata? Edwarde?”

Pritom sam začula prepoznatljivu najavnu špicu ESPN-ove emisije SportsCenter iz dnevne sobe.

“Tu sam”, doviknuo mi je Charlie.

Objesila sam kabanicu na klin i požurila iza ugla, u sobu.

Edward je sjedio u naslonjaču, moj otac na kauču. Obojici je pogled bio uprt u ekran. Taj smjer gledanja bio je normalan za mog oca. Ne toliko i za Edwarda.

“Bok”, rekla sam slabašno.

“Hej, Bella”, odgovorio mi je otac, ne odmaknuvši pogled. “Upravo smo jeli hladne pice. Mislim da ti je još ima na stolu.”

“Okej.”

Pričekala sam u vratima. Edward je napokon pogledao prema meni i pristojno se nasmiješio. “Evo me za tobom”, obećao mi je. Pogled mu je odlutao natrag prema ekranu.

Ostala sam ih još minutu gledati, od šoka. Nijedan od njih nije to odlučio zamijetiti. Osjetila sam kako mi nešto, možda panika, navire u grudima. Pobjegla sam u kuhinju.

Pica me uopće nije zanimala. Sjela sam na svoju stolicu, podigla koljena i obujmila ih rukama. Nešto nije u redu, možda još i više nego što mislim. Zvuci muškog druženja i sportskog komentiranja nastavili su dopirati iz smjera televizora.

Pokušala sam se sabrati, obuzdati se razumom. *Što je najgore što se može dogoditi?* Lecnula sam se. To je definitivno bilo pogrešno pitanje. Sad mi je bilo teško vratiti disanje u normalan ritam.

Dobro, pomislila sam opet, *što je najgore što bih mogla preživjeti?* Ni to mi se pitanje nije naročito sviđalo. Ali prisjetila sam se mogućnosti koje sam danas razmatrala.

Izbjegavanje Edwardove obitelji. Jasno, on neće očekivati da to uključi i Alice. Ali ako ne mogu do Jaspera, utoliko ću manje moći biti i s njom. Kimnula sam samoj sebi – s tim bih mogla živjeti.

Ili odlazak. Možda on neće htjeti čekati do kraja školske godine, možda će to morati biti odmah.

Pređa mnom, na stolu, pokloni od Charlieja i Renée nalazili su se gdje sam ih i ostavila. Aparat koji nisam stigla upotrijebiti kod Cullenovih ležao je kraj albuma. Dotakla sam lijepi omot spomenara koji mi je majka poklonila, te uzdahnula, sjetivši se Renée. Nekako, ma koliko da sam dugo živjela s njom, pomisao na trajnije razdvajanje nije mi lakše padala. A Charlie će ovdje ostati posve sam, napušten. Oboma ću nanijeti toliku bol...

Ali vratit ćemo se, zar ne? Obilazit ćemo ih, naravno, je l' tako?

Nisam mogla biti sigurna u odgovor na to.

Naslonila sam obraz na koljeno i zagledala se u opipljiva znamenja roditeljske ljubavi. Zнала sam i prije da će put za koji sam se odlučila biti težak. I, napokon, sad mislim na najgoru varijantu – na najgoru moguću od onih koje bih bila u stanju preživjeti.

Opet sam dotaknula spomenar i otklopila prednje korice. Mali metalni kutovi već su bili postavljeni da prime prvu fotografiju. Uopće nije bila loša ta ideja da nekako zabilježim svoj ovdašnji život. Možda neću još naročito dugo ostati u Forksu.

Poigravala sam se kratkim remenom na aparatu, razmišljajući o prvoj slici na roli. Je li ikako moguće da ispadne iole slična predlošku? Sumnjam. Ali on se očito ne brine da će biti prazna. Zahihotala sam se sebi u bradu, sjetivši se kako se sinoć bezbrižno smijao. Prestala sam se hihotati. Toliko toga se promijenilo, i to tako naglo. Od toga me obuzela blaga vrtoglavica, kao da stojim na nekom rubu, nad nekom previsokom provalijom.

Nisam više htjela razmišljati o tome. Uzela sam fotoaparata i krenula na kat.

Soba mi se nije baš naročito promijenila u sedamnaest godina od odlaska moje majke. Zidovi su i dalje bili svijetloplavi, a iste požutjele čipkaste zavjese visile su na prozoru. Sada je tu bio krevet, a ne kolijevka, ali ona bi prepoznala dekicu neuredno prebačenu preko njega – bio je to bakin poklon.

Svejedno, snimila sam svoju sobu. Večeras nisam mogla učiniti mnogo više – vani je bilo pretamno – a osjećaj je rastao u meni, prerastajući gotovo u potrebu. Zabilježiti ću sve u Forksu prije nego što budem morala otići iz njega.

Stizala je promjena. Osjećala sam je. Nije to bila ugodna mogućnost, ne kad je život ovako savršen.

Nisam se žurila da siđem u prizemlje, s kamerom u ruci, nastojeći zanemariti leptiriće u svom trbuhu dok sam mislila o čudnoj distanciranosti u Edwardovim očima koju ne želim vidjeti. Prebrodit će on to. Vjerojatno se samo brine da ću se uzrupati kad zatraži da odemo. Pustiti ću ga da sam izađe na kraj s tim, bez miješanja. I bit ću spremna kad me zamoli.

Aparat mi je bio spreman kad sam se krišom nagnula iza ugla. Bila sam sigurna da mi nikako neće poći za rukom da ulovim Edwarda na prepad, ali nije pogledao prema meni. Osjetila sam kratak drhtaj kad mi se nešto ledeno stisnulo u želucu; prešla sam preko toga i okinula snimku.

Obojica su me tada pogledala. Charlie se namrštio. Edward me gledao prazno, bezizražajno.

“Što to radiš, Bella?”, pobunio se Charlie.

“Ma daj.” Pravila sam se da se smiješim kad sam otišla sjesti na pod pred kaučem na kojem se izvalio Charlie.

“Znaš da mama samo što nije nazvala da pita služim li se svojim poklonima. Moram prionuti na posao dok joj još nisam stigla povrijediti osjećaje.”

“Pa dobro, zašto onda snimaš mene?”, progundao je.

“Jer si tako zgodan”, odgovorila sam mu, održavajući opušteni ton. “A i zato što si ti kupio aparat, pa si mi se dužan pojaviti na slikama.”

Promrsio je nešto nerazgovijetno.

“Hej, Edwarde”, rekla sam dojmljivo nezainteresiranim glasom. “Snimi mene i tatu skupa.”

Dobacila sam mu aparat, pažljivo izbjegavajući njegov pogled, i kleknula uz onaj naslon za ruke kauča na kojem je bilo Charliejevo lice. Charlie je uzdahnuo.

“Moraš se nasmiješiti, Bella”, pomrmljao je Edward.

Dala sam sve od sebe, a aparat je bljesnuo.

“Dajte da slikam vas dvoje skupa, djeco”, predložio je Charlie. Znala sam da samo nastoji prebaciti žarište objektivna što dalje od sebe.

Edward je ustao i lako mu dobacio aparat.

Otišla sam stati uz Edwarda, što mi je bilo nekako službeno i čudno. Ovlaš mi je oslonio ruku na rame, a ja sam ga čvršće uhvatila oko struka. Htjela sam ga pogledati u lice, ali bilo me strah.

“Smiješak, Bella”, opet me podsjetio Charlie.

Duboko sam udahnula i osmjehnula se. Bljesak me zaslijepio.

“Dovoljno je slikanja za večeras”, rekao je nato Charlie, bacio aparat u procjep između jastučića na kauču i prevalio se preko njega. “Ne moraš odmah ispucati cijelu rolu.”

Edward je spustio ruku s mog ramena i okretno mi se izvukao iz zagrljaja. Sjeo je opet u naslonjač.

Malo sam se premišljala, a onda opet sjela uz kauč. Odjednom sam se tako uplašila da su mi se ruke počele tresti. Pritisnula sam ih o trbuh da ih sakrijem, spustila bradu na koljena i zapiljila se u ekran televizora pred sobom, ne videći ništa.

Do kraja emisije nisam se pomakla ni pedlja. Krajičkom oka opazila sam kako Edward ustaje.

“Trebao bih kući”, rekao je.

Charlie nije odmaknuo pogled od reklame. “Vidimo se.”

Nespretno sam se osovila na noge – ukočila sam se od tako nepomičnog sjedenja – i otišla za Edwardom iz kuće. Krenuo je ravno prema svome autu.

“Hoćeš li ostati?”, upitala sam ga bez nade u glasu.

Očekivala sam njegov odgovor, tako da me nije toliko zabolio.

“Večeras ne.”

Nisam ga pitala za razlog.

Ušao je u auto i odvezao se dok sam ja samo ostala nepomično stajati. Jedva da sam primijetila da kiši. Čekala sam, ne znajući što čekam, sve dok se iza mene nisu otvorila vrata.

“Bella, pa što ti to radiš?”, upitao me Charlie, iznenađen što me vidi gdje tu stojim sama i smočena.

“Ništa.” Okrenula sam se i odvukla natrag u kuću.

Noć je dugo trajala, uz malo odmora.

Ustala sam čim sam opazila da polako sviće. Automatski sam se obukla za školu, čekajući da se oblaci rasvijetle. Nakon što sam pojela zdjelu pahuljica, zaključila sam da ima dovoljno svjetla za fotografiranje. Snimila sam svoj kamionet, a zatim i pročelje kuće. Okrenula sam se i snimila nekoliko slika šume kraj Charliejeve

kuće. Čudo jedno kako mi više nije izgledala zlokobno kao prije. Shvatila sam da će mi to nedostajati – zelenilo, svevremenost, misterij šuma. Sve to.

Stavila sam fotoaparat u školsku torbu prije polaska. Pokušala sam se usredotočiti na svoj novi projekt, umjesto na činjenicu da Edward očito ništa nije prebrodio tijekom noći.

Osim što sam se bojala, polako sam postajala nestrpljiva. Koliko ovo može potrajati?

Potrajalo je cijelo prijepodne. Šutke je hodao kraj mene, a kao da me nikada nije doista pogledao. Pokušala sam se posvetiti nastavi, ali čak mi ni engleski nije uspijevaao zadržati pažnju. Gospodin Berty morao je ponoviti pitanje o gospi Capuletti prije nego što sam shvatila da se meni obraća. Edward mi je ispod glasa prišapnuo tačan odgovor, a onda me nastavio ignorirati.

Za ručkom se šutnja nastavila. Imala sam dojam da ću svaki čas početi vrištati, pa sam se, da si odvratim pozornost, nagnula preko nevidljive crte na stolu i obratila Jessici.

“Hej, Jess?”

“Što ima, Bella?”

“Možeš mi učiniti jednu uslugu?”, upitala sam je i posegnula u torbu. “Mama me molila da slikam svoje prijatelje za spomenar. Znači, uslikaj mi malo sve nas, može?”

Pružila sam joj fotoaparat.

“Naravno”, rekla je s osmijehom i okrenula se da na prepad snimi Mikea s punim ustima.

Usljedio je predvidljiv rat fotografija. Gledala sam ih kako dodaju aparat oko stola, hihoću, prave se važni i bune što ih se snima. Djelovali su mi neobično djeti-

njasto. Možda danas naprosto nisam bila raspoložena za normalno ljudsko ponašanje.

“Ajoj”, rekla je Jessica skrušeno kad mi je vratila aparat. “Mislim da smo ti potrošili cijeli film.”

“Nema veze. Mislim da sam ionako već snimila sve ostalo što mi treba.”

Nakon nastave, Edward me bez riječi otpratio do parkirališta. Morala sam opet na posao, a bar ovaj put bilo mi je drago zbog toga. Vrijeme očito tu ne pomaže. Možda će mu osama više koristiti.

Na putu do Newtonovih ostavila sam film u supermarketu Thriftway, a nakon posla podigla razvijene snimke. Kod kuće sam na brzinu pozdravila Charlieja, uzela prutić od žitarica iz kuhinje i odjurila gore u svoju sobu s omotnicom fotografija pod miškom.

Sjela sam nasred kreveta i otvorila omotnicu oprezno i znatiželjno. Iz nekog apsurdnog razloga i dalje sam očekivala da prva snimka bude prazna.

Kad sam je izvadila, glasno sam zinula. Edward je bio jednako predivan kao i u životu, i gledao me sa slike onim toplim očima koje su mi nedostajale u proteklih nekoliko dana. Bilo je gotovo jezivo da neko može izgledati tako... tako... neopisivo. Nema tih tisuću riječi koje bi vrijedile ove slike.

Brzo sam jedanput prelistala ostatak fotografija, te položila tri slike na krevet, jednu do druge.

Prva je prikazivala Edwarda u kuhinji, s tračkom snošljiva podsmijeha u toplim očima. Na drugoj su Edward i Charlie gledali ESPN. Razlika u Edwardovu izrazu bila je strašna. Oči su mu tu bile oprezne, suzdržane. I dalje je bio zapanjujuće lijep, ali hladnijeg lica, sličnijeg kipu, manje živog.

Na zadnjoj smo Edward i ja nelagodno stajali jedno uz drugo. Edward je imao isti izraz lica kao i na prethodnoj slici, hladan, kao u kipa. Ali to me nije najviše pogodilo na toj fotografiji. Razlika između nas dvoje bila je bolna. On je izgledao kao bog. Ja sam izgledala vrlo prosječno, čak i za čovjeka, gotovo sramotno obično. Okrenula sam sliku naopačke, puna gađenja.

Umjesto da se latim zadaće, ostala sam budna da složim slike u album. Kemijskom sam olovkom pod sve slike unijela potpise, imena i datume. Došla sam do slike na kojoj smo Edward i ja, te je, ne gledajući je predugo, presavinula napola i zataknula pod metalni kut, tako da se vidi samo Edward.

Kad sam to obavila, stavila sam drugi komplet fotografija u novu omotnicu i napisala dugo pismo zahvale za Renée.

Edwarda i dalje nije bilo. Nisam htjela priznati da sam upravo zbog njega ostala tako dugo budna, ali naravno da je to bilo zato. Pokušala sam se sjetiti kad je zadnji put ovoliko kasnio, a da se nije ispričao, da nije nazvao... Nikad nije.

Opet nisam dobro spavala.

U školi se ponovila ona šutljiva, nenasna, stravična priča od jučer i prekjučer. Laknulo mi je kad sam opazila Edwarda gdje me čeka na parkiralištu, ali olakšanje je brzo prošlo. Nije se nimalo promijenio, osim što je možda postao još distanciraniji.

Teško sam se uopće mogla prisjetiti razloga za sav ovaj jad. Već mi se činilo da mi je rođendan bio vrlo davno. Samo da se Alice vrati. I to brzo. Prije nego što se ovo stigne još više pogoršati.

Ali nisam mogla računati s tim. Odlučila sam da ću, ne budem li mogla danas porazgovarati s njim, doista porazgovarati, otići sutra u posjet Carlisleu. Moram nešto poduzeti.

Nakon škole, Edward i ja izvest ćemo sve na čistac, to sam obećala sebi. I neću prihvatiti isprike.

Otpratio me do kamioneta, a ja sam se osokolila da iznesem svoje zahtjeve.

“Smijem danas doći do tebe?”, upitao me prije nego što smo stigli do kamioneta, preduhitrivši me.

“Naravno da smiješ.”

“Sada?”, opet me upitao, otvarajući mi vrata.

“Jasno.” Zadržala sam suzdržan ton, premda mi se nije sviđala žurba u njegovu glasu. “Samo bih usput bacila u sandučić pismo za Renée. Naći ćemo se tamo.”

Pogledao je debelu omotnicu na sjedalu do moga. Odjednom je ispružio ruku preko mene i uzeo je.

“Ja ću je poslati”, tiho je rekao. “I svejedno ću stići prije tebe.” Osmjehnuo se onim izvijenim smiješkom koji sam tako voljela, ali nije bio sasvim kako treba. Nije mu dopro do očiju.

“Okej”, složila sam se. Nisam mu mogla uzvratiti osmijeh. Zatvorio je vrata i otišao do svog auta.

Doista je stigao prije mene. Auto mu je bio parkiran na Charliejevom mjestu kad sam stigla pred kuću. To je bio loš znak. Znači da se ne namjerava zadržati. Odmahnula sam glavom i duboko udahnula, nastojeći naći hrabrosti u sebi.

Izašao je iz auta kad sam iskoračila iz kamioneta i prišao mi. Dohvatio je moju torbu da mi je ponese. To je bilo uobičajeno. Ali onda ju je bacio natrag na sjedalo. To nije bilo uobičajeno.

“Dođi da prošetamo”, predložio mi je glasom lišenim emocija i uhvatio me za ruku.

Nisam mu odgovorila. Nisam mogla smisliti zašto bih to odbila, ali smjesta sam znala da želim to odbiti. Nije mi se nikako sviđalo. *Loše je, vrlo je loše*, ponavljao je i ponavljao glas u mojoj glavi.

Ali on nije ni čekao da mu odgovorim. Povukao me za sobom prema istočnoj strani dvorišta, u koju je zadirala šuma. Pošla sam nevoljko za njim, nastojeći misliti usprkos panici. Ja ovo i želim, podsjetila sam se. Priliku da o svemu porazgovaramo. Pa zašto se onda gušim od panike?

Odmaknuli smo tek nekoliko koraka među drveće kad smo stali. Jedva da smo zašli na stazu – odavde se još vidjela kuća.

Koja šetnja.

Edward se naslonio na drvo i zagledao u mene, nedokučiva izraza lica.

“Dobro, onda, da porazgovaramo”, rekla sam. Zvučala sam hrabrije nego što sam se osjećala.

Duboko je udahnuo.

“Bella, mi odlazimo odavde.”

I ja sam duboko udahnula. To mi je bila prihvatljiva opcija. Nadala sam se da sam spremna. Ali svejedno sam ga morala upitati.

“Zašto sada? Još godinu dana i – ”

“Bella, vrijeme je. Koliko još možemo ostati u Forksu, na kraju krajeva? Carlisle jedva izgleda kao da mu je trideset, a sad tvrdi da ima trideset tri. Ionako bismo morali uskoro početi iz početka.”

Zbunio me njegov odgovor. Mislila sam da je svrha odlaska u tome da njegova obitelj može živjeti na miru. Zašto da i mi idemo ako oni odlaze? Gledala sam ga, nastojeći shvatiti što mi želi reći.

Gledao je i on mene, hladno.

S naletom mučnine shvatila sam da sam ga pogrešno razumjela.

“Kada kažeš *mi* –”, prošaptala sam.

“Mislim na svoju obitelj i sebe.” Svaka mu je riječ bila razdvojena i razgovijetna.

Mehanički sam protresla glavu, ne bih li je razbistrila. Čekao je bez ijedne naznake nestrpljivosti. Trebalo mi je nekoliko minuta prije nego što sam uspjela progovoriti.

“U redu”, rekla sam. “Idem i ja s vama.”

“Ne možeš, Bella. Tamo kamo mi idemo... Tamo tebi ne bi odgovaralo.”

“Gdje god si ti, tamo meni odgovara.”

“Ja tebi ne odgovaram, Bella.”

“Ne pričaj koješta.” Htjela sam zvučati ljutito, ali zvučalo je samo kao da ga kumim. “Ti si apsolutno najbolji dio mog života.”

“Moj svijet nije za tebe”, mrko je rekao.

“Ono s Jasperom – to nije bilo ništa, Edwarde! Ništa!”

“Imaš pravo”, složio se. “Upravo se to moglo i očekivati.”

“Obećao si mi! U Phoenixu si mi obećao da ćeš ostati –”

“Dokle god to bude bilo dobro za tebe”, upao mi je u riječ da me ispravi.

“*Ne!* Tu je stvar u mojoj duši, je l’ tako?”, viknula sam bijesno. Riječi su prasnule iz mene – a nekako su i dalje zvučale kao preklinjanje. “Čula sam to od Carlislea, i baš me briga, Edwarde. Baš me briga! Slobodno uzmi moju dušu. Što će mi, ako nemam tebe – već je tvoja!”

Duboko je udahnuo i tupo ostao piljiti u zemlju jedan dugi trenutak. Usne su mu se malčice izvile. Kad me

napokon pogledao, oči su mu bile drugačije, tvrđe – kao da se ono tekuće zlato zaledilo.

“Bella, ne želim da pođeš sa mnom.” Izgovorio je te riječi polako i precizno, gledajući me hladnim očima u lice, promatrajući kako mi sjeda stvarni smisao onoga što mi govori.

Trebalo mi je malo da nekoliko puta ponovim te riječi u glavi, da prosijem stvarni smisao iz njih.

“Ti... ne želiš... mene?” Pokušala sam ih izreći, zbunjena time kako zvuče kad se kažu tim redom.

“Ne.”

Zagledala sam mu se u oči, ništa ne shvaćajući. Bez isprike je gledao u mene. Oči su mu bile poput topaza – tvrde, bistre i vrlo duboke. Činilo mi se da kilometrima i kilometrima vidim u njih, a ipak nigdje u njihovom bezdanu nisam opažala ništa što bi proturječilo onome što je upravo rekao.

“Pa, to mijenja situaciju.” Iznenadila sam se koliko mi smireno i razumno glas zvuči. Jamačno mi je to bilo od strašne otupjelosti. Nisam mogla shvatiti što mi on to govori. Nije mi to imalo smisla.

Pogledao je u drveće kad je opet progovorio. “Naravno, uvijek ću te voljeti... na neki način. Ali ono što se neku večer dogodilo natjeralo me da shvatim da je vrijeme za promjene. Jer meni je... *dosta* pretvaranja da sam nešto što nisam, Bella. Ja nisam čovjek.” Opet me pogledao, a ledene plohe njegova savršenog lica *nisu* bile ljudske. “Pustio sam da ovo predugo potraje, i žalim zbog toga.”

“Nemoj.” Sada sam govorila tek šapatom; svijest je počela prodirati kroz mene, kapajući mi kroz žile kao kiselina. “Nemoj mi to raditi.”

Samo me gledao, a iz očiju sam mu vidjela da su mi riječi itekako zakasnile. Već mi je to napravio.

“Ti meni ne odgovaraš, Bella.” Obrnuo je ono što je prije rekao, ostavivši me tako bez argumenta. Kako sam samo dobro znala da ja njemu ne odgovaram.

Zaustila sam da nešto kažem, a onda opet zatvorila usta. Strpljivo je čekao, bez i jednog osjećaja na licu. Opet sam pokušala.

“Ako... ti tako želiš.”

Jedanput je kimnuo.

Cijelo mi je tijelo na to utrnulo. Nisam ništa osjećala ispod vrata.

“Zamolio bih te, ipak, za jednu uslugu, ako ne tražim previše”, rekao je.

Upitala sam se što on to vidi na mom licu, jer mu je nešto preletjelo licem u odgovor. Ali prije nego što sam uspjela odrediti što je to, sabrao je svoj izraz u istu onu krinku smirenosti.

“Samo reci”, zavjetovala sam se jedva snažnijim glasom.

Ugledala sam kako mu se sleđene oči tope. Zlato je opet postalo tekuće, rastopljeno. Počelo me žariti nesnosno snažnim pogledom.

“Nemoj učiniti ništa neodgovorno ili glupo”, naredio mi je, odjednom bez ikakve distance. “Shvaćaš li što ti želim reći?”

Bespomoćno sam kimnula glavom.

Oči su mu se ohladile, suzdržanost se vratila. “Mislim na Charlieja, naravno. Potrebna si mu. Čuvaj se – zbog njega.”

Opet sam kimnula. “Hoću”, prošaptala sam.

Kao da se posve malo opustio.

“A ja ću tebi nešto zauzvrat obećati”, rekao je. “Obećavam ti da me sada posljednji put vidiš. Neću se vratiti. Neću te više nikada podvrgnuti nečemu ovakvom. Možeš nastaviti živjeti bez ikakvog mog daljnjeg uplitanja. Bit će ti kao da nikad nisam ni postojao.”

Koljena su mi zacijelo odjednom stala klecati, jer se drveće naglo počelo zanositi. Čula sam kako mi krv u ušima tuče snažnije nego inače. Činilo mi se da njegov glas dopire s veće razdaljine.

Blago se osmjehnuo. “Ne brini. Ljudsko si biće – sjećanja ti nisu gušća od sita. Vrijeme tvome soju liječi sve rane.”

“A tvoja sjećanja?”, upitala sam ga. Zvučala sam kao da mi je nešto zapelo u grlu, kao da se gušim.

“Pa” – oklijevao je jednu kratku sekundu – “neću ih zaboraviti. Ali *moj* soj... lako nađe nešto novo.” Osmjehnuo se; smiješak je bio smiren i nije mu dopro do očiju.

Odmaknuo se za korak od mene. “To bi bilo sve, pretpostavljam. Nećemo ti više smetati.”

Opazila sam da je to kazao u množini, što me iznenadilo; mislila sam da više ništa ne mogu opaziti.

“Alice se neće vratiti”, shvatila sam. Ne znam kako me uspio čuti – nisam naglas izgovorila te riječi – ali kao da me shvatio.

Polako je odmahnuo glavom, netremice mi promatrajući lice.

“Neće. Svi su otišli. Ja sam se samo zadržao da se oprostim s tobom.”

“Alice je otišla?” Glas mi je bio tup od nevjerice.

“Htjela se pozdraviti s tobom, ali uvjerio sam je da bi čisti prekid bio bolji za tebe.”

Bila sam ošamućena; teško sam se mogla usredotočiti. Njegove su mi se riječi kovitlale u glavi, i začula sam

liječnika u bolnici u Phoenixu, prošlog proljeća, kako mi pokazuje rendgenske snimke. *Vidi se da je došlo do čistog prijeloma*, kazao je dok je prstom prelazio preko slike moje slomljene kosti. *A to je dobro. Zarast će lakše i brže.*

Pokušala sam normalno disati. Morala sam se usredotočiti, nekako pobjeći iz ove noćne more.

“Zbogom, Bella”, rekao je istim onim tihim, mirnim glasom.

“Čekaj!” Protisnula sam tu riječ, pružajući ruku prema njemu, tjerajući obamrle noge da me ponesu.

Učinilo mi se da i on pruža ruke prema meni. Ali hladnim mi je šakama ščepao zapešća i pritisnuo mi ih uz bok. Prignuo se i vrlo blago, nenasosno kratko, prionuo usne na moje čelo. Zažmirila sam.

“Čuvaj se”, izgovorio je dahom, hladnim na mojoj koži.

Osjetila sam blag, neprirodan lahor. Naglo sam otvorila oči. Lišće na malom grmu šumskog javora podrhtavalo je na blagom strujanju zraka koje je stvorio njegov odlazak.

Otišao je.

Drhtavim nogama, ne mareći za to što mi neće biti nikakve koristi od toga, poslala sam za njim u šumu. Tragovi njegova prolaska smjesta su nestali. Nije bilo otišaka, lišće se opet smirilo, ali ja sam samo hodala dalje, bez razmišljanja. Morala sam se kretati. Prestanem li ga tražiti, bit će gotovo.

Ljubav, život, smisao... gotovo.

Hodala sam i hodala. Vrijeme nije imalo smisla dok sam se polako probijala kroz gusto žbunje. To su prolazili sati, ali ujedno tek sekunde. Možda mi se činilo da vri-

jeme stoji jer mi je šuma izgledala jednako ma kuda da bih pošla. Počela sam se brinuti da ne hodam u krugu, i to u vrlo malom krugu, ali nastavila sam. Često sam se spoticala, a kako se počelo mračiti, često sam i padala.

Napokon sam se spotaknula o nešto – sad je bio mrkli mrak, nisam imala pojma što mi je to saplelo nogu – i ostala na tlu. Okrenula sam se na bok, da mogu disati, i sklupčala na vlažnoj papratovini.

Dok sam tako ležala, činilo mi se da prolazi više vremena nego što shvaćam. Nisam se više sjećala koliko se davno smračilo. Je li noću ovdje uvijek tako mračno? Pa valjda bi, u pravilu, neki tračak mjesečine morao prodrijeti kroz oblake, kroz procjepe u krošnjama, i doprijeti do zemlje.

Ne i noćas. Noćas je nebo bilo posve crno. Možda večeras nema mjesečine – zbog pomrčine Mjeseca, zbog mladog Mjeseca.

Mladog Mjeseca. Stresla sam se, premda mi nije bilo hladno.

Dugo je bilo crno prije nego što sam začula njihovo dozivanje.

Neko je izvikivao moje ime. Čula sam ga nejasno, prigušeno mokrim raslinjem oko mene, ali to je nedvojbeno bilo moje ime. Nisam prepoznala glas. Pomislila sam da mu se odazovem, ali bila sam ošamućena, i dugo mi je trebalo da zaključim kako bih se *trebala* javiti. A tada je zov već prestao.

Neko vrijeme poslije toga, probudila me kiša. Mislim da nisam doista bila zaspala; tek sam utonula u nesvjesticu bez misli, svom snagom se držeći tuposti od koje ne mogu shvatiti ono što ne želim.

Kiša mi je malo smetala. Bila je hladna. Pustila sam noge i rukama prekrila lice.

Tada sam opet začula zov. Sada je dopirao iz veće daljine, a katkad se činilo da me više glasova zove u isti mah. Pokušala sam duboko disati. Sjetila sam se da se trebam odazvati, ali vjerovala sam da me neće moći čuti. Hoću li moći dovoljno glasno viknuti?

Naglo se začulo nešto novo, zapanjujuće blizu. Neko njuškanje, životinjski zvuk. Činilo se krupno. Upitala sam se bih li trebala osjetiti strah. Nisam – samo tupost. Nema veze. Njuškanje je otišlo.

Kiša se nastavila, a ja sam osjetila kako mi se uz obraz stvara lokvica. Nastojala sam prikupiti snagu da okrenem glavu, kad sam ugledala svjetlo.

Isprva je to bio tek nejasan odraz na grmlju u daljini. Postajalo je sve sjajnije, obasjavajući širok prostor, za razliku od usmjerenog snopa baterijske svjetiljke. Svjetlo se probilo kroz najbliži grm, i opazila sam da je to plinski fenjer, ali vidjela sam samo to – sjaj me na trenutak oslijepio.

“Bella.”

Glas je bio dubok i meni nepoznat, ali prožet prepoznavanjem. Nije me pozvao po imenu u potrazi, već u ime potvrde da sam pronađena.

Pogledala sam uvis – nemoguće visoko, kako mi se učinilo – u tamno lice što se sad nadvijalo nada mnom. Nejasno sam shvaćala da neznanac djeluje tako visoko samo zato što mi je glava još na tlu.

“Jesi li ozlijeđena?”

Znala sam da te riječi nešto znače, ali mogla sam samo smeteno zuriti u njega. Kakvo bi značenje nakon svega moglo imati ikakvog smisla?

“Bella, zovem se Sam Uley.”

Njegovo mi ime nije djelovalo nimalo poznato.

“Charlie me poslao da te potražim.”

Charlie? To mi je već zvučalo odnekud poznato, pa sam pokušala pozornije pratiti što mi on to govori. Charlie je bio bitan, ako već ništa drugo nije.

Visoki je čovjek ispružio ruku. Zagledala sam se u nju, ne znajući što se tačno od mene očekuje.

Načas me odmjerio crnim očima, a onda je spustio ramena. Brzim, gipkim pokretom podigao me sa zemlje i prihvatio u naručje.

Samo sam mlitavo visila dok je brzim koracima grabio kroz mokru šumu. Nešto u meni znalo je da bi me to trebalo uzrujati – to što me odnosi neznanac. Ali više se ništa u meni nije moglo uzrujati.

Nije mi se činilo da je previše vremena prošlo prije nego što su naišla svjetla i duboki žagor mnogih muških glasova. Sam Uley usporio je kad je prišao bliže toj gunguli.

“Imam je!”, doviknuo je prodornim glasom.

Žagor je prestao, a onda se intenzivnije obnovio. Začudan kovitlac lica stao je prelaziti preko mene. Samov glas jedini je imao smisla u tom kaosu, možda zato što mi je uho bilo uz njegove grudi.

“Ne, mislim da nije ozlijeđena”, rekao je nekome. “Samo neprestano ponavlja: ‘Otišao je’.”

Zar ja to govorim na glas? Ugrizla sam se za usnu.

“Bella, srce, jesi li mi dobro?”

To je bio jedan glas koji bih svugdje prepoznala – čak i ovako izobličienog od brige.

“Charlie?” Glas mi je zvučao čudno i sitno.

“Tu sam ti ja, maleno moje.”

Nešto se premjestilo ispod mene, a onda sam osjetila kožnati miris šerifske jakne moga oca. Charlie je zateturao pod mojom težinom.

“Možda bih je ipak ja trebao nositi”, predložio je Sam Uley.

“Mogu ja”, rekao je Charlie, pomalo zadihan.

Hodao je polako, s naporom. Bila bih voljela da sam mu mogla reći da me spusti i pusti da sama hodam, ali nisam mogla otkriti gdje mi se zagubio glas.

Svjetalala je bilo posvuda, u rukama gomile što je hodala s njim. Bilo je kao u paradi. Ili u pogrebnoj povorci. Sklopila sam oči.

“Samo što nismo stigli kući, srce”, promrmljao bi Charlie tu i tamo.

Opet sam otvorila oči kad sam čula otključavanje vrata. Bili smo na trijemu naše kuće, a visoki, tamni čovjek po imenu Sam pridržavao je Charlieju vrata, jedne ruke ispružene prema nama, kao da je spreman prihvatiti me kad Charlieja izdaju ruke.

Ali Charlie me uspio pronijeti kroz vrata i odnijeti do kauča u dnevnoj sobi.

“Tata, sva sam mokra”, slabašno sam prigovorila.

“Nema to veze.” Glas mu je bio iscrpljen. A onda se obratio nekom drugom. “Deke su u ormaru na vrhu stubišta.”

“Bella?”, pozvao me neki novi glas. Pogledala sam u sijedog čovjeka koji se nagnuo nada me, i uspjela ga prepoznati nakon nekoliko sporih sekundi.

“Doktore Gerandy?”, promrmljala sam.

“Tako je, srce”, rekao je. “Jesi li povrijeđena, Bella?”

Trebala mi je minuta da razmislim o tome. Zbunjivalo me sjećanje na slično pitanje Sama Uleyja u šumi. Samo, Sam me pitao nešto drugo: *Jesi li ozlijeđena?*, tako je to sročio. Ta razlika mi se iz nekog razloga činila bitnom.

Dr. Gerandy je čekao. Podigao je jednu staračku obrvu, a bore na čelu su mu se produbile.

“Nisam povrijeđena”, slagala sam mu. Riječi su bile čak i tačne, imajući u vidu na što je mislio.

Toplom mi je rukom dotaknuo čelo, a prstima mi stisnuo unutrašnjost zapešća. Gledala sam mu usne dok je bezglasno brojio otkucaje gledajući u svoj ručni sat.

“Što se to s tobom dogodilo?”, opušteno me upitao.

Skamenila sam se pod njegovom rukom i osjetila okus panike na nepcu.

“Jesi li se izgubila u šumi?”, uporno je nastavio. Bila sam svjesna još nekolicine koji nas slušaju. Tri visoka muškarca tamnih lica – iz La Pusha, rezervata Indijanaca iz naroda Quileute niže niz obalu, pretpostavila sam – stajala su vrlo blizu skupa i gledala me. Sam Uley bio je među njima. Gospodin Newton također je bio tu, s Mikeom i gospodinom Weberom, Angelinim ocem; svi su me gledali prikrivenije nego neznanci. Drugi duboki glasovi dopirali su iz kuhinje i kroz ulazna vrata. Očito je pola mjesta bilo otišlo u potragu za mnom.

Charlie mi je bio najbliže. Prignuo se bliže da čuje moj odgovor.

“Da”, prošaptala sam. “Izgubila sam se.”

Liječnik je zamišljeno kimnuo glavom i nježno mi opipao žlijezde ispod vilice. Charlie se uzbiljio.

“Jesi li umorna?”, upitao me dr. Gerandy.

Kimnula sam mu i poslušno sklopila oči.

“Mislim da joj nije ništa”, čula sam kako liječnik potom tiho govori Charlieju. “Samo je iscrpljena. Pusti je da se naspava, a ja ću je sutra obići.” Zastao je. Zacijelo je pogledao na sat, jer je dodao: “Pa, tijekom današnjeg dana, zapravo.”

Začulo se škripanje kad su obojica ustali s kauča, pomažući si rukama.

“Je li to istina?”, prošaptao je Charlie. Glasovi su sad bili dalji. Upinjala sam se čuti. “Otišli su?”

“Dr. Cullen zamolio nas je da ništa ne govorimo”, odgovorio mu je dr. Gerandy. “Ponuda je bila vrlo iznenađujuća; morali su odmah odgovoriti. Carlisle nije htio praviti predstavu od odlaska.”

“Bilo bi lijepo da su nas bar nekako upozorili”, progundao je Charlie.

Dr. Gerandy je zvučao nelagodno kad mu je odgovorio.

“Da, eto, u ovakvim okolnostima, bio bi red javiti nešto na vrijeme.”

Nije mi se to više slušalo. Napipala sam rub dekice kojom me neko pokrio, i navukla je preko uha.

Dolazila sam svijesti i gubila se. Čula sam kako Charlie šapatom zahvaljuje dobrovoljcima dok su odlazili, jedan po jedan. Osjetila sam njegove prste na svom čelu, a onda i težinu još jedne deke. Telefon je nekoliko puta zazvonio, a on je žurio da se javi prije nego što me zvonjava stigne probuditi. Ispod glasa uvjeravao je te koji su nazivali da je sve dobro prošlo.

“Jesmo, našli smo je. U redu je. Bila se izgubila. Sada je dobro”, svima je ponavljao.

Čula sam kako opruge u naslonjaču stenju kad se smjestio u njega da tu provede noć.

Nakon nekoliko minuta telefon je opet zazvonio.

Charlie je prostenjao kad se s mukom osovio na noge, a onda je pohitao, spotičući se, u kuhinju. Zavukla sam glavu dublje pod pokrivače, ne želeći opet slušati isti razgovor.

“Da”, rekao je Charlie i zijevnuo.

Glas mu se promijenio kad je opet progovorio, zvučeći daleko budnije. “Gdje?” Stanka. “Siguran si da je izvan rezervata?” Opet kratka stanika. “Ali što bi moglo gorjeti skroz *tamo*?” Zvučao je u isti mah zabrinuto i zbunjeno. “Čuj, svratit ću onamo da vidim o čemu je riječ.”

Slušala sam s više zanimanja kad je utipkao novi broj.

“Hej, Billy, Charlie ovdje – oprosti što te zovem tako rano... ne, dobro joj je. Spava... Hvala, ali ne zovem te zato. Upravo me nazvala gospođa Stanley, i kaže da sa svog prozora na katu vidi nekakvu vatru gore, na liti-cama uz more, ali ja joj nisam zaista... O!” U glasu mu se odjednom začula neka napetost – ozlojeđenost... ili ljutnja. “A zašto oni to rade? Aha. Ma zbilja?” Reкао je to sarkastično. “Pa, nemoj se *meni* ispričavati. Da, da. Samo neka paze da ne prošire požar... Znam, znam, i mene čudi što su ih uopće uspjeli upaliti po ovakvom vremenu.”

Charlie se premišljao, a onda dodao preko volje: “Hvala ti što si poslao Sama i ostale dečke. Imaš pravo – oni zaista poznaju šumu bolje od nas. Upravo ju je Sam pronašao, tako da sam ti dužnik... Aha, čujemo se kasnije”, dodao je, i dalje nezadovoljan, prije nego što će spustiti slušalicu.

Charlie je gundao nešto nesuvislo dok se vukao na-trag u dnevnu sobu.

“Što je bilo?”, upitala sam ga.

Pritrčao mi je.

“Oprosti što sam te probudio, srce.”

“Nešto gori?”

“Ma ništa to nije”, kazao mi je umirujućim tonom.

“Samo neki kresovi, gore na stijenama.”

“Kresovi?”, upitala sam ga. Glas mi nije zvučao radoznavno. Zvučao je mrtvo.

Charlie se namrštio. “Neki klinци iz rezervata malo su se raskalašili”, objasnio mi je.

“Zašto?”, tupo sam ga upitala.

Bilo mi je jasno da ne želi odgovoriti. Pogledao je u pod između svojih koljena. “Proslavljaju vijest.” Zvučao je ogorčeno.

Samo mi je jedna vijest padala na pamet, ma koliko da sam nastojala ne misliti na to. A onda su mi se kockice složile u glavi. “Slave odlazak Cullenovih”, prošaptala sam. “U La Pushu ne vole Cullenove – zaboravila sam na to.”

Quileutei su gajili praznovjerice o “hladnima”, krvopijama koji su neprijatelji njihovog plemena, baš kao što su gajili legende o velikom potoku i precima koji su bili ljudi-vukovi. Većini njih, to su bile tek priče iz baštine. Nekolicina je, pak, u njih vjerovala. Charliejev dobar prijatelj Billy Black bio je među njima, premda je čak i Jacob, njegov vlastiti sin, smatrao da mu je glava puna glupog praznovjerja. Billy me svojedobno upozorio da se klonim Cullenovih...

To ime je probudilo nešto u meni, nešto što se počelo grčevito probijati na površinu, nešto što sam znala da ne želim dočekati.

“Koješta”, procijedio je Charlie.

Na trenutak smo samo šutke sjedili. Nebo na prozoru više nije bilo crno. Negdje, iza kiše, polako je svitalo praskozorje.

“Bella?”, obratio mi se Charlie.

Pogledala sam ga s nelagodom.

“Ostavio te samu u šumi?”, pretpostavio je Charlie.

Izbjegla sam pitanje. “Kako si znao gdje da me tražiš?” Svijest mi je ustuknula od neizbježne spoznaje koja slijedi, koja sada smjesta slijedi.

“Pa ostavila si mi poruku”, iznenađeno mi je odgovorio Charlie. Iz stražnjeg džepa traperica izvukao je vrlo pohaban listić papira. Bio je prljav i vlažan, s mnogobrojnim pregibima od čestog rasklapanja i presavijanja. Opet ga je rastvorio i pokazao mi ga kao dokaz. Neuređan rukopis bio je začudno sličan momemu.

Idem u šetnju s Edwardom, šumskom stazom, pisalo je. Brzo se vraćam, B.

“Kad se nisi vratila, nazvao sam Cullenove, a niko mi se nije javio”, tiho je kazao Charlie. “Onda sam nazvao bolnicu, a dr. Gerandy mi je rekao da je Carlisle otišao.”

“Kamo su otišli?”, promrmljala sam.

Pogledao me u čudu. “Zar ti Edward nije to rekao?”

Odmahnula sam glavom i zgrčila se. Zvuk njegovog imena oslobodio je ono što se nastojalo probiti iz mene – bol koja me naglo udarila i oduzela mi dah, zapanjivši me svojom silinom.

Charlie me sumnjičavo mjerkao dok je odgovarao. “Carlisle je prihvatio radno mjesto u jednoj velikoj bolnici u Los Angelesu. Pretpostavljam da su mu ponudili velik novac.”

Sunčani L.A. Posljednje mjesto kamo bi doista otišli. Sjetila sam se svoje more sa zrcalom... jarkog sunca što mu se ljeska s kože –

Proparala me agonija na spomen njegova lica.

“Zanima me je li te Edward ostavio samu, skroz tamo usred šume”, ostao je uporan Charlie.

Njegovo je ime izazvalo novi val muke u meni. Grozničavo sam odmahнула glavom, očajnički nastojeći izbjeći toj boli. “Ja sam bila kriva. Ostavio me na samom putu, na mjestu odakle se vidjela kuća... ali ja sam pokušala poći za njim.”

Charlie je krenuo nešto reći; djetinjasto sam dlanovima prekrila uši. “Ne mogu više o tome, tata. Hoću u svoju sobu.”

Prije nego što je stigao odgovoriti, nekako sam ustala s kauča i odglavinjala na kat.

Neko je bio svratio u kuću da Charlieju ostavi poruku, poruku koja će mu omogućiti da me nađe. Od trenutka kad sam to shvatila, užasna sumnja počela mi je rasti u glavi. Odjurila sam u svoju sobu, zatvorila i zaključala vrata za sobom, i tek onda otrčala do CD plejera kraj svog kreveta.

Sve je izgledalo potpuno jednako kao i kad sam otišla. Pritisnula sam gornji dio CD plejera. Zasun se otključao, i poklopac se polako otvorio.

Unutra nije bilo ničega.

Album koji mi je poklonila Renée ležao je na podu kraj kreveta, tačno ondje gdje sam ga i ostavila. Drhtavom sam rukom otvorila korice.

Nisam morala listati dalje od prve stranice. U metalnim kutićima više nije bilo fotografije. List je bio posve prazan, osim što je u dnu mojim rukopisom pisalo: *Edward Cullen, Charliejeva kuhinja, 13.septembra.*

Tu sam stala. Bila sam sigurna da je vrlo temeljito obavio posao.

Bit će ti kao da nikad nisam ni postojao, obećao mi je.

Osjetila sam glatki drveni parket pod koljenima, pa pod dlanovima, a onda mi je pritisnuo i kožu na obra-

zu. Ponadala sam se da padam u nesvijest, ali, na moje razočaranje, nisam se obeznanila. Valovi boli koji su me dotad samo oplakivali sada su se visoko uzdigli, poklopili me preko glave i povukli me u dubinu.

Nisam više izronila.

OKTOBAR

NOVEMBAR

DECEMBAR

JANUAR

4. BUĐENJE

Vrijeme protječe. Čak i kad se to čini nemogućim. Čak i kad svaki otkucaj velike kazaljke boli kao što krv tupo nabija u modrici. Protječe neravnomjerno, u čudnim naletima i otegnutim zastojima, ali doista protječe. Čak i meni.

Charlie je lupio šakom o stol. “E, sad je dosta, Bella! Šaljem te kući.”

Podigla sam pogled s kukuruznih pahuljica, koje sam promatrala umjesto da ih jedem, i zagledala se u Charlieja u šoku. Nisam dotad pratila razgovor – zapravo, nisam bila ni svjesna da vodimo razgovor – i nisam bila sigurna na što tačno misli.

“Pa kod kuće sam”, zbunjeno sam promrmljala.

“Šaljem te Renée, u Jacksonville”, pojasnio mi je.

Charlie me iznureno gledao dok mi je značenje tih riječi polako sjedalo.

“Pa što sam sad skrivila?” Osjetila sam kako mi se lice urušava. Baš nije bilo fer. Ponašala sam se besprijeekorno u protekla četiri mjeseca. Nakon onog prvog tjedna, koji nijedno od nas nikad nije spominjalo, nisam propustila ni dana škole ili posla. Ocjene su mi bile savršene. Nikad se nisam prekasno vratila kući – nikad nisam ni odlazila nekamo odakle bih se mogla prekasno vratiti kući. I vrlo sam rijetko posluživala podgrijanu hranu za ručak.

Charlie se mrgodio.

“Ništa nisi *skrivila*. U tome je i problem. Kad nikad ništa ni ne radiš.”

“Hoćeš da stvaram probleme?”, upitala sam ga, smeteno skupivši obrve. Trudila sam se da obraćam pažnju. Nije to bilo lako. Tako sam se navikla sve zanemarivati da su mi se uši činile začepljene.

“Problemi bi bili bolji od ovog... ovog zdvajanja od jutra do mraka!”

To me malo zapeklo. Pažljivo sam izbjegavala sve oblike potištenosti, uključujući zdvajanje.

“Ne zdvajam od jutra do mraka.”

“Krivo sam se izrazio”, priznao mi je preko volje. “Zdvajanje bi bilo bolje – to bi bar bilo *nešto*. Ti si samo... beživotna, Bella. Mislim da ti to želim reći.”

Optužba me pogodila u slabu tačku. Uzdahnula sam i pokušala unijeti živost u svoj odgovor.

“Oprosti, tata.” Isprika mi je zvučala malo blijedo, čak i u vlastitim ušima. A mislila sam da ga uspijevam nasamariti. Cijela poanta svih ovih napora bila je u tome da poštedim Charlieja patnje. Kako mi je teško sada pala pomisao da mi je trud bio uzaludan.

“Ne želim da mi se ispričavaš.”

Uzdahnula sam. “Onda mi reci što želiš od mene.”

“Bella”, rekao je s oklijevanjem, pomno promatrajući kako ću reagirati na ono što će mi sada reći. “Srce, nisi prva koja prolazi takvo što, znaš.”

“Znam ja to.” Grimasa kojom sam popratila te riječi bila je mlitava i nimalo dojmljiva.

“Slušaj, srce. Mislim da – mislim da ti možda treba izvjesna pomoć.”

“Pomoć?”

Zastao je, opet tražeći riječi. “Kad je tvoja majka otišla”, otpočeo je, mršteći se, “i uzela te sa sobom.” Duboko je udahnuo. “Pa, meni je to bilo jedno jako teško razdoblje.”

“Znam, tata”, promrmljala sam.

“Ali snašao sam se”, istaknuo je. “Srce, ti se ne snalaziš. Čekao sam, u nadi da će ti postati bolje.” Zagledao se u mene, a ja sam brzo spustila pogled. “Mislim da oboje znamo da ti ne postaje bolje.”

“Dobro mi je.”

Prečuo je to. “Možda, eto, možda bi mogla razgovarati s nekim o tome. Sa stručnom osobom.”

“Hoćeš da idem psihijatru?” Glas mi je postao nijansu oštrije kad sam shvatila na što on to misli.

“Možda bi ti to pomoglo.”

“A možda mi ni najmanje ne bi pomoglo.”

Nisam znala mnogo o psihoanalizi, ali bila sam prilično sigurna da ne pali ako pacijent nije razmjerno iskren. Jasno, mogla bih reći istinu – želim li ostatak života provesti u luđačkoj košulji.

Proučio je moj tvrdoglav izraz lica i promijenio strategiju napada.

“Ne znam što da radim, Bella. Možda bi tvoja majka –”

“Slušaj”, rekla sam monotonim glasom. “Izaći ću večeras, ako baš hoćeš. Nazvat ću Jess ili Angelu.”

“Neću to”, usprotivio mi se, ozlojeđen svojom nemoći. “Ne bih mogao izdržati da te gledam kako se trudiš još *jače*. Nikad u životu nisam vidio da se neko toliko trudi. Bolno mi je to gledati.”

Pravila sam se glupa i zapiljila u stol. “Nije mi jasno, tata. Prvo se ljutiš zato što ništa ne radim, a onda mi kažeš da ne želiš da izlazim.”

“Samo hoću da si sretna – ne, čak ni toliko. Samo hoću da nisi nesretna. Mislim da imaš bolje izgleda za to ako se makneš iz Forksa.”

Pogledala sam ga s prvim bljeskom osjećaja u očima u dulje od pamtivijeka.

“Neću se maknuti odavde”, rekla sam mu.

“Zašto ne?”, upitao me.

“U zadnjem sam polugodištu nastave – sve bi mi se poremetilo.”

“Dobra si učenica – snaći ćeš se.”

“Ne želim se nametati mami i Philu.”

“Tvoja majka umire od želje da joj se vratiš.”

“Na Floridi je prevruće.”

Opet je lupio šakom o stol. “Oboje znamo koji je stvarni razlog, Bella, i to ti nije zdravo.” Duboko je udahnuo. “Mjeseci su prošli. Bez poziva, bez pisama, bez javljanja. Ne možeš ga i dalje čekati.”

Prostrijelila sam ga pogledom. Vrelina mi je gotovo, ali ne zapravo, doprla u obraze. Dugo je prošlo otkako sam porumenjela s najmanjim tračkom uživljenosti.

Cijela ova tema bila je krajnje zabranjena, čega je on bio itekako svjestan.

“Ništa ja ne čekam. Ništa ja ne očekujem”, rekla sam tiho i monotono.

“Bella –”, zaustio je Charlie, jedva to izgovorivši.

“Moram u školu”, upala sam mu u riječ, ustala i naglo digla netaknuti doručak sa stola. Istresla sam zdjelicu u sudoper ne zastajući da je isperem. Nisam mogla podnijeti ni riječ daljnjeg razgovora.

“Dogovorit ću se s Jessicom”, dobacila sam mu kad sam stavljala torbu na rame, ne pogledavši ga u oči. “Možda se ne vratim na večeru. Otići ćemo u Port Angeles i pogledati neki film.”

Izašla sam iz kuće prije nego što je stigao reagirati.

U žurbi da odem od Charlieja stigla sam u školu među prvima. Prednost je bila u tome što sam našla stvarno sjajno mjesto za parkiranje. Mana je bila u tome što sam time dobila slobodnog vremena, a slobodno sam vrijeme nastojala izbjegavati pod svaku cijenu.

Brzo, prije nego što stignem pomisliti na Charliejeve optužbe, izvukla sam udžbenik iz algebre. Otvorila sam poglavlje koje danas trebamo započeti i pokušala ga dokučiti. Čitati matematiku bilo mi je još gore nego slušati je, ali išlo mi je sve bolje. U proteklih nekoliko mjeseci na algebru sam utrošila deset puta više vremena nego ikad prije na matematiku. Uslijed toga, prosjek mi je bio oko 4,5. Znala sam da gospodin Varner smatra da je za cijelo moje napredovanje zaslužna njegova vrhunska predavačka vještina. A ako ga to usrećuje, ja mu ne kanim raspršiti iluzije.

Prisilila sam se da nastavim sve dok se parkiralište nije ispunilo, pa sam na kraju morala žuriti na engleski. Obradivali smo *Životinjsku farmu*, lako gradivo. Nije mi smetao komunizam; bio mi je dobrodošla promjena od iscrpljujućih ljubavnih romana koji su uglavnom tvorili lektiru. Udobno sam se smjestila u klupi, zadovoljna što mi predavanje gospodina Bertyja odvlači pažnju.

Vrijeme mi je u školi brzo prolazilo. Zvono se prebrzo začulo. Počela sam pakirati torbu.

“Bella?”

Prepoznala sam Mikeov glas, i znala sam što će reći prije nego što je to izgovorio.

“Doći ćeš sutra na posao?”

Pogledala sam ga. Stajao je naslonjen između klupa, zabrinuta lica. Svakog petka postavljao mi je isto pitanje. Premda nisam nijednom uzela ni dana bolovanja. Dobro, uz jednu iznimku, prije mnogo mjeseci. Ali nije me imao razloga tako zabrinuto gledati. Bila sam uzorna djelatnica.

“Sutra je subota, zar ne?”, rekla sam. Nakon što mi je to upravo spomenuo Charlie, shvatila sam koliko mi beživotno glas doista zvuči.

“Da, tako je”, složio se. “Vidimo se na španjolskom.” Jedanput mi je mahnuo, a onda mi okrenuo leđa. Nije se više trudio pratiti me do satova.

Odvukla sam se na algebru smrknuta lica. Na tom sam satu sjedila pokraj Jessice.

Prošli su tjedni, možda i mjeseci, otkako me Jess zadnji put pozdravila na hodniku. Znala sam da sam je uvrijedila asocijalnim ponašanjem, pa se duri. Sad ću joj se teško moći obratiti – naročito s molbom za uslugu. Pažljivo sam odvagnula opcije dok sam odugovlačila s ulaskom u razred.

Nisam namjeravala opet izaći pred Charlieja bez vijesti o nekakvom druženju. Znala sam da ne bih mogla lagati, iako me pomisao na samostalnu vožnju do Port Angelesa i natrag – da mi mjerač prijeđenih kilometara pokazuje tačan iznos, za slučaj da ode provjeriti – itekako mamila. Jessicina mama bila je najveća tračerica u

mjestu, a Charlie će sigurno naletjeti na gospođu Stanley i prije nego što mislim. A tada će joj bez ikakve sumnje spomenuti naš izlet. Laganje ne dolazi u obzir.

Uzdahnula sam i otvorila vrata.

Gospodin Varner mračno me pogledao – već je počeo lekciju. Požurila sam na svoje mjesto. Jessica me nije pogledala kad sam sjela do nje. Bilo mi je drago što imam pedeset minuta da se pripremim.

Ovaj je sat proletio još brže od engleskog. Djelić te brzine potjecao je od moje štreberske pripreme jutros u kamionetu – ali uglavnom zato što mi vrijeme uvijek brže teče kad čekam nešto neugodno.

Složila sam grimasu kad je gospodin Varner raspustio razred pet minuta prije kraja sata. Smješкао se kao da nam čini uslugu.

“Jess?” Nos mi se namreškao kad sam se lecnula, čekajući da se ona okomi na mene.

“Ti se to *meni* obraćaš, Bella?”

“Naravno.” Raširila sam oči da izgledam nevinije.

“Što je? Treba ti pomoć oko algebre?” Zvučala je pomalo kiselo.

“Ne.” Odmahnula sam glavom. “Zapravo, zanima me bi li ti možda... večeras otišla sa mnom u kino? Baš bi mi trebao izlazak u ženskom društvu.” Zvučala sam ukočeno, kao da loše izgovaram tekst, pa me sumnjičavo pogledala.

“Zašto hoćeš ići *sa mnom?*”, upitala me, i dalje neprijazno.

“Tebe se prve sjetim kad pomislim na žensko društvo.” Nasmiješila sam se, u nadi da mi smiješak djeluje iskreno. Vjerojatno sam joj i rekla istinu. U svakom slučaju, nje sam se prve sjetila kad sam poželjela izbjeći Charlieja. A to se svodilo na isto.

Kao da se malo udobrovoljila. “Pa čuj, ne znam.”

“Imaš drugih planova?”

“Ne... Valjda bih i mogla s tobom. Što bi htjela da gledamo?”

“Nisam sigurna što igra”, oprezno sam joj kazala. Ovo je sad bilo nezgodno. Stala sam se upinjati da se nečega sjetim – nisam li čula kako neko nedavno priča o nekom filmu? Ili vidjela plakat? “Što kažeš na onaj o predsjednici Amerike?”

Čudno me pogledala. “Bella, taj ne igra u kinima od *pamtivijeka*.”

“O.” Namrštila sam se. “Ima li nešto drugo što ti se gleda?”

Jessicina prirodna vrcavost počela je i nehotice izbijati na površinu kad je stala razmišljati na glas. “Pa, ima jedna nova romantična komedija koju hvale na sva usta. To bih pogledala. A moj tata je upravo pogledao *Slijepu ulicu* i jako mu se sviđjela.”

Ulovila sam se naslova koji obećava. “O čemu se radi u tom filmu?”

“O zombijima ili tako nečemu. Rekao je da već godinama nije vidio ništa tako strašno.”

“Zvuči savršeno.” Radije bih se nosila s pravim zombijima nego gledala romantiku.

“Okej.” Kao da ju je iznenadio moj odgovor. Pokušala sam se sjetiti sviđaju li mi se filmovi strave, ali nisam bila sigurna. “Da dođem po tebe poslije škole?”, ponudila mi je.

“Može.”

Jessica mi je uputila suzdržan prijateljski osmijeh prije nego što će otići. Smiješak kojim sam joj uzvratila malčice je zakasnio, ali učinilo mi se da ga je vidjela.

Ostatak dana brzo mi je prošao, jer sam sva bila u planovima za večeras. Iz iskustva sam znala da nakon što jednom natjeram Jessicu da priča, bit će dovoljno da pridonosim razgovoru samo pokojim mrmljanjem u pravom trenutku. Od mene će se tražiti tek minimalno sudjelovanje.

Gusta izmaglica koja mi je sada zastirala dane katkad bi me zbunila. Iznenadilo me kad sam se našla u svojoj sobi, ne sjećajući se jasno vožnje kući iz škole, pa čak ni otvaranja ulaznih vrata. Ali to nije bilo bitno. Gubljenije pojma o vremenu bilo je najviše što sam tražila od života.

Nisam se opirala izmaglici kad sam se posvetila zidnom ormaru. Tupost mi je u nekim pogledima bila bitnija nego u drugima. Jedva da sam opažala u što gledam kad sam odgurnula vrata u stranu i otkrila hrpu smeća na lijevoj strani ormara, pod odjećom koju nikad nisam nosila.

Pogled mi nije odlutao prema crnoj vreći za smeće u kojoj se nalazio moj poklon od onog prošlog rođendana, nije opazio oblik linije pod napetom crnom plastikom; nisam pomislila kako su mi nokti bili sasvim raskrvareni kad sam je napokon uspjela iščupati iz upravljačke ploče.

Strgnula sam staru torbicu koju sam rijetko nosila s čavla o kojem je visila, te zalupila vrata.

Uto je odozdo zatrubio auto. Brzo sam prebacila novčanik iz školske torbe u torbicu. Žurila sam se, kao da će mi od žurbe večer nekako brže proći.

Prije nego što ću izaći iz kuće, na brzinu sam se pogledala u zrcalu u hodniku, pažljivo složila crte lica u smiješak i pokušala ih tako zadržati.

“Hvala što ideš večeras sa mnom”, kazala sam Jess kad sam sjela na suvozačko mjesto, nastojeći zvučati zahvalno. Već dosta dugo nisam baš marila što govorim bilo kome osim Charlieja. S Jess je bilo teže. Nisam bila sigurna koje bi mi emocije bilo uputno oponašati.

“Nema problema. Onda, otkud sad ovo?”, upitala me Jess kad smo krenule niz moju ulicu.

“Otkud sad što?”

“Zašto si odjednom odlučila... izaći?” Zvučalo je kao da je u pola rečenice promijenila pitanje.

Slegnula sam ramenima. “Samo mi je trebala promjena.”

Tada sam prepoznala pjesmu na radiju i brzo posegnula prema radiju. “Smijem?”, upitala sam je.

“Jasno, samo daj.”

Vrtjela sam postaje sve dok nisam našla jednu bezopasnu. Pogledala sam kakav izraz ima Jessicino lice kad je nova glazba ispunila auto.

Zaškiljala je. “Otkada ti to slušaš rap?”

“Ne znam”, rekla sam. “Dosta dugo.”

“Tebi se to sviđa?”, sumnjičavo me upitala.

“Nego što.”

Bilo bi mi nemoguće voditi normalan razgovor s Jessicom da sam pritom još morala nastojati da zanemarim glazbu. Počela sam kimati glavom, nadajući se da pogađam ritam pjesme.

“Okej...” Razrogačila je oči i zagledala se kroz vjetrobran.

“Onda, kako ste ti i Mike ovih dana?”, brzo sam je priupitala.

“Ti ga vidiš više nego ja.”

Pitanje joj očito nije razvezalo jezik onako kako sam se nadala.

“Teško je razgovarati na poslu”, promrmljala sam i pokušala opet. “Vidaš se opet s nekim?”

“Ne baš. Tu i tamo izađem s Connerom. Prije dva tjedna izašla sam s Ericom.” Zakolotala je očima, a ja sam osjetila da tu ima štofa. Objručke sam prihvatila priliku.

“S Ericom *Yorkiejem*? Ko je koga pitao?”

Prostjenjala je, uživajući se. “On mene, jasno! Nisam znala kako bih ga pristojno odbila.”

“Kamo te odveo?”, brzo sam je upitala, znajući da će ona protumačiti moju žustrinu kao zanimanje. “Ispričaj mi sve po redu.”

Prionula je na priču, a ja sam se udobno zavalila u sjedalo, sad već smirenija. Pažljivo sam slušala, mrmljajući s razumijevanjem i užasnuto se zgražajući, već po potrebi. Kad je privela kraju priču o Ericu, prešla je na usporedbu s Connerom bez daljnjih poticaja s moje strane.

Projekcija je počinjala rano, pa je Jess smatrala da prvo odemo pogledati film, a onda na večeru. Rado sam pristala na sve što želi; napokon, dobila sam što ja želim – riješila me Charlieja.

Tjerala sam Jess da priča za vrijeme reklama za novi film kako bih ih lakše zanemarila. Ali uplašila sam se kad je film počeo. Mladi par šetao je plažom, držeći se ozareno za ruke i sladunjavo raspredajući o uzajamnoj privrženosti. Jedva sam se suzdržala da ne prekrijem uši dlanovima i ne počnem tiho mrmoriti sebi u bradu. Nisam računala na romantiku.

“Zar nismo otišle na film o zombijima?”, oštro sam prišapnula Jessici.

“Pa *ovo* je film o zombijima.”

“Zašto onda nikoga ne jedu?”, upitala sam u beznadu.

Pogledala me razrogačeno, gotovo uplašeno. “Evo, sad će, strpi se malo”, šapnula mi je.

“Idem ja po kokice. Hoćeš i ti?”

“Ne, hvala.”

Neko nas je ušutkao straga.

Nisam se žurila na pultu s osvježenjima. Gledala sam na sat i razmišljala koliki se postotak filma od devedeset minuta može utrošiti na romantičnu ekspoziciju. Zaključila sam da je deset minuta više nego dovoljno, ali zastala sam na samom ulazu u dvoranu, za svaki slučaj. Čula sam kako užasnuti vriskovi dopiru iz zvučnika, pa sam znala da sam dovoljno dugo čekala.

“Sve si propustila”, promrsila je Jess kad sam sjela na svoje mjesto. “Skoro svi su sad već zombiji.”

“Dugo sam čekala u redu.” Ponudila sam je kokicama. Uzela je punu šaku.

Ostatak filma sastojao se od krvavih napada zombija i beskonačnog vrištanja šačice preživjelih, čiji se broj brzo smanjivao. Pomislila bih da me u tome više ništa ne može pogoditi. Ali osjećala sam se nelagodno, a isprva mi nije bilo sasvim jasno koji je razlog.

Tek sam na samom kraju, dok sam gledala kako se oronuli zombi vuče za posljednjom preživjelom koja ciči li ciči, shvatila u čemu je problem. Prizor je bio montiran tako da malo prikazuje užasnuto lice junakinje, pa malo mrtvo, bezosjećajno lice progonitelja – malo jedno, pa malo drugo, dok se razdaljina između njih smanjivala.

A ja sam shvatila kome od njih dvoje najviše sličim.

Ustala sam.

“Kamo ćeš? Ostalo je, ono, dvije minute do kraja”, oštro je šapnula Jess.

“Žedna sam”, promrsila sam i pojurila prema izlazu.

Sjela sam na klupu pred dvoranom i trudila se iz sve snage ne misliti na tu ironiju. Ali, kad se sve uzme u obzir, stvarno je bilo ironično što sam završila kao *zombi*. To zbilja nisam očekivala.

Ne kažem da nisam svojedobno sanjala o tome da postanem mitološko čudovište – samo što to nije bio nakazan, oživjeli leš. Protresla sam glavu da se riješim takvih misli, osjećajući da me obuzima panika. Nisam sebi mogla priuštiti pomisao na ono o čemu sam nekoć sanjala.

Bila mi je teška spoznaja da ja više nisam junakinja, da je moja priča završila.

Jessica je izašla iz dvorane i zastala, vjerojatno se pitajući gdje bi joj bilo najpametnije potražiti me. Kad me opazila, laknulo joj je, ali samo na trenutak. Zatim se razljutila.

“Film te previše prepao?”, zanimalo ju je.

“Aha”, složila sam se. “Obična sam kukavica, očito.”

“Baš čudno.” Namrštila se. “*Nije* mi se činilo da te strah – ja sam cijelo vrijeme vrištala, ali nisam čula da si ti jedan jedini put vrisnula. Tako da nisam znala zašto si izašla.”

Slegnula sam ramenima. “Samo me bilo strah.”

Malo se opustila. “U životu valjda nisam vidjela strašniji film. Sigurno ćemo noćas imati more.”

“Uopće ne sumnjam u to”, rekla sam, nastojeći zvučati normalno. Neizbježno ću imati more, ali ne o zombijima. Na trenutak me pogledala u lice. Možda mi nije uspjelo zvučati sasvim normalno.

“Gdje bi večerala?”, upitala me Jess.

“Nije bitno.”

“Okej.”

Jess je počela pričati o glavnom glumcu u filmu dok smo išle pješice. Kimala sam dok je na sva usta objašnjavala kako je sladak. Uopće se nisam mogla sjetiti da sam vidjela nekoga ko nije bio zombi.

Nisam gledala kamo me Jessica vodi. Tek sam nejasno bila svjesna da je tu mračnije i mirnije. Presporo sam shvatila zbog čega je nastupila takva tišina. To je Jessica prestala blebetati. Pogledala sam je s isprikom u očima, nadajući se da je nisam povrijedila.

Jessica nije gledala u mene. Lice joj je bilo napeto; pijlila je ravno preda se i brzo hodala. Dok sam je gledala, oči su joj brzo sijevnule udesno, na desnu stranu ulice.

I sama sam se prvi put osvrnula.

Nalazile smo se na kratkom potezu nerasvijetljenog pločnika. Sve male trgovine duž ulice bile su zaključane preko noći, mračnih izloga. Pola bloka dalje opet je počinjala ulična rasvjeta, a niže sam vidjela sjajne zlatne lukove McDonald'sa prema kojem je krenula.

Preko puta je radio jedan lokal. Izlozi su bili prekriveni iznutra, a pred zastorima su gorjele neonske reklame za različite marke piva. Najveći natpis, jarke zelene boje, navodio je ime bara – *Jednooki Pete*. Upitala sam se nude li tu neku piratsku tematiku koja se izvana ne vidi. Metalna su vrata stajala otvorena; unutra je bilo polumračno, a prigušen žamor mnogih glasova i zveckanje leda u čašama dopirali su preko ulice. Uza zid, kraj ulaza, dokono su stajala četiri muškarca.

Osvrnula sam se prema Jessici. Hodala je brzo, očiju uprtih u put pred sobom. Nije izgledala kao da se boji – samo oprezno, kao da ne želi privlačiti pažnju.

Zastala sam bez razmišljanja i opet pogledala u onu četvoricu s jakim osjećajem *déjà vu*. Ovo nije bila ona

ulica, nije bila ni ona noć, ali prizor je bio uvelike isti. Jedan od njih čak je bio nizak i taman. Kad sam zastala i okrenula se prema njima, taj me pogledao sa zanimanjem.

Zurila sam u njega, ukipivši se na pločniku.

“Bella?”, šapnula mi je Jess. “Pa što ti je?”

Odmahnula sam glavom, ne znajući ni sama tačno. “Mislim da ih znam...”, promrmljala sam.

Što ja to radim? Trebala bih bježati od te uspomene koliko me noge nose, tjerati prizor te četvorice dokoličara iz svijesti, braniti se tupošću bez koje ne mogu. Zašto onda zbunjeno silazim na kolnik?

Činilo mi se kao prevelika podudarnost da se nalazim u Port Angelesu s Jessicom, pa još u mračnoj ulici. Uprla sam pogled u onog niskog, trudeći se usporediti njegovo lice s uspomenom na tog čovjeka koji mi je prijetio one noći prije gotovo godinu dana. Upitala sam se bih li uopće mogla prepoznati tog čovjeka, ako je to doista on. Dotični dio dotične večeri bio mi je samo mrlja. Tijelo mi ga se sjećalo bolje nego svijest; napetosti u nogama dok sam se premišljala bih li potrčala ili se oduprla, suhoga grla dok sam se upinjala smoći pristojan vrisak, kože rastegnute preko zglobova dok sam stiskala šake, trnaca na zatiljku kad mi je onaj tamnokosi tip rekao “šećeru”...

U ovim je muškarcima bilo neke neodređene, naslućene prijatnje, nevezane uz onu noć. Potjecala je iz činjenice da su neznanci, da je ovdje mračno, i da su brojniji – ni iz čega konkretnijeg. Ali već je i to bilo dovoljno da Jessici glas prepukne od panike kad me glasno pozvala.

“Bella, daj, *idemo!*”

Prečula sam je i polako krenula dalje, ni trenutka ne donijevši svjesnu odluku da pokrenem noge. Nisam

shvaćala zašto, ali nejasna prijetnja tih muškaraca vukla me prema njima. Ovaj poriv nije imao nikakvog smisla, ali tako dugo nisam već osjetila *nikakav* poriv... pa sam se povela za njime.

Nešto nepoznato poteklo mi je žilama. Adrenalin, shvatila sam, kojega tako dugo nije bilo u mome organizmu, sad mi ubrzava bilo i opire se manjku doživljaja. Čudno – odakle adrenalin, ako nema straha? Kao da stiže iz prethodne ovakve situacije, na mračnoj ulici u Port Angelesu, s neznancima.

Nisam uviđala razlog za strah. Nisam mogla zamisliti ništa na svijetu čega bih se još mogla bojati, bar u fizičkom smislu. Što je jedna od rijetkih prednosti onih koje su sve izgubile.

Bila sam na pola puta preko ulice kad me Jess sustigla i šćepala za nadlakticu.

“Bella! Ne možeš u bar!”, prosiktala je.

“Ne idem unutra”, rekla sam odsutno i otresla njezin stisak. “Samo da nešto vidim...”

“Jesi luda?”, prošaptala je. “Želiš se ubiti?”

To mi je pitanje privuklo pozornost, pa mi se pogled usredotočio na nju.

“Ne, ne želim.” Zvućala sam kao da se pravdam, ali to je bila istina. Nisam se željela ubiti. Čak ni u početku, kad bi mi smrt nesumnjivo donijela olakšanje, nisam razmišljala o tome. Previše sam toga dugovala Charlieju. Osjećala sam preveliku odgovornost prema Renée. Morala sam misliti na njih.

A i obećala sam da neću učiniti ništa glupo ili neodgovorno. Iz svih tih razloga još sam disala.

Na spomen tog obećanja osjetila sam ubod krivnje, ali ovo sada tu se zapravo nije računalo. Nije da sam baš krenula britvom prerezati vene.

Jess je iskolačila oči i objesila usta. Retorički me pitala za samoubojstvo, prekasno sam shvatila.

“Idi jedi”, predložila sam joj i mahnula prema hamburgerima. Nije mi se sviđalo kako me gleda. “Stižem za minutu.”

Okrenula sam se od nje, natrag prema muškarcima koji su nas posprdno i znatiželjno gledali.

“Bella, da si smjesta prestala!”

Mišići su mi se ukočili, ukipivši me u mjestu. Jer nije me to sada prekorio Jessicin glas. Bio je to bijesan glas, poznat glas, predivan glas – mek poput baršuna, uspkos srdžbi.

Bio je to *njegov* glas – naročito sam pazila da mu ne pomislim na ime – i iznenadilo me da me taj zvuk nije oborio na koljena, da se sklupčam na kolniku od muke gubitka. Ali boli nije bilo, nimalo.

Istog trena kad sam mu začula glas, sve mi se posve razbistrilo. Kao da mi je glava naglo izronila iz nekog mračnog jezera. Svega sam bila svjesnija – prizora, zvučova, osjećaja hladnog zraka koji mi je oštro puhao u lice a da nisam za to ni znala, mirisa što dopiru kroz otvorena vrata bara.

Osvrnula sam se u šoku.

“Vrati se Jessici”, naredio mi je taj krasni glas, i dalje ljutit. “Dala si riječ – bez gluposti.”

Bila sam sama. Jessica je stajala nekoliko koraka dalje i prestrašeno buljila u mene. Neznanci kraj zida zbunjeno su me promatrali, pitajući se što mi je da tako nepomično stojim nasred ulice.

Protresla sam glavu, nastojeći shvatiti. Znala sam da on nije tu, a ipak sam ga osjećala nevjerojatno blizu, blizu po prvi put od... od svršetka. Glas mu je bio ljutit

zbog brige, ljutio se na način koji sam nekoć vrlo dobro poznavala – na način koji nisam čula, kako mi se činilo, već cijeli jedan život.

“Održi obećanje.” Glas mu se gubio, kao da se to stišava radio.

Počela sam sumnjati da ja to proživljam nekakvu halucinaciju. Potaknutu, bez sumnje, sjećanjem – ovim *déjà vuom*, neobično poznatim okolnostima.

Brzo sam u glavi razmotrila mogućnosti.

Prva opcija: luda sam. Tako se laički nazivaju oni koji čuju glasove u glavi.

Moguće.

Druga opcija: podsvijest mi pruža ono što smatra da želim. To je ispunjavanje želja – trenutni bijeg od boli prihvaćanjem netačnog poimanja da je *njega* briga hoću li preživjeti ili poginuti. Projekcija onoga što bi rekao u slučaju a) da je tu, i b) da iole mari hoće li me zadesiti nešto ružno.

Vjerojatno.

Nisam uviđala neku treću opciju, pa sam se nadala da je riječ o drugoj i da to samo moja podsvijest divlja, a ne da je to nešto zbog čega bi me trebalo strpati u ludnicu.

Ipak, reakcija teško da mi je bila zdrava – bila sam *zahvalna*. Tako sam se bojala da ne zaboravljam zvuk njegova glasa, pa sam tako, više od svega, osjetila nesnosnu zahvalnost što mi je nesvjesni um zadržao sjećanje na taj zvuk bolje od svjesnoga.

Nije mi bilo dopušteno misliti na njega. To sam nastojala vrlo strogo provoditi. Jasno, omaknulo bi mi se tu i tamo; ipak sam ja tek čovjek. Ali bolje mi je išlo, pa sam sad već uspijevala izbjeći tu bol i po nekoliko dana. Mana je bila beskrajna tupost. Između boli i ništavila, izabrala sam ništavilo.

Sada sam pričekala bol. Nisam bila tupa – osjetila su mi bila neobično napeta nakon toliko mjeseci magle – ali normalna bol je izostala. Tištalo me samo to što se njegov glas gubi.

Uslijedila je sekunda odluke.

Mudro bi mi bilo pobjeći od ovog potencijalno pogubnog – i svakako mentalno neuračunljivog – razvoja situacije. Bilo bi glupo davati podstrek halucinacijama.

Ali glas mu se gubio.

Prišla sam im još za jedan korak, da provjerim.

“Bella, idi natrag”, zarežao je.

Uzdahnula sam od olakšanja. Tu sam ljutnju htjela čuti – lažni, iskonstruirani dokaz da ga je briga, sumnjivi dar moje podsvijesti.

Vrlo malo sekundi proteklo je dok sam sve to slagala u glavi. Moja mala publika radoznalo me promatrala. Vjerojatno sam im izgledala kao da se samo premišljam bih li im pristupila ili ne. Kako da pretpostave da uživam u neočekivanom trenutku ludosti dok tamo stojim?

“Bok”, dobacio mi je jedan muškarac, u isti mah pun samopouzdanja i pomalo sarkastičan. Imao je svijetlu kožu i plavu kosu, i držao se kao neko ko se smatra prilično privlačnim. Nisam mogla odrediti je li to doista tako. Imala sam predrasude.

Glas u mojoj glavi odgovorio mu je predivnim rezanjem. Nasmiješila sam se, a samouvjereni je to očito shvatio kao ohrabrenje.

“Mogu ti nekako pomoći? Izgledaš mi kao da si se izgubila.” Zločesto me pogledao i namignuo.

Pažljivo sam prekoračila slivnik, pun vode što je u mraku izgledala crna.

“Ne. Nisam se izgubila.”

Sad kad sam bila bliže – a oči su mi se neobično usredotočile – proučila sam lice nižeg, tamnijeg muškarca. Nije mi nimalo bilo poznato. Osjetila sam začudno razočaranje što to nije onaj užasni tip koji mi je pokušao nauditi prije gotovo godinu dana.

Glas u mojoj glavi sada je šutio.

Niski muškarac zapazio je da ga gledam. “Smijem te častiti pićem?”, ponudio mi je plaho, očito polaskan time što sam se odlučila zagledati upravo u njega.

“Premlada sam”, automatski sam mu odgovorila.

Zbunio se – pitajući se zašto sam im onda prišla. Osjetila sam potrebu da objasnim.

“S druge strane ulice učinilo mi se da si neko koga poznajem. Žao mi je, moja greška.”

Prijetnja koja me povukla preko ulice sada je iščezla. Nisu to bili oni opasni tipovi kojih sam se sjećala. Vjerojatno su bili dragi dečki. Sigurni. Prestali su me zanimati.

“Nema ljutnje”, rekao je samouvjereni plavokosi momak. “Ostani malo s nama, da se družimo.”

“Hvala, ali ne mogu.” Jessica je smeteno stajala nasred ulice, izbečenih očiju zbog moje uvrede i izdaje.

“Ma daj, samo na nekoliko minuta.”

Odmahnula sam glavom i pošla natrag prema Jessici.

“Idemo jesti”, predložila sam joj, jedva je i pogledavši. Premda mi se činilo da me ona zombijevska izdvojenost prošla, bila sam jednako distancirana. Mislila sam o drugim stvarima. Sigurna, tupa umrtvljenost nije mi se vratila, a dok sam je čekala, iz minute u minutu strepila sam sve više.

“Pa što ti je bilo na pameti?”, breknula se Jessica. “Ne poznaješ ih – mogli su to biti psihopati!”

Slegnula sam ramenima, želeći da prestane o tome. “Samo mi se učinilo da znam jednoga.”

“Kako si ti čudna, Bella Swan. Imam dojam da te uopće ne poznajem.”

“Žao mi je.” Nisam znala što bih joj drugo rekla na to.

Šutke smo otišle do McDonald'sa. Kladim se da joj je bilo krivo što nismo uzele auto umjesto da pješice prijeđemo kratku razdaljinu od kina, pa da može naručiti za volanom. Sad je jedva čekala da ovaj izlazak završi, baš kao i ja od početka.

Dok smo jele, nekoliko puta sam pokušala zapodjenući razgovor, ali Jessica mi nije htjela izaći u susret. Sigurno sam je doista uvrijedila.

Kad smo se vratile u auto, namjestila je liniju natrag na svoju najdražu radiostanicu, odvrnula tako glasno da nismo mogle lako razgovarati.

Nisam se morala truditi onoliko kao inače da ne čujem glazbu. Iako mi svijest bar ovaj put nije bila pomno ispražnjena i otupljena, imala sam previše tema za razmišljanje da još slušam i stihove.

Čekala sam da mi se vrati tupost, ili bol. Jer bol će svakako stići. Prekršila sam osobna pravila. Umjesto da se klonim sjećanja, prišla sam im s pozdravom. Čula sam njegov glas, tako jasno, u glavi. To ću skupo platiti, bez ikakve sumnje. Naročito ako ne uspijem ponovno na sebe navući onu zaštitnu maglu. Osjećala sam da odviše privlačim pažnju, a to me plašilo.

Ali olakšanje mi je i dalje bilo najsnažniji osjećaj u tijelu – olakšanje što je potjecalo iz same srži moga bića.

Ma koliko da sam se trudila ne misliti na njega, nisam se trudila *zaboraviti* ga. Brinula sam se – kasno

noću, kad bi mi obrana pala od iscrpljenosti izazvane nesanicom – da mi se sve to doista gubi. Da mi je svijest sito, i da se jednog dana neću moći sjetiti savršene boje njegovih očiju, osjećaja njegove hladne kože na dodir, nijanse njegovog glasa. Nisam mogla *misliti* na sve to, ali morala sam se *sjećati*.

Jer, da bih mogla živjeti, morala sam vjerovati samo u jedno – morala sam znati da on postoji. Samo to. Sve sam ostalo mogla podnijeti. Dokle god on postoji.

Zbog toga sam bila prinuđena na život u Forksu više nego ikad prije, zbog toga sam se usprotivila Charlieju kad je predložio promjenu. Iskreno rečeno, to mi nije trebalo biti bitno; niko se nikada ovamo neće više vratiti.

Ali kad bih otišla u Jacksonville, ili na bilo koje drugo sunčano i nepoznato mjesto, kako bih bila sigurna da je on stvaran? Negdje gdje ga nikad sebi ne bih mogla predočiti, moje bi uvjerenje moglo polako nestati... a to ne bih mogla preživjeti.

Nisam se smjela sjećati, nisam se usuđivala zaboraviti; teško mi je bilo hodati po toj tankoj crti.

Iznenadila sam se kad je Jessica zaustavila auto pred mojom kućom. Vožnja nije dugo trajala, ali nisam vjerovala da Jessica može izdržati čak i tako kratko razdoblje a da ne progovori.

“Hvala ti što si izašla sa mnom, Jess”, rekla sam joj kad sam otvorila vrata. “Bilo je baš... zabavno.” Nadala sam se da je *zabavno* prikladan izraz.

“Nego”, promrsila je.

“Žao mi je zbog onoga... poslije filma.”

“Ma pusti, Bella.” Zurila je kroz vjetrotbran umjesto da me pogleda. Kao da je ljutnja u njoj još narasla, umjesto da je polako prođe.

“Vidimo se u ponedjeljak?”

“Aha. Bok.”

Odustala sam i zatvorila vrata. Odvezla se, a da me nije ni pogledala.

Kad sam ušla u kuću, već sam je bila smetnula s uma.

Charlie me čekao nasred hodnika, napeto prekrizhenih ruku, čvrsto stisnutih šaka.

“Hej, tata”, rekla sam mu usput dok sam ga obilazila, krećući prema stubištu. Predugo sam mislila o *njemu*, pa sam htjela stići u svoju sobu prije nego što me to sustigne.

“Gdje si bila?”, oštro me upitao Charlie.

Pogledala sam iznenađeno tatu. “Bila sam u kinu u Port Angelesu, s Jessicom. Kao što sam ti jutros i rekla.”

“Hmf”, progundao je.

“Je li to okej?”

Odmjerio mi je lice, razrogačivši oči kao da je opazio nešto neočekivano. “Da, to je u redu. Jeste li se lijepo provele?”

“Nego što”, rekla sam. “Gledale smo kako zombiji jedu ljude. Bilo je baš super.”

Stisnuo je oči.

“Laku noć, tata.”

Pustio me da prođem. Brzo sam otišla u svoju sobu.

Ležala sam u svom krevetu, pomirena s neizbježnim, kad se bol napokon pojavila nakon nekoliko minuta.

To bi me posve onesposobilo, taj osjećaj da mi je golema rupa probijena kroz grudi, ostavljajući me bez najvitalnijih organa i ostavljajući raskidane, nezarasle rane po rubovima, koji i dalje peku i bole, usprkos vremenu koje je prošlo. Razumski sam znala da su mi pluća zacijelo i dalje sasvim u redu, a svejedno sam lovila dah, a

u glavi mi se vrtjelo kao da nemam nikakve koristi od cijeloga tog truda. Srce mi je također zacijelo tuklo, ali nisam čula otkucaje u ušima; činilo mi se da su mi ruke modre od hladnoće. Sklupčala sam se u sebe i obuhvatila se čvrsto oko rebara, da se ne raspadnem. Grozničavo sam se trudila pronaći svoju tupost, svoje nijekanje, ali izmicalo mi je.

Pa ipak, otkrila sam da mogu preživjeti. Bila sam svjesna, osjećala sam bol – nesnosni osjećaj gubitka što mi je zračio iz grudi, pronoseći razorne valove patnje kroz udove i glavu – ali mogla sam ga podnijeti. Mogla sam ga preživjeti. Nije mi se činilo da je bol s vremenom postala slabija, već prije da sam ja postala dovoljno jaka da je podnesem.

To što se večeras dogodilo, ma što to bilo – i bilo da su za to bili odgovorni zombiji, adrenalin ili halucinacije – probudilo me.

Prvi put nakon jako dugo vremena nisam znala što da očekujem od jutra.

5. VARANJE

“Bella, a da polako kreneš kući?”, predložio mi je Mike, gledajući nekamo u stranu, ne baš u mene. Upitala sam se koliko to već dugo traje, a da nisam primijetila.

Posao je danas popodne kod Newtona slabo išao. Trenutačno su u prodavaonici bila samo dva kupca, poklonika planinarenja, sudeći prema onome o čemu su pričali. Mike im je proteklih sat vremena objašnjavao prednosti i mane dviju vrsta laganih naprtnjača. Ali uzeli su odmor od ozbiljnog razgovora o cijenama i posvetili se pokušajima da nadmaše jedan drugoga najnovijim pričama s gorskih staza. Ta promjena teme pružila je Mikeu priliku da pobjegne.

“Mogu ja ostati”, rekla sam. Još se nisam uspjela vratiti u zaštitnu ljušturu tuposti, a danas mi se sve činilo neobično blisko i glasno, kao da sam izvadila vatu iz ušiju. Bezuspješno sam pokušavala da ne čujem glasan smijeh dvojice planinara.

“Kad ti kažem”, rekao je zdepasti s narančastom bradom, koja nije odgovarala njegovoj tamnosmeđoj kosi. “Vidio sam grizlije iz poprilične blizine gore u Yellowstoneu, ali oni su bili mačji kašalj prema ovoj grdosiji.” Kosa mu je bila slijepljena, a odjeća mu je izgledala kao da je poodavno nije skidao. Ravno s planine.

“Nema šanse. Mrki medvjedi ne izrastu toliki. Ti grizliji koje si vidio bili su vjerojatno mladunčad.” Drugi je bio visok i vitak, preplanula lica vjetrom stvrđnuta u dojmljivo tvrdu kožnatu koru.

“Ozbiljno ti kažem, Bella, čim ova dvojica odustanu, zatvaram dućan”, promrsio je Mike.

“Ako želiš da odem...” Slegnula sam ramenima.

“Na sve četiri, bio je viši od tebe”, ostao je uporan bradonja dok sam skupljala stvari. “Velik kao kuća i crn kao katran. Prijavit ću ga ovdašnjem lovočuvaru. Ljude treba upozoriti – ovo nije bilo gore u planini, pazi. Nego samo nekoliko kilometara od markiranog puta.”

Kožnati se nasmijao i zakolutao očima. “Daj da pogodim – bio si na povratku u civilizaciju? Tjedan dana nisi pojeo poštenu hranu, a ni spavao u krevetu, zar ne?”

“Hej, ovaj, Mike, je l’ tako?”, pozvao je bradonja, gledajući prema nama.

“Vidimo se u ponedjeljak”, promrmljala sam.

“Izvolite”, odgovorio je Mike i okrenuo se.

“Čuj, je li ovdje bilo nekih upozorenja u zadnje vrijeme – o mrkim medvjedima?”

“Nije, gospodine. Ali uvijek je dobro držati se podalje i propisno pohranjivati hranu. Jeste li vidjeli nove posude u koje medvjedi ne mogu prodrijeti? Teški su samo jedan kilogram...”

Vrata su se automatski otvorila i izašla sam na kišu. Zgurila sam se u kabanici dok sam trčala prema kami-

onetu. Kiša koja mi je bubnjala o kapuljaču također je zvučala neobično glasno, ali ubrzo je rika motora prigušila sve ostale zvukove.

Nije mi se vraćalo u Charliejevu praznu kuću. Sinoć mi je bilo izuzetno teško, i nisam se željela vraćati na poprište tolike patnje. Čak i nakon što se bol povukla u dovoljnoj mjeri da mogu zaspati, nije bilo gotovo. Kao što sam rekla Jessici nakon filma, uopće nije bilo sumnje da ću imati more.

Sada sam uvijek imala more, svaku noć. Ne zapravo more, ne u množini, jer uvijek je to bila *ista* mora. Čovjek bi pomislio da će mi dojediti nakon toliko mjeseci, da ću oguglati na nju. Ali taj san me svaki put užasn timer, bez iznimke, i prestajao bi tek kad bih se probudila vrišteći. Charlie više nije dolazio da vidi što je, da me možda neki uljez ne davi ili tako nešto – sad se već privikao na to.

Moja mora vjerojatno ne bi čak ni prepala nekog drugog. Niko tu ne bi iskočio i viknuo: “Bu!” Nije bilo ni zombija, ni duhova, ni manijaka. Nije bilo ničega. Zapravo, bilo je samo ničega. Samo beskrajnog labirinta drveća prekrivenog mahovinom, tako mirnoga da mi je tišina nelagodno tištala bubnjiće. Bilo je mračno, kao u smiraj oblačnog dana, s tek toliko svjetla da vidim kako se tu nema što vidjeti. Žurila sam tmurnim bespućem, uvijek tražeći, tražeći, tražeći, sve izbezumljenija kako se vrijeme otezalo, nastojeći ići brže, makar sam se od brzine počinjala spoticati... Onda bi došlo do tačke u mom snu – a sad sam već osjećala da stiže, ali nikad se ne bih uspjela probuditi prije nego što me snađe – kad se ne bih mogla sjetiti što ja to tačno tražim. Kad bih shvatila da nemam *što* tražiti, da nemam što naći. Da tu nikad

nije ni bilo ničega više osim ove prazne, sumorne šume, i da nikad neće ni biti ničega više za mene... ničega do ničega...

Obično bi na tom mjestu počelo vrištanje.

Nisam marila za to kamo vozim – samo sam lutala praznim, mokrim pokrajnjim cestama dok sam izbjegavala put koji bi me odveo kući – jer nisam imala kamo otići.

Poželjela sam opet osjetiti onu tupost, ali nisam se sjećala kako mi je to prije pošlo za rukom. Mora me tištala i tjerala da mislim na stvari koje će me boljeti. Već kad sam uzdrhtalo odagnala te prizore od sebe, osjetila sam kako mi se oči ispunjavaju suzama, a rubovi rupe u grudima počinju me peći. Maknula sam jednu ruku s upravljača i obavila je oko svoga trupa, da mi se ne raspadne.

Bit će ti kao da nikad nisam ni postojao. Te riječi su mi prolijetale glavom, lišene savršene jasnoće moje sinoćnje halucinacije. Bile su to samo riječi, bezvučne, poput teksta na stranici. Samo riječi, ali širom su mi rasparale rupu, pa sam čvrsto zakočila, znajući da ne smijem voziti ovako nemoćna.

Presavinula sam se, pritisnuvši lice o upravljač i nastojeći disati bez pluća.

Upitala sam se koliko to može ovako potrajati. Možda ću jednoga dana, godinama dalekog – samo kad bi mi se bol smanjila do podnosive mjere – moći sagledati te malobrojne, kratke mjesece koji će uvijek biti najbolji u mom životu. A, uspije li bol ikada oslabiti u tolikoj mjeri da mi to omogući, bila sam sigurna da ću mu biti zahvalna na svakom trenutku koji mi je podario. Što je bilo više nego što sam tražila, više nego što sam zaslužila.

Možda ću to jednoga dana moći tako doživjeti.

Ali što ako mi ova rupa nikada nimalo ne zaraste? Ako mi rasparani rubovi nikada ne zacijele? Ako je šteta trajna i nepovratna?

Čvrsto sam se obujmila. *Kao da nikad nije ni postojao*, pomislila sam u očaju. Kakvog li glupog i nemogućeg obećanja! Može on ukrasti moje slike i oduzeti mi svoje poklone, ali stvari time neće vratiti na ono gdje su bile prije nego što sam ga upoznala. Materijalni dokazi najbeznačajniji su dio te jednadžbe. *Ja* sam se promijenila, iznutra se izmijenila gotovo do neprepoznatljivosti. Čak i izvana izgledam drugačije – blijeda u licu, praktički bijela, izuzev ljubičastih kolobara koje su mi more ostavile pod očima. Oči su mi spram bljedunjave kože bile dovoljno tamne da bi me se – kad bih bila lijepa, i gledana izdaleka – sada možda čak moglo zamijeniti za vampiricu. Ali nisam bila lijepa, i vjerojatno sam izgledala sličnije zombiju.

Kao da nikad nije ni postojao? Kako suludo. Nikad ne bi mogao održati to obećanje, obećanje koje je prekršio čim ga je dao.

Lupila sam glavom o upravljač ne bih li odvrtila pažnju od ove oštrije boli.

Sad mi je postalo glupo što sam se uopće brinula oko održavanja *svojeg* obećanja. Gdje je logika u držanju sporazuma koji je suprotna strana već prekršila?

Koga briga hoću li biti neodgovorna i glupa? Nema razloga da izbjegavam neodgovornost, nema razloga zašto ne bih smjela izvoditi gluposti.

Mračno sam se nasmijala sama sebi, i dalje jedva dolazeći do daha. Neodgovorno ponašanje u Forksu – eto istinski bezizglednog pojma.

Mračna mi je šala odvrtila misli, što mi je pak olakšalo bol. Počela sam lakše disati, i uspjela se nasloniti na sjedalo. Premda je danas bilo hladno, čelo mi je bilo mokro od znoja.

Usredotočila sam se na tu svoju beznadnu ideju da ne padnem ponovno u neizdržive uspomene. Za neodgovorno ponašanje u Forksu valjalo bi mi biti itekako kreativna – možda više nego što mogu. Ali kad bih samo našla neki način... Možda bih se bolje osjećala da se, posve sama, čvrsto ne držim prekršenog sporazuma. Da sam i ja vjerolomna. Ali kako da varam u svojoj strani dogovora, ovdje, u ovom bezazlenom mjestasu? Naravno, Forks nije *oduvijek* bio tako bezazlen, ali sada je bio upravo onakav kakav je oduvijek i izgledao. Dosadan i siguran.

Dugo sam se zagledala kroz vjetrombran, dok su mi se misli sporo vukle – nikako nisam uspijevala nagnati te misli na neki zaključak. Ugasila sam motor, koji je tugaljivo stenjao nakon što je tako dugo radio u leru, i izašla na kišicu.

Hladne kišne kapi cijedile su mi se kroz kosu i zatim slijevale niz obraze kao slatkovodne suze. Pomogle su mi da razbistrim glavu. Treptanjem sam otrla vodu iz očiju, tupo gledajući preko ceste.

Nakon minute takvog zurenja shvatila sam gdje sam. Parkirala sam se nasred sjevernog traka avenije Russell. Stajala sam pred kućom Cheneyjevih – kamionetom sam im zapriječila prilaz – a preko puta njih živjeli su Marksovi. Znala sam da moram premjestiti kamionet, kao da i da bih trebala otići kući. Nije bilo u redu da ovako lutam, smetena i onesposobljena, kao prava prijetnja na ulicama Forksa. Uostalom, neko će me ubrzo primijetiti i prijaviti Charlieju.

Kad sam duboko udahnula i pripremila se otići, za oko mi je zapao natpis u dvorištu Marksovih – običan veliki komad kartona oslonjen o stup poštanskog sandučića, ispisan crnim, velikim slovima.

Sreća se katkad nasmiješi.

Slučajnost? Ili je tako moralo biti? Nisam znala, ali pomisao da je to nekako bilo suđeno djelovala mi je malo smiješno. Da stari motocikli što trunu pred kućom Marksovih uz rukom ispisani natpis NA PRODAJU U ZATEČENOM STANJU služe nekoj višoj svrsi samim time što postoje tu, baš gdje mi trebaju.

Znači, možda mi se nije nasmiješila sreća. Možda naprosto postoje svakojaki načini da se neodgovorno ponaša, a ja sam ih tek sada počela opažati.

Neodgovorno i glupo. Tim je riječima Charlie obožavao opisivati vožnju na motociklima.

Charlie na poslu nije doživljavao onoliko uzbuđenja kao policajci u većim gradovima, ali zvali su ga na uviđaje prometnih nesreća. Uz duge, mokre poteze autoceste što vijugaju i zavijaju šumom, s jednom slijepom tačkom iza druge, *takvih* uzbuđenja nije manjkalo. Ali čak i uz goleme kamione za prijevoz brvana što nalijeću na zavoje, ljudi su većinom ostajali na nogama. Iznimka u tom pravilu bili su često motociklisti, i Charlie je vidio previše žrtava, najčešće mladih, raspljeskanih po kolniku autoceste. Natjerao me da obećam prije desete godine da nikad neću pristati na vožnju motociklom. Čak i u toj dobi, nisam morala dvaput razmisliti prije nego što sam mu dala riječ. Ko bi želio voziti motocikl *ovdje*? Bilo bi poput tuširanja brzinom od sto na sat.

Toliko sam obećanja održala...

Tada mi se sve poklopilo u glavi. Htjela sam izvesti

nešto glupo i neodgovorno, a htjela sam i prekršiti datu riječ. Zašto da ostanem samo na jednome?

Nisam razmišljala više od toga. Odgacala sam kroz kišu do ulaznih vrata Marksovih i pozvonila.

Otvorio mi je jedan od sinova iz obitelji Marks, onaj mlađi, iz prvog razreda. Nisam se sjećala kako se zove. Smečkasta kosa na tjemenu dopirala mi je tek do ramena.

On se bez problema sjetio mog imena. “Bella Swan?”, iznenađeno me upitao.

“Koliko tražiš za motor?”, smjesta sam rekla i mah-nula palcem preko ramena prema izloženoj robi.

“Ti to ozbiljno?”, zanimalo ga je.

“Nego što.”

“Ne rade.”

Nestrpljivo sam udahnula – to sam već iščitala iz nat-pisa. “Pošto je?”

“Ako stvarno hoćeš motor, samo ga uzmi. Mama je natjerala tatu da ih odnese do ceste, da ih smetljari ponesu s krupnim otpadom.”

Opet sam pogledala prema motorima i opazila da su odloženi na hrpu potkresanih grančica iz vrta i uvelog granja drveća. “Siguran si da je tako?”

“Nego što, hoćeš da je odemo pitati?”

Vjerojatno bi bilo pametnije ne uključiti u ovo odrasle koji bi to mogli spomenuti Charlieju.

“Ne, vjerujem ti na riječ.”

“Da ti pomognem?”, ponudio mi je. “Nisu lagani.”

“Može, hvala. Samo, treba mi samo jedan.”

“Radije uzmi oba”, rekao je dečko. “Možda uspiješ iskoristiti neke dijelove.”

Izašao je za mnom u pljusak i pomogao mi utovariti

oba teška motora otraga u kamionet. Činilo mi se da jedva čeka da ih se riješi, pa se nisam bunila.

“Onda, što će ti oni uopće?”, upitao me. “Već godinama ne rade.”

“To sam i pretpostavila, da znaš”, rekla sam i slegnula ramenima. Moj ishitreni hir nije podrazumijevao da imam besprijekoran plan. “Možda ih odvezem Dowlingu.”

Frknuo je. “Dowling bi ti više naplatio popravak nego što vrijede.”

Tu je imao pravo. John Dowling bio je na glasu po skupoci; niko mu nije išao, osim u hitnim slučajevima. Ljudima bi se uglavnom više isplatilo odvesti auto u Port Angeles, ako može potegnuti dotle. S te strane, imala sam itekakve sreće – kad mi je Charlie poklonio moj prastari kamionet, brinula sam se da neću moći priuštiti održavanje. Ali nikad nisam imala nijedan problem s njim, osim zaglušujuće bučnog motora i maksimalne brzine od devedeset na sat. Jacob Black održavao ga je u izvanrednom stanju dok mu je vlasnik bio njegov otac Billy...

Nadahnuće me pogodilo kao grom – što je imalo smisla, s obzirom na oluju. “Znaš što? Ništa ti ne brini. Znam nekoga ko sastavlja automobile.”

“O. Tako već može.” Osmjehnuo se s olakšanjem.

Mahnulo mi je dok sam odlazila, smješkajući se i dalje. Drag klinac.

Sada sam vozila brzo, s ciljem, žureći se vratiti kući prije nego što bude i najmanje mogućnosti da se Charlie pojavi, čak i u krajnje nevjerojatnom slučaju da ode s posla prije kraja radnog vremena. Otrčala sam kroz kuću do telefona, još s ključevima u ruci.

“Načelnika Swana, molim”, rekla sam kad mi se javio pomoćnik. “Bella je.”

“O, bok, Bella”, rekao je susretljivo pomoćnik Steve. “Sad ću ti ga dati.”

“Pričekala sam.”

“Što nije u redu, Bella?”, zabrinuto me upitao Charlie čim je podigao slušalicu.

“Zar te ne mogu nazvati na posao kad nema hitnih slučajeva?”

Malo je pošutio. “Nikad prije nisi. *Ima* li hitnih slučajeva?”

“Nema. Samo sam te htjela pitati kako se stiže do kuće Blackovih – nisam sigurna da se sjećam puta. Htjela bih posjetiti Jacoba. Mjesecima ga već nisam vidjela.”

Kad je Charlie opet progovorio, zvučao je mnogo sretnije. “Sjajno si se sjetila, Bells. Imaš olovku?”

Upute koje mi je dao bile su vrlo jednostavne. Rekla sam mu da ću se sigurno vratiti na večeru, iako me on pokušao uvjeriti da ne žurim. Htio je i sâm poslije svratiti u La Push, ali nisam mu dopustila.

I tako sam se s vremenskim ograničenjem prebrzo odvezla iz grada, ulicama mračnim od oluje. Nadala sam se naći Jacoba samog. Billy bi me vjerojatno cinkao kad bi saznao što mi je na pameti.

U vožnji sam se malo brinula oko Billyjeve reakcije nakon što me vidi. Bit će mu *odviše* drago. Bez sumnje, po Billyjevom mišljenju sve je ovo ispalo bolje nego što se usudio nadati. Zadovoljstvom i olakšanjem samo će me podsjetiti na onoga na kojeg mi je bilo nesnosno podsjećati se. *Ne opet, ne danas*, šutke sam zamolila. Nisam više imala snage za to.

Nejasno sam se sjećala kuće Blackovih, male, s drvenom oplatom i uskim prozorima, slične maloj staji zbog

svoje zagasitocrvene boje. Jacob je provirio kroz prozor prije nego što sam uopće stigla izaći iz kamioneta. Poznata rika motora očito mu je dala do znanja da stižem. Jacob je bio vrlo zahvalan kad je Charlie otkupio Bilyjev kamionet za mene, što je poštedjelo Jacoba potrebe da ga vozi kada odraste. Meni se moj kamionet jako sviđao, ali Jacobu je ograničenje brzine bilo ozbiljna mana.

Dočekao me na pola puta do kuće.

“Bella!” Uzbuđeni osmijeh raširio mu se od uha do uha, svijetlih zuba u živom kontrastu sa zagasitosmeđom bojom kože. Nikad ga prije nisam vidjela dok mu kosa nije bila vezana u repić koji je obično nosio. Izgledalo je kao da mu crne satenske zavjese padaju s obje strane širokog lica.

Jacob je u ovih osam mjeseci rastom donekle ispunio moja očekivanja. Prešao je tačku u kojoj su se meki dječiji mišići stvrdnuli u čvrstu, vitku građu tinejdžera; tetive i žile sad su mu se jasno isticale pod crvenkastosmeđom kožom na podlakticama i šakama. Lice mu je još bilo drago, kao što sam ga pamtila, iako se i ono stvrdnulo – oštrijih jagodica, izbočenije brade, lišeno svake djetinjaste oblosti.

“Hej, Jacobe!” Osjetila sam neobičan nalet oduševljenja od njegova osmijeha. Shvatila sam da mi je drago što ga vidim. Ta me spoznaja iznenadila.

Nasmiješila sam se i ja njemu, a nešto mi se nečujno sklopilo u glavi, kao dva komadića slagalice koji odgovaraju jedan drugome. Stvarno, zaboravila sam koliko mi je Jacob Black stvarno drag.

Zastao je na nekoliko koraka od mene, a ja sam iznenađeno pogledala uvis u njega, zabacivši glavu, premda mi je kiša tada počela zalijevati lice.

“Opet si porastao!”, zaprepašteno sam ga optužila.

Nasmijao se, a osmijeh mu se pritom raširio do nemogućih razmjera. “Sto devedeset pet”, izjavio je, ponosan na samoga sebe. Glas mu je bio dublji, ali imao je onaj hrapavi prizvuk koji sam pamtila.

“Ima li tome kraja?” Odmahnula sam glavom u nevjerici. “Ogroman si.”

“Ali još sam štrkljav.” Složio je grimasu. “Daj, uđi! Sva ćeš se smočiti.”

Poveo me, u hodu krupnim šakama povijajući kosu. Izvadio je gumicu iz prednjeg džepa hlača i omotao je oko punde.

“Hej, tata”, doviknuo je kad se sagnuo da prođe kroz ulazna vrata. “Vidi ko nam je navratio.”

Billy je bio u sićušnoj, četvrtastoj dnevnoj sobi, s knjigom u rukama. Odložio je knjigu u krilo i prišao nam u kolicima kad me ugledao.

“Ma vidi ti to! Drago mi je što te vidim, Bella.”

Rukovali smo se. Meni se šaka izgubila u njegovom širokom stisku.

“Kako to da si došla? Je li sve u redu s Charliejem?”

“Da, svakako. Samo sam htjela vidjeti Jacoba – ni smo se vidjeli već sto godina.”

Jacobi su se oči ozarile kad je to čuo. Smiješio se tako široko da su ga sigurno zaboljeli obrazi.

“Možeš ostati na večeri?” I Billyju je očito bilo drago.

“Ne. Moram nahraniti Charlieja, znaš.”

“Idem ga nazvati”, predložio je Billy. “Uvijek je dobrodošao.”

Nasmijala sam se da prikrijem nelagodu. “Pa nije da me više nikad nećete vidjeti. Obećavam, ubrzo ću vam opet doći – dolazit ću vam tako često da ću vam doja-

diti.” Napokon, ako Jacob uspije popraviti motor, neko me onda mora naučiti kako da ga vozim.

Billy se na to zahihotao. “Pa dobro, možda idući put.”

“Onda, Bella, što bi da radimo?”, upitao me Jacob.

“Što god. Što si radio prije nego što sam te prekinula?” Ovdje sam se osjećala neobično ugodno. Bilo mi je poznato, ali samo izdaleka. Tu nije bilo bolnih podsjećanja na skoriju prošlost.

Jacob je stao oklijevati. “Baš sam išao van da radim na svom autu, ali možemo i nešto drugo...”

“Ne, to je savršeno!”, upala sam mu u riječ. “Silno bih voljela vidjeti tvoj auto.”

“Okej”, rekao je, ne zvučeći kao da sam ga uvjerila. “Otraga je, u garaži.”

Još bolje, pomislila sam. Mahnula sam Billyju. “Vidimo se.”

Gusti, grmoviti šumarak zakrivao je njegovu garažu pogledu iz kuće. Ta garaža sastojala se samo od dvije spojene kontejnerske kabine s izbačenim pregradama. Pod tim zaklonom, na blokovima troske stajao je, kako se bar meni činilo, gotov automobil. Bar sam prepoznala simbol na rešetki.

“Kakav je to folksvagen?”, upitala sam ga.

“Stari golf – iz 1986, klasik.”

“Kako ti ide?”

“Pri kraju sam”, rekao je vedro. A onda je spustio glas. “Tata je ispunio ono obećanje od prošlog proljeća.”

“Ah”, rekla sam.

Činilo mi se da shvaća da radije ne bih načinjala tu temu. Nastojala sam se ne sjećati maturalne večeri prošlog svibnja. Jacoba je otac podmitio novcem i dijelovima za auto da mi onamo dostavi poruku. Billy je htio da se

držim na sigurnoj razdaljini od najvažnije osobe u mom životu. Na koncu se ispostavilo da nije imao razloga za brigu. Sada sam bila i previše sigurna.

Ali namjeravala sam vidjeti može li se to kako promijeniti.

“Jacobe, što znaš o motociklima?”, upitala sam ga.

Slegnuo je ramenima. “Ponešto. Moj prijatelj Embry ima krosera. Katkad radimo na njemu. Zašto?”

“Pa...” Stisnula sam usne, razmišljajući. Nisam bila sigurna zna li on držati jezik za zubima, ali nije mi bogznašto drugo preostajalo. “Nedavno sam nabavila dva motora, ali nisu u najboljem stanju. Pa sam te htjela pitati, bi li ih ti možda mogao dovesti u vozno stanje?”

“Kul.” Činilo se kao da mu izazov istinski prija. Lice mu je zablistalo. “Potrudit ću se.”

Podigla sam prst, da ga upozorim. “Samo, moraš znati jednu stvar”, pojasnila sam mu. “Charlie ne odobrava motocikle. Da ti pravo kažem, vjerojatno bi mu prsnula žilica u čelu da sazna za ovo. Tako da ne smiješ ništa reći Billyju.”

“Jasno, jasno.” Jacob se osmjehnuo. “Shvaćam.”

“Platit ću ti”, nastavila sam.

To ga je uvrijedilo. “Ne. Želim ti pomoći. Ne smiješ mi platiti.”

“Pa čuj... a da se razmijenimo?” Smislila sam to u hodu, ali činilo mi se dovoljno razumno. “Treba mi samo jedan motor – a i satovi vožnje. Može onda ovako? Dat ću ti drugi motor, a ti me podučiti.”

“Su-uper.” Rastegnuo je tu riječ na tri sloga.

“Samo sekundu – smiješ li ti uopće već voziti? Kada ti je rođendan?”

“Propustila si ga”, žacnuo me, stisnuvši oči kao da se ljuti. “Šesnaest mi je godina.”

“Kao da su te godine prije sprečavale”, promrmljala sam. “Oprosti zbog rođendana.”

“Ma nema problema. Propustio sam i ja tvoj. Koliko ti je ono, četrdeset?”

Šmrcnula sam. “Skoro.”

“Složit ćemo zajedničku proslavu da to nadoknadi-
mo.”

“Baš bih to voljela.”

Oči su mu se zakrijesile na tu riječ.

Morala sam obuzdati to oduševljenje prije nego što dođe na krivu pomisao – ali kad je toliko prošlo otkada sam se zadnji put osjećala ovoliko lako i neopterećeno. Bilo mi je teško nositi se s nečim što doživljavam tako rijetko.

“Možda kad motori budu gotovi – kao poklon sami-
ma sebi”, dodala sam.

“Dogovoreno. Kada ćeš ih donijeti?”

Postiđeno sam se ugrizla za usnu. “Tu su mi, u kami-
onetu”, priznala sam.

“Sjajno.” Kao da je to iskreno mislio.

“Hoće li ih Billy vidjeti ako ih prenesemo u garažu?”

Namignuo mi je. “Skrivat ćemo se.”

Oprezno smo obišli kuću s istočne strane, držeći se drveća kad smo došli u vidokrug prozora, hineći da ne-
hajno šetamo, za svaki slučaj. Jacob je brzo iskrcao mo-
tore s prtljažnog prostora i odgurao ih u gustiš, gdje sam
se skrivala. Činilo mi se kao da mu prelako ide – meni
su bili mnogo, mnogo teži.

“Uopće ti nisu loši”, procijenio ih je Jacob dok smo
ih gurali kroz zaklon zelenila. “Ovaj ovdje čak će i vrije-
diti nešto kad završim s njim – to je stari Harley Sprint.”

“Onda je taj tvoj.”

“Sigurna si?”

“Apsolutno.”

“Samo, trebat će tu i malo love”, rekao je, namršteno gledajući pocrnjeli metal. “Najprije moramo uštedjeti da kupimo dijelove.”

“Nemoj ti meni *mi*”, usprotivila sam mu se. “Ako ti radiš besplatno, ja kupujem dijelove.”

“Pa ne znam baš...”, promrmljao je.

“Imam nešto ušteđevine. Za studij, znaš.” *Koga više briga za studij*, pomislila sam. Ionako nisam uštedjela dovoljno da odem na neki iole bolji – a, uostalom, ionako ne namjeravam napustiti Forks. Kakve onda veze ima ako odgricnem malo s kraja?

Jacob je samo kimnuo glavom. Sve to njemu je imalo savršenog smisla.

Dok smo se šuljali natrag u priručnu radionicu, pomislila sam koju sreću imam. Samo bi jedan tinejdžer pristao na to: da vuče i mog i svog roditelja za nos i pritom popravlja opasna vozila služeći se sredstvima namijenjenim za moje visoko obrazovanje. Njemu u svemu tome ništa nije djelovalo neobično. Jacob je bio dar nebeski.

6. PRIJATELJI

Motocikle nije trebalo pomnije skrivati nakon što smo ih jednostavno smjestili u Jacobovu radionicu. Billy nije mogao u kolicima prijeći neravno zemljište između nje i kuće.

Jacob je smjesta počeo rastavljati na komade prvi motor – onaj crveni, namijenjen meni. Otvorio je suvozačka vrata golfa da sjednem na sjedalo, umjesto na zemlju. Jacob je pri radu veselo čavrljao, a ja sam samo najkraćim odgovorima održavala razgovor. Obavijestio me kako mu ide u drugom razredu srednje, opisao mi satove koje pohađa i svoja dva najbolja prijatelja.

“Quil and Embry?”, upala sam mu u riječ. “Neobična imena.”

Jacob se zacerekao. “Quil je obiteljsko ime, a Embry je, mislim, dobio ime prema zvijezdi sapunica. Samo, ništa ne smijem reći. Prljavo se bore kad im se spomenu imena – dvojica na jednoga.”

“Dobri neki prijatelji.” Podigla sam obrvu.

“Ne, doista jesu. Dokle god im ne kritiziraš imena.”

Uto se izdaleka začuo poziv. “Jacobe?”, viknuo je neko.

“Je li to Billy?”, upitala sam ga.

“Ne.” Jacob je pognuo glavu, i učinilo mi se da je porumenio pod smeđom kožom. “Mi o vuku”, promrsio je, “a vuk na vrata.”

“Jake? Unutra si?” Vikanje je sada dopiralo iz veće blizine.

“Jesam!”, doviknuo je Jacob i uzdahnuo.

Pričekali smo u kratkoj tišini, sve dok se dva momka tamne kože nisu pojavila iza ugla radionice.

Jedan je bio vitak, visok gotovo kao Jacob. Crna mu je kosa dopirala do brade, s razdjeljkom na sredini; jednu je stranu zataknuo za lijevo uho, dok mu je desna slobodno visila. Niži je dečko bio zbijeniji. Bijela mu se majica napinjala preko dobro razvijenih prsa, a činilo se da je zlurado svjestan te činjenice. Kosa mu je bila tako kratka da je gotovo djelovala obrijano.

Obojica su zastala kad su me opazili. Mršavi je brzo pogledao u Jacoba, pa u mene, dok je mišićavi samo stao zuriti u mene, a osmijeh mu se polako raširio licem.

“Hej, dečki”, pozdravio ih je Jacob mlako.

“Hej, Jake”, rekao je niži, ne odmičući pogled od mene. Morala sam se na to i ja osmjehnuti, koliko se vragolasto smješkao. A nato mi je namignuo. “Hej, dušo.”

“Quile, Embry – ovo je moja prijateljica Bella.”

Quil i Embry, još nisam znala koji je koji, razmijenili su značajan pogled.

“Charliejeva mala, je l’ tako?”, upitao me mišićavi i ispružio ruku.

“Tako je”, potvrdila sam mu dok smo se rukovali. Držao me čvrsto; činilo mi se da napinje biceps.

“Ja sam Quil Ateara”, važno je izjavio prije nego što će mi pustiti ruku.

“Drago mi je, Quile.”

“Hej, Bella. Ja sam Embry, Embry Call – makar si to vjerojatno i sama zaključila.” Embry mi se stidljivo osmjehnuo i mahnuo jednom rukom, koju je zatim tucnuo u džep traperica.

Kimnula sam. “Drago mi je, također.”

“Onda, što ima kod vas dvoje?”, upitao je Quil, i dalje gledajući u mene.

“Bella i ja mislimo popraviti ove motore”, neprecizno im je objasnio Jacob. Ali *motori* su očito bili čarobna riječ. Oba dečka prišla su da pogledaju čega se to Jacob prihvatio, zasipajući ga upućenim pitanjima. Mnoge riječi kojima su se služili nisu mi bile poznate, pa sam zaključila da bih morala imati Y-kromozom da istinski shvatim što je to tu tako uzbudljivo.

Još su bili uživljeni u razgovor o dijelovima i komadima kad sam shvatila da se moram vratiti kući prije nego što se Charlie tamo pojavi. Uzdahnula sam i izvukla se iz golfa.

Jacob me pogledao s isprikom u očima. “Dosadni smo ti, je l’ tako?”

“Ma ne.” I nisam lagala. Bilo mi je *ugodno* – kako čudno. “Samo trebam Charlieju skuhati večeru.”

“O... pa, čuj, večeras ću ih sasvim rastaviti, da znam što nam sve treba da ih počnemo ispočetka sastavljati. Kada bi htjela da opet radimo na njima?”

“Mogu se vratiti sutra?” Nedjelje su mi bile životna pokora. Zadaće mi nikad ne bi ispunile vrijeme.

Quil je bubnuo Embryja ramenom u ruku, pa su se iscerili jedan drugome.

Jacob se oduševljeno osmjehnuo. "To bi bilo super!"

"Ako sastaviš popis, možemo otići kupiti dijelove", predložila sam mu.

Jacobovo se lice malo objesilo. "Još uvijek nisam siguran da bi ti trebala platiti baš sve."

Odmahnula sam glavom. "Nema šanse. Ja sam ovdje sponzor. Ti samo trebaš uložiti rad i znanje."

Embry je zakolutao očima prema Quilu.

"Nikako mi se to ne čini u redu", odmahnuo je Jacob glavom.

"Jake, da ih odnesem mehaničaru, što misliš, koliko bi mi naplatio?", istaknula sam mu.

Nasmiješio se. "Okej, isplati ti se."

"Da ne spominjemo satove vožnje", dodala sam.

Quil se široko iscerio prema Embryju i šapnuo mu nešto što nisam uspjela čuti. Jacob je naglo ispružio ruku i čušnuo Quila. "E sad je dosta, van", promrsio je.

"Ne, zbilja, moram kući", usprotivila sam se i krenula prema vratima. "Vidimo se sutra, Jacobe."

Čim sam nestala s vidika, čula sam kako Quil i Embry uglas viču: "Opaaaaa!"

Zatim se začulo kraće koškanje, popraćeno povcima "Jao!" i "Hej!"

"Ako sutra bilo ko od vas dvojice makar i malim prstom stane na moju zemlju...", čula sam kako im Jacob prijeti. Glas mu se izgubio kad sam zašla u šumicu.

Tiho sam se zahihotala. Čuvši to, razrogačila sam oči u čudu. Pa ja se to smijem, doslovce smijem, a niko me ne gleda. Osjetila sam takvu lakoću da sam se opet nasmijala, čisto da mi osjećaj potraje.

Uspjela sam stići kući prije Charlieja. Kad je ušao u kuću, upravo sam vadila pečeno pile iz tepsije i stavljala ga na hrpu papirnatih ručnika.

“Hej, tata.” Široko sam mu se osmjehnula.

Šok mu je preletio licem prije nego što se uspio pribrati. “Hej, srce”, rekao je nesigurnim glasom. “Jesi li se lijepo provela s Jacobom?”

Počela sam stavljati hranu na stol. “Da, jesam.”

“Pa, to mi je drago čuti.” Još uvijek je bio oprezan. “Što ste vas dvoje radili?”

Sad je na meni bio red da budem oprezna. “Otišla sam s njim u garažu i gledala ga kako radi. Jesi li znao da svojeručno sastavlja folksvagen?”

“Aha, mislim da mi je Billy to spomenuo.”

Ispitivanje je iz nužde prestalo kad je Charlie počeo žvakati, ali i dalje mi je proučavao lice za vrijeme jela.

Nakon večere, zadržala sam se u prizemlju, dvaput počistila kuhinju i zatim polako napisala zadaću u dnevnoj sobi dok je Charlie gledao utakmicu hokeja. Čekala sam najdulje što sam mogla, sve dok Charlie napokon nije spomenuo da je već kasno. Kada nisam odgovorila, ustao je, protegnuo se, te otišao, ugasivši svjetlo za sobom. Nevoljko sam otišla za njim.

Dok sam se pela na kat, osjećala sam kako se zadnji ostaci današnjeg nenormalnog osjećaja dobre volje cijede iz mene, a nadomješta ih tupi strah od pomisli na ono što ću sada morati proživjeti.

Više nisam bila tupa. Noćas će mi, bez sumnje, biti strašno kao i sinoć. Legla sam na krevet i čvrsto se sklupčala, čekajući nalet. Zažmirila sam i... dok sam trepnula, već je bilo jutro.

Zapanjeno sam se zagledala u blijedu, srebrnkastu svjetlost što mi dopire kroz prozor.

Prvi put u više od četiri mjeseca spavala sam bez snova. Bez snova i bez *vriskova*. Nisam mogla odrediti koji je osjećaj snažniji u meni – olakšanje ili ošamućenost.

Nekoliko sam minuta nepomično proležala, čekajući da mi se vrati. Jer nešto mi sigurno stiže. Ako već ne bol, onda tupost. Čekala sam, ali ništa se nije zbililo. Odavno se nisam osjećala tako odmorno.

Nisam se uzdala u to da će ovo potrajati. Ulovila sam ravnotežu na kliskom, oštrom rubu, i neće trebati mnogo da se opet srušim. Sâmo gledanje po mojoj sobi tim odjednom bistrim očima – opažanje kako čudno ona izgleda, preuredno, kao da uopće u njoj ne živim – bilo je opasno.

Odagnala sam tu misao iz svijesti i usredotočila se, pri oblačenju, na to što ću danas opet vidjeti Jacoba. Od te pomisli osjetila sam gotovo... nadu. Možda će biti isto kao i jučer. Možda se neću morati siliti da izgledam kao da slušam, da kimam glavom i smješkam se u prikladnim trenucima, kao što moram uz sve ostale. Možda... ali neću računati ni da će to potrajati. Neću računati da će biti isto – tako lako – kao jučer. Nemam se namjeru tako izložiti razočaranju.

Za doručkom, Charlie je također bio oprezan. Pokušao je prikriti pažnju kojom me motri, buljeći u jaja na svom tanjuru sve dok ne bi pomislio da ga ne gledam.

“Što planiraš za danas?”, upitao me, proučavajući končić koji mu viri iz ruba manžete kao da ga moj odgovor naročito ne zanima.

“Idem se opet družiti s Jacobom.”

Kimnuo je glavom, ne pogledavši me. “O”, rekao je.

“Smijem li?” Pretvarala sam se da se brinem. “Mogu ostati kod kuće...”

Brzo je podigao pogled, s tračkom panike u očima. “Ne, ne! Samo ti idi. Harry je ionako rekao da će doći amo da skupa pogledamo utakmicu.”

“Možda bi Harry mogao dovesti i Billyja”, predložila sam. Što manje svjedoka, to bolje.

“To si se sjajno sjetila.”

Nisam bila sigurna je li utakmica samo izgovor da me istjera iz kuće, ali sada je izgledao uvjerljivo uzbuđeno. Otišao je do telefona dok sam odijevala kabanicu. Osjećala sam se ukočeno s čekovnom knjižicom spremljenom u džep jakne. Inače se nikad nisam služila njome.

Vani je lijevalo kao iz kabla. Morala sam voziti sporije nego što sam htjela; jedva da se vidjelo za duljinu vozila ispred kamioneta. Ali napokon sam se blatnim putevima probila do Jacobove kuće. Nisam ni ugasila motor, a vrata su se već otvorila i Jacob je istrčao s golemim crnim kišobranom.

Pridržao mi ga je iznad vrata dok sam ih otvarala.

“Zvao je Charlie – rekao je da stižeš”, objasnio mi je Jacob sa širokim osmijehom.

Bez napora, bez svjesne naredbe mišićima oko usana, odgovorila sam mu široko se smiješeći cijelim licem. Čudan osjećaj topline navro mi je u grlu, usprkos ledenoj kiši koja mi je zalijevala obraze.

“Bok, Jacobe.”

“Dobro si se sjetila da pozoveš i Billyja da dođe.” Podigao je dlan da mu dadem pet.

Morala sam se tako protegnuti da mu pljesnem dlan da se nasmijao. Harry je stigao po Billyja već koju minutu zatim. Jacob me proveo u kratak obilazak svoje sobice dok je čekao da ostanemo sami.

“I onda, kamo ćemo, majstore moj?”, upitala sam ga čim su se vrata zatvorila za Billyjem.

Jacob je izvukao presavijeni papirić iz džepa i izgadio ga. “Počet ćemo na otpadu, možda nam se posreći. Ovo bi moglo biti malo skupo”, upozorio me. “Na motorima će trebati dosta posla da opet prorade.” Nisam izgledala dovoljno zabrinuto, pa je nastavio. “Riječ je o više od sto dolara.”

Izvadila sam čekovnu knjižicu, mahnula njome kao lepezom i zakolotala očima. “Pokriveni smo.”

Dan je protekao vrlo čudno. Bilo mi je zanimljivo. Čak i na otpadu, po gustoj kiši i blatu do koljena. Isprva sam se pitala nije li to tek posljedica gubitka tuposti, ali to mi nije bilo dovoljno objašnjenje.

Polako sam pomišljala da je to uglavnom zbog Jacoba. Nije to bilo samo zato što je uvijek bio tako sretan što me vidi, ni zato što me nije gledao krajičkom oka, očekujući da vidi nešto što će dokazati da sam luda ili deprimirana. Nije to bilo nimalo vezano uz mene.

Bilo je to zbog samog Jacoba. Jacob je naprosto bio trajno sretna osoba; tu je sreću nosio sa sobom kao auru i dijelio je sa svakim u blizini. Kao prizemljeno sunce, kad bi mu se neko našao u orbiti, Jacob ga je grijao. Bio je to prirodan dio onoga ko on jest. Jasno da sam jedva čekala da ga vidim.

Nisam se uspaničila kao što sam trebala čak ni kad je spomenuo zjapeću rupu na upravljačkoj ploči.

“Linija ti se pokvarila?”, upitao me.

“Aha”, slagala sam mu.

Opipao je unutrašnjost šupljine. “Ko ju je izvukao? Ima puno štete...”

“Sama sam je”, priznala sam.

Nasmijao se. “Možda bi bolje bilo da se ne pačlaš previše u motocikle.”

“Nema problema.”

Jacob je ustvrdio da nam se na otpadu posrećilo. Jako se uzbudio kad je našao nekoliko komada savijenog metala, crnih od masti; mene se samo dojmilo što uopće prepoznaje što bi oni trebali biti.

Odande smo otišli u Checkerovu trgovinu autodijelova u Hoquiamu. U mom kamionetu, vožnja po zavojitoj cesti na jug trajala je više od dva sata, ali uz Jacoba je vrijeme brzo prolazilo. Čavrljao je o prijateljima i školi, a ja sam mu sa zanimanjem postavljala pitanja, stvarno želeći čuti što će mi reći.

“Samo ja govorim”, požalio se nakon duge priče o silnoj frci koju je Quil stvorio kad je pitao stalnu djevojku jednog maturanta da izađe s njim. “A da ti malo preuzmeš riječ? Što ima nova u Forksu? Sigurno je uzbudljivije nego u La Pushu.”

“Varaš se”, uzdahnula sam. “Stvarno nema ničega. Tvoji su prijatelji daleko zanimljiviji od mojih. Sviđaju mi se tvoji prijatelji. Quil je smiješan.”

Namrštio se. “Mislim da se i ti Quilu sviđaš.”

Nasmijala sam se. “Malo je premlad za mene.”

Jacob se namrštio još dublje. “Nije on toliko mlađi od tebe. Samo godinu i nekoliko mjeseci.”

Stekla sam dojam da više ne govorimo o Quilu. Zadržala sam opušten ton, zadirkujući ga. “Jasno, ali, ako uzmemo u obzir razliku u zrelosti između dečki i cura, zar se to ne bi trebalo računati u psećim godinama? Koliko bih ja onda bila starija, dvanaest godina?”

Nasmijao se i zakolutoao očima. “Okej, ali ako misliš biti tako izbirljiva, onda moraš uzeti u obzir i razmjernu veličinu. A ti si tako sitna da ću ti morati smanjiti ukupni iznos za deset godina.”

“Sto šezdeset četiri je savršeno prosječna visina”, šmrknula sam. “Nisam ti kriva što si nakazan.”

Nastavili smo se tako prepucavati sve do Hoquiamu, vodeći i dalje raspravu o pravoj formuli za određivanje životne dobi – izgubila sam još dvije godine jer ne znam promijeniti gumu, ali vratila sam jednu jer vodim račune u kući – a onda smo stigli do Checkera, pa se Jacob opet morao usredotočiti. Našli smo sve što mu je još nedostajalo s popisa, pa je Jacob vjerovao da će nam današnji ulov omogućiti popriličan napredak.

Kad smo se vratili u La Push, meni su bile dvadeset tri godine, a njemu je bilo trideset – definitivno je vagao sposobnosti u svoju korist.

Ali nisam zaboravila zašto sve to radim. A iako mi je bilo ugodnije nego što bih vjerovala, prvotna mi se želja nije nimalo umanjila. I dalje sam htjela varati. To je bilo suludo, i zbilja me nije bilo briga za to. Bit ću onoliko neodgovorna koliko se u Forksu daje biti. Neću se jedina držati ispraznog sporazuma. Provođenje vremena uz Jacoba pritom je tek neočekivano velika pogodnost.

Billy se još nije bio vratio, pa nismo morali krišom istovariti današnji plijen. Čim smo sve položili na plastični pod kraj Jacobove kutije s alatom, smjesta je priornuo na posao, i dalje pun priče i smijeha dok je prstima stručno prebirao po komadima metala pred sobom.

Jacob je imao zadivljujuće vješte prste. Izgledali su mi preveliki za osjetljive zadatke koje izvode lako i precizno. Pri radu je izgledao gotovo elegantno. Na nogama je djelovao suprotno; tada bi zbog visine i krupnih stopala bio gotovo jednako opasan kao ja.

Quil i Embry nisu se pojavili. Možda su njegovu jučerašnju prijetnju stvarno ozbiljno shvatili.

Dan je prebrzo prošao. Vani, pred ulazom u garažu, smračilo se prije nego što sam očekivala, a onda smo začuli kako nas Billy zove.

Skočila sam na noge da pomognem Jacobu da pospremi i zastala, ne znajući što smijem taknuti.

“Ma, pusti”, rekao je. “Još mislim raditi kasnije navečer.”

“Samo nemoj zaboraviti zadaću i sve to”, rekla sam, osjećajući blagu grižnju savjesti. Nisam htjela da ima problema zbog ovoga. Taj plan vrijedio je samo za mene.

“Bella?”

Oboje smo naglo podigli glave kad je Charliejev poznati glas dopro kroz šumarak, zvučeći kao da dopire bliže od kuće.

“A, kvragu”, promrsila sam. “Stižem!”, viknula sam prema kući.

“Idemo.” Jacob se osmjehnuo, uživajući u tajnovitosti. Ugasio je svjetlo, oslijepivši me na trenutak. Jacob me uhvatio za ruku, izvukao iz garaže i proveo kroz šumicu, koracima lako pronalazeći poznatu stazu. Ruka mu je bila gruba, i vrlo topla.

Usprkos stazi, oboje smo se spoticali pri hodu u mraku. I tako smo se oboje glasno smijali kad nam je kuća izašla na vidik. Smijeh nije prodirao duboko; bio je lagan i površan, ali svejedno ugodan. Bila sam sigurna da Jacob ne opaža natruhu hysterije u njemu. Nisam bila navikla na smijeh, pa mi se u isti mah činio kao nešto ispravno i nešto jako pogrešno.

Charlie je stajao pod malim stražnjim trijemom, a Billy je sjedio u vratima iza njega.

“Hej, tata”, oboje smo rekli u isti mah, zbog čega smo opet prasnuli u smijeh.

Charlie se u čudu zagledao o mene, a onda je još opazio i da me Jacob drži za ruku.

“Billy nas je pozvao na večeru”, rekao je je Charlie, sav smeten.

“Moj supertajni recept za špagete. Prenosi se s koljena na koljeno”, smrtno ozbiljno rekao je Billy.

Jacob je frknuo. “Ne bih rekao da ragu postoji baš tako dugo.”

U kući je bila gužva. Došao je i Harry Clearwater, s obitelji – suprugom Sue, koje sam se nejasno sjećala iz djetinjstva, s ljetovanja u Forksu, te dvoje djece. Leah je išla u četvrti razred kao i ja, ali bila je godinu dana starija. Bila je egzotično lijepa – savršene bakrenaste kože, sjajne crne kose, trepavica poput perušaka – i sva zauzeta. Kad smo ušli u kuću, bila je na Billyjevom telefonu, s kojeg više nije sišla. Sethu je bilo četrnaest godina; s obožavanjem je upijao svaku Jacobovu riječ.

Bilo nas je previše da svi stanemo za kuhinjski stol, pa su Charlie i Harry iznijeli stolice u dvorište, i svi smo jeli špagete s krila pri slabom svjetlu s Billyjevih otvorenih vrata. Muškarci su razgovarali o utakmici, a Harry i Charlie dogovarali su se za pecanje. Sue je zadirivala muža zbog povišenog kolesterola i neuspješno ga nastojala natjerati da od stida pojede nešto zeleno i lisnato. Jacob je pričao uglavnom sa mnom i Sethom, koji bi mu stidljivo upadao u riječ kad god bi mu se učinilo da bi ga Jacob mogao zaboraviti. Charlie me promatrao zadovoljnim, ali opreznim očima, nastojeći pritom biti neupadljiv.

Bilo je glasno, a katkad i zbunjujuće, jer su svi govorili preko svih ostalih, a smijeh jednoj šali prekidao je pričanje druge. Nisam morala puno govoriti, ali stalno sam se smiješila, i to samo zato jer mi je tako odgovaralo.

Nisam htjela otići odande.

Ipak, ovo je bila država Washington, pa je neizbježna kiša napokon prekinula druženje; Billyjeva dnevna soba bila je premala da u njoj nastavimo. Harry je doveo Charlieja ovamo, pa smo se skupa u mom kamionetu odvezli natrag kući. Pitaо me kako sam provela dan, a ja sam mu uglavnom rekla istinu – da sam išla s Jacobom tražiti dijelove, a zatim ga gledala kako radi u garaži.

“Misliš da ćeš ga opet posjetiti u dogledno vrijeme?”, upitao me, trudeći se zvučati nehajno.

“Sutra poslije škole”, priznala sam mu. “Ponijet ću zadaću sa sobom, ne brini.”

“Pazi da je ne zaboraviš”, naredio mi je, nastojeći prikriti zadovoljstvo onim što čuje.

Uplašila sam se po povratku kući. Nisam htjela u svoju sobu. Toplina Jacobove bliskosti gubila se, a tjeskoba je bez nje jačala. Bila sam sigurna da neću uspjeti mirno prospavati dvije noći za redom.

Da odgodim odlazak na počinak, provjerila sam e-mail; imala sam novu poruku od Renéé.

Pisala mi je kako je provela dan, kako se učlanila u novi klub čitatelja namjesto tečaja meditacije s kojeg se netom ispisala, kako je tjedan dana radila na zamjeni u drugom razredu, kako joj nedostaju djeca iz vrtića. Napisala je da Philu odgovara novo radno mjesto trenera, te da planiraju otići u Disney World na drugi medeni mjesec.

A ja sam opazila da sve to zvuči kao dnevnički zapis, umjesto kao pismo drugoj osobi. Proželo me kajanje, ostavljajući neugodne žaoke za sobom. Kakva sam ja to kći.

Brzo sam joj odgovorila, komentirajući svaki dio njezinog pisma, pridodajući štošta o sebi – opise druženja uz špagete kod Billyja, kako sam gledala Jacoba dok pra-

vi korisne stvari od komadića metala s divljenjem i blagom zavišću. Nisam spominjala promjenu u ovom pismu u odnosu na ona koja je primala proteklih mjeseci. Jedva da sam se sjećala što sam joj napisala koliko prije tjedan dana, ali bila sam sigurna da nije bilo naročito su-sretno. Što sam više razmišljala o tome, više me pekla savjest; stvarno, sigurno sam je jako zabrinula.

Ostala sam iznimno dugo budna nakon toga, pišući više zadaća nego što je bilo baš nužno. Ali ni manjak sna ni vrijeme provedeno uz Jacoba – gotovo sretno, na površan način – nije moglo odagnati ružan san dvije noći uzastopce.

Probudila sam se dršćući. Jastuk mi je prigušio vrištanje.

Dok se slabo jutarnje svjetlo probijalo kroz maglu na mom prozoru, ukočeno sam ležala u krevetu i nastojala se otresti sna. Sinoć je došlo do male promjene, pa sam se usredotočila na nju.

Sinoć nisam bila sama u šumi. Tamo je bio i Sam Uley – čovjek koji me odnio sa šumskoga tla one noći na koju nisam mogla svjesno misliti. Bila je to neobična, neočekivana promjena. Tamne su mu oči bile iznenađujuće neprijazne, pune neke tajne koju očito nije htio podijeliti sa mnom. Gledala sam u njega koliko god mi je to mahnita potraga dopuštala; uza svu uobičajenu paniku, bilo mi je nelagodno što je i on tu. Možda je to bilo i stoga što sam krajičkom oka opazila da njegov lik, dok ne gledam u njega, nekako podrhtava i da se mijenja. Pa ipak, samo je stajao i gledao. Za razliku od našeg susreta u stvarnosti, nije se ponudio da mi pomogne.

Charlie je za doručkom zurio u mene, a ja sam se trudila da ga zanemarim. Valjda sam to i zaslužila. Nisam

mogla očekivati da ne brine. Vjerojatno će tjedni morati proći prije no što prestane iščekivati povratak zombija, a ja ću se samo morati truditi da mi to ne smeta. Napokon, i ja bih na njegovom mjestu iščekivala povratak zombija. Dva dana teško da su dovoljna da me se proglasi izliječenom.

U školi je bilo obrnuto. Sad kad sam obraćala pozornost, bilo je očito da me ovdje niko ne gleda.

Sjetila sam se svoga prvog dana u gimnaziji Forks – moje očajničke želje da posivim, da se stopim s mokrim betonom pločnika, kao golemi kameleon. Godinu dana kasnije, kao da mi se to i ostvarilo.

Bilo je kao da me nema. Čak su i nastavnici prelazili pogledom preko moje klupe kao da je prazna.

Cijelo sam jutro osluškivala ljude, ponovno u stanju čuti glasove oko sebe. Pokušala sam pohvatati što ima nova, ali razgovori su bili tako nevezani da sam odustala.

Jessica me nije pogledala kad sam sjela kraj nje na satu algebre.

“Hej, Jess”, rekla sam joj, hineći opuštenost. “Kako si provela ostatak vikenda?”

Sumnjičavo me pogledala. Pa je li stvarno još ljuta? Ili se samo nema živaca baktati s luđakinjom?

“Super”, odgovorila je i opet se udubila u udžbenik.

“Drago mi je”, promrmljala sam.

Izraz *hladno držanje* kao da je na neki način bio doslovce tačan. Osjećala sam kako iz rešetki na podu puše topli zrak, ali i dalje mi je bilo zima. Skinula sam jaknu sa svog naslona i opet je obukla.

Čvrti sat nije mi završio na vrijeme, pa je stol za kojim sam uvijek sjedila za vrijeme ručka bio pun kad sam napokon stigla. Tu su bili Mike, Jessica i Angela,

Conner, Tyler, Eric i Lauren. Katie Marshall, crvenokosa cura iz drugog razreda koja je živjela odmah iza ugla, sjedila je s Ericom, a Austin Marks – stariji brat dečka koji mi je dao motocikle – bio je do nje. Upitala sam se koliko oni dugo već tu sjede, i nisam se mogla sjetiti je li danas prvi put, ili im je to već uvriježena navika.

Polako sam sama sebi išla na živce. Prošlo polugodište stvarno kao da sam provela u naftalinu.

Niko me nije pogledao kad sam sjela do Mikea, premda je stolica resko zacviljela po linoleumu kad sam je povukla.

Pokušala sam razabrati o čemu razgovoraju.

Mike i Conner pričali su o sportu, pa sam smjesta digla ruke od toga.

“Gdje je Ben danas?”, pitala je Lauren Angelu. Naću-lila sam zainteresirano uši. Upitala sam se znači li to da su Angela i Ben još uvijek skupa.

Jedva sam prepoznala Lauren. Ošišala je svu onu plavu kosu, tanku poput kukuruzne svile – sad je nosila tako kratku frizuricu da joj je tjeme bilo ošišano kao u dječaka. Kako čudno od nje. Da sam bar znala razlog za to. Da joj se nije žvakaća guma zaplela u kosu? Da ju nije prodala? Da je nisu svi oni koje je imala naviku tlačiti ulovili iza dvorane i skalpirali? Zaključila sam da ne bi bilo fer od mene da je sada sudim prema svome ranijem stavu. Ko zna, možda se pretvorila u dragu osobu.

“Ben ima želučanu gripu”, rekla je Angela onim svojim tihim, smirenim glasom. “Nadam se da je to nešto što će proći za dvadeset četiri sata. Sinoć mu je bilo jako loše.”

I Angela je promijenila frizuru. Prerasla je slojeve.

“Što ste vas dvije radile za vikend?”, upitala nas je Jessica, zvućći kao da je nije briga za odgovor. Kladam se da

joj je to samo bio uvod, da može početi priču o sebi. Upitala sam se bi li spomenula Port Angeles dok sjedim dva mjesta dalje? Jesam li tako nevidljiva da nikom ne bi bilo neugodno razgovarati o meni dok sam prisutna?

“Zapravo, mislili smo otići na izlet u subotu, ali... predomislili smo se”, rekla je Angela. U glasu joj je bilo neke napetosti koja mi je privukla pažnju.

Kod Jess to baš i nije bio slučaj. “Baš šteta”, rekla je, spremajući se početi s vlastitom pričom. Ali ja nisam bila jedina koja je pažljivo slušala.

“Što se dogodilo?”, znatiželjno je upitala Lauren.

“Pa”, rekla je Angela, s više oklijevanja nego inače, makar je uvijek bila suzdržana, “odvezli smo se na sjever, gotovo do termalnih izvora – ima jedno dobro mjesto otprilike na kilometar i pol uz stazu. Ali, kad smo bili na pola puta donde... vidjeli smo nešto.”

“Vidjeli ste nešto? Što?” Lauren je skupila blijede obrve. Sada mi se činilo da čak i Jess sluša.

“Ne znam”, rekla je Angela. “*Mislino* da je to bio medvjed. Crno stvorenje, u svakom slučaju, ali izgledalo nam je... preveliko.”

Lauren je prezirno frknula. “Ma daj, nemoj sad još i ti!” Pogled joj je postao podrugljiv, a ja sam odlučila da joj ne moram davati drugu priliku. Karakter joj se očito nije promijenio onoliko koliko i kosa. “Tyler mi je prošli tjedan pokušao prodati tu foru.”

“Nema medvjeda tako blizu turističkom naselju”, rekla je Jessica, stajući na stranu Lauren.

“Zbilja”, usprotivila se tiho Angela i pogledala u stol. “Stvarno smo ga vidjeli.”

Lauren se stala cerekati. Mike je i dalje pričao s Connerom, ne obraćajući pažnju na djevojke.

“Ne, ima ona pravo”, nestrpljivo sam se umiješala. “Baš jučer smo imali jednog planinara u trgovini koji je također vidio tog medvjeda, Angela. Rekao je da je bio golem i mrk, i da se nalazio sasvim blizu mjesta, zar ne, Mike?”

Trenutno je zavladao tišina. Svaki par očiju za stolom okrenuo se zgranuto prema meni. Nova djevojka, Katie, zinula je kao da je upravo na svoje oči ugledala eksploziju. Svi su se ukočili.

“Mike?”, promrmljala sam, obamrla od nelagode. “Sjećaš se onog tipa koji je pričao o medvjedu?”

“J-jasno”, promućao je Mike nakon trenutka-dva. Nisam znala zašto me tako čudno gleda. Pa razgovaram s njim na poslu, je l’ tako? Nije li tako? Mislila sam da je tako...

Mike je došao sebi. “Aha, bio je jedan tip koji je rekao da je vidio golemog mrkog medvjeda na samoj stazi – većeg od grizlija”, potvrdio je.

“Hmf.” Lauren se okrenula prema Jessici, ukočila ramena i promijenila temu.

“Jesu li ti se javili s USC-ja?”, upitala ju je.

Svi ostali također su pogledali u stranu, osim Mikea i Angele. Angela mi se oprezno osmjehnula, a ja sam joj brže-bolje uzvratila smiješkom.

“Onda, što si ti radila za vikend, Bella?”, upitao me Mike, radoznalo, ali neobično suzdržano.

Svi osim Lauren opet su pogledali u mene, da čuju što ću odgovoriti.

“U petak navečer Jessica i ja otišle smo u Port Angeles u kino. A onda sam subotu popodne i gotovo cijelu nedjelju provela dolje u La Pushu.”

Pogledi su načas prešli na Jessicu, a onda se opet uprlji u mene. Jess se ozlojedila. Upitala sam se ne želi li ona to

da iko zna da je bila vani sa mnom, ili tek želi sama biti ta koja će ispričati tu priču.

“Koji ste film gledale?”, upitao me Mike, polako se smješkajući.

“*Slijepu ulicu* – onaj sa zombijima.” Široko sam se, poticajno osmjehnula. Možda se dio štete koju sam počinila ovih prethodnih zombijejskih mjeseci još i dade popraviti.

“Čuo sam da je taj strašan. Je li vam bio?” Mike je žarko želio nastaviti razgovor.

“Bella je morala izaći na kraju, koliko se utronjala”, ubacila se Jessica s posprdnim smiješkom.

Kimnula sam glavom, nastojeći izgledati postićeno. “Bio je prilično strašan.”

Mike mi do kraja ručka nije prestao postavljati pitanja. Ostali su se polako počeli vraćati vlastitim razgovorima, iako su me i dalje često pogledavali. Angela je pričala uglavnom s Mikeom i sa mnom, a kad sam ustala odnijeti pladanj, pošla je za mnom.

“Hvala ti”, rekla je tiho kad smo se udaljile od stola.

“Na čemu?”

“Što si se javila, što si stala na moju stranu.”

“Nema na čemu.”

Zabrinuto me pogledala, ali ne onako uvredljivo, kao da misli da sam skrenula. “Jesi li ti dobro?”

Zbog ovoga sam se odlučila za Jessicu, a ne za Angelu – premda mi je Angela oduvijek bila draža – za subotnji izlazak u kino u ženskom društvu. Angela je bila odviše pronicljiva.

“Nisam sasvim”, priznala sam joj. “Ali malo mi je bolje.”

“Drago mi je”, rekla je. “Nedostajala si mi.”

Lauren i Jessica uto su prošetale pokraj nas, i čula sam kako Lauren glasno šapće: “O, *divota* jedna. Bella se vratila.”

Angela je zakolutila očima prema njima, i obodрила me smiješkom.

Uzdahnula sam. Bilo mi je kao da opet počinjem ispočetka.

“Koji je danas datum?”, odjednom sam je upitala.

“Devetnaesti januar.”

“Hmm.”

“Zašto pitaš?”, upitala me Angela.

“Jučer je bilo godinu dana od mog prvog dana u ovoj školi”, zamišljeno sam joj rekla.

“Ništa se nije naročito promijenilo”, promrmljala je Angela, gledajući za Lauren i Jessicom.

“Znam”, složila sam se. “Baš sam i ja to pomislila.”

7. PONAVLJANJE

Nisam bila sigurna kojeg vruga radim ovdje.

Nastojim li ja to sebe otjerati natrag u zombijevsku obamrlost? Zar sam postala mazohist – stekla sklonost prema mučenju? Trebala sam se odvesti ravno dolje u La Push. Uz Jacoba sam se osjećala mnogo, mnogo zdravije. *Ovo* mi nije bio zdrav potez.

Ali nastavila sam polako voziti obraslim prilaznim putem što je zavijao kroz drveće nadvijeno nada me kao zeleni, živi tunel. Ruke su mi se tresle, pa sam čvršće stegnula upravljač.

Znala sam da je mora donekle razlog ovom postupku; sad kad sam se stvarno probudila, ništavilo onog sna tištalo mi je živce kao pas što glođe kost. *Imala* sam što potražiti. Nedosežan i nemoguć, nemaran i nehajan... ali *on* je tamo negdje, gdje god već bio. Morala sam u to vjerovati.

Drugi je razlog bio čudan osjećaj ponavljanja koji sam danas osjetila u školi, podudarnost datuma. Dojam da počinjem ispočetka – da bi možda moj prvi dan u školi tako prošao da sam tog popodneva doista bila naj-neobičnija osoba u kantini.

Riječi su mi bezvučno prolazile glavom, kao da ih čitam, umjesto da slušam kako se izgovaraju:

Bit će ti kao da nikad nisam ni postojao.

Lagala sam sebi kad sam povod svom dolasku ovamo razdijelila samo na dva dijela. Nisam htjela priznati onaj najsnažniji poriv. Jer bio je mentalno neuračunljiv.

Ruku na srce, htjela sam opet čuti njegov glas, kao u onoj čudnoj obmani u petak navečer. U tom kratkom trenutku, kad mu je glas dopro ne iz mog svjesnog pamćenja, nego iz nekog drugog dijela mene, kad mu je glas bio savršen i tečan kao med, a ne tek blijedi odjek koji bi mi sjećanje obično podastrlo, mogla sam ga se sjećati bez boli. Nije to potrajalo; bol me sustigla, kao što će me sigurno sustići i nakon ovog blesavog poteza. Ali ti dragocjeni trenuci kad ga mogu opet čuti neodoljivo su me mamili. Morala sam nekako ponoviti to iskustvo... ili *napadaj*, bolje rečeno.

Nadala sam se da je *déjà vu* ključan. Zato sam krenula prema njegovoj kući, gdje nisam bila još od svoje zlosretne proslave rođendana, prije toliko mjeseci.

Gusto, gotovo prašumsko raslinje polako je puzalo kraj mojih prozora. Put je zavijao li zavijao. Ubrzala sam, postajući nervozna. Koliko se dugo ja to već vozim? Zar nisam već trebala stići do kuće? Prilazni put bio je tako zarastao da ga nisam mogla prepoznati.

Što ako je ne uspijem naći? Zadrhtala sam. Što ako uopće nema otopljiva dokaza?

A onda je naišao procjep u drveću koji sam tražila, makar ne onako istaknut kao prije. Raslinju tu nije dugo trebalo da zauzme svaki pedalj nebranjene zemlje. Visoka paprat raširila se travnjakom oko kuće, tiskajući se oko cedrovih debala, čak i oko širokog trijema. Izgledalo je kao da su tratinu poplavili zeleni, pernati valovi do visine struka.

I kuća je *bila* tu, ali nije bila kao prije.

Premda se izvana ništa nije promijenilo, praznina je vrištala iz pustih prozora. Bilo je jezivo. Prvi put otkako sam vidjela tu prekrasnu kuću, izgledala je kao stanište kakvo dolikuje vampirima.

Naglo sam zakočila i pogledala u stranu. Bojala sam se prići bliže.

Ali ništa se nije dogodilo. Nisam začula nikakav glas u glavi.

Tako sam ostavila motor da radi i iskočila u more paprati. Možda ako priđem, kao u petak navečer...

Polako sam krenula prema golom, ispražnjenom pročelju, dok mi je kamionet utješno brundao iza leđa. Zastala sam pred stubama trijema, jer tu nije bilo ničega. Ni traga zaostalom osjećaju njihova boravka... njegova boravka. Kuća je čvrsto stajala, ali malo mi je značila. Svojim opipljivim postojanjem neće suzbiti ništavilo iz noćnih mora.

Nisam prišla bliže. Nisam htjela pogledati kroz prozore. Nisam bila sigurna što bi mi bilo teže vidjeti. Ako su sobe prazne, ako prazno ječe od poda do stropa, to će me svakako zaboljeti. Kao na bakinom pogrebu, kad je majka tražila da ostanem vani dok je lijes bio otvoren. Rekla mi je da ne moram vidjeti baku takvu, sjećati je se takve, umjesto žive.

Ali zar ne bi bilo gore da nema nikakve promjene? Da kaučevi stoje gdje sam ih zadnji put vidjela, da su

slike na zidovima – još gore, da je glasovir još na svom niskom podiju? Jedino kad od kuće više ne bi bilo ni traga osjećala bih se gore nego da vidim kako ih nikakva imovina nije vezivala uz ovo mjesto. Da je sve ostalo iza njih, netaknuto i zaboravljeno.

Baš poput mene.

Okrenula sam leđa toj zjapećoj praznini i požurila u kamionet. Gotovo sam potrčala. Jedva sam čekala otići, vratiti se u ljudski svijet. Osjećala sam se užasno prazno, i htjela sam vidjeti Jacoba. Možda dobivam neku novu bolest, novu ovisnost, sličnu prijašnjoj tuposti. Baš me briga. Natjerala sam kamionet da vozi najbrže što može dok sam jurila po svoj šut.

Jacob me čekao. Grudi su mi se opustile čim sam ga ugledala, olakšavši mi disanje.

“Hej, Bella”, dobacio mi je.

Nasmiješila sam se s olakšanjem. “Hej, Jacobe.” Mahnula sam Billyju, koji me gledao s prozora.

“Idemo na posao”, rekao je Jacob tiho, ali željno.

Nekako sam se uspjela nasmijati. “Ozbiljno ti nisam već dojadila?”, upitala sam ga. Sigurno se već polako pita koliko očajno žudim za društvom.

Jacob me odveo oko kuće do svoje garaže.

“Ne. Nisi još.”

“Molim te, reci mi kad ti počnem ići na živce. Ne bih ti htjela biti na smetnji.”

“Okej.” Nasmijao se, toplo i grleno. “Samo, nemoj se nadati da će to biti uskoro.”

Kad sam ušla u garažu, šokirala sam se vidjevši gdje crveni motor stoji uspravno i izgleda kao motocikl, umjesto kao hrpa iskrivljenog metala.

“Jake, ti si nevjerovatan”, rekla sam bez daha.

Opet se nasmijao. “Sav se uživim kad sebi postavim neki zadatak.” Slegnuo je ramenima. “Da imam i mrvicu mozga u glavi, malo bih odugovlačio s poslom.”

“Zašto?”

Spustio je pogled i pričekao tako dugo da sam se upitala je li uopće čuo moje pitanje. Napokon, upitao me: “Bella, kad bih ti rekao da ne mogu popraviti te motore, što bi rekla na to?”

Ni ja mu nisam odmah odgovorila, pa me pogledao u lice, da vidi kakav izraz imam.

“Rekla bih ti... šteta, ali sigurna sam da možemo naći i nekog drugog posla. Ako stvarno ne bude izbora, možemo čak pisati zadaću.”

Jacob se nasmiješio, a ramena su mu se opustila. Sjeo je kraj motora i dohvatio francuski ključ. “Znači, misliš da ćeš nastaviti dolaziti nakon što posao bude gotov?”

“To si me htio pitati?” Odmahnula sam glavom. “Dobro, hajde, *izrabljujem* tvoje izuzetno slabo plaćene mehaničarske sposobnosti. Ali dokle god mi budeš davao da dolazim, bit ću ovdje.”

“U nadi da ćeš opet vidjeti Quila?”, podsmjehnuo mi se.

“Pročitao si me.”

Zahihotao se. “Stvarno ti je ugodno provoditi vrijeme sa mnom?”, upitao me u čudu.

“Da samo znaš koliko. A to ću ti i dokazati. Sutra moram na posao, ali u srijedu ćemo raditi nešto što nema veze s mehanikom.”

“Kao na primjer?”

“Nemam pojma. Možemo otići do mene, da ne dođeš u napast da se sav uživljavaš. Možeš ponijeti domaću zadaću – sigurno već zaostaješ, jer znam da je tako sa mnom.”

“Zadaća ti je dobra ideja.” Složio je facu, a ja sam se upitala što sve zapostavlja da bude sa mnom.

“Da”, složila sam se. “Moramo tu i tamo početi biti odgovorni, da Billy i Charlie ne prestanu tako blagonaklono gledati na nas.” Pokazala sam na nas dvoje kao cjelinu. To mu se svidjelo – ozario se.

“Zadaću jedanput tjedno?”, predložio je.

“Možda bolje dvaput”, predložila sam, sjetivši se hrpe koju sam koliko jučer dobila.

Teško je uzdahnuo. Zatim je preko kutije s alatom dohvatio papirnatu vrećicu iz trgovine. Izvadio je dvije limenke kole, otvorio jednu i pružio mi je. Otvorio je drugu i svečano je podigao.

“Za odgovornost”, nazdravio je. “Dvaput tjedno.”

“I neodgovornost svih ostalih dana”, naglasila sam.

Široko se osmjehnuo i kucnuo se limenkom o moju.

Stigla sam kući kasnije nego što sam namjeravala i otkrila da je Charlie naručio picu, umjesto da me čeka. Nije mi dopustio da se ispričam.

“Ne smeta mi”, kazao mi je. “Ionako zaslužuješ odmor od tog silnog kuhanja.”

Znala sam da mu je samo laknulo što se i dalje ponašam normalno, pa ne želi izazivati vraga.

Provjerila sam e-mail prije nego što ću se latiti zadatke, i zatekla novo, dugo pismo od Renée. Bila je presretna zbog svake sitnice koju sam joj povjerila, pa sam joj poslala još jedan iscrpan prikaz svoga dana. Svega osim motocikala. Čak bi se i vesela Renée lako mogla uzrujati zbog njih.

U utorak je u školi bilo i ugodno i neugodno. Angela i Mike bili su me spremni dočekati objeručke – spremno

prijeći preko nekoliko mjeseci mojeg začudnog ponašanja. Jess se snažnije odupirala. Upitala sam se treba li joj formalna pismena isprika zbog incidenta u Port Angelesu.

Mike je na poslu bio živahan i razgovorljiv. Kao da je u sebi sačuvao cijelo polugodište razgovora, koji su tek sada mogli pokuljati iz njega. Otkrila sam da se mogu smješkat i smijati s njim, premda mi to nije dolazilo s onakvom lakoćom kao uz Jacoba. Sve je djelovalo bezopasno do zatvaranja.

Mike je stavio u vrata znak da smo zatvoreni, a ja sam složila prsluk i stavila ga pod pult.

“Baš nam je bilo zabavno večeras”, sretno je rekao Mike.

“Aha”, složila sam se, iako bi mi bilo mnogo draže da sam provela popodne u garaži.

“Baš je šteta što si morala ranije izaći s filma prošli tjedan.”

Malo me zbunio slijed njegovih misli. Slegnula sam ramenima. “Kad sam papak, očito.”

“Hoću reći, trebala bi otići na neki bolji film, neki koji bi ti se svidio”, pojasnio mi je.

“O”, promrmljala sam, i dalje zbunjena.

“Kao, na primjer, ovog petka. Sa mnom. Možemo pogledati nešto što uopće nije strašno.”

Ugrizla sam se za usnu.

Nisam htjela zabrljati odnos s Mikeom, kad je on bio jedan od rijetkih ljudi spremnih da mi oprostite što sam bila luda. Ali ovo mi je opet djelovalo odviše poznato. Kao da se prošla godina uopće nije dogodila. Bilo mi je krivo što se ovaj put ne mogu izvući na Jessicu.

“Misliš, kao izlazak?”, upitala sam ga. Sada je vjerovatno najpametnije bilo istjerati sve na čistac. Da stvari budu jasne.

Razabrao je ton moga glasa. “Ako tako želiš. Ali ne mora to biti tako.”

“Ja ne idem na izlaske”, polako sam rekla, shvativši koliko je to tačno. Cijeli taj svijet djelovao mi je nemoguće daleko.

“Samo prijateljski?”, predložio je. Bistre plave oči više mu nisu bile tako revne. Nadala sam se da iskreno misli da svejedno možemo biti prijatelji.

“To bi mi bilo drago. Ali zapravo već imam planove za ovaj petak, pa može idući tjedan?”

“Što si mislila raditi?”, upitao me, manje nehajno nego što mislim da je htio zvučati.

“Zadaću. Imam... dogovoreno zajedničko učenje.”

“A tako. Okej. Možda idući tjedan.”

Ispratio me do auta, manje ushićen nego prije. To me tako jasno podsjetilo na prve mjesece koje sam provela u Forksu. Prošla sam puni krug, i sad mi je sve djelovalo kao odjek – prazan odjek, lišen nekadašnje zanimljivosti.

Sutradan navečer Charlie se nije ni najmanje iznenadio kad je zatekao Jacoba i mene ispružene na podu dnevne sobe s udžbenicima svuda oko nas. Očito su on i Billy razgovarali nama iza leđa.

“Hej, djeco”, rekao je, a pogled mu je odlutao prema kuhinji. Miris lazanja koje sam cijelo popodne pripremala – dok je Jacob gledao i povremeno kušao – dopirao je kroz hodnik; bila sam dobra, i nastojala sam se iskupati za sve one pice.

Jacob je ostao na večeri i odnio tanjur lazanja kući, za Billyja. Preko volje je dodao još jednu godinu mojoj dogovornoj životnoj dobi zato što dobro kuham.

Petak smo proveli u garaži, a subotu, nakon što sam odradila smjenu kod Newtona, opet uz zadaću. Charlie

je dotad već stekao dovoljno povjerenje u moje mentalno zdravlje da provede dan u pecanju s Harryjem. Kad se vratio, bili smo sve završili – osjećajući se baš razborito i zrelo zbog toga – i gledali *Mehanička čudovišta* na kanalu Discovery.

“Mislim da bih trebao kući”, uzdahnuo je Jacob. “Nisam mislio da je ovako kasno.”

“Okej, može”, progundala sam. “Odvest ću te kući.”

Nasmijao se mom nevoljkom izrazu lica – kao da mu je bilo drago zbog toga.

“Sutra, opet na posao”, rekla sam čim smo se sklonili u kamionet. “Kada bi htio da dođem?”

U smiješku kojim mi je odgovorio bilo je neobjašnjiva uzbuđenja. “Prvo ću te nazvati, dobro?”

“Može.” Namrštila sam se, pitajući što se to sprema. On se samo šire osmjehnuo.

Sutradan ujutro pospremila sam kuću – čekajući da Jacob nazove i nastojeći se riješiti najnovije more. Okružje se sinoć promijenilo. Odlutala sam u široko more paprati prošarano golemim jelama. Nije bilo ničega više, a ja sam se izgubila i stala besciljno tumarati, sama, u potrazi za ništavilom. Bila sam silno ljuta na sebe zbog onog glupog izleta prošli tjedan. Istjerala sam taj san iz svijesti, nadajući se da će ostati negdje iza brave i da nikad više neće pobjeći odande.

Charlie je pred kućom prao policijski automobil, pa sam, kad je zazvonio telefon, odložila četku za toalet i otrčala u prizemlje da se javim.

“Halo?”, rekla sam zadihano.

“Bella”, rekao je Jacob čudnim, službenim glasom.

“Hej, Jake.”

“Držim da imamo... *dogovoreno*”, rekao je, tonom punim prikrivenog značenja.

Trebala mi je sekunda da shvatim. “Gotovi su? Pa ne mogu vjerovati!” Kako se to savršeno poklopilo. Trebalo mi je nešto da mi odvuče pažnju od noćnih mora i ništavila.

“Aha, voze i sve to.”

“Jacobe, ti si apsolutno, bez ikakve sumnje, najnadarenija i najdivnija osoba koju poznajem. Ovim si zaslužio još deset godina.”

“Kul! Sad sam sredovječan.”

Nasmijala sam se. “Odmah stižem!”

Bacila sam pribor za čišćenje u ormarić u kupaonici i dohvatila jaknu.

“Ideš se vidjeti s Jakeom”, rekao je Charlie kad sam protrčala kraj njega. To baš i nije bilo pitanje.

“Aha”, odvrtila sam mu i uskočila u kamionet.

“Poslije idem u postaju”, dobacio je Charlie za mnom.

“Okej”, viknula sam mu i okrenula ključ.

Charlie je rekao još nešto, ali nisam ga jasno čula od rike motora. Nešto kao: “Gdje gori?”

Parkirala sam kamionet uz kuću Blackovih, blizu šumice, da lakše iskrademo motore. Kad sam izašla, jarka mi je boja zapela za oko – dva sjajna motocikla, jedan crven, drugi crn, stajala su skrivena pod omorikom, nevidljiva iz kuće. Jacob je bio spreman.

Modre su mašnice bile zavezane oko oba upravljača. Upravo sam se smijala tome kad je Jacob istrčao iz kuće.

“Spremna?”, upitao me ispod glasa, dok su mu se oči krijesile.

Pogledala sam preko njegovog ramena. Nisam vidjela ni traga od Billyja.

“Jesam”, rekla sam, ali nisam bila više onoliko uzbuđena kao prije; sad sam pokušavala zamisliti sebe kako doista *vozim* motocikl.

Jacob je s lakoćom utovario motore u kamionet, pažljivo ih položivši na bok da se ne vide.

“Idemo”, rekao je, glasom neobično visokim od uzbuđenja. “Znam jedno savršeno mjesto – tamo nas niko neće uloviti.”

Odvezli smo se na jug iz mjesta. Zemljana je cesta zalazila i izlazila iz šume – katkad se ne bi vidjelo ništa osim drveća, a onda bi odjednom naišao zadivljujući pogled na Tihí okean, prostrt do obzorja, tamnosiv pod oblacima. Nalazili smo se iznad obale, vrhom litica koje su ovdje opasavale plažu, i činilo se da pogled seže unedogled.

Vozila sam polako, da mogu tu i tamo sa sigurnošću pogledati preko pučine, jer se cesta primaknula bliže rubu obalnih litica. Jacob je pričao o tome kako je završio motore, ali opisivanje mu je postalo tehničke naravi, tako da ga nisam pažljivo slušala.

Tada sam opazila četiri lika koji stoje na stjenovitoj izbočini, preblizu provaliji. Izdaleka im nisam mogla odrediti dob, ali pretpostavila sam da su muškarci. Premda je danas bilo prohladno, činilo mi se da na sebi imaju samo kratke hlačice.

Dok sam ih gledala, najviši od njih prišao je bliže rubu litice. Automatski sam usporila i postavila stopalo iznad papučice kočnice.

A onda se taj čovjek bacio u ponor.

“Ne!”, viknula sam i tvrdo zakočila.

“Što je bilo?”, viknuo je i Jacob, prepavši se.

“Onaj tip – upravo je *skočio s litice!* Zašto ga nisu

spriječili? Moramo nazvati hitnu!” Smjesta sam otvorila vrata i krenula van, što uopće nije imalo smisla. Do telefona sam najbrže mogla stići tako da se odvezem natrag do Billyja. Ali nisam mogla vjerovati što sam to upravo vidjela. Možda sam se podsvjesno nadala da ću vidjeti nešto drugo ako mi ne bude smetalo vjetrobransko staklo.

Jacob se nasmijao, a ja sam se naglo okrenula i mah-nito zagledala u njega. Kako samo može biti tako oguglao, tako hladnokrvan?

“Oni samo skaču sa stijena, Bella. Rekreativno. U La Pushu nema shopping-centra, znaš.” Zadirkirao me, ali u glasu mu se čula čudna nota ozlojeđenosti.

“Skaču sa stijena?”, ošamućeno sam ponovila za njim. Gledala sam u nevjerici kako i drugi lik pristupa rubu, zastaje, a onda vrlo elegantno skače u prazninu. Činilo mi se da pada cijelu vječnost, a zatim je glatko prosjekao tamnosive valove u dubini.

“Opa. Kako je visoko.” Naslonila sam se, još uvijek razrogačeno gledajući u preostala dva skakača. “Ima sigurno trideset metara.”

“A čuj, mi ti većinom skaćemo s one niže izbočine, otprilike na polovici litice.” Pokazao mi je kroz svoj prozor. To mi je mjesto izgledalo daleko razboritije. “*Oni* dečki su munjeni. Vjerojatno idu dokazati da su velike face. Mislim, zbilja, danas je vani ledeno. U vodi im ne može biti ugodno.” Složio je nezadovoljno lice, kao da ga takvo junačenje osobno vrijeđa. To me malo iznenadilo. Mislila sam da je Jacoba nemoguće uzrujati.

“*Ti* skačeš sa stijene?” Nije mi promaklo ono “mi”.

“Jasno, jasno.” Slegnuo je ramenima i široko se osmjehnuo. “Fora je. Pomalo strašno, digne te.”

Opet sam pogledala prema stijenama, gdje je i treći lik sada hodao po rubu. U životu nisam vidjela ništa tako neodgovorno. Raširila sam oči i osmjehnula se. “Jake, moraš me odvesti na skakanje sa stijena.”

Mrko me pogledao s negodovanjem. “Bella, maloprije si htjela pozvati hitnu za Sama”, podsjetio me. Iznenadila sam se što je s ovolike razdaljine uspio razabrati ko je to bio.

“Hoću da pokušam”, ostala sam ustrajna i opet krenula iz kamioneta.

Jacob me uhvatio za zapešće. “Ne danas, u redu? Možemo li bar pričekati da malo zatopli?”

“Okej, u redu”, složila sam se. Kad sam otvorila vrata, od ledenog lahora počela mi se ježiti podlaktica. “Ali hoću da uskoro odemo.”

“Uskoro.” Zakolutao je očima. “Koji put si stvarno čudna, Bella. Jesi li toga svjesna?”

Uzdahnula sam. “Jesam.”

“I nećemo skakati s vrha.”

Zadivljeno sam gledala kako se treći dečko zalijeće i baca dalje u zrak od druge dvojice. U padu se vrtio i obrtao kao padobranac. Izgledao je posve slobodno – lišen misli, lišen svake odgovornosti.

“U redu”, složila sam se. “Bar ne prvi put.”

Nato je Jacob uzdahnuo.

“Hoćemo li više isprobati te motore?”, zanimalo ga je.

“Okej, okej”, rekla sam i silom odvojila pogled od zadnjega preostalog na litici. Opet sam se vezala i zatvorila vrata. Motor je još radio, urlajući u leri. Opet smo krenuli cestom.

“Onda, ko su ti dečki – ti munjeni?”, upitala sam ga. Ispustio je grlen zvuk gađenja.

“Banda iz La Pusha.”

“Imate bandu?”, začudila sam se. Shvatila sam da me se to dojmilo.

Smjesta se nasmijao mojoj reakciji. “Nije to tako. Kunem ti se, oni su kao razulareni redari. Ne zapodijevaju svađe, nego čuvaju mir.” Prezirno je frknuo. “Bio je tu jedan tip, negdje odozgo, iz kraja oko rezervata Makaha, krupan tip, baš onako strašan. Eto, pročulo se da klinci-ma prodaje metadone, pa su ga Sam Uley i njegovi *štitćenici* istjerali s naše zemlje. Puna su im usta *naše zemlje* i *plemenskog ponosa*... stvarno su već smiješni. Najgore je to što ih vijeće shvaća ozbiljno. Embry mi kaže da se vijeće čak sastaje sa Samom.” Odmahnuo je glavom, pun zgražanja. “Embryju je Leah Clearwater također rekla da sebe nazivaju ‘zaštitnicima’, ili tako nekako.”

Jacobi su šake bile čvrsto stisnute, kao da bi najradije nešto udario. Nikad ga nisam vidjela takvog.

Iznenadila sam se na spomen Sama Uleyja. Nisam htjela da me to podsjeti na prizore iz moje more, pa sam odvrtila misli brzom opaskom. “Nisu ti naročito dragi.”

“To se vidi?”, sarkastično me upitao.

“Pa... Ne zvuči kao da rade nešto loše.” Pokušala sam ga smiriti, ne bih li ga opet razvedrila. “Samo onako malo previše iritantno i štreberski za jednu bandu.”

“Da. Dobro si rekla, iritantno. Stalno se prave važni – kao sad na stijenama. Ponašaju se kao... kao, ne znam. Kao frajeri. Jedanput sam, prošlog polugodišta, bio s Embryjem i Quilom kraj dućana, kad je Sam svratio sa svojim *sljedbenicima*, Jaredom i Paulom. Quil je nešto rekao, znaš kako on ima dugi jezik, pa se Paul razljutio. Oči su mu se skroz smračile, i nekako se osmjehnuo – ne, pokazao je zube, ali nije se osmjehnuo – i kao da

se naljutio toliko da se sav tresao, ne znam. Ali Sam je stavio ruku Paulu na prsa i odmahnuo glavom. Paul ga je samo pogledao i smirio se. Stvarno, bilo je kao da ga Sam zadržava – kao da bi nas Paul rastrgao da ga Sam nije spriječio.” Prostenjao je. “Kao u lošem vesternu. Znaš, Sam je dosta krupan, dvadeset mu je godina. Ali Paulu je tek šesnaest, i još je niži od mene i sitnije građe od Quila. Mislim da ga je svako od nas sâm mogao srediti.”

“Frajeri”, složila sam se. Vidjela sam prizor u glavi dok mi ga je opisivao, i podsjetio me na nešto... na tri visoka, tamna muškarca što vrlo mirno stoje jedan do drugog u dnevnoj sobi moga oca. Prizor je bio okrenut na bok, jer mi je glava ležala na kauču dok su se dr. Gerandy i Charlie naginjali nad mene... Je li to bila Samova banda?

Brzo sam opet progovorila da otjeram sumorna sjećanja. “Nije li Sam malo prestar za takve stvari?”

“Jest. Trebao je otići na studij, ali ostao je. I niko ga uopće nije gnjavio zbog toga. A cijelo je vijeće požizilo kad je moja sestra odbila nepotpunu školarinu i udala se. Ali ne, Sam Uley je živi uzor.”

Na licu su mu se vidjele meni nepoznate bore uvrijeđenosti – uvrijeđenosti i još nečega, što isprva nisam prepoznala.

“Sve to zvuči zbilja iritantno i... čudno. Ali nije mi jasno zašto to primaš tako osobno.” Virnula sam mu prema licu, u nadi da ga nisam uvrijedila. Odjednom se smirio i zagledao kroz bočni prozor.

“Trebala si tu skrenuti”, rekao je suzdržanim tonom.

U široku sam luku okrenula natrag, udarivši gotovo u drvo, jer mi je kamionet napola sišao s ceste.

“Hvala što si mi rekao”, promrsila sam kad sam skrenula na odvojak.

“Oprosti, nisam pazio.”

Jednu kratku minutu samo smo šutjeli.

“Ovdje možeš stati gdje god hoćeš”, blago je rekao.

Stala sam kraj ceste i ugasila motor. U ušima mi je odzvanjalo u tišini koja je nastupila. Oboje smo izašli, a Jacob je otišao istovariti motore iz kamioneta. Pokušala sam mu dokučiti izraz lica. Nešto ga je još tu mučilo. Pogodila sam ga u slabu tačku.

Blijedo mi se nasmiješio dok je gurao crveni motor do mene. “Sretan ti rođendan, sa zakašnjenjem. Sprema si za ovo?”

“Mislim da jesam.” Motocikl mi se odjednom učinio strašan, neukrotiv, kad sam shvatila da ću uskoro sjediti na njemu.

“Nema žurbe”, obećao je. Oprezno sam naslonila motor na branik kamioneta, a on je otišao po svoj.

“Jake...” Rekla sam nevoljko kad se vratio do mene.

“Da?”

“Što to tebe stvarno muči? Vezano uz Sama, mislim? Ima li tu još nečega?” Promatrala sam mu lice. Složio je grimasu, ali ne zato što se naljutio, rekla bih. Pogledao je u zemlju i počeo lupati cipelom o prednju gumu svog motocikla, kao da udara takt.

Uzdahnio je. “Ma... da vidiš kakvi su prema meni. Ježim se.” Riječi su mu nato potekle. “Znaš, u vijeću bi svi trebali biti jednaki, ali ako postoji vođa, onda je to moj tata. Nikad nisam uspio shvatiti zašto se ljudi prema njemu tako odnose. Zašto je njegovo mišljenje najbitnije. Ima to neke veze s njegovim ocem i djedom. Moj pradjed Ephraim Black bio je, recimo to tako, naš

posljednji poglavica, pa možda zbog toga i dalje slušaju Billyja.

Ali ja sam kao i svako drugi. Niko se prema *meni* ne odnosi drugačije... sve do sada.”

To me iznenadilo. “Sam se drugačije odnosi prema tebi?”

“Aha”, složio se i zabrinuto me pogledao. “Gleda me kao da nešto čeka... kao da ću se jednoga dana pridružiti njegovoj glupoj bandi. Više mari za mene nego za bilo koga od nas. To mi je odvratno.”

“Ne moraš se ti ničemu pridružiti.” Zvučala sam lju-tito. Ovo je stvarno uzrujavalo Jacoba, a to me tjeralo u bijes. Što si ti “zaštitnici” misle da su?

“Aha.” Nogom je nastavio nabijati takt o gumu.

“Što je sad?” Razabrala sam da to nije sve.

Namrštio se, skupivši obrve tužno i ispačeno, prije nego ljutito. “Embry. Izbjegava me ovih dana.”

Te mi stvari nisu djelovale povezano, ali upitala sam se jesam li ja kriva za probleme s njegovim prijateljem. “Često si sa mnom”, podsjetila sam ga, osjećajući se se-bično. Posve sam ga prisvojila.

“Ne, nije u tome stvar. Ne samo mene – Quila tako-đer, a i sve ostale. Embry tjedan dana nije dolazio u školu, ali nikad ga nije bilo kod kuće kad smo ga htjeli vidjeti. A kad se vratio, izgledao je... bio je sav izvan sebe. Prestravljen. I Quil i ja pokušali smo ga natjerati da nam kaže što ga muči, ali nije htio razgovarati ni s jednim od nas.”

Gledala sam u Jacoba, grizući usnu u strepnji – doista se bojavao. Ali nije me pogledao. Promatrao je vlastitu nogu kako lupka po gumi kao da je tuđa. Tempo se ubrzao.

“A onda, ovaj tjedan, Embry se iz čista mira počne družiti sa Samom i ostalima. Danas je bio gore na stije-nama.” Glas mu je bio prigušen i napet.

Napokon me pogledao. “Bella, gnjavili su ga još više nego što salijeću mene. Nije htio imati nikakve veze s njima. A sada Embry slijedi Sama posvuda, kao da je pristupio sekti.

Tako je bilo i s Paulom. Baš upravo tako. Uopće nije bio Samov prijatelj. Onda je nekoliko tjedana prestao dolaziti u školu, a kad se vratio, odjednom je bio Samovo vlasništvo. Ne znam što to znači. Ne ide mi to u glavu, a imam dojam da moram to dokučiti, jer Embry mi je prijatelj i... Sam me čudno gleda... i...” Ušutio je.

“Jesi li razgovarao s Billyjem o tome?”, upitala sam ga. Njegova je užasnutost prelazila i na mene. Srsi su mi prolazili zatiljkom.

Sad mu se na licu pojavio bijes. “Jesam”, šmrknuo je. “Velike koristi od toga.”

“Što ti je rekao?”

Jacob je imao sarkastičan izraz, a kad je progovorio, oponašao je očev duboki glas. “Ništa se ti zbog toga zasad ne brini, Jacobe. Za koju godinu, ako se... pa, poslije ću ti objasniti.” Nastavio je svojim glasom. “I kako da ja to protumačim? Hoće li on time reći da je to neka glupost vezana uz pubertet i sazrijevanje? To je nešto drugo. Nešto pogrešno.”

Grizao se za donju usnu i čvrto stiskao šake. Činilo mi se da je na rubu suza.

Nagonski sam ga čvrsto zagrlila oko struka i prslonila lice o njegova prsa. Bio je tako velik. Osjećala sam se kao dijete koje grli odraslu osobu.

“Ma, Jake, bit će sve u redu!”, obećala sam mu. “Ako bude gore, možeš doći živjeti sa mnom i Charliejem. Ne boj se, smislit ćemo nešto!”

Načas se ukočio, a onda me nesigurno obgrlio dugim rukama. “Hvala, Bella.” Glas mu je zvučao hrapavije nego inače.

Na trenutak smo tako stajali, a ja se nisam zabrinula; zapravo, doticaj me smirivao. Nije bio nimalo sličan mom prethodnom ovakvom zagrljaju. Ovo je bilo prijateljstvo. A Jacob je bio vrlo topao.

Bilo mi je neobično biti ovoliko bliska – emotivno prije nego tjelesno, makar mi je i tjelesna strana bila neobična – s drugom osobom. Nisam inače bila takva. Obično se nisam mogla tako lako otvoriti ljudima, na tako elementarnoj razini.

Ne ljudima.

“Ako ćeš ovako reagirati, češće ću padati u krize.” Jacob je opet zvučao vedro i normalno, a njegov mi je smijeh zatutnjao uz uho. Prstima mi je dotaknuo kosu, blago i oprezno.

Pa, meni je ovo bilo prijateljstvo.

Brzo sam se odmaknula, nasmijavši se također, ali odlučna da smjesta vratim stvari na svoje mjesto.

“Teško mi je vjerovati da sam dvije godine starija od tebe”, rekla sam mu, naglašavajući riječ *starija*. “Uz tebe se osjećam kao patuljak.” Dok sam mu stajala tako blizu, stvarno sam morala izvijati vrat da mu vidim lice.

“Zaboravljaš da sam prešao četrdesetu, jasno.”

“A da, tako je.”

Potapšao me po glavi. “Ti si kao lutkica”, rekao je zafrkantski. “Porculanska lutkica.”

Zakolutila sam očima i odmakla se još za korak. “Samo nemoj početi s forama o albinima.”

“Ozbiljno, Bella, sigurna si da nisi albino?” Ispružio je svoju crvenkastosmeđu podlakticu uz moju. Razlika nije bila laskava. “Nikad nisam vidio nikoga bljeđeg od tebe... pa, ako ne računamo – ” Nije dovršio rečenicu, a ja sam pogledala u stranu, nastojeći ne shvatiti što je namjeravao reći.

“Onda, idemo mi više u tu vožnju?”

“Hajdemo”, složila sam se, oduševljenija nego što bih bila minutu prije. Nedovršenom me rečenicom podsjetio zbog čega sam ovdje.

8. ADRENALIN

“Okej, gdje ti je kvačilo?”

Pokazala sam prstom polugu na lijevoj ručki upravljača. Nisam ga smjela pustiti. Teški motor zanio se podamnom tako da sam skoro pala u stranu. Opet sam ščepala ručku, nastojeći ga uravnotežiti.

“Jacobe, neće da stoji uspravno”, potužila sam se.

“Hoće, kad se budeš kretala”, obećao mi je. “Onda, gdje ti je kočnica?”

“Ispod desne noge.”

“Netačno.”

Uhvatio me za desnu ruku i obavio mi prste oko poluge iznad gasa.

“Ali, zar nisi rekao – ”

“Ova ti kočnica treba. Pusti sada stražnju kočnicu, to ti je za poslije, kad budeš znala što radiš.”

“To mi ne zvuči kako treba”, rekla sam sumnjičavo. “Zar nisu obje kočnice nekako bitne?”

“Pusti stražnju kočnicu, okej? Evo – ” Širokom me šakom prisilio da pritisnem polugu. “*Tako* ćeš kočiti. Ne zaboravi.” Još jednom mi je stisnuo šaku.

“U redu”, složila sam se.

“Gas?”

Obrnula sam desnu ručku.

“Mjenjač?”

Dotaknula sam ga lijevim gležnjem.

“Vrlo dobro. Mislim da znaš sve dijelove. Sad ga još samo trebaš pokrenuti.”

“Aha”, promrmljala sam, bojeći se reći išta više. Želudac mi se čudno izvijao i činilo mi se da bi mi glas mogao prepući. Strašno sam se bojala. Pokušala sam se uvjeriti da nema smisla bojati se. Već sam preživjela ono najgore što se može dogoditi. U usporedbi s tim, zašto da se sada bojim bilo čega? Trebala bih se moći smijati smrti u brk.

Moj želudac nije dijelio to mišljenje.

Pogledala sam dugi potez zemljane ceste, okružen gustim, maglovitim zelenilom. Cesta je bila pjeskovita i vlažna. Bolje i to nego blato.

“Stisni kvačilo”, naložio mi je Jacob.

Obujmila sam kvačilo prstima.

“E sad, ovo je ključno, Bella”, uzrujano je rekao Jacob. “Ne puštaj ga, jasno? Ponašaj se kao da sam ti upravo dao aktiviranu ručnu bombu. Izvukao sam joj iglu, a ti sada držiš osigurač.”

Uhvatila sam ga čvršće.

“Dobro. Misliš da ga možeš upaliti nogom?”

“Ako dignem nogu, srušit ću se”, rekla sam mu stisnutih zuba, čvrsto držeći aktiviranu bombu.

“Dobro, onda, ja ću. Ne puštaj kvačilo.”

Odmaknuo se za korak i naglo nagazio na papučicu. Začulo se kratko paranje, a motor se zaljuljao od siline njegovog udarca. Počela sam padati, ali Jake je pridržao motor prije nego što me srušio.

“Samo mirno”, ohrabrio me. “Još uvijek držiš kvačilo?”

“Da”, propentala sam.

“Osovi se na noge – opet ću pokušati.” Ali stavio mi je ruku i na rub sjedala, za svaki slučaj.

Još je četiri puta trebao nagaziti na papučicu prije nego što se motor upalio. Osjetila sam kako mi motocikl brunda među nogama kao ljutita zvijer. Stiskala sam kvačilo tako da su me prsti boljeli.

“Pokušaj dodati gas”, predložio mi je. “Vrlo blago. I ne puštaj kvačilo.”

Oprezno sam okrenula desnu ručku. Iako je pokret bio minimalan, motor je zarežao poda mnom. Sad je zvučao i ljutito i *gladno*. Jacob se osmjehnuo, duboko zadovoljan.

“Sjećaš se kako se stavlja u prvu brzinu?”, upitao me.

“Da.”

“Pa, stavi ga, onda.”

“Okej.”

Pričekao je nekoliko sekundi.

“Lijeva noga”, podsjetio me.

“*Znam*”, rekla sam i duboko udahnula.

“Sigurna si da stvarno želiš voziti?”, upitao me Jacob. “Izgledaš mi uplašeno.”

“Ništa mi nije”, breknula sam se. Spustila sam stopalom mjenjač za jedno mjesto niže.

“Vrlo dobro”, pohvalio me. “A sad, *vrlo* blago, popusti kvačilo.”

Ustuknuo je za korak od motora.

“Hoćeš da pustim ručnu bombu?”, upitala sam ga u nevjerici. Nije ni čudo da se odmiče.

“Tako se polazi, Bella. Samo ga popusti, mic po mic.”

Kad sam počela otpuštati stisak, šokirala sam se kad me odjednom opomenuo glas koji nije pripadao dečku do mene.

“Ovo je neodgovorno, djetinjasto i debilno, Bella”, srdio se taj baršunasti glas.

“Oh!”, zgranula sam se, a ruka mi je pala s kvačila.

Motor se propeo poda mnom, povukao me naprijed, a onda se svalio na zemlju, napola preko mene. Brundajući motor zagušio se i stao.

“Bella?” Jacob je s lakoćom zbacio teški motocikl s mene. “Jesi li se ozlijedila?”

Ali nisam ga slušala.

“Što sam ti rekao”, promrmljao je savršeni glas, kristalno jasno.

“Bella?” Jacob mi je prodrmao rame.

“Dobro sam”, promrsila sam ošamućeno.

I više nego dobro. Glas u glavi mi se vratio. Još mi je zvonio u ušima – tihom, baršunastom jekom.

U glavi sam brzo pregledala mogućnosti. Ovdje mi ništa nije poznato – na cesti koju nikad nisam vidjela radim nešto što nikad nisam radila – nema *déjà vu*. Znači, halucinacije zacijelo pokreće nešto drugo... Osjetila sam kako mi adrenalin opet teče žilama, i pomislila da znam odgovor. Neka kombinacija adrenalina i opasnosti, ili možda puke gluposti.

Jacob me počeo dizati na noge.

“Jesi li se udarila u glavu?”, upitao me.

“Ne bih rekla.” Protresla sam je, da provjerim. “Nisam oštetila motor, je li?” To me zabrinjavalo. Jedva sam

čekala ponovno pokušati, iz ovih stopa. Neodgovornost mi se isplatila bolje nego što sam mislila. Pustimo varanje. Možda sam našla način da stvorim halucinacije – što je daleko važnije.

“Nisi. Samo si presaugala motor”, rekao je Jacob, miješajući mi se u brzo mozganje. “Prebrzo si otpustila kvačilo.”

Kimnula sam glavom. “Pokušajmo opet.”

“Sigurna si?”, upitao me Jacob.

“Sto posto.”

Ovaj put sam ga sama pokušala upaliti nogom. Nije to bilo lako; morala sam malo poskočiti da dovoljno silovito nagazim na papučicu, a kako bih to učinila, motor bi me pokušao srušiti. Jacob je samo držao ruku iznad upravljača, spreman da me ulovi ako zatreba.

Tek nakon nekoliko dobrih pokušaja, i još više loših pokušaja, motor je prihvatio paljenje i gromko proradio poda mnom. Sjetivši se da trebam držati ručnu bombu, oprezno sam dodala gas. Zarežao je na najmanji dodir. Smiješak mi je sada bio jednak Jacobovom.

“Samo polako s kvačilom”, podsjetio me.

“Znači, ti se *želiš* ubiti? U tome je poanta ovoga?”, progovorio je onaj drugi glas, krajnje strogo.

Oporo sam se osmjehnula – evo, stvarno funkcionira – i zanemarila ta pitanja. Jacob neće dopustiti da mi se išta ozbiljno dogodi.

“Vraćaj se kući, Charlieju”, naredio mi je glas. Zarepastila me njegova sušta ljepota. Nisam mogla dopustiti svome pamćenju da je izgubi, bez obzira na cijenu.

“Sad polako popuštaj”, potaknuo me Jacob.

“Hoću”, rekla sam. Malo mi je zasmetalo kad sam shvatila da odgovaram obojici.

Glas u mojoj glavi zarežao je uz urlik motocikla.

Nastojeci se ovaj put usredotočiti, ne dopustiti da me glas opet prepadne, malo po malo opustila sam ruku. Odjednom, prijenos se uključio i naglo me potegnuo.

I poletjela sam.

Osjetila sam kako mi vjetar, kojega prije nije bilo, pritišće kožu o lubanju i baca kosu iza leđa tako snažno da mi je bilo kao da me neko čupa. Želudac mi je ostao na početnoj tački; adrenalin mi je stao kolati tijelom, peckajući mi žile. Drveće je hujalo pokraj mene, stapajući se u zid zelenila.

Ali to je bila tek prva brzina. Noga mi se primakla mjenjaču kad sam obrtanjem ruke dodala gas.

“Ne, Bella!”, naredio mi je ljutiti glas u uho, sladak poput meda. “Pazi što radiš!”

Dovoljno mi je odvratilo pozornost od brzine da shvatim kako cesta počinje polako skretati ulijevo, a ja i dalje idem ravno. Jacob mi nije rekao kako se okreće.

“Kočnice, kočnice”, promrsila sam sebi u bradu, te nagonski spustila desnu nogu, kao u kamionetu.

Motor mi je odjednom postao nestabilan među nogama, zanoseći se amo pa tamo. Vukao me prema zidu zelenila, a išla sam prebrzo. Pokušala sam okrenuti upravljač na drugu stranu, a naglo premještanje težišta povuklo je motor prema zemlji, dok sam i dalje jurila prema drveću.

Motocikl je opet pao na mene, glasno urlajući, vukući me po mokrom pijesku sve dok nije udario o nešto čvrsto. Nisam vidjela. Lice mi se zabilo u mahovinu. Pokušala sam podići glavu, ali nešto mi je smetalo.

Bila sam ošamućena i zbunjena. Činilo mi se kao da čujem tri režanja – motor iznad mene, glas u mojoj glavi, i još nešto...

“Bella!”, viknuo je Jacob, i čula sam kako se urlik drugog motora gasi.

Motocikl me više nije pritiskao o zemlju, pa sam se okrenula na leđa da udahnem zraka. Sva su režanja odjednom umuknula.

“Opa”, promrmljala sam. Bila sam oduševljena. To je zacijelo to, recept za halucinaciju – adrenalin plus opasnost plus glupost. Nešto blizu tome, u svakom slučaju.

“Bella!” Jacob je usplahireno čučao kraj mene. “Bella, jesi li živa?”

“Super mi je!”, rekla sam razdragano. Protegnula sam ruke i noge. Činilo mi se da sve radi kako treba. “Hajdemo opet.”

“Ne bih baš rekao.” Jacob je i dalje zvučao zabrinuto. “Mislim da bih te trebao prvo odvesti u bolnicu.”

“Ništa mi nije.”

“Čuj, Bella? Imaš golemu posjekotinu na čelu iz koje lipti krv”, obavijestio me.

Pritisnula sam dlan o čelo. Nego što, bilo je mokro i ljepljivo. Nisam osjećala nijedan miris osim mokre mahovine na licu, pa me nije obuzela mučnina.

“O, baš mi je žao, Jacobe.” Čvrsto sam pritisnula brazgotinu, kao da ću time vratiti krv u glavu.

“Zašto se ispričavaš zbog krvarenja?”, upitao me dok me dugom rukom primao oko struka i dizao na noge. “Idemo. Ja ću voziti.” Ispružio je ruku da mu dadem ključeve.

“Što ćemo s motorima?”, upitala sam ga dok sam mu ih pružala.

Razmislio je na trenutak. “Pričekaj me tu. I uzmi ovo.”

Skinuo je sa sebe majicu, već zamrljanu krvlju, i dobio mi je. Zgužvala sam je i čvrsto pritisnula o čelo.

Polako sam počinjala osjećati miris krvi; duboko sam disala na usta i nastojala se usredotočiti na nešto drugo.

Jacob je skočio na crni motocikl, iz prve ga upalio nogom i odjurio natrag cestom, dok su pijesak i šljunak prštali za njim. Izgledao je sportski i vješto dok se naginjao nad upravljač, pognute glave i pogleda uprtog prema naprijed, a sjajna mu je kosa lamatala o crvenkastu kožu na leđima. Zavidno sam stisnula oči. Bila sam sigurna da ja tako ne izgledam na svom motociklu.

Iznenadilo me koliko je daleko otišao. Jedva sam vidjela Jacoba u daljini kad je napokon stigao do kamioneta. Bacio je motor u prtljažni prostor i otrčao na vozačko sjedalo.

Stvarno mi nije bilo uopće loše kad je potjerao moj kamionet do zaglušujuće rike u žurbi da se vrati do mene. Glava me malo pekla, a u želucu mi je bilo nelagodno, ali posjekotina mi nije bila ozbiljna. Ozljede glave naprosto krvare jače od većine drugih. Nije bilo potrebe za tolikom hitnjom.

Jacob je ostavio upaljen motor kamioneta kad mi je pritrčao i opet me obujmio rukom oko struka.

“U redu, daj da te smjestimo u kamionet.”

“Ozbiljno ti kažem, dobro sam”, ponovila sam mu dok mi je pomagao da uđem. “Nemoj se uzrujavati. To je samo malo krvi.”

“Samo *puno* krvi”, čula sam kako je promrsio kad se vratio po moj motor.

“Čuj, daj da malo razmislimo o ovome”, kazala sam mu kad se vratio u kamionet. “Ako me ovakvu odvežeš na hitnu, Charlie će sigurno saznati za to.” Pogledala sam traperice pune pijeska i zemlje.

“Bella, mislim da ti trebaju šavovi. Ne dam da umreš od krvarenja.”

“Neću”, obećala sam mu. “Daj da samo najprije vratimo motore, a onda ćemo svratiti do moje kuće da mogu ukloniti dokazni materijal prije nego što odemo u bolnicu.”

“A Charlie?”

“Rekao je da danas mora raditi.”

“Stvarno to ozbiljno misliš?”

“Vjeruj mi. Ja ti lako prokrvarim. Nije to ni izbliza onako strašno kao što se čini.”

Jacob nije bio zadovoljan – pune su mu se usne spustile u kutovima, nekarakteristično se mršteći – ali nije ni htio da imam problema. Gledala sam kroz prozor, pritišćući njegovu upropaštenu majicu uz glavu, dok me vozio u Forks.

Motocikl je ispaao bolji nego što sam sanjala. Poslužio je izvornoj namjeni. Varala sam – prekršila datu riječ. Bila sam nepotrebno neodgovorna. Osjećala sam se malo manje jadno, sad kad su se obećanja pogazila na obje strane.

I onda sam još otkrila ključ halucinacija! Bar sam se nadala da je tako. Namjeravala sam iskušati tu teoriju prvom prilikom. Možda me brzo pokrpaju na hitnoj, pa stignem opet pokušati večeras.

Ono jurenje cestom bilo je fenomenalno. Osjećaj vjetra u licu, brzine i slobode... podsjetio me na onaj prošli život, na jurenje gustom šumom bez ceste, dok mu se držim za leđa, a *on* trči – tu sam prestala razmišljati, puštajući da mi se uspomena prekine u iznenadnoj agoniji. Lecnula sam se.

“Još ti je dobro?”, provjerio je Jacob.

“Aha.” Nastojala sam zvučati uvjerljivo kao prije.

“Usput”, dodao je. “Večeras ću ti onesposobiti nožnu kočnicu.”

Kod kuće sam se najprije otišla pogledati u zrcalo; bilo je prilično ružno za vidjeti. Krv mi se u gustim prugama sasušila po obrazu i vratu, slijepivši mi se s blatnom kosom. Klinički sam se pregledala, pretvarajući se da je krv boja, da mi slučajno ne pozli. Disala sam na usta, i bilo mi je dobro.

Oprala sam se najbolje što sam mogla. Zatim sam sakrila prljavu, krvavu odjeću na dno košare za rublje, obukla nove traperice i košulju (da je ne moram svlačiti preko glave) što sam pažljivije mogla. Uspjela sam to izvesti jednom rukom i ne uprljati tu čistu odjeću krvlju.

“Požuri”, doviknuo mi je Jacob.

“Okej, okej”, odvratila sam mu. Uvjerivši se da za sobom nisam ostavila nikakav trag zločina, spustila sam se natrag u prizemlje.

“Kako izgledam?”, upitala sam ga.

“Bolje”, priznao je.

“Ali, izgledam li kao da sam se spotaknula u tvojoj garaži i udarila glavom o čekić?”

“Jasno, valjda.”

“Onda idemo.”

Jacob me brzo izveo iz kuće i ostao uporan u želji da opet on vozi. Bili smo na pola puta do bolnice kad sam shvatila da je još uvijek gol do pasa.

Namrštila sam se od grižnje savjesti. “Trebali smo ti uzeti jaknu.”

“To bi nas odalo”, zafrkantski je rekao. “Uostalom, nije hladno.”

“Šališ se?” Zadrhtala sam i pojačala grijanje u kabini.

Promatrala sam Jacoba da vidim pravi li se on to samo da mu ništa nije kako se ne bih brinula, ali izgledao je kao da mu stvarno nije zima. Jednu je ruku držao

preko naslona mog sjedišta, iako sam se ja sva skutрила da se ugrijem.

Jacob je doista izgledao starije od šesnaest godina – ne baš kao da mu je četrdeset, ali možda starije od mene. Quil ga nije naročito nadmašivao u pogledu mišića, ma koliko da je Jacob tvrdio da izgleda kao kostur. Mišići su mu bili dugi i vretenasti, ali nesumnjivo su mu se vidjeli pod glatkom kožom. A ona je bila tako lijepe boje da je u meni stvarala zavist.

Jacob je primijetio da ga proučavam.

“Što je sad?”, upitao me, odjednom se sav ukočivši.

“Ništa. Samo to prije nisam zapazila. Znaš li ti da si, onako nekako, baš lijep?”

Nakon što sam to izgovorila, zabrinula sam da pogrešno ne shvati moju spontanu primjedbu.

Ali Jacob je samo zakolutao očima. “Baš si se jako udarila u glavu, zar ne?”

“Ozbiljno ti kažem.”

“Pa, onda, hvala. Onako nekako.”

Široko sam se osmjehnula. “Onako nekako, nema na čemu.”

Trebalo je sedam šavova da mi se zatvori posjekotina na čelu. Nakon što me isprva zapekla lokalna anestezija, postupak je prošao bezbolno. Jacob me držao za ruku dok me dr. Snow šivao, a ja sam nastojala ne misliti zbog čega je to ironično.

U bolnici smo se zadržali sto godina. Kad sam napokon bila gotova, morala sam odbaciti Jacoba kući i požuriti natrag da Charlieju spremim večeru. Charlie je, izgleda, povjеровao u moju priču o padu u Jacobovoj garaži. Napokon, nije da se i prije nisam uspjela strpati u hitnu kao običan pješak.

Te noći nije bilo tako teško kao one kad sam prvi put čula savršeni glas u Port Angelesu. Rupa mi se vratila, kao i uvijek kad nisam bila uz Jacoba, ali nije me tako nesnosno žigala po rubovima. Već sam kovala planove, jedva čekajući nove obmane, a to mi je odvratilo pažnju. Također, znala sam da će mi sutra uz Jacoba opet biti bolje. Od toga mi je bilo lakše podnositi praznu rupu i poznatu bol; olakšanje je na vidiku. I mora je donekle izgubila na snazi. Ništavilo me užasavalo kao i uvijek, ali također sam s neobičnom nestrpljivošću čekala trenutak kad ću se s vriskom na usnama vratiti na javu. Znala sam da mori mora doći kraj.

Iduće srijede, prije nego što sam stigla kući s hitne, dr. Gerandy nazvao je mog oca da ga upozori kako je moguće da imam potres mozga i posavjetuje da me budi svaka dva sata cijele noći, za svaki slučaj. Charlie je sumnjičavo stisnuo oči kad sam mu neuvjerljivo kazala da sam se opet spotaknula.

“Možda bi ti bilo najpametnije da više jednostavno ne ulaziš u garažu”, predložio mi je za večerom.

Uspaničila sam se, pobojavši se da mi se Charlie sprema izdati nekakvu zabranu odlazaka u La Push, a time i vožnje motociklom. A nisam htjela odustati od toga – danas sam doživjela potpuno čudesnu halucinaciju. Moja obmana baršunastog glasa vikala je na mene gotovo pet minuta prije nego što sam preneglo nagazila na kočnicu i odletjela u drvo. Bila sam spremna bez prigovora prihvatiti svu bol koju to večeras u meni izazove.

“Ovo nije bilo u garaži”, brzo sam se pobunila. “Planinarili smo, pa sam se spotaknula o kamen.”

“Otkada ti to planinariš?”, sumnjičavo me upitao Charlie.

“Rad kod Newtona morao je utjecati na mene, prije ili poslije”, istaknula sam. “Kad po cijeli dan na sva usta hvališ vrline prirode, na koncu postaneš znatiželjna.”

Charlie me strogo pogledao, ne vjerujući mi baš.

“Bit ću opreznija”, obećala sam mu i potajice stisnula figu pod stolom.

“Ne smeta mi da planinariš tamo oko La Pusha, ali ne udaljavaj se od mjesta, u redu?”

“Zašto?”

“Pa, u zadnje vrijeme stalno primamo pritužbe na divlje životinje. Lovočuvarska služba provjerit će o čemu je riječ, ali zasad...”

“O, onaj veliki medvjed”, rekla sam, odjednom shvativši. “Ma da, vidjeli su ga neki planinari koji su svratili do Newtona. Misliš da se stvarno pojavio neki divovski mutirani grizli?”

Čelo mu se naboralo. “Pojavilo se nešto. Drži se blizu mjesta, u redu?”

“Dobro, dobro”, brzo sam rekla. Nisam imala dojam da ga je to posve smirilo.

“Charlie postaje sumnjičav”, požalila sam se Jacobu kad sam ga u petak pokupila nakon nastave.

“Možda bi bilo bolje da se ostavimo motora.” Opazio je da negodujem, pa je dodao: “Barem na tjedan dana, recimo. Možeš valjda izdržati tjedan dana bez odlazaka u bolnicu, je l’ tako?”

“Pa što ćemo onda raditi?”, potužila sam se.

Vedro se osmjehnuo. “Što god želiš.”

Porazmislila sam o tome – o tome što želim.

Bilo mi je mrsko izgubiti makar i te kratke sekunde bliskosti s uspomena koje ne bole – koje dolaze same

od sebe, bez svjesnog prisjećanja. Ako ne mogu imati motore, morat ću naći drugi pristup opasnosti i adrenalinu, a to će tražiti ozbiljno razmišljanje i kreativnost. Bilo bi mi mrsko dotad besposličariti. Što ako opet padnem u depresiju, čak i uz Jakea? Moram se nečim zaokupiti.

Možda postoji neki drugi način, neki drugi recept... neko drugo mjesto.

Nisam trebala otići do kuće, to sigurno. Ali *njegova* je nazočnost sigurno negdje ostala, negdje osim duboko u meni. Sigurno postoji neko mjesto gdje će mi on djelovati stvarnije nego među svim ovim poznatim prizorima, prepunim drugih ljudskih uspomena.

Mogla sam se sjetiti jednog mjesta gdje bi to moglo biti tako. Jednog mjesta koje će uvijek pripadati *njemu* i nikom drugom. Čarobnog mjesta, prepunog svjetlosti. Prekrasnog proplanka koji sam vidjela samo jednom u životu, obasjanog suncem i svjetlucajem njegove kože.

Postojala je golema mogućnost da mi se to obije o glavu – možda bude opasno bolno. Grudi su me šuplje zaboljele već i na samu pomisao. Bilo mi je teško ostati mirna, ne odati se. Ali, sigurno bih barem ondje, ako nigdje drugdje, mogla čuti njegov glas. A Charlieju sam već rekla da planinarim...

“Što si se tako sva unijela u misli?”, upitao me Jacob.

“Pa...”, polako sam progovorila. “Jedanput sam našla to jedno mjesto u šumi – nabasala sam na njega dok sam, eh, planinarila. Malen proplanak, nešto predivno. Ne znam bih li ga opet mogla sama pronaći. Sigurno bi mi trebalo nekoliko pokušaja...”

“Možemo se poslužiti kompasom i topografskom mrežom”, susretljivo je rekao Jacob sa samopouzdanjem. “Znaš li odakle si krenula?”

“Da, odmah ispod početka staze na kraju ceste sto deset. Išla sam uglavnom na jug, mislim.”

“Kul. Naći ćemo ga.” Kao i uvijek, Jacob je bio spreman na sve što želim. Ma kako čudno to bilo.

I tako sam u subotu popodne prvi put obula svoje nove planinarske čizme – kupljene tog jutra, kad sam prvi put iskoristila zaposlenički popust od dvadeset posto – uzela novu topografsku kartu Olimpijskog poluotoka i odvezla se u La Push.

Nismo smjesta počeli; Jacob je prvo legao preko poda dnevne sobe – ispunivši cijeli prostor – i punih dvadeset minuta iscrtavao složenu mrežu preko ključnog dijela karte, dok sam ja sjedila na rubu kuhinjske stolice i pričala s Billyjem. Billy se nije ni najmanje zabrinjavao zbog naše nakane da odemo u divljinu. Iznenadilo me što mu je Jacob rekao kamo idemo, s obzirom na strku koju su ljudi dizali oko dojava o medvjedima. Htjela sam zamoliti Billyja da ne spominje to Charlieju, ali bojala sam se da zahtjevima samo ne izazovem suprotnu reakciju.

“Možda vidimo onog supermedvjeda”, našalio se Jacob, ne dižući pogled s risanja.

Brzo sam pogledala prema Billyju, bojeći se da će reagirati kao Charlie.

Ali Billy se samo nasmijao sinu. “Možda onda bolje ponesite staklenku meda, za svaki slučaj.”

Jake se zahihotao. “Nadam se da možeš brzo trčati u novim čizmama, Bella. Jedna mala staklenka neće dugo zaokupiti gladnog medvjeda.”

“Moram samo biti brža od tebe.”

“Puno sreće s tim!”, rekao je Jacob i zakoloutao očima, slažući kartu. “Idemo.”

“Lijepo se provedite”, prigušeno je kazao Billy i otišao u kolicima prema hladnjaku.

Nije bilo teško živjeti s Charliejem, ali imala sam dojam da je Jacobu još lakše nego meni.

Odvezla sam se na sami kraj zemljane ceste i stala kraj markacije na početku planinarske staze. Odavno već nisam bila ovdje, pa mi je želudac nervozno reagirao. Ovo možda ispadne vrlo loše. Ali vrijedit će, uspijem li čuti *njega*.

Izašla sam i pogledala gusti zid zelenila.

“Išla sam ovuda”, promrmljala sam i pokazala ravno naprijed.

“Hmm”, promrsio je Jake.

“Što je?”

Pogledao je kamo sam mu pokazala, pa u jasno markiranu stazu, pa natrag.

“Mislio sam da bi bar ti išla markiranim putem.”

“Ne ja.” Blijedo sam se osmjehnula. “Ja sam ti buntovnica.”

Nasmijao se, a onda izvadio kartu.

“Samo trenutak.” Vješto je uzeo kompas u ruku i okrenuo kartu, orijentirajući je prema sjeveru.

“Okej – prva crta na mreži. Idemo po njoj.”

Bilo mi je jasno da usporavam Jacoba, ali nije se bunio. Nastojala sam ne prisjećati se svog zadnjeg prolaska ovim dijelom šume, u vrlo drugačijem društvu. Obične uspomene još su mi prijatile. Ako im dopustim da mi se omaknu, bit ću prisiljena čvrsto se stisnuti oko prsa da se ne raspadnem, hvatajući zrak, a kako ću to onda objasniti Jacobu?

Nije mi bilo tako teško usredotočiti se na sadašnjost kao što sam mislila. Šuma je uvelike sličila svakom dru-

gom dijelu poluotoka, a Jacob je stvarao uvelike drugačije raspoloženje.

Vedro je zviždukao neku nepoznatu melodiju, mahao rukama i s lakoćom se kretao kroz gusto raslinje. Sjene mi nisu izgledale onoliko tamno kao inače. Ne u društvu mog osobnog sunca.

Jacob je svakih nekoliko minuta pogledavao na kompas, držeći nas na pravcu jedne od zrakastih osi njegove mreže. Stvarno je izgledao kao da zna što radi. Došlo mi je da ga pohvalim, ali zaustavila sam se na vrijeme. Bez sumnje bi na to dodao još nekoliko godina svojoj prenapuhanoj dobi.

Misli su mi vrludale u hodu, pa sam postala znatiželjna. Nisam zaboravila onaj naš razgovor kraj priobalnih stijena – čekala sam da ga opet spomene, ali činilo mi se da do toga neće doći.

“Hej... Jake?”, upitala sam ga s oklijevanjem.

“Da?”

“Kako stoje stvari... s Embryjem? Je li se počeo opet normalno ponašati?”

Jacob je još minutu samo šutio, grabeći dugim koracima dalje. Kad se odmaknuo oko tri metra od mene, zastao je i pričekao me.

“Ne. Ne ponaša se opet normalno”, rekao je Jacob, spuštajući kutove usana, kad sam ga sustigla. Nije počeo ponovno hodati. Smjesta sam požalila što sam načela tu temu.

“Još je sa Samom.”

“Aha.”

Obgrlio me rukom oko ramena, a izgledao je tako obuzeto brigama da je nisam vedro odmaknula sa sebe, kao što bih u drugačijim okolnostima možda učinila.

“Još te onako čudno gledaju?”, napola sam prošaptala.

Jacob se zagledao u drveće. “Koji put.”

“A Billy?”

“Koristan kao i uvijek”, rekao je ogorčenim, ljutitim glasom koji me zabrinuo.

“Naš kauč uvijek ti je na raspolaganju”, ponudila sam mu.

Nasmijao se, prekidajući ne prirodnu natmurenost. “Ali pomisli samo u kakav položaj bi to dovelo Charlieja – kada Billy nazove policiju da prijavi moju otmicu.”

I ja sam se nasmijala, sretna što je Jacob opet onaj stari.

Stali smo kad je Jacob rekao da smo prešli deset kilometara, pošli jedno kratko vrijeme poprijeko na zapad, a onda se vratili susjednim pravcem na njegovoj mreži. Sve je izgledalo potpuno jednako kao i pri odlasku, a ja sam imala osjećaj da je moja blesava potraga više-manje osuđena na neuspjeh. Toliko sam i priznala kad se počelo mračiti, kad je dan bez sunca počeo prelaziti u noć bez zvijezda, ali Jacob je imao više vjere u uspjeh.

“Dokle god si sigurna da nam je polazna tačka tačna...” Pogledao je u mene.

“Da, sigurna sam.”

“Onda ćemo ga naći”, obećao mi je, dohvatio mi ruku i povukao kroz gust izboj paprati. S druge strane stajao je kamionet. Ponosno je pokazao prema njemu. “Pouzdam se u mene.”

“Dobar si”, priznala sam mu. “Samo, idući put ponijet ćemo baterijske svjetiljke.”

“Ubuduće planinarimo samo nedjeljom. Nisam znao da si tako spora.”

Istrgnula sam ruku iz njegove i srdito otišla na vozačko mjesto, dok se on cerekao mojoj reakciji.

“Onda, voljna si za drugi pokušaj sutra?”, upitao me, smještajući se na suvozačko sjedalo.

“Svakako. Osim ako radije ne želiš poći bez mene, da te ne usporavam svojim sakatim tempom.”

“Preživjet ću”, rekao mi je sa samopouzdanjem. “Samo, ako opet krenemo u planinarenje, možda bi bilo dobro da nabaviš obloge. Kladam se da sada itekako dobro osjećaš te nove čizme.”

“Pomalo”, priznala sam mu. Činilo mi se da imam više žuljeva nego što mi može stati na stopalo.

“Nadam se da ćemo sutra vidjeti tog medvjeda. Malo sam razočaran zbog toga.”

“Da, i ja sam”, sarkastično sam se složila. “Možda nam se sutra posreći, pa nas nešto proždre!”

“Medvjedi ne žele jesti ljude. Nismo im naročito ukusni.” Iscerio se prema meni u mračnoj kabini. “Naravno, *ti* bi možda mogla biti iznimka. Kladam se da si jako ukusna.”

“Ma baš ti hvala”, rekla sam i pogledala u stranu. Nije bio prvi koji mi to kaže.

9. TREĆI KOTAČ

Vrijeme je počelo protjecati mnogo brže nego prije. Škola, posao i Jacob – iako ne nužno tim redom – stvorili su mi uredan i nimalo naporan dnevni raspored. A Charlieju se ispunila želja: više nisam bila potištena. Naravno, nisam se mogla posve zavarati. Kad bih zastala da podvučem crtu pod svoj život, što sam nastojala ne raditi prečesto, nisam mogla zanemariti implikacije svog ponašanja.

Bila sam poput izgubljena mjeseca, čiji je matični planet nestao u nekom kataklizmičnom događaju iz filmova katastrofe, ali koji svejedno nastavlja kružiti uskom, malom orbitom oko praznog prostora koji je za planetom preostao, ne mareći za zakone gravitacije.

Stjecala sam vještinu u vožnji motora, što je značilo da sam rjeđe zavojima zabrinjavala Charlieja. Ali to je također značilo da mi se glas u glavi počeo gubiti, sve dok

ga napokon uopće više nisam čula. Počela sam paničariti u sebi. S pomalo grozničavom usrdnošću bacila sam se u potragu za proplankom. Dovijala sam se domisliti nekoj drugoj aktivnosti koja bi stvorila adrenalin u meni.

Nisam brojala dane koji prolaze – nije bilo razloga za to, jer sam nastojala živjeti u sadašnjosti što je više moguće, bez prošlosti koja blijedi, bez budućnosti koja prijete. Stoga me iznenadio datum, kad mi ga je Jacob spomenuo dok smo jedanput pisali zadaću. Čekao me vani kad sam se parkirala pred njegovom kućom.

“Sretno ti Valentinovo”, rekao je Jacob, smješkajući se, ali izmaknuvši glavu dok me pozdravljao.

Pružio mi je ružičastu kutijicu, stavivši je na dlan. Razgovorna srdašca.

“Pa, baš se blesavo osjećam”, promrmljala sam. “Danas je Valentinovo?”

Jacob je odmahnuo glavom, praveći se da je žalostan. “Koji put si stvarno izvan svijeta i vremena. Onda, hoćeš li izaći sa mnom za Valentinovo? Budući da mi nisi kupila kutijicu bombona za pedeset centi, možeš mi barem toliko učiniti.”

Postalo mi je neugodno. Riječi su zvučale zafrkantski, ali samo izvana.

“Što bi to tačno podrazumijevalo?”, oprezno sam kazala.

“Sve uobičajeno – doživotno ropstvo, i tako to.”

“A dobro, ako je to sve...” Uzela sam slatkiše. Ali pokušavala sam smisliti kako da mu jasno postavim granice. Ponovno. Jacobu su se očito često brisale.

“Onda, što nam je u planu za sutra? Planinarenje ili hitna?”

“Planinarenje”, odlučila sam. “Nisi ti jedini koji se zna sav uživjeti. Polako već mislim da sam izmislila to mjesto...” Namrštila sam se u prazno.

“Naći ćemo ga”, umirio me. “Motori u petak?”, predložio je.

Uočila sam priliku i prihvatila je ne uzevši vremena da pomnije razmislim.

“U petak idem u kino. Već sto gladnih godina obećavam ekipi iz kantine da ću otići s njima.” Mikeu će biti drago.

Ali Jacobu se lice objesilo. Opazila sam mu izraz tamnih očiju prije nego što ih je upro u zemlju.

“I ti ćeš s nama, je l’ tako?”, brzo sam dodala. “Ili bi ti bilo previše naporno uz hrpu dosadnih maturanata?” Toliko o prilici da se malo razdvojim od njega. Bilo mi je nesnosno povrijediti Jacoba; kao da smo na neki čudan način bili vezani, a njegova bol tiho je žacala i mene. Također, pojam da ću se uz njega suočiti s tom mukom – *dala* sam riječ Mikeu, ali stvarno nisam osjećala ni najmanje oduševljenje na pomisao da je ispunim – naprosto me previše mamio.

“Voljela bi da dođem i ja, uza sve tvoje prijatelje?”

“Da”, iskreno sam mu priznala, znajući da po svoj prilici sama sebi pucam u nogu riječima koje ću zatim reći. “Bit će mi daleko zabavnije uz tebe. Povedi Quila, pa će biti baš veselo.”

“Quil će pošiziti. Maturantice.” Iscerio se i zakolutao očima. Nisam spomenula Embryja; nije ni on.

I ja sam se nasmijala. “Nastojat ću mu dati dobar izbor.”

Načela sam tu temu s Mikeom na času engleskog.

“Hej, Mike”, rekla sam kad je sat završio. “Slobodan si u petak navečer?”

Pogledao me, a u plavim očima smjesta mu se pojavila nada. “Da, jesam. Hoćeš da izađemo?”

Pažljivo sam sročila odgovor. “Mislila sam izaći u *društvu*” – naglasila sam tu riječ – “da skupa pogledamo *Na meti*.” Ovaj put sam se pripremila – čak sam pročitala cijelu radnju filma, da budem sigurna kako me ništa neće neugodno iznenaditi. Dotični je film navodno nudio klanje od početka do kraja. Nisam se toliko oporavila da bih mogla podnijeti romantiku. “Zar ne zvuči baš zabavno?”

“Jasno”, složio se, s upadljivo manje oduševljenja.

“Kul.”

Sekundu potom, živnuo je gotovo koliko i prije. “A da pozovemo Angelu i Bena? Ili Erica i Katie?”

Čvrsto je odlučio da ovo bude nekakav izlazak za dva para, po svemu sudeći.

“Može i jedne i druge?”, predložila sam mu. “Kao i Jessicu, naravno. I Tylera i Connera, a možda i Lauren”, dodala sam preko volje. *Obećala* sam Quilu da će imati izbor.

“Okej”, promrsio je Mike, znajući da sam ga nadmudrila.

“K tome”, dodala sam, “pozvala sam i nekoliko prijatelja iz La Pusha. Tako da mi se čini da će nam trebati tvoj suburban ako svi budu mogli doći.”

Mike je sumnjičavo stisnuo oči.

“To su oni prijatelji s kojima po cijele dane učiš u zadnje vrijeme?”

“Aha, upravo oni”, vedro sam mu odgovorila. “Premda bi se to moglo nazvati i davanjem poduke – oni ti tek idu u drugi razred.”

“O”, rekao je Mike iznenađeno. Malo je razmislio, pa se osmjehnuo.

Na koncu nam suburban ipak nije trebao.

Jessica i Lauren izjavile su da su zauzete čim je Mike spomenuo da sudjeluje u organizaciji. Eric i Katie već su imali drugih planova – slavili su tri tjedna skupa, ili nešto takvo. Lauren je uspjela doći do Tylera i Connera prije Mikea, pa su i njih dvojica izjavili da su zauzeti. Čak je i Quil otpao – nije smio van jer se potukao u školi. Na kraju su mogli doći samo Angela i Ben, te naravno Jacob.

Ipak, smanjena brojnost nije umanjila Mikeova očekivanja. U petak su mu bila puna usta izlaska.

“Sigurna si da ne bi radije gledala *Zasutra i zauvijek?*”, upitao me za ručkom, spomenuvši aktualnu i vrlo popularnu romantičnu komediju. “Ima bolju ocjenu na portalu Rotten Tomatoes.”

“Gleda mi se *Na meti*”, ostala sam uporna. “Raspoložena sam za akciju. Daj mi krvi i klanja!”

“A dobro.” Mike se okrenuo, ali uspjela sam opaziti da me pogledao kao da sam možda ipak luda.

Kad sam se vratila kući poslije škole, pred kućom mi je bio parkiran vrlo poznat automobil. Jacob je stajao oslonjen na haubu, a lice mu je blistalo dok se cerio od uha do uha.

“Nemoj me zezati!”, viknula sam dok sam iskakala iz kamioneta. “Završio si! Pa ne mogu vjerovati! Golf je gotov!”

Ozario se. “Evo, upravo sinoć. Ovo mu je vozno krštenje.”

“Nevjerojatno.” Podigla sam ruku da mu dadem pet.

Pljesnuo me po dlanu, ali nije odmaknuo ruku, već je isprepleo prste kroz moje. “Onda, smijem ja večeras voziti?”

“Svakako”, rekla sam, te uzdahnula.

“Što je?”

“Odustajem – ovo je nenadmašivo. Znači, ti si pobijedio. Stariji si.”

Slegnuo je ramenima, nimalo iznenađen mojom predajom. “Pa jasno da jesam.”

Mikeov suburban pojavio se na uglu, brekćući. Izvukla sam ruku iz Jacobove, a on je složio facu koju nisam trebala vidjeti.

“Sjećam se ovog tipa”, rekao je prigušenim glasom dok je Mike parkirao preko puta. “Taj je mislio da si ti njegova cura. Još uvijek ga to buni?”

Podigla sam obrvu. “Neke ljude je teško razuvjeriti.”

“S druge strane”, zamišljeno je rekao Jacob, “upornost se ponekad isplati.”

“Ipak, uglavnom je samo iritantna.”

Mike je izašao iz auta i prešao ulicu.

“Hej, Bella”, pozdravio me, a onda opreznim pogledom pogledao uvis u Jacoba. I ja sam načas pogledala prema Jacobu, nastojeći biti objektivna. Stvarno uopće nije izgledao kao da mu je mjesto u drugom razredu. Bio je naprosto prekrupan – Mikeu je glava jedva sezala iznad Jacobova ramena; nisam htjela ni pomisliti kolika sam ja spram njega – a i lice mu je izgledalo starije nego nekada, čak i prije samo mjesec dana.

“Hej, Mike! Sjećaš se Jacoba Blacka?”

“Ne baš.” Mike mu je pružio ruku.

“Stari obiteljski prijatelj”, predstavio se Jacob dok su se rukovali. Stisnuli su jedan drugome ruke snažnije nego što je bilo nužno. Kad su ih pustili, Mike je protegnuo prste.

Začula sam telefon iz kuhinje.

“Idem se bolje javiti – možda zove Charlie”, rekla sam im i utrčala u kuću.

Zvao je Ben. Angela je dobila želučanu gripu, a nje-mu se nije išlo bez nje. Ispričao se što odustaje u za-dnjem trenutku.

Polako, odmahujući glavom, vratila sam se do njih dvojice. Iskreno sam se nadala da će Angela brzo ozdra-viti, ali morala sam priznati da me ova novost ljuti iz sebičnih razloga. Samo nas troje, Mike, Jacob i ja, u ve-černjem izlasku – baš je to super ispalo, pomislila sam s mračnim sarkazmom.

Nisam imala dojam da su se Jake i Mike iole čvršće zblížili dok me nije bilo. Stajali su na razdaljini od nekoliko metara, okrenuti leđima jedan drugom, dok su me čekali; Mike je bio sav kiseo, premda je Jacob bio vedar kao i uvijek.

“Ang se razboljela”, smrknuto sam im rekla. “Ona i Ben neće doći.”

“Gripa očito ponovno hara. Austin i Conner također su se danas razboljeli. Možda bi bilo najbolje da odgodi-mo ovo za neki drugi put”, predložio je Mike.

Prije nego što sam se mogla složiti, oglasio se Jacob.

“Meni se i dalje ide. Ali ako bi se ti radije vratio kući, Mike – ”

“Ne, idem i ja”, upao mu je Mike u riječ. “Samo sam mislio na Angelu i Bena. Idemo.” Krenuo je prema su-burbanu.

“Hej, bi li ti smetalo da nas Jacob poveže?”, upitala sam ga. “Rekla sam mu da može – upravo je dovršio auto. Sastavio ga je iz dijelova, sasvim sam”, pohvalila sam ga, ponosna kao mama na roditeljskom sastanku nakon što je njezino dijete dobilo ravnateljevu pohvalu.

“Pa dobro”, breкнуo se Mike.

“U redu, onda”, rekao je Jacob, kao da se time sve riješilo. Djelovao je najopuštenije među nama.

Mike se zav zgađen smjestio na stražnje sjedalo golfa. Jacob je bio raspoložen kao i obično. Opušteno je čarvljao sve dok nisam gotovo zaboravila da se Mike otraga šutke duri.

A onda je Mike promijenio taktiku. Nagnuo se prema nama i naslonio bradu na rub moga naslona; obrazom je gotovo dotaknuo moj. Odmaknula sam se, okrenuvši leđa prema prozoru.

“Pa zar ti ovdje ne radi radio?”, upitao je Mike s tračkom osornosti, prekinuvši Jacoba usred riječi.

“Radi”, odgovorio mu je Jacob. “Ali Bella ne voli glazbu.”

Iznenadena sam se zagledala u Jacoba. Nikad mu to nisam rekla.

“Bella?”, upitao me ozlojeđeno Mike.

“Ima pravo”, promrmljala sam, i dalje gledajući u Jacobov spokojni profil.

“Kako možeš ne voljeti glazbu?”, oštro me upitao Mike.

Slegnula sam ramenima. “Ne znam. Samo mi ide na živce.”

“Hmf.” Mike se naslonio natrag na svoje sjedalo.

Kad smo došli u kino, Jacob mi je pružio novčanicu od deset dolara.

“Što je sad ovo?”, prigovorila sam mu.

“Premlad sam da uđem na ovaj film”, podsjetio me.

Glasno sam se nasmijala. “Toliko o relativnoj dobi. Hoće li me Billy ubiti ako te prošvercam?”

“Neće. Rekao sam mu da namjeravaš iskvariti moju djetinju nevinost.”

Počela sam se kliberiti, a Mike je ubrzao korak da mu ne odmaknemo.

Bilo mi je gotovo krivo što je Mike odlučio ipak poći s nama. I dalje se durio – nije baš pridonosio društvu. Ali nisam htjela ni ostati sama na izlasku s Jacobom. To ničemu ne bi pomoglo.

Film je bio upravo onakav kakvog su ga i reklamirali. Već za vrijeme špice četvorica su odletjela u zrak, a jednom su odrubili glavu. Djevojka ispred mene prekrila si je oči dlanovima i zarila lice u prsa dečka s kojim je izašla. Počeo ju je tapšati po ramenu, a i sam se povremeno trzao od groze. Nije mi se činilo da Mike uopće gleda film. Ukočena lica piljio je u resice na zavjesi iznad ekrana.

Odlučila sam istrpjeti ova dva sata gledanjem boja i kretanja na ekranu, umjesto razabiranjem oblika ljudi, automobila i kuća. Ali onda se Jacob počeo cerekati.

“Što je?“, šapnula sam mu.

“Ma daj, molim te“, otpovrnuo mi je ostrim šapatom. “Iz onog tipa je krv šiknula šest metara u dalj. Može li to uopće izgledati lažnije?”

Opet se zahihotao, jer je nekog drugog tipa jarbol sa zastavom sad pak pribio uz betonski zid.

Nakon toga počela sam stvarno gledati predstavu, smijući se s njim dok je gungula postajala stalno sve apsurdnija. Kako da se uopće oduprem sve nejasnijim ograničenjima u našem odnosu kad mi je tako ugodno biti uz njega?

I Jacob i Mike zauzeli su naslone za ruke s moje obje strane. Obojica su se ovlaš nalaktili na njih u neprirodnom položaju, dlanova prema gore. Kao čeličnih zamki za medvjede, otvorenih i spremnih. Jacob je imao naviku primati me za ruku kad god mu se pruži prilika, ali ovdje, u mraku kino-dvorane, dok Mike gleda, to bi

imalo drugačije značenje – a bila sam sigurna da on to shvaća. Nisam mogla vjerovati da se Mike također nada tome, ali šaku je postavio jednako kao i Jacob.

Čvrsto sam prekrížila ruke na prsima i ponadala se da će obojici utrnuti šake.

Mike je prvi odustao. Na oko pola filma povukao je ruku, nagnuo se prema naprijed i zario lice u dlanove. Isprva sam mislila da reagira na nešto s ekrana, ali onda je prostenjao.

“Mike, je li ti dobro?“, šapnula sam mu.

Par ispred nas okrenuo se da ga pogleda kad je opet prostenjao.

“Nije“, procijedio je. “Mislim da mi je pozlilo.”

Pri svjetlu s ekrana vidjela sam kako mu se znoj presijava na čelu.

Mike je opet prostenjao i odjurio prema izlazu. Ustala sam da krenem za njim, a i Jacob je smjesta jednako postupio.

“Ne, ostani“, prošaptala sam. “Pobrinut ću se za njega.”

Jacob je svejedno pošao sa mnom.

“Ne moraš i ti izaći. Nagledaj se krvoprolića za osam dolara“, kazala smo dok smo išli prolazom.

“Nije mi teško. Stvarno znaš izabrati filmove, Bella. Ovaj je stvarno koma.” Prestao je šaptati i progovorio normalnim tonom kad smo izašli iz kina.

U hodniku nije bilo ni traga od Mikea, a onda mi je bilo drago što je Jacob ipak pošao sa mnom – svratio je u muški toalet da vidi nije li ondje.

Jacob se vratio za nekoliko sekundi.

“O, unutra je on, nego što“, rekao je i zakolutao očima. “Koja puslica. Strpi se ti dok ne naiđe neko jačeg želuca. Netko ko s podsmijehom gleda na krvave prizore koji slabije tjeraju na povraćanje.”

“Dobro, pričekat ću da se neko takav pojavi.”

Bili smo posve sami u hodniku. U oba kina projekcije su bile tek na polovici, pa je bilo pusto – dovoljno tiho da čujemo kako pucketaju kokice na pultu s osvježenjima u predvorju.

Jacob je otišao sjesti na umjetnim baršunom podstavljenu klupu kraj zida i potapšao mjesto do sebe.

“Zvučalo mi je kao da još dosta dugo neće izaći odande”, rekao je i ispružio duge noge ispred sebe, pripremajući se na čekanje.

Pridružila sam mu se, uzdahnuvši. Izgledao mi je kao da namjerava zamutiti još pokoju granicu. I nego što, čim sam sjela, primaknuo mi se da me može obgrliti jednom rukom.

“Jake”, pobunila sam se i odmaknula od njega. Spustio je ruku, nimalo se ne uzrujavajući zbog mog blagog odbijanja. Uhvatio mi je šaku i čvrsto je stisnuo, objumivši me drugom rukom oko zapešća kad sam se pokušala opet otrgnuti. Odakle mu toliko samopouzdanje?

“Dobro, Bella, strpi se samo malo”, rekao je smirenim tonom. “Reci mi nešto.”

Složila sam grimasu. Nisam htjela proći kroz ovo. Ne samo sada, nego nikada. U životu mi u ovom trenutku nije ostalo ništa važnije od Jacoba Blacka. Ali on je očito odlučio sve upropastiti.

“Što?”, kiselo sam promrsila.

“Drag sam ti, je l’ tako?”

“Znaš da jesi.”

“Draži od onog papka koji tamo riga iz petnih žila?”

Mahnulo je prema vratima toaleta.

“Da”, uzdahnula sam.

“Draži od bilo kojeg ostalog prijatelja?” Bio je smiren, spokojan – kao da moj odgovor nije bitan, ili kao da već zna kako on glasi.

“Draži i od prijateljica”, kazala sam mu.

“Ali to je sve”, rekao je, a to nije bilo pitanje.

Bilo mi je teško odgovoriti mu, izreći tu riječ. Hoće li ga to povrijediti, pa će me početi izbjegavati? Kako ću to moći podnijeti?

“Da”, prošaptala sam.

Široko mi se osmjehnuo, odozgo, onako visok. “To je u redu, znaš. Dokle god sam ti ja najdraži. I još misliš da sam zgodan – onako nekako. Spreman sam biti iritantno uporan.”

“Neću se promijeniti”, rekla sam, a iako sam nastojala zvučati normalno, čula sam tugu u svom glasu.

Zamislilo se, prestavši se zafrkavati. “Još je stvar u onome drugom, je li?”

Zgrčila sam se. Čudo jedno kako je očito znao da ne smije reći to ime – baš kao i prije, u autu, s glazbom. To-liko je toga opazio o meni što mu nikad nisam povjerila.

“Ne moraš ništa reći o tome”, kazao mi je.

Zahvalno sam mu kimnula glavom.

“Ali nemoj se ljutiti što sam stalno uz tebe, dobro?” Jacob me potapšao po nadlanci. “Jer ne mislim odustati. Imam vremena koliko god hoćeš.”

Uzdahnula sam. “Ne bi ga trebao trošiti na mene”, rekla sam, premda sam to htjela. Pogotovo ako me je voljan prihvatiti takvu kakvu jesam – kao robu s greškom, u zatečenom stanju.

“Ja to želim, dokle god je tebi i dalje ugodno uz mene.”

“Ne mogu zamisliti kako mi moglo *ne biti* ugodno uz tebe”, iskreno sam mu rekla.

Jacob se ozario. “Mogu živjeti s tim.”

“Samo nemoj očekivati više”, upozorila sam ga i pokušala povući ruku. Tvrdoglavo ju je zadržao.

“Nije valjda da ti ovo doista smeta, zar ne?”, uporno me upitao i stisnuo mi prste.

“Ne”, uzdahnula sam. Ruku na srce, prijalo mi je. Šaka mu je bila umnogome toplija od moje; u zadnje vrijeme stalno mi je bilo hladno.

“I nije te briga što *on* misli.” Jacob je mahnuo palcem prema toaletu.

“Pa nije baš.”

“U čemu je onda problem?”

“Problem je”, rekla sam mu, “u tome što tebi sve ovo ne znači isto što i meni.”

“Eto.” Čvršće mi je stisnuo šaku. “To je *moj* problem, zar ne?”

“U redu”, progundala sam. “Samo nemoj to zaboraviti.”

“Neću. Sad sam izvadio sigurnosnu iglu iz ručne bombe, je l’ tako?” Bubnuo me pod rebra.

Zakolutala sam očima. Ako baš želi pretvoriti to u šalu, onda valjda ima pravo na to.

Još je neko vrijeme tiho hihotao, malim prstom zamišljeno povlačeći poteze po rubu moje šake.

“Baš ti je čudan taj ožiljak”, odjednom je rekao i okrenuo mi šaku da ga pregleda. “Odakle ti?”

Kažiprstom slobodne ruke prešao je obodom dugog, srebrnatog polumjeseca koji mi se jedva nazirao spram blijeđe kože.

Namrgodila sam se. “Ozbiljno očekuješ da se sjećam kako sam zaradila svaki svoj ožiljak?”

Pričekala sam da me lupi sjećanje – da mi otvori razjapljenu rupu. Ali, kao i u mnogim drugim prilikama, Jacobovo društvo pomoglo mi je da se ne raspadnem.

“Hladan je”, promrmljao je i lagano pritisnuo mjesto gdje mi je James zubima probio kožu.

A onda je Mike isteturio iz toaleta, blijed kao krpa, sav u hladnom znoju. Izgledao je užasno.

“O, Mike”, zgranula sam se.

“Možemo, možda, otići kući prije kraja?”, prošaptao je.

“Jasno da možemo.” Oslobodila sam ruku i prišla pridržati Mikea. Glavinjao je u hodu.

“Nisi mogao podnijeti film?”, upitao ga je Jacob bešćutno.

Mike ga je ošinio pogledom punim mržnje. “Nisam uspio vidjeti ni kadra”, promrsio je. “Spopala me mučnina prije nego što su se ugasila svjetla.”

“Zašto ništa nisi rekao?”, prekorila sam ga dok smo teturali prema izlazu.

“Nadao sam se da će proći”, rekao je.

“Samo trenutak”, rekao je Jacob kad smo stigli do vrata. Brzo se vratio do pulta s osvježenjima.

“Mogu li dobiti praznu posudu za kokice?”, upitao je prodavačicu. Bacila je jedan pogled prema Mikeu i smjesta tutnula posudu Jacobu u ruke.

“Vodi ga van, molim te”, rekla mu je. Očito bi ona bila ta koja bi morala prati pod.

Odvukla sam Mikea van, na prohladni, vlažni zrak. Duboko je udahnuo. Jacob je došao odmah za nama. Pomogao mi je da smjestim Mikea otraga u auto i pružio mu posudu, ozbiljno ga pogledavši.

Rekao mu je samo: “Molim te.”

Spustili smo prozore, puštajući da ledeni noćni zrak puše kroz auto, u nadi da će to pomoći Mikeu. Obgrlila sam noge da se ne smrznem.

“Opet ti je hladno?”, upitao me Jacob i obgrlio prije nego što sam mu stigla odgovoriti.

“Tebi nije?”

Odmahnuo je glavom.

“Sigurno imaš groznicu ili nešto takvo”, progundala sam. Bilo je studeno. Dotaknula sam mu čelo vršcima prstiju i otkrila da mu je glava vruća.

“Opa, Jake – pa ti sav goriš!”

“Dobro se osjećam.” Slegnuo je ramenima. “Zdrav k'o dren.”

Namrštila sam se i opet mu dotaknula glavu. Koža mu je bila vrela pod mojim prstima.

“Ruke su ti kao led”, potužio se.

“Možda je u meni stvar.” Dopustila sam tu mogućnost.

Mike je prostenjao na stražnjem sjedalu i povratio u posudu. Složila sam grimasu, nadajući se da će mi želudac nekako podnijeti taj zvuk i miris. Jacob je zabrinuto bacio pogled preko ramena, da provjeri nije li mu auto nastradao.

Vožnja na povratku kao da je duže trajala.

Jacob je bio šutljiv, zamišljen. Zadržao je ruku oko mene, tako toplu da mi je prijao hladni propuh.

Gledala sam kroz vjetrobran, prepuna grižnje savjesti.

Bilo je grozno što sam poticala Jacoba. Krajnje sebično. Nema veze što sam mu pokušala razjasniti svoj stav. Ako on smatra da postoji i najmanja nada da se ovo pretvori u nešto više od prijateljstva, onda nisam bila dovoljno jasna.

Kako da mu objasnim tako da me shvati? Prazna sam ljuštura. Poput napuštene kuće, predviđene za rušenje, mjesecima sam bila posve nenastanjiva. Sad mi se malo

poboljšalo. Dnevna mi je soba u boljem stanju. Ali to je sve – samo taj jedan djelić. On zaslužuje više od toga – više od jednosobne, ruševne straćare. Nema tog truda kojim bi me on mogao vratiti u posve upotrebljivo stanje.

No znala sam da ga svejedno neću otjerati od sebe. Previše mi treba, a sebična sam. Možda bih mu mogla bolje razjasniti svoju stranu, tako da shvati da bi mu bilo bolje da me ostavi. Zadrhtala sam od te pomisli, a Jacob me čvršće obgrlio rukom.

Odvezla sam Mikea kući u njegovom suburbanu, dok nas je Jacob pratio da me vrati kući. Jacob je šutio dok smo se vraćali, pa sam se upitala ne misli li isto što i ja. Možda se polako predomišlja.

“Pozvao bih se u kuću, jer smo uranili”, rekao je kad smo parkirali uz moj kamionet. “Ali mislim da možda imaš pravo što se groznice tiče. Počinjem se osjećati pomalo... čudno.”

“O, ne, ne još i ti! Hoćeš da te odvezem kući?”

“Ne.” Odmahnuo je glavom i skupio obrve. “Još se ne osjećam bolesno. Samo... čudno. Zatreba li, stat ću kraj ceste.”

“Nazovi me čim se vratiš kući, molim te”, zamolila sam ga u strepnji.

“Jasno, jasno.” Mrštio se, gledajući preda se u mrak i grizući usnu.

Otvorila sam vrata da izađem, ali on me lako uhvatio za zapešće i zadržao. Opet sam primijetila kako mu je koža vrela na dodir.

“Što je, Jake?”, upitala sam ga.

“Nešto bih ti htio reći, Bella... ali mislim da će zvučati pomalo sladunjavo.”

Uzdahnula sam. Slijedi nova porcija onoga iz kina. “Reci.”

“Ma čuj, znam da si jako često nesretna. A možda ti to neće puno pomoći, ali htio bih da znaš da sam ti uvijek tu. Nikad te neću iznevjeriti – obećavam ti da uvijek možeš računati na mene. Opa, to zbilja zvuči slatunjavo. Ali ti to znaš, je l’ tako? Da ti nikad, nikad ne bih ništa našao učinio?”

“Da, Jake. Znam ja to. I već računam na tebe, vjerojatno više nego što znaš.”

Osmijeh mu se razliječio licem kao što zora žari oblake dok rudi, a meni je došlo da si odrežem jezik. Nisam rekla ni jednu neistinitu riječ, ali trebala sam mu lagati. Istina je loša, nanijet će mu bol. *Ja ću njega iznevjeriti.*

Čudan mu je izraz prešao licem. “Stvarno mislim da bih sada trebao kući”, rekao je.

Brzo sam izašla iz auta.

“Nazovi me!”, viknula sam mu dok je odlazio.

Dok sam ga promatrala kako se udaljava, činilo mi se da barem drži auto pod kontrolom. Ostala sam gledati u praznu ulicu nakon što je otišao, osjećajući i sama malu mučninu, ali ne zbog bolesti.

Kako bih samo željela da se Jacob Black rodio kao moj brat, brat od krvi i mesa, pa da imam neko legitimno pravo na njega koje bi me sada ipak oslobodilo svake krivnje. Samo nebo zna da nikad nisam htjela iskoristiti Jacoba, ali ova grižnja savjesti neizbježno me tjerala na takav zaključak.

Povrh toga, nikad ga nisam namjeravala zavoljeti. Istinski sam znala jednu stvar – znala sam je u dnu želuca, u srži kostiju, znala sam je od tjemena do tabana, znala sam je duboko u grudima – znala sam to

da ljubav koju nekome podariš daje toj osobi moć da te slomi.

Bila sam tako slomljena da me se više nije moglo popraviti.

Ali Jacob mi je sada trebao; trebao mi je kao droga. Predugo sam se poštapala njime i zaplela se dublje nego što sam se ikada više s bilo kim namjeravala. Sad mi je bilo nesnosno povrijediti ga, a nisam se mogla spriječiti da ga ne povrijedim. Mislio je da će me s vremenom i strpljivošću promijeniti, a premda sam znala da nije u pravu, također sam znala da ću mu pustiti da pokuša.

Najbolji mi je prijatelj. Uvijek ću ga voljeti, a to nikada, baš nikada neće biti dovoljno.

Otišla sam sjesti kraj telefona i gristi nokte.

“Film je već završio?“, iznenađeno me upitao Charlie kad sam ušla. Sjedio je na podu, samo dva pedlja od televizora. Utakmica je sigurno bila uzbudljiva.

“Mike se razbolio“, objasnila sam mu. “Nekakva želučana gripa.”

“Ti si dobro?”

“Zasad mi je u redu“, sumnjičavo sam kazala. Jasno, bila sam izložena zarazi.

Naslonila sam se na kuhinjski pult, s telefonom na dohvata ruke, i pokušala strpljivo pričekati. Sjetila sam se čudnog izraza na Jacobovu licu prije nego što se odveo, a prsti su mi počeli lupkati po radnoj plohi. Trebala sam ostati uporna i sama ga odvesti kući.

Gledala sam zidni sat dok su minute protjecale. Deset. Petnaest. Čak i dok ja vozim, put traje samo petnaest minuta, a Jacob vozi brže od mene. Osamnaest minuta. Digla sam slušalicu i nazvala ga.

Zvonilo je i zvonilo. Možda Billy spava. Možda sam okrenula pogrešan broj. Nazvala sam opet.

Nakon osmog zvona, baš kad sam se spremila spustiti slušalicu, javio se Billy.

“Halo?”, rekao je. Zvučao je oprezno, kao da očekuje loše vijesti.

“Billy, ja sam, Bella – je li Jake stigao kući? Otišao je odavde prije dvadesetak minuta.”

“Tu je”, rekao je bezizražajno Billy.

“Dogovorili smo se da me nazove.” Bila sam pomalo srdita. “Osjećao se pomalo bolesno dok je odlazio, pa se brinem.”

“On je... previše bolestan da te nazove. Nije mu sada baš dobro.” Billy je zvučao suzdržano. Shvatila sam da zacijelo želi biti uz Jacoba.

“Samo reci ako treba nekako pomoći”, ponudila sam mu. “Mogu svratiti do vas.” Pomislila sam na Billyja, onako vezanog uz kolica, i Jakea kako se brine sam za sebe...

“Ne, ne”, brzo je rekao Billy. “Možemo mi sami. Ostanu kod kuće.”

Zvučao je gotovo osorno kad je to rekao.

“Okej”, složila sam se.

“Bok, Bella.”

Veza se prekinula.

“Bok”, promrmljala sam.

Pa dobro, bar je uspio stići kući. Začudo, nije me zato prošla briga. Odvukla sam se na kat, sva uzrujana. Možda bih sutra mogla svratiti do njega prije posla da vidim kako mu je. Mogu mu odnijeti juhu – sigurno tu negdje imamo limenku Campbelllove.

Shvatila sam da svi takvi planovi otpadaju kad sam se probudila prerano – na satu mi je pisalo da je četiri i trideset – i otrčala u kupaonicu. Charlie me ondje za-

tekao pola sata poslije toga, gdje ležim na podu, obraza prislonjenog o hladni rub kade.

Odmjerio me dugim pogledom.

“Želučana gripa”, napokon je rekao.

“Da”, prostenjala sam.

“Trebalo ti nešto?”, upitao me.

“Nazovi mi Newtonove, molim te”, uputila sam ga promuklim glasom. “Reci im da imam isto što i Mike, tako da danas ne mogu na posao. Ispričaj se u moje ime.”

“Jasno, nema problema”, potvrdio mi je Charlie.

Ostatak dana provela sam na podu kupaonice i prospavala nekoliko sati s glavom na zgužvanom ručniku. Charlie je izjavio da mora na posao, ali sumnjala sam da samo želi pristup toaletu. Ostavio je čašu vode na podu pokraj mene da ne dehidriram.

Probudio me kad se napokon vratio kući. Vidjela sam da je u mojoj sobi tamno – već se smračilo. Popeo se na kat da vidi kako mi je.

“Još si živa?”

“Recimo”, kazala sam mu.

“Trebalo ti nešto?”

“Ne, hvala.”

Stao je oklijevati, očito u nebranom grožđu. “Pa dobro”, rekao je, a onda se spustio u kuhinju.

Nakon nekoliko minuta čula sam da zvoni telefon. Charlie je kratko porazgovarao s nekim ispod glasa, te spustio slušalicu.

“Mikeu je bolje”, doviknuo mi je iz prizemlja.

Pa, to je dobra vijest. Razbolio se samo nekih osam sati prije mene. Još osam sati ovoga. Želudac mi se okrenuo na tu pomisao, pa sam se uhvatila za rub zahodske školjke i nagnula preko ruba.

Opet sam zaspala na ručniku, ali kad sam se probudila, bila sam u svom krevetu, a vani je bilo svijetlo. Nisam se sjećala premještanja; Charlie me očito prenio u sobu – i stavio mi čašu vode kraj uzglavlja. Bila sam strašno žedna. Strusila sam je, iako je bila bljutava od stajanja cijele noći.

Polako sam ustala, nastojeći ne izazvati opet mučninu. Bila sam slaba, a u ustima sam imala grozan okus, ali u želucu mi je bilo dobro. Pogledala sam na sat.

Prošla su mi dvadeset četiri sata.

Nisam se junačila, pa sam doručkovala samo slane krekere. Charlieju je laknulo što sam došla sebi.

Čim sam bila sigurna da neću morati opet provesti dan na podu kupaonice, nazvala sam Jacoba.

Jacob mi se i javio, ali kad sam čula kako me pozdravio, znala sam da još nije ozdravio.

“Halo?” Glas mu je bio prepukao, raspucan.

“O, Jake”, prostenjala sam sa suosjećanjem. “Zvučiš užasno.”

“Osjećam se užasno.”

“Tako mi je žao što sam te natjerala da izađeš sa mnom. Ovo je koma.”

“Drago mi je što sam išao.” Govorio je i dalje šapatom. “Ne krivi sebe. Nisi ti odgovorna za to.”

“Uskoro će ti biti bolje”, obećala sam mu. “Evo, meni je jutros, kad sam se probudila, bilo sasvim dobro.”

“Bila si bolesna?”, tupo me upitao.

“Da, i ja sam to dobila. Ali sad mi je dobro.”

“To mi je drago čuti.” Zvučao je mrtvo.

“Znači, i tebi će vjerojatno biti dobro za nekoliko sati”, pokušala sam ga ohrabriti.

Jedva da sam čula što mi je odgovorio. “Mislim da mi nije isto što je tebi bilo.”

“Zar nemaš želučanu gripu?”, zbunjeno sam ga upitala.

“Ne. Ovo je nešto drugo.”

“Što ti je?”

“Sve mi je”, prošaptao je. “Svaki dio tijela me boli.”

Bol u glasu bila mu je gotovo opipljiva.

“Kako da ti pomognem, Jake? Što da ti donesem?”

“Ništa. Ne smiješ doći ovamo.” Zvučao je prijeko. Podsjetio me na Billyja neku večer.

“Već sam bila izložena tome što ti već imaš”, spomenula sam mu.

Prečuo je to. “Nazvat ću te kad budem mogao. Javit ću ti kad budeš smjela opet doći ovamo.”

“Jacobe – ”

“Moram ići”, rekao je, odjednom u žurbi.

“Nazovi me kada ti bude bilo bolje.”

“Dobro”, složio se, a u glasu mu je bio čudan, gorak prizvuk.

Na trenutak je samo šutio. Čekala sam da se pozdravi, ali i on je čekao.

“Brzo se vidimo”, napokon sam rekla.

“Čekaj da ja tebe nazovem”, ponovio je.

“Okej... Bok, Jacobe.”

“Bella”, šapnuo je moje ime, a onda spustio slušalicu.

10. PROPLANAK

Jacob me nije nazvao.

Kad sam prvi put ja njega nazvala, javio mi se Billy i rekao da je Jacob još u krevetu. Postala sam radoznala i pitala Billyja je li ga odveo liječniku. Billy je rekao da jest, ali nisam mu vjerovala, iz nekog razloga koji nisam mogla odrediti. U iduća dva dana zvala sam ih opet, nekoliko puta dnevno, ali nikad više nikoga nisam uspjela dobiti.

U subotu sam ga odlučila posjetiti, bila ja pozvana ili ne. Ali crvena je kućica bila prazna. To me prestrašilo – zar se to Jacob tako razbolio da je morao u bolnicu? Svratila sam u bolnicu na povratku kući, ali sestra na recepciji kazala mi je da ni Jacob ni Billy nisu bili tamo.

Natjerala sam Charlieja da nazove Harryja Clearwatera čim se vratio s posla. Čekala sam u strepnji dok je Charlie čavrljao sa starim prijateljem; činilo mi se da razgovor traje cijelu vječnost a da nisu ni spomenuli Ja-

coba. Izgleda da je *Harry* bio u bolnici... na nekakvim pretragama za srce. Charlieju se čelo skroz naboralo, ali Harry je stao zbijati šale, omalovažavajući sve to, sve dok se Charlie nije opet nasmijao. Tek ga je tada Charlie upitao za Jacoba, a zatim nisam uspijevala mnogo što čuti iz njegove strane razgovora, samo obilje komentara poput *hmm* i *aha*. Lupkala sam prstima o kuhinjsku radnu plohu pokraj njega, sve dok mi nije stavio ruku na šaku, da me zaustavi.

Charlie je napokon spustio slušalicu i obratio mi se.

“Harry kaže da su imali problema s telefonskim linijama, pa zbog toga nisi mogla dobiti vezu. Billy je odveo Jakea do njihovog mjesnog doktora, i čini se da je dobio mononukleozu. Jako je umoran, pa je Billy rekao da ne smije primati posjete”, izvijestio me je.

“Ne smije primati posjete?”, ponovila sam u nevjerici.

Charlie je podigao obrvu. “Čuj, nemoj sada biti napašna, Bells. Billy zna što je najbolje za Jakea. Brzo će on opet biti na nogama. Samo se strpi.”

Nisam ustrajala. Charlie je bio odviše zabrinut za Harryja. To je očito bilo bitnije pitanje – ne bi bilo u redu da ga gnjavim svojim sitnijim brigama. Umjesto toga, otišla sam ravno u svoju sobu i upalila računalo. Našla sam medicinski portal i utipkala “mononukleozu” u tražilicu.

O mononukleozu sam znala samo to da se navodno prenosi ljubljnjem, što s Jakeom očito nije bio slučaj. Brzo sam pročitala simptome – groznicu neprijeporno ima, ali što je s ostalim? Nije imao ni grozno upaljeno grlo, nije ni bio iscrpljen, niti je imao glavobolje, bar ne prije nego što je otišao kući iz kina; rekao je da se osjeća “zdrav k'o dren”. Zar ga je zaista tako naglo spopala? Iz opisa u prilogu činilo mi se da se bolovi javljaju prvi.

Oštro sam gledala u monitor i pitala se zbog čega ja tačno radim sve ovo. Zbog čega sam tako... tako *sumnjičava*, kao da ne vjerujem u ono što mi je Billy rekao? Zbog čega bi Billy lagao Harryju?

Po svoj prilici se ponašam blesavo. Samo sam zabrinuta, a, iskreno rečeno, uplašila sam se da neću smjeti posjetiti Jacoba – to me prepalo.

Letimice sam pregledala ostatak priloga, u potrazi za dodatnim informacijama. Zastala sam kad sam došla do navoda da mononukleozu može potrajati duže od mjesec dana.

Od *mjesec dana*? Zinula sam u čudu.

Ali Billy ne može tako dugo braniti posjete. Naravno da ne može. Jake bi poludio da mora ležati u krevetu tako dugo bez ikoga s kim bi popričao.

Čega se, uostalom, Billy tako boji? U prilogu je pisalo da se osoba koja boluje od mononukleoze treba čuvati tjelesnih napora, ali posjete se nisu spominjale. Bolest nije naročito zarazna.

Dat ću Billyju tjedan dana, odlučila sam, prije nego što navalim. Tjedan dana je više nego dovoljno.

Tjedan dana je više nego *dugo*. Do srijede sam bila sigurna da neću doživjeti subotu.

Kad sam odlučila ostaviti Billyja i Jacoba tjedan dana na miru, nisam doista vjerovala da će se Jacob držati Billyjevog pravila. Svakoga dana sam, po povratku kući iz škole, trčala do telefona da provjerim poruke. Nikad nisam imala ni jednu.

Tripot sam varala i pokušala ga nazvati, ali linije su još uvijek bile u kvaru.

Daleko previše vremena provodila sam u kući, i daleko prečesto sama. Bez Jacoba, bez adrenalina i rasonode, sve što sam dotad potiskivala počelo me opet spopadati.

Snovi su opet postali teški. Više nisam uspijevala predvidjeti kraj. Samo ono užasno ništavilo – pola puta u šumi, pola puta u onom praznom papratnom moru gdje više nema bijele kuće. Katkad bi u šumi opet bio Sam Uley i gledao me. Nisam se obazirala na njega – njegova me nazočnost nije smirivala; od njega se nisam osjećala nimalo manje usamljena. Od njega se nisam prestala buditi od vrištanja iz noći u noć.

Rupa u grudima boljela me jače no ikad. A mislila sam da je dovodim pod kontrolu, ali iz dana u dan zatjecala sam se kako se grčim, primam za slabine i s mukom lovim zrak.

Nisam baš dobro podnosila samoću.

Nemjerljivo mi je laknulo kad sam se jednog jutra probudila – od vrištanja, naravno – i sjetila da je subota. Danas mogu nazvati Jacoba. A ako su linije još uvijek u kvaru, onda idem u La Push. Na ovaj ili onaj način, današnji dan bit će mi bolji od ovog samotnog tjedna.

Okrenula sam broj i pričekala bez očekivanja. Iznenađila sam se kad se Billy javio na drugo zvono.

“Halo?”

“O, hej, telefon opet radi! Bok, Billy, Bella ovdje. Samo zovem da pitam kako je Jacobu. Je li već spreman za posjete? Mislila sam navratiti – ”

“Žao mi je, Bella”, prekinuo me Billy, a ja sam se upitala gleda li on televiziju; zvučao je smeteno. “Nema ga kod kuće.”

“O.” Trebala mi je sekunda da se snađem. “Onda, to znači da mu je bolje?”

“Aha.” Billy je oklijevao s odgovorom trenutak predugo. “Ispalo je da uopće nije imao mononukleozu. Nego samo neki drugi virus.”

“A tako. Onda... gdje je?”

“Odvezao se s nekim prijateljima gore u Port Angeles – mislim da su otišli pogledati dva filma za redom, ili tako nešto. Neće ga biti cijeli dan.”

“Pa, to mi je drago čuti. Tako sam se brinula. Drago mi je što mu je bilo dovoljno dobro da izađe.” Glas mi je zvučao grozno neiskreno dok sam tako brbljala dalje.

Jacobi je bolje, ali ne i dovoljno dobro da me nazove. Vani je s prijateljima. Ja sjedim kod kuće i iz trenutka u trenutak sve mi više nedostaje. Usamljena sam, zabrinuta, utučena od dosade... šuplja – a sada još i sva jadna, jer sam shvatila da tjedan dana razdvojenosti nije jednako djelovalo na njega.

“Jesi li htjela nešto konkretno?”, pristojno me upitao Billy.

“Ne, zapravo nisam.”

“Pa, reći ću mu da si zvala”, obećao mi je Billy. “Bok, Bella.”

“Bok”, odgovorila sam mu, ali on je već spustio slušalicu.

Ostala sam na trenutak stajati sa slušalicom u ruci.

Jacob se zacijelo predomislio, baš kao što sam se i bojala. Odlučio je prihvatiti moj savjet i više ne trošiti vrijeme na osobu koja mu ne može uzvratiti osjećaje. Osjetila sam kako mi krv istječe iz lica.

“Nešto nije u redu?”, upitao me Charlie kad je sišao s kata.

“Ne”, slagala sam mu i spustila slušalicu. “Billy kaže da je Jacobu bolje. Nije imao mononukleozu. Tako da je to dobro.”

“Hoće li on doći ovamo, ili ti ideš do njega?”, usput me upitao Charlie, dok je čepkao po hladnjaku.

“Ni jedno, ni drugo”, priznala sam mu. “Izašao je s nekim drugim prijateljima.”

Ton moga glasa napokon je privukao Charliejevu pažnju. Naglo me pogledao, prepadnuto, ruke ukočene oko paketića sirnih listića.

“Zar nije malo prerano za užinu?”, upitala sam ga što sam opuštenije mogla, da mu odvratim pažnju.

“Ne, samo pakiram nešto da ponese na rijeku...”

“O, danas idemo na pecanje?”

“Pa, nazvao me Harry... a ne pada kiša.” Pritom je slagao hrpu hrane na pult. Odjednom me opet pogledao, kao da je upravo nešto shvatio. “Čuj, hoćeš da ostanem s tobom, kad je već Jake izašao?”

“Sve je u redu, tata”, rekla sam, nastojeći zvučati nehajno. “Ribe bolje grizu kad je vrijeme lijepo.”

Gledao je u mene, očito neodlučan. Znala sam da se brine, da se boji ostaviti me samu, za slučaj da opet ne “objesim nos”.

“Ozbiljno, tata. Mislim da ću nazvati Jessicu”, brzo sam se izvukla. Radije bih bila sama nego da me on cijeli dan čuva. “Moramo učiti za ispit iz algebre. Dobro bi mi došla njezina pomoć.” To je i bila istina. Ali morat ću se snaći bez nje.

“To si se dobro sjetila. Koliko si često uz Jacoba, ostali prijatelji će pomisliti da si ih zaboravila.”

Osmjehnula sam mu i kimnula glavom, kao da me briga što moji ostali prijatelji misle.

Charlie je pošao dalje, ali onda se zabrinuto okrenuo na peti. “Hej, učit ćete tu ili kod Jess, zar ne?”

“Naravno, pa gdje bi drugdje?”

“Pa, samo bih htio da paziš da ne zalaziš u šumu, kao što sam ti već rekao.”

Trebao mi je trenutak da shvatim, onako obuzetoj drugim mislima. “Opet nevolje s medvjedom?”

Charlie je namršteno kimnuo. “Nestao nam je jedan planinar – šumari su mu rano jutros pronašli logor, ali ni traga od njega. Zatekli su otiske neke jako velike životinje... jasno, mogli su nastati i kasnije, kad je došla njuškati u potrazi za hranom... Uglavnom, upravo joj postavljaju zamke.”

“O”, rekla sam neodređeno. Nisam istinski slušala njegova upozorenja; mnogo me više brinula situacija s Jacobom od mogućnosti da me pojede medvjed.

Bilo mi je drago što se Charlieju žurilo. Nije pričeka da nazovem Jessicu, pa mu bar nisam morala mazati oči. Obavila sam sve radnje oko skupljanja udžbenika na kuhinjskom stolu da ih spremim u torbu; time sam vjerojatno pretjerala, pa da se nije tako žurio da ode u ribe, možda bi i posumnjao.

Tako sam se zauzela nastojanjem da izgledam zauzeto da me svirepo prazni dan preda mnom nije zaista priključio sve dok Charlie nije otišao od kuće. Trebala sam samo dvije minute zuriti u telefon u kuhinji koji ne zvoni pa da odlučim da danas ne ostajem kod kuće. Odvagnula sam opcije.

Nisam kanila nazvati Jessicu. Koliko sam uspjela vidjeti, Jessica je prešla na tamnu stranu.

Mogla sam se odvesti u La Push i uzeti svoj motocikl – privlačna pomisao, uz jedan problemčić: ko će me odvesti na hitnu pomoć ako mi poslije zatreba?

Ili... u kamionetu su mi već naša karta i kompas. Bila sam prilično sigurna da sad već dovoljno dobro shvaćam postupak da se ne izgubim. Možda danas uspijem odraditi dvije crte, da imamo više vremena kad me Jacob

odluči napokon opet počastiti svojim društvom. Odbila sam pomisliti koliko bih se još na to mogla načekati. Ili hoću li to uopće dočekati.

Načas me zapekla savjest kad sam shvatila kako bi se Charlie osjetio da sazna za ovo, ali zanemarila sam taj osjećaj. Naprosto nisam mogla i danas ostati kod kuće.

Nakon nekoliko minuta našla sam se na poznatoj zemljanoj cesti koja nije vodila nikamo konkretno. Spustila sam prozore i vozila najbrže što je moj kamionet mogao podnijeti, nastojeći uživati u vjetru na licu. Bilo je oblačno, ali gotovo suho – vrlo lijep dan, za Forks.

Nisam počela s takvom lakoćom kao Jacob. Nakon što sam parkirala na uobičajenom mjestu, morala sam provesti dobrih petnaest minuta u proučavanju iglice na kompasu i oznaka na sad već izlizanoj karti. Kad sam bila razmjerno sigurna da slijedim pravu crtu na mreži, zašla sam u šumu.

Među drvećem je danas vrvjelo od života, jer su sva mala stvorenja uživala u privremenoj suhoći. Ipak mi je, nekako, usprkos svemu tom cvrkutu i graktanju ptica, bučnom zujanju kukaca oko glave i povremenom protrčavanju poljskih miševa kroz nisko raslinje, šuma danas djelovala jezovitije; podsjetila me na moju najnoviju moru. Zнала sam da je to samo zato što sam sama, što mi nedostaje Jacobovo bezbrižno zviždukanje i zvuk još jednog para nogu što šljapka mokrim tlom.

Taj osjećaj nelagode bivao je to jači što sam dublje zalazila među drveće. Sve sam teže disala – ne zbog umora, nego zato što me opet mučila ta glupa rupa u grudima. Čvrsto sam se uhvatila oko trupa i nastojala otjerati bol iz misli. Došlo mi je da se vratim, ali nisam htjela potratiti već uloženi napor.

Ritam koraka počeo mi je otupljivati misli i bol dok sam se vukla dalje. Disanje mi se napokon ujednačilo, i bilo mi je drago što nisam odustala. Ovo snalaženje u prirodi išlo mi je sve bolje od ruke; zapažala sam da se krećem sve brže.

Nisam shvatila koliko sam zapravo brža. Mislila sam da sam prešla možda četiri kilometra, pa ga još nisam ni bila počela tražiti. A onda sam, tako naglo da sam se smela, prošla kroz niski luk dvaju krošanja šumskog javora – probijajući se kroz paprat u visini grudi – i iskoráčila na proplanak.

Bilo je to isto ono mjesto; u to sam odmah bila sigurna. Nikad nisam vidjela drugu tako simetričnu čistinu. Bila je savršeno okrugla, kao da je neko namjernim čupanjem drveća stvorio besprijekoran krug, ali ne ostavljajući traga trganja u valovitoj travi. S istočne strane tiho je klokotao potok.

Bez sunca tu nije bilo ni izbliza onako divno kao prije, ali i dalje je bilo vrlo lijepo i spokojno. Nije bilo doba godine u kojem raste šumsko cvijeće; na zemlji je rasla gusta, visoka trava što se povijala na lakom povjetarcu kao što se voda mreška na jezeru.

Bilo je to isto ono mjesto... ali nije u sebi imalo ono što tražim.

Osjetila sam razočaranje gotovo istodobno s prepoznavanjem. Svalila sam se na zemlju tamo gdje sam stajala, kleknuvši na rubu čistine, dok sam polako ostajala bez zraka.

Ima li smisla da idem dalje? Ništa se ovdje nije zadržalo. Ništa više od uspomena koje sam mogla prizvati kad god sam htjela, ako bih ikada bila voljna podnijeti popratnu bol – bol koja me sada spopada, nesmiljeno

spopada. Ničega ovdje posebnog nema bez *njega*. Nisam bila posve sigurna što sam se to nadala tu pronaći, ali na proplanku nije bilo atmosfere, nije bilo ničega, baš kao i svugdje drugdje. Baš kao i u mojim noćnim morama. U glavi mi se zavrtjelo od mučnine.

Barem sam sama došla ovamo. Osjetila sam naglu zahvalnost na tu spoznaju. Da sam otkrila proplanak uz Jacoba... pa, nikako ne bih uspjela prikriti bezdan u koji sada ponirem. Kako bih mu mogla objasniti zbog čega se raspadam na komadiće, zbog čega se moram čvrsto sklupčati ne bih li spriječila da me šuplja rupa rastrga? Itekako je bolje što nemam publike.

A neću morati nikome ni objasniti zbog čega mi se tako žuri odavde. Jacob bi pretpostavio da ću se, kad sam se već toliko pomučila da nađem ovo glupo mjesto, htjeti ovdje zadržati više od nekoliko sekundi. Ali već sam se pokušavala nekako osoviti na noge, trudila se otklupčati kako bih mogla pobjeći. U ovoj praznini bilo je previše nesnosne boli – otpuzat ću odavde, budem li morala.

Kakve li sreće što sam sama!

Sama. Ponovila sam tu riječ s mračnim zadovoljstvom kad sam silom ustala, usprkos boli. Upravo u tom trenu, jedna je prilika iskoračila iz drveća na tridesetak koraka sjeverno od mene.

U sekundi me prožeo cijeli spektar zapanjujućih osjećaja. Prvi je bio iznenađenje; ovdje sam bila daleko od svakog markiranog puta, pa nisam očekivala društvo. Zatim, kad sam bolje pogledala tu nepomičnu priliku i razabrala njezinu krajnju smirenost i blijedu kožu, proparao me nalet prodorne nade. Suspregnula sam je iz sve snage, opirući se jednako oštrom udarcu agonije kad mi je pogled prešao na lice podno crne kose, lice koje nije

bilo ono koje sam htjela vidjeti. Nakon toga je stigao strah; ovo nije bilo ono lice za kojim sam tugovala, ali bilo mu je dovoljno slično da shvatim kako muškarac koji stoji nasuprot meni nije nikakav zalutali planinar.

I nakon svega, na kraju, stiglo je prepoznavanje.

“Laurent!”, viknula sam iznenađeno i razdragano.

Reakcija mi je bila iracionalna. Vjerojatno bi mi bilo pametnije da sam se zadržala na strahu.

Kad smo se upoznali, Laurent je bio pripadnik Jamesovog kovenana. Nije sudjelovao u lovu koji je uslijedio – u lovu na mene – ali samo zato što se prepaio; štiti me koven veći od njegovoga. Bilo bi drugačije da je situacija bila suprotna – tada se uopće ne bi bio libio objedovati me. Naravno, sada se sigurno promijenio, jer je bio otišao na Aljasku živjeti s drugim tamošnjim uljuđenim kovenom, drugom obitelji koja iz etičkih razloga odbija piti ljudsku krv. S drugom obitelji poput... ali nisam se mogla natjerati da pomislim na to ime.

Da, strah bi imao više smisla, ali osjećala sam samo premoćno zadovoljstvo. Proplanak je ponovno postao čarobno mjesto. Mračnije čarobno nego što sam očekivala, jasno, ali svejedno čarobno. Evo one spona za kojom sam tragala. Dokaza, ma kako dalekog, da – negdje u istom ovom svijetu u kojem živim – doista postoji *on*.

Laurent je izgledao neshvatljivo isto kao i prije. Valjda bi bilo vrlo blesavo i ljudsko od mene da očekujem nekakvu promjenu u ovih godinu dana. Ali nešto se... nisam mogla tačno odrediti što.

“Bella?”, oslovio me, izgledajući zaprepaštenije nego što sam se ja osjećala.

“Sjećaš me se.” Nasmiješila sam se. Smiješno što sam toliko ushićena jer mi jedan vampir zna ime.

Široko se osmjehnuo. “Nisam te ovdje očekivao.” Lagano je krenuo prema meni, smješkajući se.

“Zar ne bi trebalo biti obratno? Ipak ja ovdje živim. Mislila sam da si ti otišao na Aljasku.”

Zastao je na desetak koraka od mene i nakrivio glavu. Od pamtivijeka nisam vidjela lice lijepo poput njegovoga. Proučila sam mu crte s neobično pohlepnim osjećajem oslobođanja. Evo nekoga pred kojim se ne moram pretvarati – nekoga ko već zna sve ono što nikada ne bih mogla reći.

“U pravu si”, složio se. “Jesam, bio sam na Aljasci. Ipak, nisam očekivao... Kad sam zatekao kuću Cullenovih praznu, mislio sam da su se odselili.”

“O.” Ugrizla sam se za usnu kad su me nezarasli rubovi rane zapekli na spomen tog imena. Trebala mi je sekunda da se priberem. Laurent je samo čekao i radoznalo me promatrao.

“Jesu, odselili su se”, napokon sam mu uspjela reći.

“Hmm”, promrmljao je. “Iznenaduje me što nisu paveli i tebe. Zar im ti nisi bila svojevrsni mezimac?” U očima mu nije bilo ni traga namjere da me uvrijedi.

Oporo sam se osmjehnula. “Tako nekako.”

“Hmm”, ponovio je, opet zadubljen u misli.

Upravo u tom trenutku shvatila sam zašto izgleda isto – *odviše* isto. Nakon što nam je Carlisle rekao da je Laurent otišao živjeti s Tanyjinom obitelji, počela sam ga predočavati sebi, u rijetkim prilikama kad bih ga se uopće sjetila, s istim onim zlaćanim očima koje imaju... Cullenovi – istjerala sam to ime iz sebe, lecnuvši se. Koje imaju svi *dobri* vampiri.

Nehotice sam ustuknula, a njegove znatiželjne, tamnocrvene oči popratile su taj pokret.

“Često ti dolaze u posjet?”, upitao me, i dalje onako usput, ali premještajući težište prema meni.

“Laži”, prišapnuo mi je onaj prekrasni baršunasti glas iz uspomena, pun strepnje.

Prenula sam se na zvuk *njegovoga* glasa, ali nije me trebao iznenaditi. Zar se nisam našla u najgoroj zamislivoj opasnosti? Motocikl je bio bezopasan poput mačića u usporedbi s ovim.

Postupila sam kako mi je glas kazao.

“Tu i tamo.” Pokušala sam zvučati nehajno i opušteno. “Meni se čini da ti razmaci duže traju, rekla bih. Znaš kako im nešto uvijek odvrti pažnju...” Počela sam brbljati. Morala sam se silom ušutkati.

“Hmm”, opet je rekao. “Kuća mi je mirisala kao da već duže u njoj nikog nije bilo...”

“Moraš bolje lagati, Bella”, naložio mi je glas.

Pokušala sam. “Moram spomenuti Carlisleu da si svratio. Bit će mu krivo što je propustio tvoj posjet.” Pretvarala sam se da se kratko premišljam. “Ali vjerojatno to ne bih smjela spomenuti... Edwardu, valjda –”, jedva sam mu uspjela izgovoriti ime, a pritom mi se lice tako izobličilo da mi je upropastilo blef, “– jer se on tako lako razljuti... pa, sigurna sam da se sjećaš i sâm. Još uvijek je osjetljiv na sve što se dogodilo s Jamesom.” Zakolotala sam očima i odmahнула rukom na to, kao da je sve to odavno prošlo, ali u glasu mi se čuo tračak histerije. Upitala sam se hoće li ga razabrati.

“Zar zaista?”, upitao me Laurent pristojno... sumnjičavo.

Šturo sam mu odgovorila, da me ne oda panika u glasu. “Mm-hmm.”

Laurent je nehajno stao u stranu, promatrajući mali proplanak. Nije mi promaklo da je tim korakom došao

bliže meni. Glas u mojoj glavi reagirao je potmulim re-
žanjem.

“Onda, što je novo u Denaliju? Carlisle je rekao da
živiš s Tanyom?” Glas mi je bio previsok.

Zastao je na to pitanje. “Tanya mi je vrlo draga”, za-
mišljeno je rekao. “A njezina sestra Irina još i više... Ni-
kad prije nisam se zadržao tako dugo na jednom mjestu,
i gode mi prednosti i novosti koje to nudi. Ali ograniče-
nja mi teško padaju... Iznenađuje me što bilo ko od njih
može tako dugo izdržati.” Zavjerenički mi se osmjeh-
nuo. “Katkad varam.”

Nisam mogla progutati slinu. Stopalo mi se polako
počelo odmicati, ali ukočila sam se kad je treptajem cr-
venih očiju opazio moj pokret.

“O”, rekla sam slabašnim glasom. “I Jasper ima ta-
kvih problema.”

“Ne mrđaj”, šapnuo mi je glas. Pokušala sam ga po-
slušati. Nije mi bilo lako; gotovo da nisam mogla obuz-
dati nagnosku potrebu da šmugnem.

“Zar zaista?” Činilo se da Laurenta to zanima. “Jesu
li zbog toga otišli?”

“Ne”, iskreno sam mu odgovorila. “Jasper je pažljiviji
kod kuće.”

“Da”, složio se Laurent. “Ja sam također.”

Sada je posve otvoreno zakoraknuo prema meni.

“Je li te Victoria ikako uspjela naći?”, upitala sam ga,
sva bez daha, očajnički mu nastojeći odvratiti pažnju. To
mi je pitanje prvo palo na pamet, i zažalila sam čim sam
ga izgovorila. Na Victoriju – koja je *otišla* s Jamesom
u lov na mene, a zatim nestala – nisam htjela misliti u
ovom trenutku.

Ali pitanje ga je ipak uspjelo zaustaviti.

“Jest”, rekao je, zastavši pri tom koraku. “Zapravo, došao sam ovamo da njoj učinim uslugu.” Složio je facu. “Neće joj biti drago kada to čuje.”

“Kada čuje što?”, znatiželjno sam rekla, pozivajući ga da nastavi. Zagledao se u drveće, u stranu od mene. Iskoristila sam taj trenutak njegove nepažnje i kriomice se odmaknula za korak.

Opet me pogledao i osmjehnuo se – s tim izrazom lica sad je izgledao kao crnokosi anđeo.

“Kada čuje da sam te ubio”, odgovorio mi je, predući zavodljivo.

Zateturala sam još za korak unatraske. Od mahnitog režanja u glavi bilo mi je teško išta čuti.

“Htjela je to sačuvati za sebe”, veselo je nastavio. “Ona se, recimo to tako... ljuti na tebe, Bella.”

“Na mene?”, zacviljela sam.

Odmahnuo je glavom i zacerekao se. “Znam, i meni se to čini malo zaostalim. Ali James joj je bio partner, a tvoj Edward ga je ubio.”

Čak i tu, na pragu smrti, njegovo mi je ime zastrugalo po nezaraslim ranama kao nazubljena oštrica.

Laurent nije mario za moju reakciju. “Smatrala je da je doličnije ubiti tebe nego Edwarda – poštena razmjera, partnericu za partnera. Zamolila me da joj izvidim teren, da tako kažemo. Nisam očekivao da će biti tako lako doći do tebe. Znači da njezin plan možda ima manu – očito joj neće pružiti osvetu kakvu bi htjela, jer ti njemu sigurno nisi naročito bitna ako te nezaštićenu ostavio ovdje.”

Još jedan udarac, još jedno trganje u mojim grudima.

Laurent je blago premjestio težište, a ja sam teturavo ustuknula još za jedan korak.

Namrštio se. “Pretpostavljam da će se svejedno naljutiti.”

“Pa zašto da je onda ne pričekáš?”, nekako sam protisnula iz sebe.

Zločesto se iscerio, tako da mu se lice izobličilo. “Pa čuj, ulovila si me u teškom trenutku, Bella. Nisam *ovamo* došao po Victorijinom zadatku – nego u lov. Baš sam žedan, a tvoj miris je tako... slastan da mi naprosto cure sline.”

Laurent me pohvalno pogledao, kao da je to kazao kao kompliment.

“Zaprijeti mu”, naredila mi je predivna obmana, glasa izobličienog od straha.

“Znat će da si ti to učinio”, poslušno sam prošaptala. “Nećeš se izvući iz ovog.”

“A zašto ne bih?” Laurent se osmjehnuo još šire. Prešao je pogledom po maloj čistini usred šume. “Iduća će kiša sprati miris. Niko ti neće naći tijelo – jednostavno ćeš nestati, kao i toliko, toliko drugih ljudi. Nema razloga da Edward pomisli na mene, sve i ako mu se bude dalo istražiti što se zbilo. Ovo nije ništa osobno, uvjeravam te, Bella. Samo sam žedan.”

“Zamoli ga”, usrdno mi je kazala halucinacija.

“Molim te”, nekako sam pogovorila.

Laurent je odmahnuo glavom, toplo me gledajući. “Shvati to ovako, Bella. Imaš itekakve sreće što sam te upravo ja našao.”

“Imam li?”, bezglasno sam rekla, zateturavši još za korak unatraske.

Laurent je slijedio moj pokret, gipko i graciozno.

“Da”, potvrdio mi je. “Obavit ću to vrlo brzo. Ništa nećeš osjetiti, obećavam ti. O, jasno, poslije ću lagati

Victoriji, čisto da je udobrovoljim. Ali kad bi samo znala što je sve ona naumila učiniti s tobom...” Polako je odmahnuo glavom, gotovo zgađeno. “Kunem ti se da bi mi bila zahvalna.”

Užasnuto sam gledala u njega.

Onjušio je lahor koji je do njega nosio miris moje kose. “Slasno”, ponovio je i duboko udahnuo.

Napela sam se da skočim, zaškiljivši od grčenja kad mi je Edwardov daleki urlik odjeknuo u mislima. Njegovo se ime probilo kroza sve zidove koje sam podigla da ga zatočim. *Edwarde, Edwarde, Edwarde*. Poginut ću. Nema veze ako sada pomislim na njega. *Edwarde, volim te*.

Stisnutim sam očima opazila kako Laurent zastaje usred udisaja i naglo okreće glavu ulijevo. Bilo me strah odmaknuti pogled s njega, okrenuti se kamo i on, premda se doista nije trebao služiti odvrćanjem pažnje, a ni bilo kakvom drugom smicalicom, da me nadvlada. Kad je počeo polako uzmicati od mene, tako sam se zaprepastila da nisam uspjela osjetiti olakšanje.

“Pa ne mogu vjerovati”, rekao je, tako tiho da sam ga jedva čula.

Nato sam morala pogledati. Očima sam prešla preko proplanka, tražeći tu smetnju koja mi je za nekoliko sekundi produžila život. Isprva ništa nisam opazila, pa mi se pogled vratio na Laurenta. On se sada brže povlačio, čvrsto zagledan u šumu.

Tada sam ga ugledala; golemi crni stvor polako se pomolio između stabala, tih kao sjena, i odlučno krenuo prema vampiru. Bio je ogroman – visok kao konj, ali zbijeniji, daleko mišićaviji. Iskezio je dugu njušku, otkrivajući red sjekutića oštih poput bodeža. Surovo re-

žanje prodrlo mu je kroz zube, razlijegavši se čistinom poput otegnute grmljavine.

Onaj medvjed. Samo, to uopće nije bio medvjed. Ipak, sigurno su se upravo ove divovske crne nemani svi toliko uplašili. Izdaleka bi svako pretpostavio da je riječ o medvjedu. Što bi drugo moglo biti tako golemo, tako moćno građeno?

Voljela bih da sam bila te sreće da ga vidim izdaleka. A ovako, nečujno je prošao na mekim šapama jedva tri metra od mjesta na kojem sam stajala.

“Ne pomiči se”, šapnuo mi je Edwardov glas.

Zurila sam u čudovišno stvorenje, zgranuto nastojeći pridodati mu neko ime. Oblikom i kretanjem izrazito me podsjećao na psa. Onako ukipljenoj od užasa, na pamet mi je padala samo jedna mogućnost. No nikada ne bih mogla ni zamisliti da bi vuk mogao biti tako *velik*.

Režanje mu se opet razleglo iz grla, a ja sam zadrhtala i odmaknula se od tog zvuka.

Laurent je uzmicao prema rubu drveća, a mene je kroz studenu stravu obuzela zbunjenost. Zašto se Laurent povlači? Dobro, vuk je čudovišno velik, ali ipak je to samo životinja. Zbog čega bi se jedan vampir bojao životinje? A Laurent se *bojao*. Užasnuto je razrogačio oči, baš kao i ja.

Kao u odgovor na moje pitanje, mamutski vuk odjednom više nije bio sam. Još dvije divovske zvijeri odjednom su mu uz oba boka nečujno izašle na proplanak. Jedna je bila zagasito siva, druga smeđa, obje nešto niže od prve. Sivi je vuk prošao drvećem samo na nekoliko koraka od mene, pogleda uprtog u Laurenta.

Prije nego što sam stigla reagirati, za njima su naišla još dva vuka, postrojani u obliku slova V, kao guske kad

lete na jug. A to je značilo da je neman smečkaste boje hrđe koja se zadnja provukla kroz raslinje prošla dovoljno blizu meni da je mogu dotaknuti.

Nehotice sam zinula u čudu i odskočila – što mi je bio najgluplji mogući potez. Opet sam se ukipila, čekajući da se vukovi okome na mene, mnogo slabiju od dvije raspoložive žrtve. Načas sam poželjela da Laurent već jednom prione na posao i sredi taj čopor vukova – njemu bi to trebalo biti tako jednostavno. Između dvije mogućnosti koje su se našle preda mnom, činilo mi se da bi mi gotovo sigurno bilo gore da me pojedu vukovi.

Vuk najbliži meni, onaj crvenkastosmeđi, blago je okrenuo glavu kad je čuo kako lovim zrak.

Oči tog vuka bile su tamne, gotovo crne. Promatrao me djelić sekunde dubokim očima koje su mi se učinile odviše inteligentnima za jednu divlju životinju.

Dok je gledao u mene, odjednom sam se sjetila Jacoba – opet sa zahvalnošću. Barem sam sama došla ovamo, na ovaj proplanak iz bajke, pun mračnih nemani. Barem Jacob sada neće stradati. Barem neću nositi njegovu smrt na duši.

Zatim je vođa opet potmulo zarežao, a ridi je vuk naglo okrenuo glavu natrag prema Laurentu.

Laurent je zurio u čopor čudovišnih vukova u neprikrivenom šoku i strahu. Prvo sam još i mogla shvatiti. Ali zaprepastila sam se kad se neočekivano okrenuo na peti i nestao među drvećem.

Pobjegao je.

Vukovi su za tren oka pojurili za njim, pretrčavši otvorenu livadu u nekoliko moćnih skokova, tako glasno režeći i škljocajući zubima da sam nagonski dlano-

vima prekrila uši. Zvuk se iznenađujuće naglo izgubio nakon što su zašli u šumu.

A onda sam opet ostala sama.

Koljena su me izdala, pa sam pala na ruke, dok su mi jecaji navirali iz grla.

Znala sam da moram otići, smjesta otići. Koliko će dugo vukovi goniti Laurenta prije nego što se vrate po mene? Ili će se Laurent okomiti na njih? Hoće li se on to vratiti po mene?

Ipak, isprva se nisam mogla pomaknuti; ruke i noge su mi drhtale, i nisam znala kako stati na noge.

Svijest mi nije mogla nadići strah, užas i zbunjenost. Nisam shvaćala što sam to upravo vidjela.

Vampir nije smio samo tako pobjeći od običnih gorostasnih pasa. Kako bi njihovi zubi mogli nauditi njegovoj granitnoj koži?

A vukovi su trebali zaobići Laurenta u širokom luku. Čak i ako ih je iznimna veličina naučila da se ničeg ne boje, svejedno nije imalo smisla da ga krenu natjeravati. Sumnjala sam da njegova ledena mramorna koža miriše iole nalik hrani. Zašto bi zaobišli nešto toplokrvno i slabašno poput mene i nadali se u potjeru za Laurentom?

Nije mi to išlo u glavu.

Hladan povjetarac prostrujao je proplankom, povijajući travu kao da se nešto kreće njome.

Nekako sam se osovila na noge, uzmičući od vjetra, premda je bezopasno pirio oko mene. Zateturala sam u panici, okrenula se i šmugnula glavom bez obzira u šumu.

Sljedećih nekoliko sati provela sam u agoniji. Triput mi je duže trebalo da pobjegnem iz šume nego da stignem do proplanka. Isprva nisam marila za to kuda

idem, usredotočena samo na ono od čega bježim. Kad sam se napokon dovoljno pribrala da se sjetim kompasa, bila sam duboko u neznanoj i prijetećoj gustoj šumi. Ruke su mi se tako silovito tresle da sam morala položiti kompas na blatnu zemlju kako bih ga mogla očitati. Svakih nekoliko minuta zastajala sam, odlagala kompas na tlo i provjeravala da se i dalje krećem na sjeverozapad, svjesna – kada mahnito šljapkanje mojih koraka nije zakrivalo te zvukove – tihog šapata neopazivih stvorova što se kreću kroz lišće.

Na kreštanje šojke odskočila sam i pala u guštik mladih jela, tako da su mi se ruke izgrebale, a kosa slijepila smolom. Iznenadno veranje vjeverice uz deblo omorike natjeralo me u tako glasan vrisak da su me vlastite uši zaboljele.

Napokon se među drvećem ispred mene ukazala čistina. Izbila sam na praznu cestu nekih kilometar i pol od mjesta gdje sam ostavila kamionet. Onako iscrpljena, trčala sam putem sve dok ga nisam našla. Kad sam se napokon opet smjestila u kabinu, opet sam jecala. Iz sve snage stisnula sam obje krute brave prije nego što ću izvući ključeve iz džepa. Rika motora zvučala mi je utješno i suvislo. Pomogla mi je da obuzdam suze dok sam punom brzinom kamioneta jurila do glavne autoceste.

Kad sam stigla kući, bila sam mirnija, ali i dalje sva izvan sebe. Charliejev policijski automobil stajao je na prilaznom putu – nisam shvatila koliko je već sati. Nebo se već mračilo.

“Bella?”, pozvao me Charlie kad sam zalupila vratima iza sebe i brže-bolje okrenula zasune.

“Da, ja sam.” Glas mi je podrhtavao.

“Gdje si ti to bila?”, grmnuo je, izlazeći na kuhinjska vrata s prijetećim izrazom lica.

Zastala sam, oklijevajući. Vjerojatno je nazvao Stanleyjeve. Bolje mi je da mu kažem istinu.

“U prirodi”, priznala sam mu.

Gledao me stisnutim očima. “A što je bilo s odlaskom do Jessice?”

“Nije mi se danas učila algebra.”

Charlie je prekrizio ruke na prsima. “Zar te nisam zamolio da ne ideš u šumu?”

“Ma da, znam. Ne brini, neću to više ponoviti.” Sva sam se stresla.

Kao da me tek tada prvi put dobro pogledao. Sjetila sam se da sam danas provela neko vrijeme na šumskom tlu; sigurno izgledam grozno.

“Što se dogodilo?”, strogo me upitao Charlie.

Opet sam odlučila da mi je najpametnije reći istinu, bar djelomičnu. Bila sam previše potresena da se pretvaram kako sam provela opušten dan uz floru i faunu.

“Vidjela sam onog medvjeda.” Pokušala sam to smireno reći, ali glas mi je bio visok i drhtav. “Samo što to nije medvjed – nego nekakav vuk. I pet ih je. Veliki crni, i sivi, i crvenkastosmeđi...”

Charlie je iskolačio oči od užasa. Brzo mi je prišao i čvrsto me uhvatio oko ramena.

“Jesi li dobro?”

Slabašno sam kimnula da jesam.

“Reci mi što je bilo.”

“Nisu uopće marili za mene. Ali nakon što su otišli, pobjegla sam i pritom puno padala.”

Pustio mi je ramena i čvrsto me zagrlio. Dugo je samo šutio.

“Vukovi”, promrmljao je.

“Što?”

“Lovočuvari su rekli da otisci ne odgovaraju medvjedima – ali da vukovi nikad ne izrastu toliki...”

“Ovi su bili *ogromni*.”

“Što kažeš, koliko si ih vidjela?”

“Pet.”

Charlie je odmahnuo glavom, zabrinuto se mršteći. Napokon je progovorio tonom s kojim se nije dalo raspravljati. “Nema više planinarenja.”

“Nema problema”, usrdno sam mu obećala.

Charlie je nazvao postaju da prijavi što sam vidjela. Malo sam muljala oko mjesta gdje sam tačno vidjela vukove – rekla sam da sam bila na putu koji vodi na sjever. Nisam htjela da moj tata sazna koliko sam duboko zašla u šumu usprkos njegovoj želji, niti sam, što je još bitnije, htjela da iko odluta blizu mjesta gdje me Laurent možda traži. Smučilo mi se na tu pomisao.

“Jesi li gladna?”, upitao me kad je spustio slušalicu.

Odmahnula sam glavom, premda sam sigurno skapavala. Cijeli dan ništa nisam stavila u usta.

“Samo sam umorna”, rekla sam mu. Pošla sam prema stubištu.

“Hej”, rekao je Charlie, zvučeći odjednom opet sumnjičavo. “Nisi li rekla da je Jacob otišao iz mjesta na cijeli dan?”

“Tako mi je Billy rekao”, kazala sam mu, zbunjena njegovim pitanjem.

Malo je proučio izraz moga lica, i očito je bio zadovoljan onime što je ondje vidio.

“Ha.”

“Zašto pitaš?”, upitala sam ga. Zvučalo je kao da želi

reći da sam mu jutros lagala. I to ne samo o tome da ću ići učiti s Jessicom.

“Pa čuj, kad sam otišao po Harryja, vidio sam Jacoba kako stoji ispred onog njihovog dućana s nekim prijateljima. Mahnuo sam mu, ali on je... pa, ne mogu baš reći je li me vidio. Mislim da se možda prepirao s prijateljima. Izgledao mi je čudno, kao da ga nešto ljuti. I... promijenio se. Kao da to dijete naočigled raste! Sve je veći svaki put kad ga vidim.”

“Billy je rekao da Jake i njegovi prijatelji idu gore u Port Angeles, pogledati neke filmove. Po svoj prilici su samo čekali da još neko dođe.”

“A, tako.” Charlie je kimnuo glavom i krenuo u kuhinju.

Ostala sam u hodniku, misleći o toj Jacobovoj prepirci s prijateljima. Upitala sam se nije li pozvao Embryja na red zbog situacije sa Samom. Možda me se zbog toga danas riješio – ako će to značiti da može razriješiti probleme s Embryjem, bilo mi je drago što je tako postupio.

Zastala sam da još jedanput provjerim brave prije nego što ću otići u sobu. Baš sam bila blesava. Kako bi jedna brava mogla spriječiti ijedno čudovište koje sam danas vidjela? Pretpostavila sam da bi sama kvaka osujetila vukove, jer nemaju nasuprot postavljene palce. A ako Laurent dođe amo...

Ili... *Victoria*.

Legla sam na krevet, ali tako sam se snažno tresla da se nisam mogla nadati snu. Zgrčeno sam se sklupčala pod jorganom i suočila s užasnim činjenicama.

Ništa tu ne mogu učiniti. Nikakve predostrožnosti ne mogu poduzeti. Nigdje se ne mogu sakriti. Niko mi ne može pomoći.

Želudac mi se mučno okrenuo kad sam shvatila da je situacija još i gora. Jer sve to također vrijedi za Charlieja. Moj otac, koji spava odmah tu, u sobi do mene, nalazi se samo za milimetar od nišana usmjerenog u mene. Moj će ih miris dovesti ovamo, bila ja ovdje ili ne.

Drhtaji su me potresali tako jako da su mi zubi počeli cvokotati.

Da se primirim, uobrazila sam si nemoguće: zamislila sam da su veliki vukovi sustigli Laurenta u šumi i raščerečili tog neuništivog besmrtnika kao bilo kojeg normalnog čovjeka. Ako su ga vukovi sredili, onda neće moći reći Victoriji da sam ovdje sasvim sama. Ako se ne vrati, možda će ona misliti da me Cullenovi još uvijek štite. Kad bi samo vukovi mogli odnijeti prevagu u takvoj borbi...

Moji dobri vampiri nikad se neće vratiti; kako mi je godilo zamišljati da bi i oni *drugi* mogli nestati.

Čvrsto sam zažmirila i pričekala da se obeznanim – gotovo nestrpljivo želeći da mi mora počne. Bolje i to od onog blijedog, lijepog lica što mi se sada smješkalalo pod kopcima.

U mojoj predodžbi, Victoriji su oči bile crne od žeđi i sjajne od želje, a usne su joj se s nasladom odizale od blistavih zuba. Crvena joj je kosa bila jarka poput vatre; kaotično je vijorila oko njezinog mahnitog lica.

Laurentove su mi se riječi ponovile u glavi. *Kad bi samo znala što je sve ona naumila učiniti s tobom...*

Zarila sam šaku u usta da ne vrisnem.

11. SEKTA

Svaki put kad bih otvorila oči, ugledala jutarnje svjetlo i shvatila da sam proživjela još jednu noć, iznenadila bih se. Nakon što bi prvo iznenađenje prošlo, srce bi mi počelo tući, a dlanovi se znojiti; nisam mogla opet početi disati kako treba sve dok ne bih ustala i uvjerala se da je i Charlie preživio.

Bilo mi je jasno da se on brine – gleda me kako skačem na svaki glasniji zvuk, ili odjednom problijedim iz nekog njemu neodredivog razloga. Sudeći prema pitanjima koja bi mi postavio tu i tamo, zaključila sam da smatra kako je za tu promjenu kriv Jacob, koji se nikako ne javlja.

Strava, koja mi je uvijek bila prva na pameti, obično bi mi odvratila pozornost od činjenice da je prošao još jedan tjedan a da me Jacob nije nazvao. Ali kad bih se uspjela usredotočiti na normalan život – ako mi je život uopće ikada bio normalan – to mi je smetalo.

Grozno mi je nedostajao.

Već mi je dovoljno teško bilo samovati prije nego što sam premirala od straha. Sada sam više nego ikad žudjela za njegovim bezbrižnim smijehom i zaraznim smiješkom. Trebale su mi sigurna uračunljivost njegove radionice u garaži i njegova topla ruka oko mojih hladnih prstiju.

Gotovo sam očekivala da me nazove u ponedjeljak. Da je ostvario neki napredak s Embryjem, zar mi ga ne bi htio javiti? Htjela sam vjerovati u to da je cijelo ovo vrijeme zauzet brigom za prijatelja, a ne da je jednostavno digao ruke od mene.

Nazvala sam ga u utorak, ali niko se nije javio. Zar još uvijek ima kvarova na telefonskim linijama? Ili je Billy kupio lovca na pozivne brojeve?

U srijedu sam ga zvala svakih pola sata sve do iza jedanaest navečer, u očajničkoj potrebi za toplim Jacobovim glasom.

U četvrtak sam sjedila u kamionetu pred kućom – zaključanih vrata – i punih sat vremena držala ključeve u ruci. Pokušavala sam samoj sebi opravdati kratak izlet u La Push, ali nisam mogla.

Znala sam da se Laurent sad već vratio Victoriji. Od-laskom u La Push izložila bih se riziku da jedno od njih dvoje odvedem onamo. Što ako me sustignu dok je Jake u blizini? Ma koliko da me to boljelo, znala sam da je bolje za Jacoba što me izbjegava. Tako je sigurnije za njega.

Bilo mi je već dovoljno teško zbog toga što ne mogu smisliti kako da zaštitim Charlieja. Bilo je najvjerojatnije da će me oni potražiti noću, a kako da nagovorim Charlieja da ode iz kuće? Ako mu kažem istinu, smjestit

će me negdje u neku ludnicu. I to bih podnijela – čak drage volje – kad bi to zajamčilo da će on biti na sigurnom. Ali Victoria bi svejedno najprije došla u njegovu kuću, tražeći mene. Ako me tu i nađe, možda bi se time zadovoljila. Možda bi samo otišla kad završi sa mnom.

Znači, ne mogu pobjeći. Sve i da mogu, kamo bih otišla? Do Renée? Zadrhtala sam na pomisao da svoje smrtonosne sjenke odvučem u majčin sigurni, sunčani svijet. Nikad je ne bih tako ugrozila.

Briga mi je izjedala rupu u želucu. Uskoro ću biti probušena na dva mjesta.

Te večeri mi je Charlie opet izašao u susret i ponovno nazvao Harryja da čuje jesu li Blackovi otišli iz mjesta. Harry mu je kazao da je Billy bio na sastanku vijeća u srijedu navečer i nije spomenuo nikakav odlazak. Charlie me upozorio da ne budem nasrtljiva – Jacob će me nazvati kada stigne.

U petak navečer, dok sam se vozila kući iz škole, dogodilo me iz vedra neba.

Nisam pretjerano pazila na poznatu cestu, puštajući da mi zvuk motora umrtvi mozak i utiša briga, kad mi je podsvijest izrekla presudu na kojoj je zacijelo već neko vrijeme radila bez moga znanja.

Čim mi je to palo na pamet, osjetila sam se stvarno glupo što to nisam i prije uvidjela. Jasno, puno toga bilo mi je na pameti – vampiri opsjednuti osvetom, divovski mutirani vukovi, rastrgana rupa nasred mojih grudi – ali kad sam podastrla dokaze, bilo mi je neugodno očito.

Jacob me izbjegava. Charlie kaže da izgleda čudno, ljuto... Billyjevi nejasni, beskorisni odgovori.

Tako mi svega, znam tačno što se to događa s Jacobom.

Krivac je Sam Uley. Čak mi i more to nastoje reći. Sam je prodro do Jacoba. Ono što se zbivalo s drugim dečkima u rezervatu sad je spopalo i mog prijatelja. Vrbovali su ga u Samovu sektu.

Nije uopće digao ruke od mene, shvatila sam s nalemotom osjećaja.

Ostavila sam kamionet u leru pred kućom. Što da radim? Odvagnula sam razmjere opasnosti.

Ako odem tražiti Jacoba, izlažem se riziku da me Victoria ili Laurent zateknu s njim.

Ako ne odem po njega, Sam će ga uvući još dublje u svoju strašnu, prinudnu bandu. Možda bude prekasno ako nešto ubrzo ne poduzmem.

Prošlo je već tjedan dana, a još nijedan vampir nije došao po mene. Tjedan dana bilo im je više nego dovoljno da se vrate, tako da im sigurno nisam najvažnija. Najvjerojatnije će, kao što sam već zaključila, po mene doći noću. Vjerojatnost da za mnom odu u La Push mnogo je manja od mogućnosti da mi Sam preotme Jacoba.

Zbog toga se vrijedi izložiti opasnosti zabite šumske ceste. Ne kao usputni posjet da se vidi što ima nova. *Znam* što ima nova. Ovo je spasiteljska misija. Idem razgovarati s Jacobom – oteti ga, budem li morala. Jedanput sam na javnoj televiziji gledala emisiju o deprogramiranju osoba kojima je bio ispran mozak. Mora postojati nekakav lijek.

Zaključila sam da bi ipak bilo najbolje prvo nazvati Charlieja. Možda bi policija trebala provjeriti to što se zbiva u La Pushu. Utrčala sam u kuću, žureći da što prije krenem dalje.

Charlie se osobno javio na telefon u postaji.

“Načelnik Swan.”

“Tata, Bella je.”

“Što nije u redu?”

Ovaj put mu nisam mogla prigovoriti što već sluti katastrofu. Glas mi je podrhtavao.

“Zabrinuta sam za Jacoba.”

“Zašto?”, upitao me, iznenađen neočekivanom temom.

“Mislim... mislim da se nešto čudno zbiva dolje u rezervatu. Jacob mi je rekao da se neke čudne stvari zbivaju s njegovim vršnjacima. A sad se on ponaša jednako tako, i bojim se.”

“Kakve to stvari?” Obratio mi se službenim glasom policijskog djelatnika. To je bilo dobro; znači da ozbiljno shvaća to što mu govorim.

“Isprva ga je bio strah, onda me počeo izbjegavati, a sada... Bojim se da se uključio u onu njihovu bizarnu bandu, Samovu bandu. Bandu Sama Uleyja.”

“Sama Uleyja?”, ponovio je Charlie, opet iznenađen.

“Da.”

Charlie je pri odgovoru zvučao opuštenije. “Nešto si ti tu krivo shvatila, Bells. Sam Uley je sjajan momak. Dobro, već je sad muškarac. Dobar sin. Da samo čuješ kako Billy govori o njemu. Stvarno čuda čini za mladež u rezervatu. Upravo te on –”, Charlie se prekinuo usred rečenice, a ja sam pretpostavila da je htio spomenuti noć kad sam se izgubila u šumi. Brzo sam produžila dalje.

“Tata, nije to tako. Jacob ga se *bojao*.”

“Jesi li razgovarala s Billyjem o tome?” Sada me pokušavao smiriti. Prestao me ozbiljno shvaćati čim sam mu spomenula Sama.

“Billy se ne zabrinjava.”

“Pa, Bella, onda sam siguran da je sve u redu. Jacob je klinac; vjerojatno se samo zezao. Siguran sam da je s

njim sve u redu. Ne može on iz sata u sat biti s tobom, napokon.”

“Nije stvar u meni”, ostala sam uporna, ali bitka je već bila izgubljena.

“Nemoj se ti ništa zabrinjavati. Pusti da se Billy brine za Jacoba.”

“Charlie...” Počinjala sam zvučati cendravo.

“Bells, imam pune ruke posla. Dvoje turista nestalo nam je na stazi kraj polukružnog jezera.” Čula sam mu prizvuk strepnje u glasu. “Ti vukovi su stvarno postali strašan problem.”

Njegova mi je vijest načas odvrtila pažnju – zapanjila me, tačnije. Nije nikako moguće da su vukovi mogli preživjeti okršaj s Laurentom...

“Jesi li siguran da im se upravo to dogodilo?”, upitala sam ga.

“Nažalost, jesam, srce. Našli smo – ” Zastao je. “Opet smo našli otiske, a ovaj put... i nešto krvi.”

“Oh!” Znači da zacijelo nije došlo do sukoba. Laurent je očito jednostavno utekao vukovima, ali zašto? Ono što sam vidjela na proplanku postajalo mi je sve čudnije – sve teže shvatljivo.

“Slušaj, stvarno imam posla. Ne brini se za Jakea, Bella. Siguran sam da to nije ništa.”

“Pa dobro”, rekla sam mu odsječno, osjetivši nemoć nakon što me podsjetio na neodgodiviju krizu koja nam prijete. “Bok.” Spustila sam slušalicu.

Jednu dugu minutu samo sam zurila u telefon. *Pa što onda*, odlučila sam.

Billy se javio nakon drugog zvona.

“Halo?”

“Hej, Billy”, gotovo sam zarežala. Pokušala sam zvu-

čati susretljivije kad sam nastavila. “Mogu li dobiti Jacoba, molim?”

“Jake nije kod kuće.”

Ma nemoj mi reći. “Znaš li gdje je?”

“Vani s prijateljima.” Billy je zvučao oprezno.

“Je li? S nekim koga znam? S Quilom?” Bilo mi je jasno da ne zvučim opušteno kao što sam htjela.

“Ne”, polako je rekao Billy. “Mislim da danas nije s Quilom.”

Nisam bila tako glupa da spomenem Samovo ime.

“S Embryjem?”, upitala sam ga.

Billy mi je susretljivije odgovorio na to pitanje. “Aha, s Embryjem je.”

To mi je bilo dovoljno. Embry je bio njihov.

“Pa, reci mu da me nazove kad se vrati kući, u redu?”

“Jasno, jasno. Nema problema.” *Škljoc.*

“Vidimo se uskoro, Billy”, promrsila sam u prekinutu vezu.

Odvezla sam se u La Push spremna na čekanje. Cijelu ću noć prosjediti pred njegovom kućom ako budem morala. Neću otići u školu. Klinac se mora prije ili poslije vratiti kući, a kad se vrati, morat će porazgovarati sa mnom.

Bila sam tako obuzeta mislima da mi se činilo da je putovanje od kojeg sam tako strepila potrajalo samo nekoliko sekundi. Prije nego što sam očekivala, šuma se počela rijediti, i shvatila sam da ću uskoro ugledati prve kućice u rezervatu.

Okrenut meni leđima, lijevom stranom ceste hodao je visok momak s kopicom za bejzbol.

Dah mi je samo na trenutak zastao u grlu, od nade da mi se bar ovaj put posrećilo, pa sam naišla na Jacoba

bez naročitog truda. Ali ovaj dečko bio je preširok, a pod kapicom je nosio kratku kosu. Čak i s leđa, bila sam sigurna da je to Quil, premda je izgledao krupniji nego kad sam ga prošli put vidjela. Što je to s tim mladim Quileuteima? Zar ih hrane nekakvim pokusnim hormonima rasta?

Prešla sam na pogrešnu stranu ceste i zaustavila se pokraj njega. Podigao je pogled kad mu se približilo urlikanje mojeg kamioneta.

Quilov izraz lica zastrašio me više nego što me iznenadio. Lice mu je bilo blijedo i zamišljeno, a čelo naborano od brige.

“O, hej, Bella”, tupo me pozdravio.

“Bok, Quile... Jesi li dobro?”

Utučeno me pogledao. “U redu sam.”

“Hoćeš da te nekamo odbacim?”, ponudila sam mu.

“Može, valjda”, promrmljao je. Odvukao se oko haube kamioneta i ušao sa suvozačke strane.

“Kamo ćemo?”

“Kuća mi je na sjevernoj strani mjesta, tamo iza trgovine”, rekao mi je.

“Jesi li danas vidio Jacoba?” Pitanje je izletjelo iz mene gotovo prije nego što je završio rečenicu.

Željno sam pogledala Quila, iščekujući njegov odgovor. Na sekundu je pogledao kroz vjetrobran prije nego što će progovoriti. “Izdaleka”, napokon je rekao.

“Izdaleka?”, ponovila sam za njim.

“Pokušao sam otići za njima – bio je s Embryjem.” Govorio je tiho, pa ga je bilo teško čuti uz moj motor. Priognula sam se bliže. “Znam da su me vidjeli. Ali okrenuli su se i samo nestali u drveću. Ne bih rekao da su bili sami – mislim da su Sam i njegova ekipa možda bili s njima.

Sat vremena sam tumarao šumom i dozivao ih. Tek što sam opet pronašao cestu kad si ti naišla.”

“Znači, Sam ga je stvarno pridobio.” Riječi su mi se malo izobličile – škrgutala sam zubima.

Quil me pogledao. “Znaš za to?”

Kimnula sam glavom. “Jake mi je rekao... prije.”

“Prije”, ponovio je Quil za mnom i udahnuo.

“Jacob se sada jednako iskvario kao i ostali?”

“Uopće se ne odvajava od Sama.” Quil je okrenuo glavu i pljunuo kroz otvoreni prozor.

“A prije toga – je li svakoga izbjegavao? Je li ga nešto mučilo?”

Progovorio je prigušeno i oporo. “Kraće nego ostale. Možda jedan dan. Onda ga je Sam ulovio.”

“Što misliš, u čemu je stvar? U drogi ili nečemu takvom?”

“Nepojmljivo mi je da Jacob ili Embry pristanu na nešto takvo... ali što bih ja znao? Što bi drugo moglo biti? I zbog čega se starci ne brinu?” Odmahnuo je glavom, a u očima mu se sada ukazao strah. “Jacob nije htio sudjelovati u toj... sektu. Ne shvaćam što ga je to moglo promijeniti.” Zagledao se u mene, sav u strahu. “*Ne želim biti sljedeći.*”

U mojim se očima odražavao njegov strah. Sad sam drugi put čula da se to naziva sektom. Zadrhtala sam. “Pomažu li ti roditelji imalo?”

Složio je grimasu. “Baš. Moj djed je u vijeću s Jacobovim tatom. Ako njega pitaš, Sam Uley je nešto najbolje što se ovdje odvajkada dogodilo.”

Jedan dugi trenutak samo smo gledali jedno u drugo. Sada smo bili u La Pushu, a moj kamionet jedva je milio praznom cestom. Vidjela sam da jedina trgovina u gradu nije više daleko.

“Idem ja tu van”, rekao je Quil. “Kuća mi je odmah ondje.” Pokazao je prema malom drvenom pravokutniku iza trgovine. Stala sam uz rub ceste, a on je iskočio iz kamioneta.

“Ja idem pričekati Jacoba”, kazala sam mu tvrdim glasom.

“Puno sreće.” Zalupio je vratima i odvuкао se dalje cestom, pognute glave, pogurenih ramena.

Quilovo lice proganjalo mi je misli kad sam skrenula natrag u širokom luku i krenula natrag prema Blackovima. U smrtnom je strahu da ne bude sljedeći. Pa što se to ovdje događa?

Zaustavila sam se ispred Jacobove kuće, ugasila motor i spustila prozore. Bio je sparan dan, bez i daška vjetra. Podigla sam noge na upravljač i pripremila se na čekanje.

Opazila sam kretanju krajičkom oka – okrenula sam se i ugledala Billyja kako me zbunjeno gleda kroz prozor dnevne sobe. Mahnula sam mu jedanput i suzdržano se osmjehnula, ali nisam izlazila.

Stisnuo je oči; pustio je da zavjesa padne natrag preko okna.

Bila sam spremna ostati ovdje koliko bude trebalo, ali poželjela sam imati nekog posla. Iskopala sam kemijску s dna ruksaka, i jedan stari ispit. Počela sam crtati na poledini lista papira.

Stigla sam tek nažvrljati jedan red rombova kad mi je neko odsječno pokucao na vrata.

Poskočila sam i podigla pogled, očekujući Billyja.

“Što ti tu radiš, Bella?”, zarežao je Jacob.

Blijedo sam ga pogledala, sva zaprepaštena.

Jacob se drastično promijenio u ovih nekoliko tjedana otkako sam ga zadnji put vidjela. Najprije sam na njemu

uočila kosu – od onih prekrasnih vlasi više nije bilo ni traga. Podšišao ju je vrlo kratko, tako da mu je glavu prekrivao tamni sjaj, sličan crnom satenu. Plohe lica kao da su mu se pomalo skrtnule, stegnule... ostarjele. I vrat i ramena promijenili su mu se, postali nekako deblji. Ruke kojima se uhvatio za okvir mog prozora djelovale su mi ogromno, tetiva i žila izraženijih pod crvenkastosmeđom kožom. Ali te tjelesne promjene bile su nebitne.

Zbog izraza lica bio mi je gotovo potpuno neprepoznatljiv. Onog otvorenog, prijaznog osmijeha više nije bilo, upravo kao ni kose, a toplina u njegovim tamnim očima pretvorila se u smrknutu kivnost koja me smjesta zabrinula. U Jacobu je sada bilo mraka. Kao da mi je sunce ugasnulo.

“Jacobe?”, prošaptala sam.

Samo je buljio u mene napetim i ljutitim očima.

Shvatila sam da nismo sami. Iza njega stajala su još četvorica; svi visoki, crvenkastosmeđe kože, crne kose kratko podšišane baš kao u Jacoba. Mogli su biti braća – nisam čak uspijevala razaznati Embryja u skupini. Sličnost je samo pojačavalo silno slično neprijateljstvo u svakom paru očiju.

U svakom paru, osim jednog. Nekoliko godina stariji od svih ostalih, Sam je stajao na samom kraju, spokojan i pun samopouzdanja. Morala sam progutati žuč koja mi se nadigla u grlu. Poželjela sam ga opaliti. Ne, poželjela sam još više od toga. Više od svega, poželjela sam biti nesmiljena i smrtonosna, da se niko ne usudi pačati u mene. Da utjeram strah u kosti jednom Samu Uleyju.

Htjela sam biti vampirica.

Ta silovita želja snašla me na prepad i ostavila me bez daha. To mi je bila najmanje dopustiva želja – čak

i ako bih je poželjela iz jednog ovako zlonamjernog razloga, stjecanja nadmoći nad neprijateljem – jer mi je bila najbolnija. Ta mi je budućnost zauvijek uskraćena; nikad mi zapravo ni nije bila dostupna. S mukom sam se pokušala pribrati dok me rupa u grudima šuplje boljela.

“Po što si došla?”, oštro me upitao Jacob, zgražajući se sve više dok je gledao kako mi se osjećaji poigravaju licem.

“Htjela bih razgovarati s tobom”, rekla sam mu slabšim glasom. Pokušala sam se usredotočiti, ali još sam bila ošamućena od bijega mojeg zabranjenog sna.

“Izvoli”, prosiktao je kroz zube. Opako je buljio u mene. Nikad nisam vidjela da nikoga tako gleda, a najmanje mene. To me iznenađujuće snažno zaboljelo – kao tjelesna bol, kao probadanje u glavi.

“Nasamo!”, oštro sam prošaptala, a glas mi je sada ojačao.

Osvrnuo se, a znala sam koga će pogledati. Svi su se okrenuli da vide kako će Sam reagirati.

Sam je jedanput kimnuo glavom, nimalo kosnut. Nešto je kratko rekao na nekom meni nepoznatom, tečnom jeziku – sa sigurnošću sam znala samo to da nije ni francuski ni španjolski, ali pretpostavila sam da je to jezik Quileutea. Okrenuo se i ušao u Jacobovu kuću. Ostali, vjerojatno Paul, Jared i Embry, ušli su za njim.

“Okej.” Jacob mi je djelovao malo manje ljutito kad su ostali otišli. Lice mu je bilo malo smirenije, ali ujedno i beznadnije. Kutovi usana kao da su mu trajno bili spušteni.

Duboko sam udahнула. “Znaš što mene zanima.”

Nije mi odgovorio. Samo je ogorčeno zurio u mene.

Zurila sam i ja u njega, a šutnja se otegnula. Uznemi-

ravala me bol u njegovu licu. Osjećala sam kako mi se u grlu počinje stvarati knedla.

“Možemo se prošetati?”, upitala sam ga, dok sam još mogla govoriti.

Nije mi ni na koji način odgovorio; izraz lica nije mu se promijenio.

Izašla sam iz auta, osjećajući skrivene oči što me promatraju s prozora, i krenula prema drveću sa sjeverne strane. Koraci su mi šljapkali po vlažnoj travi i blatu kraj ceste, a kako je to bio jedini zvuk, isprva sam pomislila da nije pošao za mnom. Ali kad sam se osvrnula, opazila sam ga odmah kraj mene. Stopalima je nekako pronašao manje bučan put od mojega.

Osjetila sam se bolje na početku šume, gdje nas Sam više nikako ne može vidjeti. Dok smo šetali, upinjala sam se smisliti što bi valjalo reći, ali ništa mi nije padalo na pamet. Samo sam postajala sve više i više ljuta što je Jacob dopustio da ga vrbuju... što je Billy to dopustio... što Sam može samo stajati, tako spokojan i pun samopouzdanja...

Jacob je odjednom ubrzao korak, lako se odmaknuvši od mene na dugim nogama. Zatim se okrenuo na peti i pogledao me, ispriječivši mi se na putu, tako da sam i sama morala stati.

Smela me izrazita gracioznost njegove kretnje. Jacob je nekoć bio gotovo jednako nespretan kao i ja zbog svojeg beskonačnog rasta. Kada se to promijenilo?

Ali Jacob mi nije dao vremena da razmislim o tome.

“Daj da to obavimo”, rekao je tvrdim, hrapavim glasom.

Pričekala sam. Zna on što ja želim.

“Nije to ono što misliš.” Glas mu je naglo postao umoran. “Nije ni ono što sam ja mislio – teško sam se prevario.”

“Pa što je to onda?”

Jedan dugi trenutak proučavao mi je lice, premissljajući se. Ljutnja mu nijednog trenutka nije posve nestala iz očiju. “Ne mogu ti reći”, napokon je kazao.

Stisnula sam čeljust i progovorila kroz zube. “Mislila sam da smo prijatelji.”

“Bili smo.” Blago je naglasio prošlo svršeno vrijeme.

“Ali tebi više ne trebaju prijatelji”, rekla sam ogorčeno. “Imaš ti Sama. Ma zar to nije divno – oduvijek si mu se tako divio.”

“Prije ga nisam razumio.”

“A sada si progledao. Haleluja.”

“Nije to bilo onako kao što sam mislio. Nije Sam kriv za ovo. Pomaže mi najviše što može.” Glas mu je postao krhak, pa je pogledao preko moje glave, u daljinu, dok mu je gnjev gasnuo u očima.

“On tebi pomaže”, sumnjičavo sam ponovila. “Ma jasno.”

Ali nije mi se činilo da me Jacob sluša. Disao je odsječno, duboko, ne bi li se smirio. Bio je tako ljut da su mu se ruke tresle.

“Jacobe, molim te”, prošaptala sam. “Zar mi nećeš reći što se dogodilo? Možda ti mogu pomoći.”

“Niko meni više ne može pomoći.” Izrekao je to kao potmulu jauk; glas mu je pritom prepukao.

“Pa što ti je on to učinio?”, naglo sam ga upitala, dok su mi se suze skupljale u očima. Ispružila sam ruke prema njemu, kao i jedanput prije, prilazeći mu da ga zagrlim.

Ovaj put se lecnuo i odmaknuo od mene, podižući dlanove da me odbije.

“Ne diraj me”, šapnuo je.

“Je li Sam zarazan?”, promrmljala sam. Glupe suze pobjegle su mi iz kutova očiju. Otrla sam ih nadlanicom i prekrížila ruke na prsima.

“Prestani svaljivati krivnju na Sama.” Izgovorio je to brzo, praktički refleksno. Podigao je ruke da ih omota oko kose koju više nije imao, a zatim ih je mlitavo spustio uz bok.

“Na koga da onda svalim krivnju?”, otpovrnula sam mu.

Gotovo da se osmjehnuo; bio je to sumoran i izvito-peren izraz lica.

“Bolje da ne znaš.”

“Ma vraga je bolje!” brecnula sam se. “Želim to znati, i to *smjesta*.”

“Varaš se”, brecnuo se i on na mene.

“Kako se ti meni usuđuješ reći da se varam – nisam ja ta kojoj su isprali mozak! Reci mi smjesta ko je kriv za sve ovo, ako ne tvoj obožavani Sam!”

“Sama si to tražila”, zarežao je na mene, a oči su mu se tvrdo zakrijesile. “Ako hoćeš svaliti krivnju na nekoga, uperi radije prstom na one prljave, *smrdljive* krvopije koje tako voliš.”

Usta su mi se objesila, a dah mi je hučno izletio iz pluća. Skamenila sam se, probodena dvosjeklim mačevima. Bol mi se poznatim putanjama izvijala tijelom, rasparana rupa drapala me iznutra prema van, ali to je bilo tek na drugom mjestu, tek pozadinska glazba za kaos mojih misli. Nisam mogla vjerovati da sam ga tačno čula. Na licu mi nije bilo ni tračka neodlučnosti. Samo srdžbe.

Usta su mi i dalje bila obješena.

“Rekao sam ti da bi ti bilo bolje da to ne znaš”, rekao je.

“Ne shvaćam na koga to misliš”, prošaptala sam.

Podigao je obrvu u nevjerici. “Mislim da tačno shvaćaš na koga to mislim. Nećeš me tjerati da to izgovorim, nadam se. Nije mi drago nanositi ti bol.”

“Ne shvaćam na koga to misliš”, mehanički sam ponovila.

“Na *Cullenove*”, polako je kazao, rastežući tu riječ, pomno mi pritom promatrajući lice. “Vidio sam te – vidim ti u očima što proživljavaš kada kažem njihovo ime.”

Odmahivala sam glavom niječno amo-tamo, nastojeći je istodobno razbistriti. Odakle on to zna? I kakve to veze ima sa Samovom sektom? Je li to banda mrzitelja vampira? Kakvog smisla ima osnivanje takvog društva kad vampiri više ne žive u Forksu? Zbog čega bi Jacob počeo vjerovati u priče o Cullenovima sada, kad su svi njihovi tragovi odavno nestali i više se neće vratiti?

Predugo mi je trebalo da smislim pravi odgovor. “Nemoj mi samo reći da sada slušaš Billyjeve blesave predrasude”, rekla sam u bijednom pokušaju da mu se podrugnem.

“On zna više nego što sam mu voljan priznati.”

“Budi ozbiljan, Jacobe.”

Prostrijelio me kritičkim pogledom.

“Pustimo praznovjerice”, brzo sam pridodala. “Još ne vidim za što ti to kriviš” – lecnula sam se – “Cullenove. Otišli su prije više od pola godine. Kako njih možeš kriviti za ono što Sam sada radi?”

“Sam ništa ne *radi*, Bella. I znam da su otišli. Ali ponekad... stvari se pokrenu, a onda je prekasno.”

“Što se to pokrenulo? Za što je to prekasno? Za što ti to njih kriviš?”

Odjednom mi se unio u lice, očiju žarkih od srdžbe.

“Za to što postoje”, prosiktao je.

Iznenadila sam se i smela kad sam opet začula upozorenje Edwardovim glasom sada, kad se čak nisam ni bojala.

“Samo mirno, Bella. Ne izazivaj ga”, upozorio me Edward u uho.

Otkako se Edwardovo ime probilo kroz zidove iza kojih sam ga pomno pohranila, nisam ga više mogla ponovno zarobiti. Sad me nije boljelo – u dragocjenim sekundama kad sam čula njegov glas.

Jacob se pjenio preda mnom. Sav se tresao od bijesa.

Nije mi bilo jasno odakle se obmana Edwardova glasa nenadano našla u mom umu. Jacob je bio izvan sebe od ljutnje, ali to je bio Jacob. Nije bilo adrenalina, nije bilo opasnosti.

“Pruži mu priliku da se smiri”, ustrajno je nastavio Edwardov glas.

Zbunjeno sam odmahнула glavom. “Govoriš gluposti”, rekla sam obojici.

“Pa dobro”, odgovorio mi je Jacob, opet duboko dišući. “Neću raspravljati s tobom. Ionako nije više bitno, šteta je učinjena.”

“Kakva šteta?”

Nije se ni trgnuo kad sam mu viknula te riječi u lice.

“Pođimo natrag. Nema se više što reći.”

Zgranula sam se. “Ima se više sve reći! Nisi još ništa ni rekao!”

Prošao je pokraj mene, koračajući natrag prema kući.

“Danas sam naišla na Quila”, viknula sam za njim.

Zastao je usred koraka, ali nije se okrenuo.

“Sjećaš se svog prijatelja Quila? E da, njega. On ti umire od straha.”

Jacob se naglo okrenuo prema meni. Lice mu je imalo bolan izraz. Reкао je samo: "Quil."

"I on je zabrinut za tebe. Sav je izvan sebe."

Jacob je u očaju gledao nekamo pokraj mene.

Podbola sam ga dalje. "Boji se da je on sada na redu."

Jacob se pridržao za drvo, a lice mu je dobilo čudnu nijansu zelene boje pod crvenkastosmeđom površinom. "Nije on sada na redu", promrsio je Jacob u bradu. "Nije to moguće. Sada je gotovo. Ovo se ne bi smjelo i dalje događati. Zašto? Zašto?" Šakom je opalio o drvo. Nije to bilo veliko drvo, tek vitko drvce, nekoliko pedlja više od Jacoba. Ali svejedno sam se iznenadila kad je deblo popustilo i glasno puklo pod njegovim udarcima.

Jacob se zagledao u oštar prijelom u šoku koji se brzo pretvorio u užasnutost.

"Moram natrag." Naglo se okrenuo i udaljio tako brzim koracima da sam morala potrčati za njim.

"Natrag Samu!"

"Možeš i tako gledati na to", učinilo mi se da je rekao. Mrmljao je i gledao u suprotnom smjeru.

Otrčala sam za njim sve do kamioneta. "Čekaj!", viknula sam za njim kad je skrenuo prema kući.

Okrenuo se prema meni, i ugledala sam da mu se ruke ponovno tresu.

"Idi kući, Bella. Ne mogu se više družiti s tobom."

Ta glupa, nebitna povreda bila je nevjerojatno bolna. Suze su mi opet navrle na oči. "Zar ti to... prekidaš sa mnom?" Riječi su bile posve pogrešne, ali nisam mogla bolje sročiti to što ga želim upitati. Napokon, to što smo Jake i ja imali bilo je veće od svake romance iz školskih klupa. Jače.

Gorko se, kratko nasmijao. "Teško. Kad bi tako bilo, rekao bih: 'Ostanimo i dalje prijatelji.' A niti to ne mogu reći."

“Jacobe... zašto? Sam ti ne dopušta da imaš druge prijatelje? Molim te, Jake. Obećao si mi. Trebaš mi!” Šuplja praznina mog prijašnjeg života – prije nego što je Jacob vratio neki tračak razuma u njega – propela se na stražnje noge i suočila sa mnom. Grlo mi se stisnulo od usamljenosti.

“Žao mi je, Bella.” Jacob je jasno rekao svaku riječ hladnim glasom koji kao da nije bio njegov.

Nisam vjerovala da Jacob zaista želi upravo to reći. Kao da se nešto drugo nastojalo izraziti kroz njegove ljutite oči, ali nisam shvaćala tu poruku.

Možda ovdje uopće nije stvar u Samu. Možda ovo nema nikakve veze s Cullenovima. Možda se on samo pokušava izvući iz beznadne situacije. Možda bih ga trebala pustiti da se tome i posveti, ako je to najbolje za njega. Tako bih trebala učiniti. To bi bilo ispravno.

Ali začula sam kako mi glas bježi šapatom.

“Oprosti mi što nisam mogla... prije... kad bih bar mogla promijeniti svoje osjećaje prema tebi, Jacobe.” Očajnički sam mu se nastojala približiti, rastežući istinu toliko da se gotovo izobličila u laž. “Možda... možda ću se promijeniti”, prošaptala sam. “Možda, ako mi daš vremena... samo nemoj sada dizati ruke od mene, Jake. Ne mogu to podnijeti.”

Lice mu je u sekundi prešlo iz bijesa u patnju. Ispružio je jednu drhtavu ruku prema meni.

“Ne. Nemoj tako razmišljati, Bella, molim te. Ne krivi sebe, nemoj misliti da si ti odgovorna za ovo. *Cijeli* je razlog u meni. Kunem ti se, nema to veze s tobom.”

“Nisi ti kriv, nego ja”, prošaptala sam. “Eto nečeg novog.”

“Ozbiljno ti kažem, Bella. Ja nisam...” Počeo se upinjati, govoreći sve promuklije dok je nastojao obuzdati

osjećaje. Oči su mu bile na mukama. “Nisam više dovoljno dobar da ti budem prijatelj, a ni bilo što drugo. Nisam ono što sam prije bio. Ne valjam.”

“Što?” Blenula sam u njega zbunjeno i izgroženo. “Što ti to govoriš? Mnogo si bolji od mene, Jake. Valjaš! Ko ti je rekao da ne valjaš? Sam? To je opaka laž, Jacobe! Ne smiješ mu dopustiti da ti to govori!” Odjednom sam opet počela vikati.

Jacobovo se lice stvrdnulo i izravnalo. “Niko mi ništa nije morao govoriti. Znam ja što sam.”

“Ti si moj prijatelj, eto što si! Jake – nemoj!”

Počeo se odmicati od mene.

“Žao mi je, Bella”, ponovio je; ovaj put je to tek shrvano promrmljao. Okrenuo se i gotovo utrčao u kuću.

Nisam se mogla maknuti s mjesta. Samo sam zurila u tu kućicu; izgledala mi je premala da u nju stanu četiri krupna dečka i dva još krupnija muškarca. Iznutra nije bilo reakcije. Ni podrhtavanja na rubu zavjese, ni zvuka glasova ili kretnji. Prazno je stajala preda mnom.

Kiša je počela rominjati, bockajući mi kožu tu i tamo. Nisam mogla odmaknuti pogled od kuće. Jacob će se vratiti. Mora.

Kiša se pojačala, a s njom i vjetar. Kapi više nisu padale odozgo, već ukoso, sa zapadne strane. Osjetila sam slani miris okeana. Kosa mi je lamatala u lice, lijepeći se za smočena mjesta i petljajući mi se u trepavice. Čekala sam.

Vrata su se napokon otvorila, a ja sam s olakšanje zakoraknula prema njima.

Billy je izašao u kolicima na vrata. Nisam vidjela nikoga iza njega.

“Upravo je zvao Charlie, Bella. Rekao sam mu da si krenula kući.” Oči su mu bile pune samilosti.

Ta samilost je nekako stavila tačku na sve. Nisam ništa rekla. Samo sam se robotski okrenula i ušla u kamionet. Ostavila sam otvorene prozore, pa su sjedala bila zalivena kišom. Nije mi to bilo bitno. Ionako sam bila mokra do kože.

Nije onoliko loše! Nije onoliko loše!, pokušala me utješiti moja svijest. A to je i bilo tačno. Ovo nije bilo onoliko loše. Ovo nije bio kraj svijeta, ponovno. Ovo je samo bio kraj onog sitnog mira koji mi je još bio preostao. I to je bilo sve.

Nije onoliko loše, složila sam se, a zatim dodala: *ali dovoljno je loše*.

Mislila sam da mi je Jake ljekovito djelovao na rupu u grudima – ili da ju je bar ispunjavao, da me više ne boli toliko. Varala sam se. Samo je dubio vlastitu rupu u meni, tako da sam sada ostala prošupljena kao ementaler. Čudilo me što se sva još nisam raspala.

Charlie me čekao na trijemu. Kad sam polako zaustavila kamionet, izašao mi je u susret.

“Nazvao je Billy. Rekao je da si se posvađala s Jakeom – i da te to dosta pogodilo”, objasnio mi je kad mi je otvorio vrata.

Zatim mi je ugledao lice. Svojevrsno užasnuo prepoznavanje pojavilo mu se u izrazu. Pokušala sam iznutra opipati svoje lice, da shvatim što on to vidi. Činilo mi se da izgledam prazno i hladno, i shvatila sam na što će ga to podsjetiti.

“Nije baš tako bilo”, promrmljala sam.

Charlie me obgrlio i pomogao mi da izađem. Nije ništa rekao na to što sam potpuno mokra.

“Pa kako je onda bilo?”, upitao me kad smo ušli u kuću. Skinuo je pritom dekiću s naslona kauča i ogrnuo me njome. Shvatila sam da se i dalje sva tresem.

Zvučala sam beživotno. “Sam Uley kaže da se Jacob više ne smije družiti sa mnom.”

Charlie me začuđeno pogledao. “Ko ti je to rekao?”

“Jacob”, izjavila sam, iako to nije bilo tačno ono što je rekao. Svejedno je bilo tačno.

Charlie je skupio obrve. “Stvarno misliš da nešto nije u redu s tim malim Uleyjem?”

“Znam da nije. Makar mi Jacob nije htio reći o čemu se radi.” Čula sam kako mi voda kapa iz odjeće i pljuska o linoleum. “Idem se presvući.”

Charlie se udubio u misli. “Dobro”, odsutno je rekao.

Odlučila sam se otuširati jer sam bila sva promrzla, ali vruća voda nimalo mi nije uspjela podići temperaturu kože. Još sam se smrzavala kad sam odustala i zatvorila vodu. U nagloj tišini čula sam kako Charlie s nekim razgovara u prizemlju. Umotala sam se u ručnik i odškrinula vrata kupaonice.

Charlie je zvučao ljutito. “Nemoj ti meni prodavati takve štoseve. To nema veze s vezom.”

Zatim je ušutio, a ja sam shvatila da telefonira. Prošla je jedna minuta.

“Da nisi okrivio Bellu za to!”, odjednom je viknuo Charlie. Poskočila sam. Kad je opet progovorio, glas mu je bio razgovjetniji i tiši. “Bella je od prvog dana jasno davala do znanja da su ona i Jacob samo prijatelji... Pa, ako je u tome stvar, zašto to odmah nisi rekao? Ne, Billy, mislim da ona ima pravo u tome... Zato što znam svoju kćer, a ako ona kaže da je Jacob prije toga bio u strahu – ” Prekinuo se usred rečenice, a kad je odgovorio, opet je gotovo vikao.

“Kako to misliš da ne znam svoju kćer onoliko koliko mislim da je znam!” Saslušao ga je jednu sekundicu, a

onda odgovorio tako tiho da ga gotovo nisam čula. “Ako misliš da ću je na to podsjećati, onda bolje opet razmisli. Tek što je počela to prevladavati, i to uglavnom zbog Jacoba, mislim. Ako mi opet padne u onu depresiju zbog toga što Jacob već radi s tim tvojim Samom, onda će Jacob morati meni polagati račune. Prijatelj si mi, Billy, ali ovo pogađa moju obitelj.”

Došlo je do jedne stanke dok mu je Billy odgovarao.

“Tu si potpuno u pravu – neka mi samo ti balavci malim prstom nešto pogriješe, ja ću saznati za to. Držat ćemo ih na oku, u to budi siguran.” Više nije bio Charlie; sad je bio načelnik Swan.

“U redu. Da. Do viđenja.” Spustio je slušalicu s treskom.

Brzo sam na prstima otišla kroz hodnik u svoju sobu. Charlie je ljutito gundao u kuhinji.

Znači, Billy je odlučio svaliti krivnju na mene. Davala sam Jacobu lažne nade, a njemu je napokon to dojadilo.

Bilo mi je to čudno, jer i sama sam se toga bojala, ali nakon onoga što mi je Jacob danas na kraju rekao, nisam više vjerovala u to. Ovdje su razlozi bili mnogo veći od neuzvrćene zaljubljenosti, pa me iznenadilo što se Billy spustio dotle da tako nešto kaže. Pomislila sam da je ta tajna koju čuvaju mnogo veća nego što sam zamišljala. Barem je Charlie sada na mojoj strani.

Obukla sam pidžamu i uvukla se u krevet. Život mi je trenutačno izgledao dovoljno mračno da sam si dopustila da varam. Rupa – sad već rupe – ionako me bole, pa zašto ne bih? Pronašla sam jednu uspomenu – ne stvarnu uspomenu, koja bi me *previše* boljela, već lažnu uspomenu na Edwardov glas u mojoj svijesti danas popodne

– i počela je vrtjeti i vrtjeti u glavi sve dok nisam zaspala, dok su mi suze i dalje smireno tekle niz prazno lice.

Te sam noći sanjala novi san. Kiša je padala, a Jacob je nečujno hodao uz mene, iako je pod *mojim* nogama tlo strugalo poput suhog šljunka. Ali nije to bio moj Jacob; bio je to ovaj novi, ogorčeni, graciozni Jacob. Glatka gipkost njegovog hoda podsjetila me na nekog drugog, a onda, dok sam ga gledala, crte lica počele su mu se mijenjati. Crvenkasta boja njegove kože izbljedi dila je, ostavljajući mu lice bijelo poput kosti. Oči su mu postale zlačane, pa grimizne, pa ponovno zlačane. Ostrižena kosa povijala mu se na povjetarcu, postajući brončana tamo gdje ju je vjetar doticao. A lice mu je postalo tako lijepo da mi se srce razbilo. Ispružila sam ruku prema njemu, ali on je ustuknuo, podižući ruke kao štit. I zatim je Edward iščezao.

Kad sam se probudila u mraku, nisam bila sigurna jesam li to tek počela plakati, ili su mi suze tekle u snu i sada samo teku i dalje. Zurila sam u svoj mračni strop. Osjećala sam da je gluhi sat noći – još sam bila u polusnu, možda i više nego u polusnu. Umorno sam sklopila oči i usrdno se ponadala snu bez snova.

Tada sam začula onaj šum koji me zacijelo i probudio. Nešto oštro strugalo je cijelim mojim prozorskim oknom uz resko cičanje, kao nokti po staklu.

12. ULJEZ

Naglo sam otvorila oči od straha, iako sam bila tako iscrpljena i smućena da još nisam sa sigurnošću znala jesam li budna ili samo sanjam.

Nešto mi je opet zastrugalo po prozoru s istim onim piskutavim, reskim zvukom.

Zbunjena i nesretna od pospanosti, iskobeljala sam se iz kreveta i oteturala do prozora, treptanjem usput tjerajući zaostale suze iz očiju.

Golema, tamna prilika neravnomjerno se njihala na suprotnoj strani stakla, zanoseći se prema meni kao da će ga razbiti. Zateturala sam unatraške, prestravljena, i pokušala vrisnuti kroz stisnuto grlo.

Victoria.

Došla je po mene.

Ubit će me.

Samo ne i Charlieja!

Suspregnula sam vrisak koji je navirao iz mene. Morat ću ovo podnijeti šutke. Nekako. Moram spriječiti da Charlie dođe pogledati što se to zbiva...

A onda me tamna prilika pozvala poznatim, hrpavim glasom.

“Bella!”, začuo se oštar šapat. “Ajoj! Kvragu, otvori prozor! AJOJ!”

Trebale su mi dvije sekunde da se riješim užasnutosti prije nego što sam se uspjela pomaknuti, ali onda sam pritrčala prozoru i smjesta otvorila okno. Oblaci su bili slabo osvjetljeni s poledine, dovoljno da uspijem razabrati oblike.

“Pa što to radiš?”, zgranula sam se.

Jacob se nespretno držao za vrh omorike što je rasla nasred malog vrta pred Charliejevom kućom. Težinom je povio drvo prema kući, pa je sada visio – mašući nogama sedam metara iznad zemlje – na manje od metra od mene. Grančice na vrhu stabla opet su resko zastrugale po boku kuće.

“Pokušavam održati” – propentao je, premještajući težište dok ga je vrh drveta njihao – “obećanje!”

Zatreptala sam očima mutnim od suza, odjednom sigurna da sanjam.

“A kad si ti to obećao da ćeš se ubiti padanjem s Charliejevog drveta?”

Podsmjehnuo se mojoj opasci i zamahnuo nogama da popravi ravnotežu. “Daj mi se makni”, naredio je.

“Što?”

Opet je zamahnuo nogama, tamo-amo, njišući se sve jače. Shvatila sam što to nastoji učiniti.

“Ne, Jake!”

Ali sklonila sam se u stranu, jer bilo je prekasno. Prostenjao je i bacio se u moj otvoreni prozor.

Još jedan mi je vrisak navro iz grla kad sam čekala da padne i ubije se – ili barem teško ozlijedi na drvenoj oplati kuće. Na moje silno čuđenje, vješto je uletio u moju sobu i dočekaao se na nožne prste s potmulim tutnjem.

Oboje smo automatski pogledali prema vratima, zadržavši dah, da vidimo je li buka probudila Charlieja. Prošao je kratak trenutak tišine, a onda smo začuli Charliejevo prigušeno hrkanje.

Širok se osmijeh polako raširio Jacobovim licem; izgledao je izuzetno ponosan na sebe. Nije to bio onaj osmijeh koji sam znala i voljela – nego neki novi osmijeh, gorka parodija njegove nekadašnje iskrenosti, na ovom novom licu koje pripada Samu.

To je bila kap koja mi je prelila čašu.

Koliko sam puta zaspala u suzama zbog ovog dečka. Okrutno me odbacio i time probio novu rupu u onome što mi je ostalo od grudi. Za sobom je ostavio novu moru, poput zaraze u rani – uvredu nakon povrede. A sad mi tu dolazi u sobu i smješka mi se kao da se ništa od toga nije zbilo. Što je još gore, premda je stigao bučno i nespretno, podsjetio me na način na koji mi se Edward znao kradom uvlačiti noću kroz prozor, a to sjećanje bezdušno mi je zagrebalo po nezaraslim ranama.

Sve to, u sprezi s činjenicom da sam bila umorna kao pas, nije me dovelo u prijazno raspoloženje.

“Marš van!”, prosiktala sam, nastojeći da mi šapat zvuči što otrovnije.

Zatreptao je i tupo me pogledao od iznenađenja.

“Ne”, usprotivio se. “Došao sam ti se ispričati.”

“Ne *prihvaćam!*”

Pokušala sam ga gurnuti natrag kroz prozor – napokon, ako je ovo samo san, to mu neće doista nauditi.

Samo, od toga nije bilo nikakve koristi. Nisam ga pomaknula ni za pedalj. Brzo sam odustala i odmaknula se od njega.

Na sebi nije imao majicu, premda je kroz prozor puhao tako hladan zrak da sam drhtala, pa mi je bilo neugodno stavljati ruke na njegova gola prsa. Koža mu je bila vrela, kao i zadnji put kad sam ga dotaknula. Kao da i dalje gori u onoj groznici.

Nije mi izgledao bolesno. Izgledao je *golemo*. Nagnuo se nad mene, tako krupan da je zakrio cijeli prozor, zanijemio od moje ljutite reakcije.

Odjednom više nisam mogla podnijeti sve to – bilo mi je kao da su se sve moje neprospavane noći u isti mah svalile na mene. Bila sam tako brutalno umorna da mi se učinilo da bih mogla pasti u nesvijest tu gdje stojim. Nesigurno sam se zaljuljala i pokušala nekako ne sklopiti oči.

“Bella?”, zabrinuto je prošaptao Jacob. Prihvatio me za lakat kad sam se opet zaljuljala i pomogao mi da se vratim na krevet. Noge su me izdale na rubu postelje i mlitavo sam se svalila na madrac.

“Hej, jesi li dobro?”, upitao me Jacob, čela naboranog od brige.

Pogledala sam ga, obraza još mokrih od suza. “Zaboga, zašto bi meni bilo dobro, Jacobe?”

Žaljenje je zamijenilo dio gorčine na njegovu licu. “Baš”, složio se sa mnom i duboko udahnuo. “Ma kvragu. Čuj... jako – jako mi je žao, Bella.” Isprika je bila iskrena, bez ikakve sumnje, premda mu se u licu još nazirao tračak ljutnje.

“Zbog čega si došao? Ne trebaju mi tvoje isprike, Jake.”

“Znam”, prošaptao je. “Ali nisam mogao pustiti da stvari ostanu na onome od danas. Ono je bilo užasno. Oprosti.”

Umorno sam odmahнула glavom. “Ništa mi nije jasno.”

“Znam. Htio bih ti objasniti – ” Naglo je umuknuo, otvorenih usta, kao da mu je nešto oduzelo zrak. Zatim je duboko udahnuo. “Ali ne mogu ti objasniti”, rekao je, i dalje ljut. “Kad bih bar mogao.”

Pustila sam da mi glava padne u dlanove. Pitanje sam izgovorila prigušeno, kroz ruke. “Zašto?”

Na trenutak je samo šutio. Okrenula sam glavu u stranu – preumorna da je podignem – da mu vidim lice. Iznenadilo me. Oči su mu škiljile, zubi škrgutali, a čelo mu se mreškalo od napora.

“Što je bilo?”, upitala sam ga.

Teško je izdahnuo, a ja sam shvatila da sam i sama zadržala dah. “Ne mogu”, promrsio je nemoćno.

“Što to ne možeš?”

Prečuo je moje pitanje. “Slušaj, Bella, zar nisi nikad imala tajnu koju nikome ne možeš povjeriti?”

Značajno me pogledao, a ja sam smjesta pomislila na Cullenove. Ponadala sam se da mi se na licu ne vidi da sam kriva za to što me pita.

“Nešto što si smatrala da moraš čuvati od Charlieja, od svoje mame...?”, ostao je uporan. “Nešto o čemu nisi htjela razgovarati čak ni sa mnom? Pa čak ni sada?”

Osjetila sam kako mi se oči sužavaju. Nisam mu odgovorila, premda sam znala da će to shvatiti kao potvrđan odgovor.

“Možeš li shvatiti da bih ja mogao biti u istoj takvoj... situaciji?” Opet se mučio, upinjući se da nađe prave riječi. “Katkad zbog odanosti ne možeš nešto učiniti. Katkad nemaš pravo odati tu tajnu.”

Dakle, tome nisam mogla proturječiti. Bio je potpuno u pravu – imala sam tajnu koju nemam pravo odati, a ipak tajnu koju sam dužna čuvati. Tajnu o kojoj je on odjednom sve znao, kako se činilo.

Još mi nije bilo jasno kakve to veze ima s njim, ili Samom, ili Billyjem. Što ih se to tiče sada, kad su Cullenovi otišli?

“Ne znam zašto si došao amo, Jacobe, ako ćeš mi samo davati zagonetke umjesto odgovora.”

“Oprosti”, prošaptao je. “Osjećam se tako bespomoćno.”

Razmijenili smo dug pogled u mračnoj sobi, s beznađem na oba naša lica.

“Najgore mi je to”, naglo je rekao, “što ti već to *znaš*. Već sam ti sve to *ispričao*!”

“O čemu ti to govoriš?”

Zgranuto je, oštro udahnuo, a onda se nagnuo prema meni, dok mu je izraz lica u tren oka iz beznađa prešao u žestoku napetost. Silovito mi se zagledao u oči i progovorio brzo i žurno. Izrekao mi je riječi ravno u lice; dah mu je bio vreo poput kože.

“Mislim da vidim kako bi se to moglo izvesti – jer ti to znaš, Bella! Ne mogu ti to reći, ali ako bi ti to *pogodila* – to bi me smjesta oslobodilo krivnje!”

“Hoćeš da pogađam? *Što* da pogađam?”

“*Moju* tajnu! Možeš ti to – jer znaš odgovor!”

Dvapat sam trepnula da razbistrim glavu. Bila sam tako umorna. Uopće ga nisam shvaćala.

Promotrio je moj blijedi pogled, a onda mu se lice opet napelo od napora. “Čekaj malo, da vidim mogu li ti nekako pomoći”, rekao je. Tako se unio u taj svoj napor da je počeo dahtati.

“Pomoći?”, priupitala sam ga, nastojeći ga slijediti. Kapci su mi se htjeli sklopiti, ali nisam im dala.

“Aha”, rekao je teško dišući. “Dat ću ti naputke.”

Uhvatio mi je lice svojim golemim, pretoplim rukama i prinio ga na manje od pedlja od svojega. Zurio mi je u oči dok je šaptao, kao da mi želi priopćiti nešto povrh riječi koje izgovara.

“Sjećaš se dana kad smo se upoznali – na plaži u La Pushu?”

“Jasno da se sjećam.”

“Ispričaj mi kako je to bilo.”

Duboko sam udahnula i pokušala se usredotočiti.

“Pitao si me za moj kamionet...”

Kimnuo mi je da samo tako nastavim.

“Pričali smo o tvom golfu...”

“Dalje.”

“Otišli smo u šetnju plažom...” Obrazi su mi se polako žarili pod njegovim dlanovima dok sam se prisjećala toga, ali znala sam da to neće primijetiti s ovako vrućom kožom. Zamolila sam ga da odemo skupa u šetnju, očijukajući nevjesto, ali uspješno, da izvučem informacije iz njega.

Kimao je glavom, jedva čekajući što ću dalje reći.

Jedva da sam se čula pri govoru. “Pričao si mi strašne priče... legende Quileutea.”

Sklopio je oči i opet ih otvorio. “Da.” Riječ je bila napeta, usrdna, kao da je na rubu nečega presudnog. Progovorio je polako i vrlo razgovijetno. “Sjećaš li se što sam ti tada rekao?”

Čak i u mraku sad sigurno vidi promjenu boje u mom licu. Kako da to ikada zaboravim? Posve nehotično, Jacob mi je toga dana rekao tačno ono što me zanimalo – da je Edward vampir.

Pogledao me očima koje su previše znale. “Dobro razmisli”, rekao mi je.

“Da, sjećam se”, izgovorila sam bez daha.

Duboko je udahnuo, na mukama. “Sjećaš li se *svih* prič–” Nije mogao dovršiti pitanje. Usta su mu se razjapila kao da mu je nešto zapelo u grlu.

“Svih priča?”, upitala sam ga.

Šutke je kimnuo glavom.

Počela sam mozgati. Samo je jedna priča zaista bila bitna. Znala sam da je započeo i druge, ali nisam se mogla sjetiti onog usputnog uvoda, pogotovo uz ovako iznuren, smućen mozak. Počela sam odmahivati glavom.

Jacob je prostenjao i skočio s kreveta. Prislonio je šake uz čelo i počeo brzo, ljutito disati. “Znaš ti to, znaš ti to”, počeo je govoriti sebi u bradu.

“Jake? Jake, molim te, *iscrpljena* sam. Ne ide mi to sada. Možda ujutro...”

Udahnuo je da se smiri i kimnuo. “Možda se sjetiš. Valjda shvaćam zašto si upamtila samo onu jednu priču”, dodao je sarkastičnim, ogorčenim tonom. Sjeo je natrag na madrac do mene. “Smijem li te pitati nešto o tome?”, upitao me, i dalje sarkastičan. “Umirem od želje da to saznam.”

“O čemu?”, oprezno sam ga upitala.

“O onoj priči o vampirima koju sam ti ispričao.”

Suzdržano sam ga pogledala. Nisam mu bila u stanju odgovoriti. Svejedno mi je postavio pitanje.

“Stvarno to nisi znala?”, upitao me, opet pomalo hrpavim glasom. “Zar sam ti ja rekao što je on?”

Odakle on to zna? Zašto je odlučio povjerovati u to baš *sada*? Čvrsto sam stisnula zube, bez namjere da progovorim. To mu je bilo očito.

“Vidiš što hoću reći kad spominjem odanost?”, promrmljao je, sada još hrapavije. “Isto je i sa mnom, samo je meni još gore. Ne možeš zamisliti kako sam čvrsto sputan...”

Nije mi se to sviđalo – nije mi se sviđalo kako bolno sklapa oči kad spominje sputanost. Ne samo da mi se nije sviđalo – shvatila sam da to *mrzim*, da mrzim sve što mu nanosi bol. Žestoko mrzim.

Samovo lice ispunilo mi je svijest.

Za mene je sve ovo bilo u biti dobrovoljno. Štitila sam tajnu Cullenovih iz ljubavi; neuzvrćene, ali iskrene. Činilo mi se da za Jacoba to nije tako.

“Zar se ne možeš nekako izvući?”, šapnula sam i dotakla mu oštri rub kose na ostrizhenom zatiljku.

Ruke su mu počele drhtati, ali nije otvorio oči. “Ne. U ovome sam doživotno. Dobio sam doživotnu kaznu.” Sumorno se nasmijao. “A možda i dužu.”

“Ne, Jake”, prostenjala sam. “Što kažeš na to da pobjegnemo? Samo ti i ja. Što ako odemo od kuće i riješimo se Sama?”

“Ne može se pobjeći od toga, Bella”, prišapnuo mi je. “Makar bih pobjegao s tobom, da mogu.” Sad su i njemu podrhtavala ramena. Duboko je udahnuo. “Čuj, moram ići.”

“Zašto?”

“Kao prvo, izgledaš kao da bi svaki čas mogla pasti u nesvijest. Moraš se naspavati – hoću da mi funkcioniraš punom parom. Dokučit ćeš ti o čemu se tu radi. Moraš.”

“A kao drugo?”

Namrštio se. “Morao sam krišom otići – ne bih se smio vidjeti s tobom. Sigurno se pitaju gdje sam.” Usta su mu se okrenula. “Valjda bih sada trebao otići da im kažem.”

“Ništa ti njima ne moraš reći”, prosiktala sam.

“Svejedno, hoću.”

Spopala me žestoka ljutnja. “*Mrzim ih!*”

Jacob me razrogačeno pogledao, iznenađen. “Ne, Bella. Ne mrzi dečke. Nije za to kriv ni Sam ni niko drugi. Već sam ti rekao – stvar je u meni. Sam je zapravo... pa, nevjerovatno kul. Jared i Paul su super, iako je Paul pomalo... A Embry mi je oduvijek bio prijatelj. Tu se ništa nije promijenilo – *jedino* se to nije promijenilo. Jako mi je krivo zbog svega što sam nekad mislio o Samu...”

Sam je nevjerovatno kul? Strogo sam ga pogledala u nevjerici, ali ništa nisam rekla.

“Pa zašto me ti onda ne bi smio vidjeti?”, ozbiljno sam ga upitala.

“Zato što nije sigurno”, promrmljao je, spustivši pogled.

Naglo me spopao strah od njegovih riječi.

Zar on i za *to* zna? Niko to ne zna osim mene. Ali u pravu je – gluho je doba noći, savršeno vrijeme za lov. Jacob ne bi smio biti tu, u mojoj sobi. Ako neko dođe po mene, moram biti sama.

“Da sam mislio da je... rizik prevelik”, šapnuo je, “ne bih uopće ni dolazio. Ali, Bella”, opet me pogledao, “dao sam ti riječ. Nisam pojma imao da će mi biti tako teško održati je, ali to ne znači da neću pokušati.”

Vidio mi je na licu da ga ne shvaćam. “Nakon onog glupog filma”, podsjetio me. “Dao sam ti riječ da te nikad neću povrijediti... A danas popodne stvarno sam je pogazio, je l’ tako?”

“Znam da nisi tako mislio, Jake. U redu je.”

“Hvala ti, Bella.” Uhvatio me za ruku. “Učinit ću sve što mogu za tebe, kao što sam ti i obećao.” Odjednom mi se široko osmjehnuo. Nije to bio onaj moj osmijeh, a

ni Samov, već neka čudna sprega tih dvaju. “Jako bi mi pomoglo da sama to dokučiš, Bella. Svojski se potrudi.”

Složila sam slabašnu grimasu. “Pokušat ću.”

“A ja ću se pokušati uskoro opet s tobom vidjeti.” Uzdahnuo je. “A oni će me pokušati odgovoriti.”

“Ne slušaj ih.”

“Pokušat ću.” Odmahnuo je glavom, kao da sumnja u uspjeh. “Dođi mi reći čim shvatiš o čemu se radi.” Nešto mu je tada palo na pamet, nešto od čega su mu ruke zadrhtale. “Ako... ako tako *želiš*.”

“Zašto se ne bih htjela vidjeti s tobom?”

Lice mu je postalo tvrdo i ogorčeno, sto posto ono lice koje pripada Samu. “O, mogu se ja sjetiti razloga”, rekao je grubo. “Slušaj, stvarno moram ići. Možeš mi učiniti jednu uslugu?”

Samo sam kimnula, preplašena promjenom u njemu.

“Barem me nazovi – ako se ne budeš više htjela vidjeti sa mnom. Javi mi ako je tako.”

“Neće biti tako – ”

Podigao je ruku, ušutkavši me. “Samo mi javi.

Ustao je i krenuo prema prozoru.

“Ne glupiraj se, Jake”, opomenula sam ga. “Slomit ćeš nogu. Izadi na vrata. Charlie te neće uloviti.”

“Neću se ozlijediti”, promrsio je, ali okrenuo se prema vratima. Zastao je dok je prolazio kraj mene, gledajući me kao da ga nešto oštro probada. Molećivo je ispružio ruku prema meni.

Uhvatila sam ga za ruku, a on me odjednom cimnuo – pregrubo – s kreveta, tako da sam silovito naletjela na njegova prsa.

“Za svaki slučaj”, promrmljao mi je u kosu i zagrlio me kao medvjed, pa su mi gotovo pukla rebra.

“Ne – mogu – disati!”, propentala sam.

Smjesta me ispustio, držeći me i dalje jednom rukom oko struka, tako da nisam pala. Gurnuo me, ovaj put nježnije, natrag na krevet.

“Naspavaj se, Bells. Moraš dobro odmoriti mozak za ovo. Znam da će ti uspjeti. *Potrebno* mi je da shvatiš. Neću te izgubiti, Bella. Ne zbog ovog.”

Jednim se korakom našao na vratima, tiho ih otvorio i nestao kroz njih. Osluškivala sam hoće li nagaziti na onu škripitavu stubu, ali ništa se više nije čulo.

Legla sam na krevet, dok mi se u glavi vrtjelo. Bila sam previše zbunjena, previše iznurena. Sklopila sam oči da shvatim što se to tu zbiva, a san me progutao tako naglo da sam se sva smela.

Nije to bio onaj smireni san bez snova za kojim sam žudjela – naravno da nije. Opet sam se našla u šumi i počela tumarati njome, kao i uvijek.

Brzo sam shvatila da ovo nije onaj uobičajeni san. Prije svega, nisam imala potrebu lutati ili tragati; tumarala sam čisto iz navike, jer to se od mene ovdje obično očekivalo. Zapravo, to čak nije bila ni ista ona šuma. Miris je bio drugačiji, a i svjetlo. Nije mirisala po vlažnoj šumskoj zemlji, već po soli okeana. Nisam vidjela nebo; ipak, činilo se da je sunčano – krošnje su bile jarkozelene, kao žad.

To je bila šuma kraj La Pusha – blizu tamošnje plaže, bila sam sigurna u to. Znala sam da ću, ako nađem plažu, uspjeti vidjeti sunce, pa sam požurila dalje, prema slabom zvuku valova u daljini.

A onda se tamo stvorio Jacob. Ščepao me za ruku i povukao natrag prema najcrnijem dijelu šume.

“Jacobe? Što je bilo?”, upitala sam ga. Imao je uplašeno, dječjačko lice, a kosa mu je opet bila divna, zategnuta

u repić na tjemenu. Vukao me iz sve snage, ali opirala sam se; nisam htjela u mrak.

“Bježi, Bella, moraš pobjeći!”, prestravljeno je prošaptao.

Val *déjà vu* koji me naglo zapljusnuo bio je tako snažan da me gotovo probudio.

Sada sam znala odakle mi je ovo mjesto poznato. Bila sam već ovdje, u jednom drugom snu. Prije milijun godina, u jednom potpuno drugom životu. Taj sam san sanjala one noći nakon što sam šetala s Jacobom po plaži, prve noći nakon što sam saznala da je Edward vampir. Prisjećanje na taj dan uz Jacoba zacijelo mi je iskopalo taj san iz dubokih uspomena.

Sad sam bila odvojena od sna, pa sam čekala da se odvije do kraja. Svjetlost je dopirala do mene s plaže. Za trenutak će Edward izaći kroz drveće, kože što se blago presijava, crnih i opasnih očiju. Pozvat će me pokretom ruke i nasmiješit će se. Bit će lijep kao anđeo, šiljastih i oštrih zuba...

Ali trčala sam pred rudo. Nešto drugo moralo se prije toga dogoditi.

Jacob mi je pustio ruku i ciknuo. Počeo se tresti i trzati, a onda mi je pao na zemlju pred nogama.

“Jacob!” , vrisnula sam, ali nestao je.

Na njegovu mjestu našao se golemi, crvenkastosmeđi vuk tamnih, inteligentnih očiju.

San je naglo skrenuo sa svog smjera, kao vlak što iskače iz tračnica.

Nije to bio isti onaj zvuk o kojemu sam sanjala u prijašnjem životu. Ovo je bio onaj krupni, riđi vuk koji se našao tek na pedalj od mene na proplanku, prije samo tjedan dana. Ovaj vuk bio je pravi div, čudovišan, krupniji od medvjeda.

Taj vuk napeto se zagledao u mene, nastojeći mi nešto priopćiti svojim inteligentnim očima. Crnosmeđim, poznatim očima Jacoba Blacka.

Probudila sam se vrišteći punim plućima.

Gotovo da sam čekala da Charlie ovaj put dođe vidjeti što je sa mnom. Nisam inače ovako vrištala. Zarila sam glavu u jastuk i pokušala prigušiti histeriju prema kojoj je moje vrištanje išlo. Čvrsto sam pritislula pamuk u lice, pitajući se ne mogu li također nekako ugušiti i svoju novu spoznaju.

Ali Charlie nije došao, a ja sam napokon uspjela ušutkati čudno kreštanje u svome grlu.

Svega sam se sada sjećala – svake riječi koju mi je Jacob kazao onoga dana na plaži, čak i onoga prije nego što je spomenuo vampire, “hladne”. Čak i toga prvog dijela.

“Znaš li ijednu našu staru priču o tome odakle smo potekli – Quileuti, hoću reći?” upitao me.

“Ne baš”, priznala sam.

“Pa, postoji niz legendi, za neke se čak tvrdi da potječu iz doba Potopa – Quileuti iz starine navodno su zavezali kanue za vrhove najvišeg drveća na planini i tako preživjeli, poput Noe i njegove Arke.” Osmijehom mi je pokazao kako malo drži do tih predanja. “Druga pak legenda tvrdi da smo potekli od vukova – i da su nam vukovi još uvijek braća. Plemenski zakon brani da ih se ubija.

A tu su onda i priče o hladnima.” Glas mu je postao malo dublji.

“O hladnima?”

“Da. Ima priča o hladnima starih poput legendi o vukovima, a nekih i mnogo skorijih. Prema legendi, moj vlastiti pradjed poznao je nekolicinu. Upravo je on sklopio pogodbu kojom im je zabranjen pristup na našu zemlju.”

Zakolutao je očima.

“Tvoj pradjed?”, potaknula sam ga.

“Bio je plemenski starješina, kao i moj otac. Znaš, hladni su prirodni neprijatelji vuka – pa, ne baš vuka, već vukova koji mogu postati ljudi, poput naših predaka. Vukodlaka, što bi ti rekla.”

“Vukodlaci imaju neprijatelje?”

“Samo jedne.”

Nešto mi je zapelo u grlu, gušeći me. Pokušala sam to progutati, ali čvrsto je stajalo ondje, nepokretno. Pokušala sam to ispljunuti.

“Vukodlak”, procijedila sam.

Da, ta me riječ bila gušila.

Cijeli mi se svijet zanio, okrenuvši se u krivom smjeru na svojoj osi.

Pa *kakvo* je ovo mjesto? Zar je moguće da doista postoji svijet gdje pradavne legende lutaju po rubovima sićušnih, beznačajnih mjestašaca, odmjeravajući snagu s mitskim nemanima? Znači li to da se svaka nemoguća bajka negdje temelji na apsolutnoj istini? Ima li uopće igdje ičega što je suvislo ili normalno, ili je sve samo sačinjeno od čarolija i priča o duhovima?

Čvrsto sam se uhvatila za glavu, da mi ne eksplodira.

Mali, suhi glas iz dubine svijesti upitao me u čemu je zapravo problem. Nisam li već odavno prihvatila postojanje vampira – a da tada nisam ovako hysterizirala?

Upravo tako, htjela sam vriskom uzvratiti glasu. Nije li jedan mit dovoljan svakome, za cijeli život?

Uostalom, nikad nije bilo trenutka kad nisam bila potpuno svjesna da je Edward Cullen u svakom pogledu iznadprosječan. Nije me tako iznenadilo otkriti što je on – jer je tako očito bio *nešto*.

Ali Jacob? Jacob, koji je samo Jacob i ništa više od toga? Moj prijatelj Jacob? Jacob, jedino ljudsko biće s kojim sam se u životu uspjela zblížiti...

Nije čak ni ljudsko biće.

Oduprla sam se porivu da opet vrisnem.

Što to govori o meni?

Na to sam znala odgovor. On glasi da nešto suštinski nije u redu sa mnom. Zbog čega bi mi inače život bio pun likova iz filmova strave? Zbog čega bi mi inače bilo tako stalo do njih da mi iščupaju goleme komade tijela ravno iz prsa kad odlutaju svojim mitskim putovima?

U glavi mi se sve vrtjelo i premještalo, preslagujući se tako da je ono što je prije značilo jedno sada značilo nešto drugo.

Ne postoji nikakva sekta. Nikad nije ni postojala nikakva sekta, nikakva banda. Ne, postoji nešto mnogo gore od toga. Postoji *čopor*.

Čopor od pet nepojmljivo divovskih, raznobojnih vukodlaka koji je prošao tik do mene na Edwardovom proplanku...

Odjednom sam se našla u bezglavoj žurbi. Pogledala sam na sat – prerano je, ali baš me briga. Moram *iz ovih stopa* u La Push. Moram vidjeti Jacoba, da mi kaže da nisam posve skrenula.

Obukla sam prvu čistu odjeću koja mi je pala pod ruku, ne trudeći se provjeriti pristaje li, i stuštila se s kata, grabeći dvije po dvije stube odjednom. Gotovo sam se sudarila s Charliejem kad sam utrčala u hodnik, jureći prema vratima.

“Kamo si pošla?“, upitao me, iznenađen koliko i ja što me vidi. “Znaš li ti koliko je sati?”

“Aha. Moram se otići vidjeti s Jacobom.”

“Mislio sam da je ono sa Samom – ”

“To nije bitno, moram smjesta razgovarati s njim.”

“Prilično je rano.” Namrštio se kad mi se izraz lica nije promijenio. “Zar ne želiš doručkovati?”

“Nisam gladna.” Riječi su mi izletjele s usana. Priječio mi je put do izlaza. Došlo mi je da ga naglo zaobiđem i šmugnem, ali znala sam da bih mu to poslije morala objasniti. “Brzo se vraćam, okej?”

Charlie se namrštio. “Ravno do Jacobove kuće, dobro? Bez zaustavljanja putem?”

“Naravno, pa gdje bih se zaustavljala?” Riječi su mi se međusobno miješale od žurbe.

“Ne znam”, priznao je. “Samo... pa eto, došlo je do novog napada – opet oni vukovi. Dogodio se vrlo blizu odmarališta kraj termalnih izvora – ovaj put imamo svjedokinju. Žrtva je nestala na samo desetak metara od ceste. Njegova je supruga samo nekoliko minuta poslije toga, dok je tragala za njim, vidjela golemog sivog vuka i pobjegla potražiti pomoć.”

Želudac mi je sišao u pete, kao da sam naišla na petlju na toboganu. “Vuk ga je napao?”

“Nije ostalo ni traga od njega – samo opet malo krvi.” Charlie me izmučeno pogledao. “Lovočvari kreću pod oružjem, uz naoružane dobrovoljce. Mnogi lovci žele se uključiti – nudi se nagrada za vučija trupla. Znači da će u šumi sve vrvjeti od oružja, a to me zabrinjava.” Odmahnuo je glavom. “Kad se ljudi previše uzbude, dođe do nesreća...”

“Idu pucati u vukove?” Glas mi se strelovito uzdigao kroz tri oktave.

“A što drugo možemo? Što je bilo?”, upitao me, nape- tim mi očima proučavajući lice. Obuzela me nesvjestica;

sigurno sam postala bljeđa nego obično. “Nisi valjda postala zadržati ekolog, je li?”

Nisam mu mogla odgovoriti. Da me nije gledao, bila bih stavila glavu među koljena. Smetnula sam s uma nestale planinare, krvave otiske šapa... Nisam stigla spojiti te činjenice s prvom spoznajom.

“Čuj, srce, ne daj da te to prepadne. Samo ostani u mjestu ili na cesti – bez zaustavljanja – okej?”

“Okej”, ponovila sam slabašnim glasom.

“Moram poći.”

Prvi put sam ga dobro pogledala i opazila da nosi planinarske čizme i pištolj oko pasa.

“Ne ideš valjda i ti u lov na vukove, je li, tata?”

“Moram pripomoći, Bells. Ljudi nam nestaju.”

Opet sam podvignula, sad već gotovo histerično. “Ne! Ne, ne idi. Previše je opasno!”

“Moram raditi svoj posao, dijete. Nemoj biti tako pesimistična – bit će sve u redu sa mnom.” Okrenuo se prema vratima i otvorio mi ih. “Ideš?”

Zastala sam, jer mi se želudac i dalje nelagodno okrećao. Što bih mu mogla reći da ga zaustavim? Bila sam tako ošamućena da nisam mogla smisliti rješenje.

“Bells?”

“Možda je prerano za odlazak u La Push”, prošaptala sam.

“Slažem se”, rekao je i iskoračio na kišu, zatvarajući vrata za sobom.

Čim mi je nestao s pogleda, srušila sam se na pod i stavila glavu među koljena.

Da odem za Charliejem? Što bih mu rekla?

A što ću s Jacobom? Jacob mi je najbolji prijatelj; moram ga upozoriti. Ako je on doista – lecnula sam se

i prisilila se da pomislim na tu riječ – vukodlak (a to je tačno, znam da jest), onda će ljudi pucati u njega! Moram reći i njemu i njegovim prijateljima da će ih ljudi pokušati ubiti ako nastave trčati unaokolo kao divovski vukovi. Moram im kazati da prestanu.

Moraju prestati! Charlie je tamo, u šumi. Hoće li ih biti briga za to? Upitala sam se... Sve do sada, nestajali su samo ljudi koji nisu odavde. Znači li to nešto, ili se tako samo slučajno dogodilo?

Morala sam vjerovati da bi barem Jacoba bilo briga za to.

Kako bilo da bilo, moram ga upozoriti.

Ili... moram li?

Jacob mi je najbolji prijatelj, ali je li on također čudovište? Pravo? Zlo? *Trebam* li ga upozoriti, ako su on i njegovi prijatelji... *ubojice*? Ako odlaze hladnokrvno klati nedužne planinare? Ako su doista stvorenja iz filma strave u svakom pogledu, ne bi li bilo pogrešno štititi ih?

Bilo je neizbježno da ću morati usporediti Jacoba i njegove prijatelje s Cullenovima. Obujmila sam grudi, opirući se svojoj rupi, dok sam mislila na njih.

Jasno, ništa ne znam o vukodlacima. Očekivala bih nešto sličnije onima iz filmova – velika, kosmata poluljudska stvorenja, takvo nešto – ako bih išta očekivala. Tako da ne znam zbog čega idu u lov, zbog gladi, žeđi, ili pak puke želje za ubijanjem. Teško ih je suditi dok se to ne zna.

Ali ne može im biti gore od onoga što su Cullenovi pretrpjeli u želji da budu dobri. Sjetila sam se Esme – suze su mi potekle kad sam si predočila njezino drago, ljupko lice – koja je, makar i onako puna majčinske ljubavi, morala sva postidjena začepiti nos i pobjeći od

mene kad sam prokrvarila. Ne može im biti teže od toga. Sjetila sam se Carlislea, stoljeća i stoljeća njegovih napora da prestane mariti za krv, kako bi mogao spašavati živote kao liječnik. Ništa ne može biti teže od *toga*.

Vukodlaci su izabrali drugačiji put.

A sada, što da *ja* izaberem?

13. UBOJICA

E, da je u pitanju bilo ko drugi, a ne Jacob, pomislila sam i odmahнула glavom dok sam vozila autocestom kroz šumu prema La Pushu.

Još uvijek nisam bila sigurna postupam li kako treba, ali napravila sam kompromis sa sobom.

Nisam mogla prihvatiti ono što rade Jacob i njegovi prijatelji, njegov čopor. Sada sam shvaćala što mi je sinoć rekao – da ga možda neću htjeti više vidjeti – i mogla sam ga nazvati, kako je predložio, ali to mi je djelovalo kao kukavičko rješenje. U najmanju ruku, dugujem mu razgovor u četiri oka. Reći ću mu u lice da ne mogu samo tako prijeći preko toga što se zbiva. Ne mogu biti prijatelj jednom ubojici i ništa ne reći, pustiti da se ubijanje nastavi... Time bih i ja postala čudovište.

Ali ne mogu ga ni *ne* upozoriti. Moram dati sve od sebe da ga zaštitim.

Zaustavila sam se pred kućom Blackovih čvrsto stisnutih usana. Već je dovoljno loše što mi je najbolji prijatelj vukodlak. Mora li on povrh toga biti i čudovište?

Kuća je bila mračna, bez svjetala u prozorima, ali bilo me briga hoću li ih probuditi. Stala sam lupati šakom na ulazna vrata snažno i ljutito; zvuk je počeo odjekivati kroz zidove.

“Uđi”, čula sam kako mi govori Billy minutu potom, i upalilo se svjetlo.

Pritisnula sam kvaku; nije bilo zaključano. Billy se nagnuo kroz otvorena vrata odmah iza kuhinjice, ogrnut haljetkom. Još nije bio u kolicima. Kad je vidio ko je ušao, oči su mu se načas raširile, a onda mu je lice dobilo stoički izraz.

“Pa, dobro ti jutro, Bella. Otkud ti tako rano?”

“Hej, Billy. Moram razgovarati s Jakeom – gdje je on?”

“Ovaj... baš i ne znam”, slagao mi je, gledajući me u oči.

“Znaš li ti čime se Charlie jutros bavi?”, oštro sam ga upitala, zgađena ovim odugovlačenjem.

“Zar bih trebao?”

“Otišao je zajedno s polovicom mještana u šumu s puškama, u lov na divovske vukove.”

Billyjevo lice zatitralo je, a onda potpuno probljede.

“Tako da bih htjela porazgovarati s Jakeom o tome, ako nemaš ništa protiv”, nastavila sam.

Billy je stisnuo debele usne i tako ih zadržao. “Kla-dim se da još spava”, napokon je rekao i kimnuo glavom prema malenom hodniku kraj dnevne sobe. “Stalno ostaje vani do kasna u zadnje vrijeme. Dečku treba od-mor – vjerojatno ga ne bi trebala buditi.”

“Na meni je red”, promrsila sam u bradu i otišla do hodnika. Billy je uzdahnuo.

Jedina vrata u metar dugom hodniku vodila su u Jacobovu sobicu veličine plakara. Nisam se trudila pokušati. Naglo sam otvorila vrata; glasno su opalila o zid.

Jacob je – još odjeven u istu onu crnu podrezanu trenerku koju je sinoć imao na sebi – ležao ukoso ispružen preko širokog kreveta koji mu je ispunjavao cijelu sobu, izuzev tek pedalj-dva oko rubova. Čak i kad je tako popriječio ležao, nije mu bio dovoljno dug; stopala su mu visila s jednog kraja, a glava s drugog. Čvrsto je spavao, tiho hrčući razjapljenih usta. Od udarca vrata nije se ni trgnuo.

Lice mu je bilo spokojno od dubokog sna, lišeno svih bora ljutnje. Pod očima je imao kolobare koje prije nisam zapazila. Usprkos svojim apsurdnim razmjerima, sada je izgledao vrlo mlado i vrlo umorno. Stresla sam se od samilosti.

Iskoračila sam iz sobe i tiho zatvorila vrata za sobom.

Billy me gledao radoznalim, suzdržanim očima kad sam se polako vratila u dnevnu sobu.

“Mislim da ću ga pustiti da se odmori.”

Billy je kimnuo glavom, a onda smo se jednu minutu samo promatrali. Umirala sam od želje da ga pitam koja je njegova uloga u ovome. Što on misli, u što mu se pretvorio sin? Ali znala sam kako je od samog početka podržavao Sama, pa sam pretpostavljala da ga ubojstva zacijelo ne smetaju. Bilo mi je nepojmljivo kako ih on samome sebi opravdava.

U njegovim tamnim očima vidjela sam mnoga pitanja za mene, ali ni on ih nije izrekao.

“Čuj”, rekla sam, prekidajući glasnu tišinu. “Idem dolje na plažu, i tamo ću ostati neko vrijeme. Kad se probudi, reci mu da ga čekam, u redu?”

“Dobro, dobro”, složio se Billy.

Upitala sam se hoće li mu zaista reći. Pa, ako mu ne kaže, barem sam pokušala, je l’ tako?

Odvezla sam se do Prve plaže i parkirala na praznom zemljanom parkiralištu. Bilo je još mračno – tmurno praskozorje oblačnog dana – pa se jedva vidjelo kad sam ugasila farove. Morala sam pričekati da mi se oči priviknu prije nego što sam uspjela naći put koji vodi kroz visoki obrub korova. Ovdje je bilo hladnije, uz vjetar što brije s crne vode, pa sam zarila šake duboko u džepove svoje zimske jakne. Barem je kiša prestala.

Prošetala sam plažom prema sjevernome morskom bedemu. Nisam vidjela St. James, ni druge otoke, tek nejasan obris žala. Opresno sam prelazila preko kamenja, pazeći da se ne spotaknem o naplavljeno granje.

Pronašla sam ono što sam tražila prije nego što sam shvatila da to tražim. Stvorilo se iz tmine kad je bilo samo nekoliko koraka od mene; dugo naplavljeno deblo, bijelo kao kost, izbačeno daleko na kamenje. Korijenje mu se poput stotine krhkih ticala izvijalo uvis na strani okrenutoj prema moru. Nisam mogla biti sigurna je li to isto ono deblo kraj kojega smo Jacob i ja vodili naš prvi razgovor – razgovor kojim je započelo toliko različitih, zamršenih niti moga života – ali činilo mi se da stoji na istome mjestu. Sjela sam tamo gdje sam sjela i onaj put, te se zagledala prema nevidljivoj pučini.

Kad sam vidjela Jacoba onakvog – nevinog i ranjivog u snu – sve mi se gađenje izgubilo, sva mi se ljutnja istopila. Još uvijek nisam mogla zažmiriti pred onim što se zbiva, za razliku od Billyja, ali nisam mogla ni osuditi Jacoba zbog toga. Ljubav tako ne postupa, zaključila sam. Kad shvatiš da ti je do nekoga stalo, nemoguće je više

logično razmišljati o njemu. Jacob mi je prijatelj, ubijao on ljude ili ne. A ja sad ne znam što da radim oko toga.

Kad sam ga se sjetila kako onako mirno spava, osjetila sam nesnosnu potrebu da ga *zaštitim*. Potpuno nelogično.

Nelogično ili ne, zaniijela sam se u sjećanje na njegovo spokojno lice, nastojeći smisliti neki odgovor, neki način da ga zaklonim od prijetnje, dok je nebo polako sivilo.

“Bok, Bella.”

Jacobov glas dopro je iz tame, a ja sam se trgnula. Bio je blag, gotovo stidljiv, ali očekivala sam da će me bučno kamenje bar nekako upozoriti, tako da me svejedno prepao. Vidjela sam njegov obris spram zore koja rudi – izgledao je pregolemo.

“Jake?”

Stajao je na nekoliko koraka od mene i smeteno prebacivao težište s noge na nogu.

“Billy mi je rekao da si svratila – nije ti dugo trebalo, zar ne? Znao sam ja da ćeš ti to dokučiti.”

“Aha, sada se sjećam one prave priče”, prošaptala sam.

Dugo smo šutjeli, a premda je i dalje bilo premračno da se dobro vidi, koža me peckala kao da mi njegove oči proučavaju lice. Sigurno je bilo dovoljno svjetla da razabere kakav izraz imam, jer kad je ponovno progovorio, glas mu je odjednom zazvučao jetko.

“Mogla si samo nazvati”, grubo je rekao.

Kimnula sam glavom. “Znam.”

Jacob je počeo koračati tamo-amo. Kad bih vrlo pomno osluhнула, mogla sam kroz šum valova jedva čuti blago šuškanje njegovih stopala po kamenju. Meni je kamenje klaparalo kao kastanjete.

“Zbog čega si došla?”, oštro me upitao, ne zastavši u ljutitom koračanju.

“Mislila sam da će biti bolje licem u lice.”

Frknuo je. “Ma da, mnogo bolje.”

“Jacobe, moram te upozoriti – ”

“Na šumare i lovce? Ne zabrinjavaj se oko toga. Znamo mi već.”

“Da se ne zabrinjavam?”, ponovila sam za njim u nevjerici. “Jake, naoružani su! Postavljaju zamke, nude nagrade i – ”

“Možemo se mi pobrinuti za sebe”, zarežao je, koračajući i dalje. “Ništa neće uloviti. Samo nam otežavaju stvari – a i oni će ubrzo početi nestajati.”

“Jake!”, prosiktala sam.

“Što? To je naprosto činjenica.”

Glas mi je problijedio od gnušanja. “Kako možeš... tako nešto reći? Pa ti poznaješ te ljude. Charlie je među njima!” Želudac mi se okrenuo na tu pomisao.

Naglo je zastao. “Pa što drugo možemo?”, otpovrnuo mi je.

Sunce je ružičastim prugama prošaralo oblake nad nama. Sad sam vidjela izraz na njegovu licu; bio je bijesan, ljut zbog nemoći i iznevjerenosti.

“Možeš li... pa, pokušati *ne biti*... vukodlak?”, predložila sam mu šapatom.

Naglo je digao ruke u zrak. “Kao da ja tu imam nekog izbora!”, viknuo je. “A od kakve bi koristi to uopće bilo, ako te već brine to što ljudi nestaju?”

“Ne razumijem.”

Prostrijelio me pogledom, stisnutih očiju i zadignute gornje usne, kao da reži. “Znaš što me tjera u takav bijes da mi dođe da pljunem?”

Ustuknula sam od tako očita neprijateljstva. Činilo se da čeka odgovor, pa sam odmahнула glavom.

“Kako si ti licemjerna, Bella – evo, sad *premireš* od straha dok tu sjediš! Pa je li to pošteno?” Ruke su mu se tresle od bijesa.

“*Licemjerna?* Zašto sam licemjerna ako se bojim jednog čudovišta?”

“Ma joj!” , prostenjao je, pritisnuo drhtave šake na sljepoočnice i zažmirio. “Ma daj se samo slušaj.”

“Što?”

Prišao mi je u dva koraka, nadvio se nad mene i zabuljio mi se gnjevno u oči. “Pa, baš mi je žao što ne mogu biti *tvoj* tip čudovišta, Bella. Valjda bih bio puno veća faca da sam krvopija, je l’ tako?”

Skočila sam na noge i zabuljila se u njega. “Ne, ne bi!”, viknula sam. “Nije stvar u tome što ti *jesi*, budalo, nego u tome što ti *radiš!*”

“Što sad time hoćeš reći?”, zaurlao je, dok mu se cijelo tijelo treslo od srdžbe.

Potpuno sam se iznenadila kad me opomenuo Edwardov glas. “Budi vrlo oprezna, Bella”, upozorio me. “Ne izazivaj ga previše. Moraš ga smiriti.”

Čak ni glas u mojoj glavi danas nije bio suvisao.

Ipak, poslušala sam ga. Sve bih učinila za taj glas.

“Jacobe”, molećivo sam ga oslovila, trudeći se zvučati blago i smireno. “Je li doista nužno *ubijati* ljude, Jacobe? Zar ne postoji neki drugi način? Hoću reći, ako vampiri već uspijevaju preživljavati bez umorstava, zar ne biste i vi mogli bar pokušati?”

Upravio se s trzajem, kao da ga je stresla struja od mojih riječi. Podigao je obrve i izbuljio oči.

“Ubijati ljude?”, oštro je ponovio za mnom.

“A što misliš, o čemu je ovdje riječ?”

Nije se više tresao. Gledao me u nevjerici s tračkom nade. “*Ja* sam mislio da je ovdje riječ o tome kako su tebi vukodlaci odvratni.”

“Ne, Jake, ne. Nije stvar u tome što si ti... vuk. To je u redu”, obećala sam mu, a kad sam izgovorila te riječi, znala sam da tako doista i mislim. Stvarno me nije briga ako se on pretvara u velikog vuka – i dalje je on moj Jacob. “Kad bi samo uspio naći neki način da ne činiš zlo ljudima... samo me to pogađa. To su nevini ljudi, Jake, ljudi poput Charlieja, a ja ne mogu samo tako zažmiriti dok ti – ”

“Je li to sve? Zbilja?”, upao mi je u riječ, a osmijeh mu se razlegao licem. “Samo se prepala zato što sam ja ubojica? To je jedini razlog?”

“Zar to nije dovoljan razlog?”

Prasnuo je u smijeh.

“Jacobu Blacku, to *uopće* nije smiješno!”

“Jasno, jasno”, složio se, i dalje se cerekajući.

Prišao mi je jednim dugim korakom i opet me uhvatio u nesmiljeno čvrst medvjedi zagrljaj.

“Tebi zaista, iskreno ne smeta što se pretvaram u divovskog psa?”, upitao me radosno, ravno u uho.

“Ne”, propentala sam. “Ne – mogu – disati – Jake!”

Pustio me, ali uhvatio me za obje ruke. “Ja nisam ubojica, Bella.”

Pomno sam mu proučila lice, i bilo mi je jasno da je rekao istinu. Naglo me oblilo olakšanje.

“Zbilja?”, upitala sam ga.

“Zbilja”, svečano mi je obećao.

Bacila sam mu se oko vrata. To me podsjetilo na onaj prvi dan s motociklima – samo, sad je bio još krupniji, a ja sam se osjetila još više poput djeteta.

Kao i onaj put, pomilovao me po kosi.

“Oprosti što sam ti rekao da si licemjerna”, ispričao mi se.

“Oprosti što sam ti rekla da si ubojica.”

Nasmijao se.

Tada sam se nečega sjetila, i odmakla se od njega da mu vidim lice. Zabrinuto sam skupila obrve. “A Sam? I ostali?”

Odmahnuo je glavom, smiješeći se kao da mu je golem teret pao s pleća. “Naravno da nisu. Zar se ne sjećaš kojim smo se imenom prozvali?”

Jasno sam se sjećala – upravo sam bila pomislila baš na taj dan. “Zaštitnici?”

“Upravo tako.”

“Ali nije mi jasno. Što se onda događa u šumi? Zašto nestaju planinari, otkuda krv?”

Lice mu je smjesta postalo ozbiljno i zabrinuto. “Nastojimo raditi svoj posao, Bella. Nastojimo ih zaštititi, ali uvijek zamalo zakasnimo.”

“Od čega ih zaštititi? Zar tamo zaista hara i neki medvjed?”

“Bella, dušo, mi štitimo ljude samo od jednoga – našeg jedinog neprijatelja. Iz tog razloga postojimo – zato što oni postoje.”

Na sekundu sam samo tupo zurila u njega prije nego što sam ga shvatila. A onda mi je krvi nestalo iz lica, i piskutav, nemušć krik užasa oteo mi se s usana.

Kimnuo je glavom. “Mislio sam da ćeš bar ti, ako niko drugi, shvatiti što se doista zbiva.”

“Laurent”, prošaptala sam. “Još je ovdje.”

Jacob je dvaput trepnuo i nakrivio glavu. “Ko je Laurent?”

Pokušala sam primiriti kaos u svojoj glavi da mogu odgovoriti. “Znaš ga – vidio si ga na proplanku. Bio si tamo...” Izrekla sam to u čudu, kad mi se sve to složilo. “Bio si tamo i nisi mu dao da me ubije...”

“O, onaj crnokosi krvopija?” Široko se iscerio, tvrdo i okrutno. “Zar se tako zvao?”

Zadrhtala sam. “Pa što ti je bilo?”, šapnula sam. “Mogao te ubiti! Jake, ne znaš ti kako su opasni – ”

Prekinuo me kad je opet prasnuo u smijeh. “Bella, jedan usamljeni vampir nije naročit problem za čopor velik poput našega. Bilo nam je tako lako da praktički nije bilo ni zabavno!”

“Što vam je bilo tako lako?”

“Ubiti krvopiju koji je namjeravao ubiti tebe. E sad, ja to ne ubrajam u sva ova umorstva”, brzo je dodao. “Vampiri se ne ubrajaju u ljude.”

Uspjela sam samo ustima oblikovati riječi. “Ti si... ubio... Laurenta?”

Kimnuo je glavom. “Dobro, zajednički smo to izveli”, pojasnio je.

“Laurent je mrtav?”, prošaptala sam.

Izraz lica mu se promijenio. “Ne ljutiš se zbog toga, je li? Namjeravao te ubiti – htio ti je doći glave, Bella, u to smo se uvjerali prije nego što ćemo napasti. Ti to znaš, je l’ tako?”

“Znam to. Ne, ne ljutim se – nego...” Morala sam sjesti. Zateturala sam unatraske, osjetila naplavljeno deblo pod listovima nogu i svalila se na njega. “Laurent je mrtav. Neće doći po mene.”

“Ne zamjeraš nam to? Nije spadao među tvoje prijatelje, ni ništa takvo, je li?”

“Prijatelj?” Zagledala sam se u njega, zbunjena i ošamućena od olakšanja. Počela sam brbljati, dok su mi

suze navirale na oči. “Ne, Jake. Tako mi je... tako mi je *laknulo*. Mislila sam da će me naći – svake noći sam ga čekala, nadajući se samo da ću mu ja biti dovoljna, pa će poštediti Charlieja. Tako sam se bojala, Jacobe... Ali kako? Bio je vampir! Kako ste ga ubili? Bio je tako jak, tako čvrst, kao mramor...”

Sjeo je kraj mene i zaštitnički me zagrlio jednom krupnom rukom. “Zbog toga i postojimo, Bells. I mi smo jaki. Da si mi barem rekla da se toliko bojiš. Nisi se trebala.”

“Nije te bilo”, promrmljala sam, zanijeta u misli.

“A, da.”

“Čekaj, Jake – mislila sam da ipak znaš. Sinoć si rekao da nije sigurno da budeš u mojoj sobi. Mislila sam da znaš da će možda onamo doći vampir. Zar nisi na to mislio?”

Načas se sav zbunio, a onda je pognuo glavu. “Ne, nisam na to mislio.”

“Pa zašto si onda rekao da ti tamo nije sigurno?”

Pogledao me očima prepunim krivnje. “Nisam rekao da nije sigurno za *mene*. Mislio sam na tebe.”

“Kako to misliš?”

Spustio je pogled i šutnuo kamenčić. “Ima više razloga iz kojih ne bih smio biti uz tebe, Bella. Kao prvo, nisam ti smio povjeriti našu tajnu, ali drugi razlog je u tome da to nije sigurno za *tebe*. Ako se previše razljutim... previše razbjjesnim... mogla bi nastradati.”

Pažljivo sam razmislila o tome. “Kad si prije bio ljut... dok sam vikala na tebe... i tresao si se... ?”

“Aha.” Lice mu se spustilo još niže. “To je bilo dosta glupo od mene. Moram se bolje obuzdavati. Zakleo sam se da se neću razljutiti ma što da mi kažeš. Ali... tako

sam se uplašio od pomisli da ću te izgubiti... da me nećeš moći prihvatiti takvoga kakav sam...”

“Što bi se dogodilo... da se previše razljutiš?”, prošaptala sam.

“Pretvorio bih se u vuka?”, prišapnuo mi je.

“Ne treba ti puni Mjesec?”

Zakolutao je očima. “U hollywoodskom tumačenju jedva da je išta tačno.” Zatim je uzdahnuo i opet se uozbiljio. “Ne moraš se tako uzrujavati, Bells. Pobrinit ćemo se mi za ovo. I posebno pazimo na Charlieja i ostale – nećemo dati da im se bilo što dogodi. Vjeruj mi kad ti to kažem.”

Nešto vrlo, vrlo očito, nešto što mi je trebalo smjesti upasti u oči – ali kad me tako smeo pojam da su se Jacob i njegovi prijatelji uhvatili u koštac s Laurentom, da mi je tada to potpuno promaknulo – tek mi je tada palo na pamet, kada je Jacob opet izgovorio rečenicu u sadašnjem vremenu.

Pobrinit ćemo se mi za ovo.

Nije još gotovo.

“Laurent je mrtav”, procijedila sam, a cijelo mi je tijelo postalo hladno kao led.

“Bella?”, zabrinuto me oslovio Jacob i dodirnuo me po blijedom obrazu.

“Ako je Laurent poginuo... prije tjedan dana... onda neko drugi *sada* ubija ljude.”

Jacob je kimnuo; stisnuo je zube i progovorio kroz njih. “Bilo ih je dvoje. Mislili smo da će njegova partnerica krenuti u napad – u našim pričama obično skroz pošize ako im se ubije partner – ali ona samo bježi, pa se vraća. Da možemo shvatiti što joj je cilj, lakše bismo je sredili. Ali ponašanje joj nema smisla. Stalno pleše po

rubu, kao da nam iskušava obranu, tražeći način da uđe – ali *kamo* da uđe? Kamo to želi doprijeti? Sam misli da nas pokušava razdvojiti, kako bi joj izgledi bili bolji...”

Glas mu se stišavao, sve dok mi nije zvučao kao da dopire kroz dugi tunel; nisam više uspijevala razabrati pojedine riječi. Čelo mi se orosilo znojem, a trbuh mi se stao okretati kao da opet imam želučanu gripu. Upravo kao da imam gripu.

Brzo sam se okrenula od njega i nagnula preko debla. Tijelo mi se stalo grčiti od uzaludnog, suhog povraćanja dok mi se prazan želudac stezao od užasnite mučnine, iako ništa nije mogao izbaciti.

Victoria je ovdje. Traži me. Ubija neznance u šumi. U šumi kojom traga Charlie...

U glavi mi se mučno zavrtjelo.

Jacob me pridržao za ramena – spriječio da otklizim na kamenje. Osjetila sam njegov vreli dah na obrazu. “Bella! Što ti je?”

“Victoria”, procijedila sam čim sam od grčeva mučnine uspjela doći do daha.

U mojoj glavi, Edward je bijesno zarežao na spomen tog imena.

Osjetila sam kako me Jacob diže, onako onemoćalu. Nespretno me položio sebi u krilo i oslonio mi mlitavu glavu na svoje rame. Pokušao me nekako uravnotežiti, da se ne svalim na zemlju s ove ili one strane. Odmaknuo mi je znojnu kosu s lica.

“Ko?”, upitao me Jacob. “Čuješ li me, Bella? Bella?”

“Nije ona bila Laurentova partnerica”, prostenjala sam mu u rame. “Samo stara prijateljica...”

“Trebali ti vode? Trebaš li otići liječniku? Reci mi što da radim”, mahnilo me upitao.

“Nije mi pozlilo – bojim se”, objasnila sam mu šapatom. Izraz *bojim se* činio mi se itekako preblag.

Jacob me potapšao po leđima. “Bojiš se te Victorije?”
Kimnula sam, drščući.

“Victoria je ona crvenokosa ženka?”

Opet sam zadrhtala i zacvilila: “Da.”

“Odakle znaš da mu ona nije bila partnerica?”

“Laurent mi je rekao da joj je James bio partner”, objasnila sam mu, automatski protegnuvši šaku s ožiljkom.

Okrenuo mi je lice, čvrsto ga uhvativši krupnom šakom. Napeto mi se zagledao u oči. “Je li ti rekao išta drugo, Bella? Ovo je bitno. Znaš li možda što ona želi?”

“Naravno”, prošaptala sam. “Želi mene.”

Razrogačio je oči, a zatim ih potpuno stisnuo. “Zbog čega?”, oštro me upitao.

“Edward je ubio Jamesa”, šapnula sam. Jacob me tako čvrsto držao da se nisam morala uhvatiti za rupu – on me čuvao da se ne raspadnem. “A ona je doista... skroz pošizila. Ali Laurent je rekao da je njoj poštenije ubiti mene nego Edwarda. Partnericu za partnera. Nije znala – i još uvijek ne zna, valjda – da... da...” Progutala sam knedlu. “Da s nama više nije tako. Bar ne što se Edwarda tiče.”

Jacoba je to smelo; licem mu je prešlo nekoliko posve različitih izraza. “To se dogodilo? Zbog toga su Cullenovi otišli?”

“Ja sam samo običan čovjek, napokon. Ništa posebno”, objasnila sam, slabašno sliježući ramenima.

Nešto poput režanja – ne pravog režanja, samo ljudskog glasa sličnog tome – zatutnjalo je u Jacobovim prsima pod mojim uhom. “Ako je onaj kreten od krvopije stvarno tako glup da – ”

“Molim te”, prostenjala sam. “Molim te. Nemoj.”

Jacob je oklijevao na trenutak, a onda kratko kimnuo glavom.

“Ovo je važno”, ponovio je, sad se posve uozbiljivši. “Upravo smo to željeli saznati. Moramo smjesta to javiti drugima.”

Ustao je i osovio me na noge. Pidržavao me rukama za struk sve dok nije bio siguran da neću pasti.

“Dobro mi je”, slagala sam mu.

Pustio mi je struk i uhvatio me za ruku. “Idemo.”

Krenuo je natrag prema mom kamionetu, vukući me za sobom.

“Kamo ćemo?”, upitala sam ga.

“Ne znam još tačno”, priznao je. “Sazvat ću sastanak. Hej, pričekaj me ovdje jednu minuticu, okej?” Naslonio me na bok kamioneta i pustio mi ruku.

“Kamo ćeš?”

“Odmah se vraćam”, obećao mi je. Zatim se okrenuo i otrčao preko parkirališta, prešao cestu i zašao u šumu s druge strane. Uletio je među drveće hitro i gipko kao jelen.

“Jacobel!”, promuklo sam viknula za njim, ali više ga nije bilo.

Nije mi bilo ugodno u tom trenutku ostati sama. Sekundu-dvije nakon što mi je Jacob nestao s vidika, počela sam prebrzo disati. Nekako sam se odvukla u kabinu kamioneta i smjesta čvrsto zaključala brave. Od toga mi nije bilo nimalo lakše.

Victoria me već lovi. Puka je sreća što me dosad nije našla – samo sreća i pet vukodlaka-tinejdžera. Oštro sam ispustila dah. Ma što Jacob rekao, užasavala sam se od pomisli da on priđe iole blizu Victoriji. Baš me briga u što se može pretvoriti kad se razljuti. Vidjela sam je

tačno u mislima, mahnitog lica, kose crvene kao vatra, smrtonosnu, neuništivu...

Ali Jacob kaže da je Laurent stradao. Je li to doista moguće? Edward – automatski sam se šćepala za grudi – mi je ispričao koliko je teško ubiti vampira. To može izvesti samo drugi vampir. Pa ipak, Jake je rekao da vukodlaci postoje upravo zbog toga...

Rekao je da naročito paze na Charlieja – da se pouzdam u to da će mi vukodlaci zaštititi oca. Kako da se u to pouzdam? Niko od nas nije siguran! Jacob ponajmanje, ako se pokušava postaviti između Victorije i Charlieja... između Victorije i mene.

Opet mi je došlo da povratim.

Kad sam začula oštro kucanje na prozoru kamioneta, jauknula sam od strave – ali to je bio samo Jacob, koji se već vratio. Drhtavim, zahvalnim prstima otključala sam vrata.

“Stvarno si u strahu, je li?”, upitao me kad je ušao.

Kimnula sam glavom.

“Nemoj biti. Pobrinut ćemo se mi za tebe – i za Charlieja. Obećavam ti.”

“Groznije mi je pomisliti da bi Victoria mogla naći tebe, nego mene”, prošaptala sam.

Nasmijao se. “Moraš imati malo više povjerenja u nas. Ovo je uvreda.”

Samo sam odmahнула glavom. Previše sam vampira vidjela na djelu.

“Gdje si sad to bio?”, upitala sam ga.

Stisnuo je usne i ništa nije rekao.

“Što? Je li to tajna?”

Namrštio se. “Nije baš. Samo je malo čudno, pazi. Ne bih te htio isprepadati.”

“Dosad sam se već navikla na čudno, znaš.” Pokušala sam se nasmiješiti, bez naročita uspjeha.

Jacob mi je uzvratio lakim osmijehom. “Valjda si se i morala. Okej. Dakle, kad smo vukovi, mi možemo... čuti jedan drugoga.”

Zbunjeno sam spustila obrve.

“Ne čuti zvukove”, nastavio je, “nego čuti... *misli* – barem jedan drugome – bez obzira koliko bili međusobno udaljeni. To stvarno pomaže pri lovu, ali inače je teška tlaka. Neugodno je – zbog toga uopće ne možeš imati svoje tajne. Suludo, a?”

“Na to si sinoć mislio, kad si rekao da ćeš im reći da si se vidio sa mnom, premda to ne želiš?”

“Brzo kopčlaš.”

“Hvala.”

“Također vrlo dobro podnosiš čudne stvari. Mislio sam da će ti to zasmetati.”

“Nije to... pa, nisi ti prvi kojega znam da to može. Tako da mi to ne djeluje naročito čudno.”

“Zbilja? ...Čekaj – ti to misliš na one svoje krvopije?”

“Bilo bi mi drago da ih tako ne zoveš.”

Nasmijao se. “Ma dobro. Na Cullenove, dakle?”

“Samo... samo na Edwarda.” Potajice sam se jednom rukom uhvatila oko trupa.

Jacob je izgledao iznenađeno – neugodno iznenađeno. “Mislio sam da su to samo puke priče. Čuo sam već legende o vampirima koji imaju... dodatne sposobnosti, ali mislio sam da je to puki mit.”

“Je li išta više puki mit?”, oporo sam ga upitala.

Namrštio se. “Očito nije. Okej, naći ćemo se sa Samom i ostalima tamo gdje idemo voziti motore.”

Upalila sam kamionet i povezla nas natrag cestom.

“Onda, ti si se to maloprije pretvorio u vuka, da se dogovoriš sa Samom?”, radoznalo sam ga upitala.

Jacob je kimnuo glavom, kao da mu je neugodno. “Što sam kraće mogao – trudio sam se ne misliti na tebe, da ne saznaju što se zbiva. Bilo me strah da mi Sam ne kaže da te ne smijem dovesti.”

“To me ne bi spriječilo da dođem.” Nisam se mogla riješiti doživljavanja Sama kao zlikovca. Zubi su mi se čvrsto stiskali na svaki spomen njegova imena.

“Pa, spriječilo bi *mene*”, rekao je Jacob, odjednom tu-roban. “Sjećaš se kako sinoć nisam bio u stanju dovršiti rečenice? Kako ti nisam mogao naprosto ispričati cijelu priču?”

“Aha. Izgledao si kao da ti je nešto zapelo u grlu.”

Mračno se zahihotao. “Može se i tako reći. Sam mi je kazao da ti ne smijem reći. On je... vođa čopora, znaš. Alfa mužjak. Kada nam on kaže da nešto napravimo, ili da nešto ne napravimo – kada on to ozbiljno misli, e, ne možemo to samo tako zanemariti.”

“Čudno”, promrmljala sam.

“Vrlo”, složio se. “To ti je svojevrсна vučija stvar.”

“Ha”, bio je najbolji odgovor koji mi je pao na pamet.

“Ma da, ima hrpa takvih stvari – vučijih stvari. Još ih učim. Ne mogu uopće zamisliti kako je bilo Samu dok je pokušavao to sve shvatiti onako sâm. Već je dovoljno grozno prolaziti kroz to uz podršku cijelog čopora.”

“Sam je bio sâm?”

“Aha.” Jacob je spustio glas. “Kad sam se ja... promijenio, to je bilo nešto... *najjužasnije*, nešto *najstravičnije* što sam u životu doživio – gore od svega što sam mogao zamisliti. Ali nisam bio sâm – bilo je tu i glasova, u mo-

joj glavi, koji su mi objašnjavali što se dogodilo i što da radim. Pomogli su mi da ne siđem s uma, mislim. Ali Sam...” Odmahnuo je glavom. “Samu niko nije pomagao.”

Trebat će mi malo da mi sve to sjedne. Kad je Jacob to tako opisao, bilo je teško ne suosjećati sa Samom. Morala sam se stalno podsjećati da više nemam razloga da ga mrzim.

“Hoće li se naljutiti kad me vide s tobom?”, upitala sam ga.

Složio je facu. “Vjerojatno.”

“Možda ne bih – a”

“Ne, u redu je”, umirio me. “Ti znaš svašta što nam može dobro doći. Nije da si neka obična ljudska neznalica. Ti si više kao... ne znam, špijunka, tako nešto. Bila si u neprijateljskim redovima.”

Zamišljeno sam se namrgodila. Zar Jacob to želi od mene? Povjerljive informacije koje će im pomoći da unište neprijatelje? Samo, ja nisam špijunka. Nisam prikupljala takve informacije. Od njegovih riječi već sam se osjetila kao izdajnica.

Ali želim da on zaustavi Victoriju, zar ne?

Ne.

Želim da se Victoria zaustavi, po mogućnosti prije nego što me ubije na mukama, ili naiđe na Charlieja, ili ubije još jednog neznanca. Samo ne želim da Jacob bude taj koji će je zaustaviti, ili, tačnije, koji će je pokušati zaustaviti. Nisam htjela da joj Jacob priđe na sto kilometara.

“Recimo, ono o krvopiji koji čita misli”, nastavio je, ne opazivši da sam se zaniijela u misli. “Takve stvari trebamo znati. Stvarno je koma što su *te* priče istinite. To

sve komplicira. Hej, misliš da ta Victoria ima nekih posebnih sposobnosti?”

“Ne bih rekla”, nesigurno sam rekla, a onda uzdahnula. “On bi mi to spomenuo.”

“On? A, misliš na Edwarda – ups, oprost. Ne voliš izgovarati njegovo ime. A ni čuti ga.”

Čvrsto sam se uhvatila oko struka, nastojeći ne hajati za tupu bol po rubovima grudi. “Ne baš, ne.”

“Oprost.”

“Kako to da me tako dobro poznaješ, Jacobe? Katkad mi se čini da možeš čitati *moje* misli.”

“Ma ne. Samo te pozorno slušam.”

Došli smo na onu malu zemljanu cestu gdje me Jacob svojedobno naučio voziti motocikl.

“Može ovdje?”, upitala sam ga.

“Jasno, jasno.”

Stala sam kraj puta i ugasila motor.

“Još uvijek si prilično nesretna, zar ne?”, tiho me upitao.

Kimnula sam glavom i blijedo se zagledala u mrku šumu.

“Jesi li ikada pomislila... da je možda... ovako bolje za tebe?”

Polako sam udahnula, a onda ispustila dah. “Ne.”

“Jer on nije bio najbolji – ”

“Molim te, Jacobe”, prekinula sam ga molećivim šapatom. “Moramo li o tome? Nesnosno mi je.”

“Okej.” Duboko je udahnuo. “Oprost što sam išta rekao.”

“Nemoj se ljutiti. Da je situacija drugačija, bilo bi mi drago da napokon mogu porazgovarati s nekim o tome.”

Kimnuo je glavom. “Ma da, meni je bilo vrlo teško dva tjedna čuvati tajnu od tebe. Sigurno je pakleno kad nema *nikoga* kome se možeš otvoriti.”

“Pakleno”, složila sam se.

Jacob je oštro udahnuo. “Tu su. Idemo.”

“Siguran si?”, upitala sam ga dok je otvarao vrata.
“Možda ne bih smjela biti tu.”

“Snaći će se oni”, rekao je, a onda se široko osmjehnuo. “Ko se boji vuka još?”

“Ha ha”, rekla sam. Ali izašla sam iz kamioneta i brzo ga oprčala sprijeda da stanem tik do Jacoba. I predobro sam se sjećala onih divovskih nemani s proplanka. Ruke su mi drhtale kao Jacobove maloprije, ali od straha, ne od bijesa.

Jake me uhvatio za ruku i čvrsto je stisnuo. “Evo ih.”

14. OBITELJ

Skutрила sam se uz Jacoba, prelazeći pogledom po šumi u potrazi za ostalim vukodlacima. Kad su se pojavili, izlazeći dugim koracima iz drveća, nisu bili ono što sam očekivala. U glavi mi se zadržala slika vukova. A ovo su bila samo četvorica vrlo krupnih, polugolih dječaka.

Opet su me podsjetili na braću, četvorke. Zato što su gotovo sinkroniziranim kretnjama zastali preko puta nas, zato što su imali jednako duge, oble mišiče pod istom crvenkastosmeđom kožom i jednako kratko podšišanu crnu kosu, i zato što su im se izraz lica promijenio tačno u istom trenutku.

Isprva su bili radoznali i oprezni. Kad su me ugledali ondje, napola skrivenu pokraj Jacoba, sve ih je u istoj sekundi obuzela srdžba.

Sam je i dalje bio najveći, iako mu se Jacob već dobrano bližio. Sam se nije zaista ubrajavao u dečke. Lice mu

je bilo starije – ne u smislu bora ili tragova starenja, već prema zrelosti, strpljivom držanju.

“Što si to učinio, Jacobe?”, oštro ga je upitao.

Jedan od ostalih, meni nepoznatih – Jared ili Paul – progurao se pokraj Sama i progovorio prije nego što se Jacob stigao opravdati.

“Zašto ti je tako teško slijediti pravila, Jacobe?”, viknuo je, dižući ruke u zrak. “Koji ti je vrug bio na pameći? Je li ona važnija od svega – od cijelog plemena? Od ljudi koji gube živote?”

“Ona nam može pomoći”, tiho je rekao Jacob.

“Pomoći!”, podviknuo je ljutiti dečko. Ruke su mu počele podrhtavati. “Ma kako da ne! Siguran sam da ta obožavateljica pijavica naprosto *umire* od želje da nam pomogne!”

“Ne govori tako o njoj!”, viknuo je Jacob na njega, pogođen momkovom kritikom.

Drhtaj je protresao dečka, prošavši mu kroz ramena i niz hrbat.

“Paul! Mirno!”, naredio mu je Sam.

Paul je protresao glavu, ne prkosno, već kao da se nastoji primiriti.

“Čovječe, Paul”, promrsio je jedan od ostalih momaka – vjerojatno Jared. “Daj se saberi.”

Paul je okrenuo glavu prema Jaredu, zadižući ozlojeđeno usne. Zatim mu je pogled prešao na mene. Jacob je iskoraknuo da se postavi pred me.

Time je prevršio mjeru.

“I još *nju* štitiš!”, zaurlao je uvrijeđeno Paul. Još jedan drhtaj, grčevit, protresao mu je tijelo. Zabacio je glavu, a stvarno režanje prodrlo mu je kroz zube.

“Paul!”, viknuli su Sam i Jacob u isti mah.

Paul kao da je pao prema naprijed, silovito podrhtavajući. Nasred pada začulo se glasno drapanje, i dečko je prasnuo.

Tamno srebrno krzno izletjelo je iz momka i stopilo se u oblik više nego pet put veći od njega – masivnu priliku u čučnju, spremnu na skok.

Vuk je zadigao njušku preko zuba, i novo mu je režanje zatutnjalo iz divovskih prsa. Svoje je tamne, gnjevne oči upro ravno u mene.

Iste te sekunde Jacob je već trčao preko ceste, ravno prema nemani.

“Jacobe!”, vrisnula sam.

Usred koraka, dugi je drhtaj prošao niz Jacobov hrbat. Skočio je uvis, naglavce se bacivši u prazno.

Začulo se još jedno oštro drapanje, i Jacob je prasnuo. Izletio je iz svoje kože – crne i bijele krpice frcnule su u zrak. To se zbilo tako brzo da bih, da sam trepnula, propustila cijeli preobražaj. Jedne sekunde Jacob je padoo zrakom, a sljedeće je divovski, crvenkastosmeđi vuk – tako golem da mi nije išlo u glavu da ta masa nekako stane u Jacoba – jurio na zgrčenu srebrnu zvijer.

Jacob je čeomice dočekao napad drugog vukodlaka. Njihovo bijesno režanje odjeknulo je s krošanja poput grmljavine.

Komadići crne i bijele tkanine – ostaci Jacobove odjeće – dolepršali su na tlo tamo gdje je nestao.

“Jacobe!”, opet sam vrisnula i zateturala prema naprijed.

“Ostani na mjestu, Bella”, naredio mi je Sam. Teško sam ga čula od rike vučijeg dvoboja. Škljocali su zubima i pokušavali se ugristi, sijekajući oštrim zubima prema grkljanu protivnika. Činilo mi se da je vuk-Jacob u

prednosti – bio je vidno veći od drugog vuka, a izgledao je i jači od njega. Udarao je i udarao ramenom u sivoga vuka, odgurujući ga unatrag, prema drveću.

“Vodite je Emily”, viknuo je Sam preostaloj dvojici, koji su zaneseno pratili sukob. Jacob je uspio odgurati sivoga vuka s ceste i sad su nestajali u šumi, premda se njihovo režanje i dalje glasno čulo. Sam je potrčao za njima, izuvajući se u trku. Kad je uletio među drveće, drhtao je od glave do pete.

Režanje i škljocanje gubili su se u daljini. Zvuk je odjednom nestao, a na cesti je sve utihnulo.

Jedan je dečko prasnuo u smijeh.

Pogledala sam ga razrogačenim očima – tako ukočenima da mi se činilo da ne mogu ni trepnuti.

Dečko kao da se smijao izrazu mog lica. “Eto nečega što se ne viđa svaki dan”, počeo se kliberiti. To mi je lice odnekud bilo poznato – uže od ostalih... Embry Call.

“Ja to viđam”, progundao je drugi dečko, Jared. “Svaki Božiji dan.”

“Ma daj, Paul ne gubi živce *svaki* dan”, usprotivio mu se Embry, cerekajući se i dalje. “Možda samo četiri-pet puta tjedno.”

Jared je podigao nešto bijelo s tla. Pokazao je to Embryju; iz ruke su mu visile rastrgane trake.

“Potpuno su se razderale”, rekao je Jared. “Billy je rekao da je to zadnji par koji može sebi priuštiti – Jacob će očito ubuduće morati hodati bos.”

“Ova se sačuvala”, rekao je Embry i pokazao mu bijelu tenisicu. “Jake može skakutati”, dodao je i nasmijao se.

Jared je počeo skupljati različite komade tkanine sa zemlje. “Daj donesi Samove cipele, može? Sve ovo ostalo ide ravno u smeće.”

Embry je pokupio cipele i otrčao među drveće na mjestu gdje se izgubio Sam. Vratio se za nekoliko sekundi s parom skraćenih traperica prebačenim preko ruke. Jared je prikupio izdrapane ostatke Jacobove i Paulove odjeće i smotao ih u loptu. Kao da se odjednom sjetio da sam i ja tu.

Pažljivo me pogledao, razmišljajući se.

“Hej, nećeš se onesvijestiti, ili isprovocirati, ili tako nešto?”, naglo me upitao.

“*Misl*im da neću”, propentala sam.

“Ne izgledaš mi baš dobro. Možda bi trebala malo sjesti.”

“Okej”, promrmljala sam. Drugi put u istom jutru stavila sam glavu među koljena.

“Jake nas je trebao upozoriti”, potužio se Embry.

“Nije smio uvući svoju curu u ovo. Što je mogao očekivati?”

“Pa, vuk više nije u vreći.” Embry je uzdahnuo. “Svaka ti čast, Jake.”

Podigla sam glavu da prostrijelim pogledom ta dva klinca koji sve to tako olako doživljavaju. “Zar se baš nimalo ne brinete za njih?”, strogo sam ih upitala.

Embry je iznenađeno trepnuo. “Da se brinemo? Zašto?”

“Pa mogli bi ozlijediti jedan drugoga!”

Embry i Jared pukli su od smijeha.

“*Nadam* se da će ga Paul dobro izgristi”, rekao je Jared. “Da nauči svoju lekciju.”

Probljedjela sam kao krpa.

“Ma, baš!”, usprotivio mu se Embry. “Jesi li *vidio* Jakea? Čak se ni Sam nije mogao tako fazirati u letu. Vidio je da se Paul gubi, i trebalo mu je, koliko, pola sekunde za napad? Dečko je nadaren.”

“Paul ima više iskustva u borbi. Kladam se u deset dolara da će mu ostaviti ožiljak.”

“Prihvaćam. Jake je prirodno nadaren. Paul nema nikakvih izgleda.”

Rukovali su se sa širokim osmijesima na licu.

Pokušala sam doživjeti to što ih nije briga kao utjehu, ali nisam se mogla otresti brutalnog prizora dvaju vukodlaka u borbi. Želudac mi se okretao, ispaćen i prazan, a glava me boljela od brige.

“Idemo mi vidjeti Emily. Znaš da je sigurno pripremila nešto za jesti.”

Embry me pogledao svisoka. “Možeš nas odbaciti?”

“Nema problema”, prostenjala sam.

Jared je podigao obrvu. “Radije ti vozi, Embry. Ona mi još izgleda kao da bi mogla rigati.”

“Dobro kažeš. Gdje su ključevi?”, upitao me Embry.

“U paljenju.”

Embry je otvorio suvozačka vrata. “Uđi”, vedro je rekao, jednom me rukom podigao sa zemlje i strpao na moje sjedalo. Procijenio je preostali prostor. “Morat ćeš se voziti otraga”, rekao je Jaredu.

“Drage volje. Imam slab želudac. Ne bih htio biti naprijed kad iz nje provali.”

“Kladim se da će izdržati. Ipak ona trči s vampirima.”

“U pet dolara?”, upitao ga je Jared.

“Dogovoreno. Neugodno mi je što ti tako uzimam novac.”

Embry je ušao u auto i upalio motor, dok je Jared okretno skočio u prtljažni prostor. Čim je zatvorio vrata, Embry mi je šapnuo: “Nemoj povratiti, okej? Imam samo deset, a ako Paul ugrize Jacoba...”

“Okej”, promrmljala sam.

Embry nas je povezao natrag prema selu.

“Hej, kako je Jakeu uopće uspjelo zaobići zaštitnu mjeru?”

“Zaštitnu... što?”

“Eh, naredbu. Znaš, da drži jezik za zubima. Kako ti je rekao za ovo?”

“A, to”, rekla sam i sjetila se kako se Jacob sinoć sav gušio u nastojanju da mi priopći istinu. “Nije. Tačno sam pretpostavila.”

Embry je naškubio usne; nije se činilo da ga je to iznenadilo. “Hmm. Valjda može i tako.”

“Kamo smo pošli?”, upitala sam ga.

“Do Emily. Ona je Samova djevojka... ne, sad mu je već zaručnica, valjda. Naći ćemo se kod nje s njima nakon što im Sam dâ jezikove juhe zbog ovoga što se dogodilo. I nakon što Paul i Jake nekako nabave novu odjeću, ako je Paulu uopće išta još ostalo.”

“Zna li Emily za...?”

“Aha. I, čuj, ne bulji u nju. To smeta Samu.”

Mrko sam ga pogledala. “Zašto bih buljila?”

Embryju je postalo nelagodno. “Kao što si upravo vidjela, druženje s vukodlacima povlači određene rizike.” Brzo je promijenio temu. “Hej, tebi ne smeta sve ono s crnokosim krvopijom na proplanku? Nije nam izgledalo kao da ti je prijatelj, ali...” Embry je slegnuo ramenima.

“Ne, nije mi bio prijatelj.”

“Drago mi je to čuti. Nismo htjeli ništa započeti, prekršiti pogodbu, znaš.”

“E, da, Jake mi je svojedobno spomenuo tu pogodbu. Zašto bi je prekršili ubojstvom Laurenta?”

“Laurenta”, podrugljivo je ponovio, kao da mu je smiješno što je vampir imao ime. “Pa, tehnički gledano, bili

smo na terenu Cullenovih. Zabranjeno nam je napasti bilo koga od njih, Cullenovih, izvan svoje zemlje – osim ako oni prvi ne prekrše pogodbu. Nismo znali je li taj crnokosi njihov rođak ili nešto takvo. Činilo nam se kao da ga znaš.”

“Što bi značilo da su oni prekršili pogodbu?”

“Da ugrizu čovjeka. Jakeu baš nije bilo stalo dopustiti da baš dotle dođe.”

“A tako. Ovaj, hvala. Drago mi je da niste čekali.”

“Bilo nam je zadovoljstvo.” Zvučalo je kao da doslovno tako misli.

Embry je prošao kraj najistočnije kuće na autocesti prije nego što će skrenuti na uski zemljani put. “Kamionet ti je spor”, primijetio je.

“Žao mi je.”

Na kraju odvojka stajala je kućica koja je nekoć bila siva. Kraj izbljedjelih modrih vrata stajao je samo jedan uzak prozor, ali žardinjera ispod njega bila je prepuna jarkonarančastih i žutih nevena, što je cijelom ambijentu davalo vedar ton.

Embry je otvorio vrata kamioneta i duboko udahnuo. “Mmm, Emily kuha.”

Jared je iskočio s prtljažnog prostora i krenuo prema ulazu, ali Embry ga je zaustavio, stavivši mu ruku na prsa. Značajno me pogledao i nakašljao se.

“Nemam novčanik kod sebe”, rekao je Jared.

“Nema problema. Neću zaboraviti.”

Prešli su prag i ušli u kuću bez kucanja. Plaho sam ušla za njima.

Glavna se prostorija, kao u Billyjevoj kući, sastojala uglavnom od kuhinje. Mlada žena satenski meke bakrenaste kože i duge, ravne vrane kose stajala je za radnom plohom pokraj sudopera, vadila velike čajne kolače iz

limenog kalupa i stavljala ih na papirnati pladanj. Na sekundu sam pomislila da mi je Embry rekao da ne buljim u nju zbog toga što je djevojka iznimno lijepa.

A onda je pjevno upitala: “Gladni ste, dečki?”, i okrenula se prema nama, sa smiješkom na pola lica.

Desnom stranom lica, od ruba kose do brade, prolazile su joj tri debele, crvene brazgotine, izrazito intenzivne boje, premda su odavno već bile zarasle. Jedna joj je spuštala kut tamnog bademastog desnog oka, a druga joj je izvijala desni kut usana u trajnu grimasu.

Zahvalna zbog Embryjeva upozorenja, brzo sam spustila pogled na kolače u njezinim rukama. Prekrasno su mirisali – kao svježe kupine.

“O”, rekla je iznenađeno Emily. “Ko je ovo?”

Pogledala sam je, nastojeći se usredotočiti na lijevu polovicu njezina lica.

“Bella Swan”, kazao joj je Jared i slegnuo ramenima. Očito se već o meni pričalo. “A ko drugi?”

“Mogla sam i misliti da će se Jacob nekako izvrdati”, promrmljala je Emily. Zabuljila se u mene, a nijedna polovica njezinog nekoć lijepog lica nije bila prijazna. “Znači, ti si ta vampirska cura.”

Isprсила sam se. “Jesam. Jesi li ti vučija cura?”

Nasmijala se, kao i Embry i Jared. Lijeva polovica lica smekšala joj se. “Pa valjda jesam.” Obratila se Jaredu. “Gdje je Sam?”

“Bella je, ovaj, jutros iznenadila Paula.”

Emily je zakolotala zdravim okom. “Ah, Paul”, uzdahnula je. “Misliš da će im dugo trebati? Upravo sam mislila početi pripremati jaja.”

“Ništa se ti ne brini”, rekao joj je Embry. “Ako zakašne, nećemo dopustiti da ništa propadne.”

Emily se zahihotala i otvorila hladnjak. “Ne sumnjam”, složila se. “Bella, jesi li gladna? Samo izvoli, posluži se kolačem.”

“Hvala.” Uzela sam jedan s pladnja i počela ga grickati po rubu. Bio je vrlo ukusan i prijao mi je u izmučenom želucu. Embry je zgrabio već treći i cijeloga ga strpao u usta.

“Ostavi malo i braći”, prekorila ga je Emily i lupila ga kuhačom po glavi. Ta me riječ iznenadila, ali ostali su je posve prirodno primili.

“Prasac jedan”, prokomentirao je Jared.

Oslonila sam se na kuhinjski pult i gledala kako se njih troje prepucava kao obitelj. Emilyna kuhinja bila je ugodan, svijetao prostor, s bijelim ormarićima i parketom od blijedog drveta. Na okruglom je stolicu napukli porculanski bokal s bijelo-plavim uzorkom bio prepun šumskog cvijeća. Embry i Jared ovdje su mi djelovali potpuno opušteni.

Emily je mučkala ogromnu količinu jaja, nekoliko desetaka njih, u velikoj žutoj zdjeli. Zasukala je rukave košulje boje lavande, pa sam opazila da joj ožiljci sežu cijelom dužinom ruke do desne nadlanice. Druženje s vukodlacima doista povlači određene rizike, baš kao što je Embry rekao.

Otvorila su se ulazna vrata i Sam je ušao u kuću.

“Emily”, rekao je, glasom tako prepunim ljubavi da mi je postalo neugodno, kao da mi tu nije mjesto, dok sam ga gledala kako jednim korakom prelazi sobu i širokim rukama prima njezino lice. Prignuo se i poljubio joj tamne ožiljke na desnom obrazu prije nego što će je poljubiti u usta.

“Hej, nema toga”, potužio se Jared. “Jedem.”

“Onda šuti i jedi”, predložio mu je Sam i opet poljubio Emilyne unakažene usne.

“Joj”, prostenjao je Embry.

Ovo je bilo gore od svakog romantičnog filma; ovo je bilo tako stvarno da je žarko blistalo radošću, životom i pravom ljubavi. Odložila sam kolač i prekrižila ruke preko praznih grudi. Zagledala sam se u cvijeće, trudeći se zanemariti krajnji spokoj njihova susreta i mučnu, tupu bol mojih rana.

Laknulo mi je kad se to prekinulo jer su se Jacob i Paul pojavili na vratima, a onda sam se zgranula kad sam opazila da se vedro smiju. Časak potom, Paul je opalio Jacoba u rame, a Jacob ga je zauzvrat bubnuo u bubreg. Opet su se nasmijali. Obojica su očito bila čitava.

Jacob je prešao pogledom preko sobe i ugledao me gdje stojim, zbunjena, kao da ondje ne pripadam, uz radnu plohu u suprotnom kutu kuhinje.

“Hej, Bells”, veselo me pozdravio. Zgrabio je dva kolača u prolazu pokraj stola i došao do mene. “Oprosti za ono”, tiho je promrmljao. “Kako se ti držiš?”

“Ne brini se, u redu sam. Dobri kolači.” Opet sam uzela svoj i ponovno ga počela grickati. Bilo mi je bolje u grudima čim se Jacob našao kraj mene.

“Ma, čovječe!”, jauknuo je Jared, prekidajući nas.

Pogledala sam prema njemu, i opazila da on i Embry pregledavaju rumenu, zaraslu posjekotinu na Paulovoj podlaktici. Embry se ushićeno cerio od uha do uha.

“Petnaest dolara”, uzviknuo je pobjedonosno.

“Jesi li mu ti to napravio?”, šapnula sam Jacobu, sjetivši se oklade.

“Jedva da sam ga i pipnuo. Bit će potpuno zdrav do navečer.”

“Do navečer?” Pogledala sam ozljeđu na Paulovoj ruci. Čudno, činila mi se tjednima stara.

“Vučija stvar”, prišapnuo mi je Jacob.

Kimnula sam, nastojeći ne izgledati kao da mi je to krajnje čudno.

“Jesi li *ti* okej?”, upitala sam ga ispod glasa.

“Bez ogrebotine.” Pogledao me samodopadno.

“Hej, dečki”, glasno je kazao Sam, prekidajući sve razgovore u maloj prostoriji. Emily je bila za štednjakom i lopaticom miješala smučkana jaja u velikoj tavi, ali Sam joj je i dalje jednom rukom dodirivao križa, posve nesvjesno. “Jacob ima nove podatke za nas.”

Paul nije izgledao iznenađeno. Jacob je očito već to objasnio njemu i Samu. Ili su mu... čuli misli.

“Znam što crvenokosa želi.” Jacob se obratio Jaredu i Embryju. “To sam vam prije pokušao kazati.” Šutnuo je nogu stolice na koju se smjestio Paul.

“I?”, upitao ga je Jared.

Jacob se uozbiljio. “Ona stvarno pokušava osvetiti partnera – samo što to nije bio onaj crnokosi krvopija kojeg smo *mi* ubili. Cullenovi su joj prošle godine ubili partnera, pa se namjerila na Bellu.”

Ovo mi nije bila novost, ali svejedno sam zadrhtala.

Jared, Embry i Emily pogledali su u mene i iznenađeno zinuli.

“Ali ona je obična djevojka”, pobunio se Embry.

“Nisam rekao da to ima smisla. Ali zato se pijavica pokušava probiti kroz nas. Ona želi u Forks.”

Nastavili su još jedan dugi trenutak zuriti u mene, zijevajući i dalje. Pognula sam glavu.

“Izvršno”, napokon je rekao Jared, sa smiješkom u kutu usana. “Imamo mamac.”

Zapanjujuće brzo, Jacob je dohvatio otvarač za limenke s radne plohe i bacio ga Jaredu u glavu. Jared je podigao ruku nepojmljivo brzo i ulovio alatku netom prije nego što će ga udariti u lice.

“Bella *nije* mamac.”

“Znaš na što mislim”, rekao je Jared, i dalje drzak.

“Tako da ćemo promijeniti raspored”, rekao je Sam, zanemariivši njihovo koškanje. “Pokušat ćemo ostaviti pokoju rupu, da vidimo hoće li ona nasjesti. Morat ćemo se razdvojiti, a to mi nije drago. Ali ako se stvarno namjerila na Bellu, vjerojatno neće pokušati iskoristiti našu smanjenu brojnost.”

“Quil će nam se sigurno uskoro pridružiti”, promrmljao je Embry. “Onda ćemo se moći razdvajati na jednako velike skupine.”

Svi su spustili pogled. Promotrla sam načas Jacobovo lice i vidjela da je puno beznađa, kao jučer popodne pred njegovom kućom. Ma koliko da su djelovali zadovoljni svojom sudbinom tu, u ovoj sretnoj kuhinji, nijedan od ovih vukodlaka nije želio da ista sudbina zadesi i njihovog prijatelja.

“Pa, nećemo računati s tim”, rekao je Sam ispod glasa, te nastavio glasno kao i inače. “Paul, Jared i Embry preuzet će vanjski krug, a Jacob i ja unutarnji. Sjatit ćemo se oko nje nakon što je namamimo u stupicu.”

Opazila sam da Emily nije naročito sretna zbog toga što će Sam biti u manjoj skupini. Zbog njezine brige i ja sam pogledala prema Jacobu, također u brizi.

Sam mi je ulovio pogled. “Jacob smatra da bi bilo najbolje da što više vremena provodiš tu, u La Pushu. Da joj ne bude tako lako pronaći te, za svaki slučaj.”

“A Charlie?”, ozbiljno sam ga upitala.

“Ožujsko ludilo još traje”, rekao je Jacob. “Mislim da Billy i Harry mogu nekako zadržati Charlieja tu dolje dok nije na poslu.”

“Čekaj”, rekao je Sam, podigavši ruku. Načas je pogledao u Emily, pa opet u mene. “Jacob smatra da je tako najbolje, ali ti moraš sama donijeti odluku. Trebaš vrlo ozbiljno odvagnuti rizike obiju mogućnosti. Jutros si vidjela kako lako ovdje može postati opasno, kako brzo situacija izmakne kontroli. Ako odlučiš ostati s nama, ne mogu ti nipošto jamčiti da ćeš biti sigurna.”

“Ja joj neću nauditi”, promumljao je Jacob, gledajući u pod.

Sam se pretvarao da ga nije čuo. “Ako se negdje drugdje osjećaš sigurno...”

Ugrizla sam se za usnu. Kamo da pođem, a da nekoga drugog ne dovedem u opasnost? Opet sam se lecnula na ideju da uvedem Renée u ovo – da je postavim u krug mete koju nosim na sebi... “Ne želim odvesti Victoriju nikom drugom”, prošaptala sam.

Sam je kimnuo. “To je tačno. Bolje je da je ona tu, gdje je možemo dokrajčiti.”

Trgnula sam se. Nisam htjela ni da Jacob ni bilo ko od njih pokuša *dokrajčiti* Victoriju. Pogledala sam Jacoba u lice; bilo je opušteno, gotovo jednako onakvo kakvo sam pamtila prije nego što je započela ova vučija stvar, i na njemu se nije vidjelo ni tračka brige zbog polaska u lov na vampire.

“Pazit ćeš na sebe, je l’ tako?”, upitala sam ga s čujnom knedlom u grlu.

Dečki su prasnuli u glasne, posprdne povike. Svi su mi se počeli smijati – izuzev Emily. Ulovila je moj pogled, a ja sam odjednom opazila simetriju podno njezine

izobličenosti. Lice joj je i dalje bilo lijepo, i prepuno brige još žešće od moje. Morala sam pogledati u stranu, prije nego što me od ljubavi iz koje ta briga potječe opet sve ne zaboli.

“Hrana je gotova”, tada je izjavila, a razgovor o strategiji smjesta je zaboravljen. Dečki su se brzo okupili oko stola – koji je djelovao sićušno, kao da će ga zdrobiti – i u rekordnom vremenu smazali hotelsku tavu kajgane koju je Emily stavila među njih. Emily je jela naslonjena o pult, kao i ja – da izbjegne gungulu za stolom – i privrženo ih promatrala. Na njoj se jasno vidjelo da joj je to obitelj.

Sve u svemu, nije baš bilo onako kako sam očekivala od jednog čopora vukodlaka.

Provela sam taj dan u La Pushu, uglavnom u Billyjevoj kući. Ostavio je Charlieju telefonsku poruku kod kuće i u postaji, pa se Charlie pojavio u vrijeme večere s dvije pice. Sva sreća da je donio dvije velike; Jacob je sâm smazao jednu cijelu.

Vidjela sam kako Charlie cijelu večer sumnjičavo mjerka nas dvoje, naročito uvelike promijenjenog Jacoba. Upitao ga je zašto se ošišao; Jacob je slegnuo ramenima i rekao da mu je ovako praktičnije.

Znala sam da će, čim Charlie i ja pođemo kući, Jacob otići – otići vučijim putevima, na koje je cijeli dan povremeno odlazio. On i njegova svojevrsna braća neprestano su držali stražu, tražeći naznaku Victorijinog povratka. Ali otkako su je sinoć otjerali s termalnih izvora – otjerali je na pola puta do Kanade, kako je rekao Jacob – još se nije usudila izvesti novi upad.

Nisam se uopće nadala da bi mogla samo tako odustat. Nisam ja baš tolike sreće.

Jacob me nakon večere ispratio do kamioneta i zastao uz prozor, čekajući da se Charlie prvi odveze.

“Ne boj se večeras”, rekao je Jacob, dok se Charlie pretvarao da ne može zakopčati sigurnosni pojas. “Bit ćemo u blizini, na straži.”

“Neću se brinuti za sebe”, obećala sam mu.

“Baš si blesava. Zabavno je loviti vampire. To je najbolji dio cijele ove muke.”

Odmahnula sam glavom. “Ako sam ja blesava, onda si ti opasno neuravnotežen.”

Zahihotao se. “Naspavaj se, Bella, dušo. Izgledaš mi iscrpljeno.”

“Pokušat ću.”

Charlie je nestrpljivo potrudio.

“Vidimo se sutra”, rekao je Jacob. “Dođi do nas čim se probudiš.”

“Hoću.”

Charlie se vozio za mnom do kuće. Nisam marila za farove u retrovizoru. Umjesto toga, pitala sam se gdje su Sam, Jared, Embry i Paul, kuda to trče kroz noć. Upitala sam se je li Jacob već s njima.

Kad smo stigli kući, potrčala sam na kat, ali Charlie se našao odmah iza mene.

“Što se to događa, Bella?”, oštro me upitao prije nego što sam uspjela pobjeći. “Mislio sam da je Jacob član bande i da ste vas dvoje u svađi.”

“Pomirili smo se.”

“A banda?”

“Ne znam – ko će shvatiti tinejdžere? Prava su zagonetka. Ali upoznala sam Sama Uleyja i njegovu zaručnicu Emily. Stvarno dragi ljudi.” Slegnula sam ramenima. “Sigurno je sve to bio nesporazum.”

Izraz lica mu se promijenio. “Nisam znao da je to s njim i Emily sada već službeno. Baš mi je drago to čuti. Sirotica.”

“Znaš možda što se to njoj dogodilo?”

“Medvjed ju je napao, sjevernije odavde, za vrijeme sezone mriješćenja lososa – grozna nesreća. Ima otad više od godinu dana. Čuo sam da je to Sama stubokom potreslo.”

“Baš grozno”, ponovila sam za njim. Više od godinu dana. Bila sam se spremna okladiti da to znači kako je do toga došlo dok je u La Pushu postojao samo jedan vukodlak. Zadrhtala sam pri pomisli kako se Sam zacijelo osjeća svaki put kada pogleda Emily u lice.

Te noći sam još dugo ležala budna, nastojeći složiti u glavi sve što se danas dogodilo. Išla sam unatrag, od večere s Billyjem, Jacobom i Charliejem, preko dugog popodneva u kući Blackovih, gdje sam u strepnji čekala da se Jacob javi, preko Emilyne kuhinje i užasnog dvoboja vukodlaka, sve do razgovora s Jacobom na plaži.

Sjetila sam se onoga što je Jacob rekao rano tog jutra, onoga o licemjerju. Dugo sam razmišljala o tome. Nije mi bila draga pomisao da sam licemjerna, ali kakve svrhe ima lagati samoj sebi?

Čvrsto sam se sklupčala. Ne, Edward nije ubojica. Čak ni u svojoj mračnijoj prošlosti, nikad nije oduzimao živote nevinima, u najmanju ruku.

Ali što da *nije* tako? Što da se, još dok sam ga poznavala, ponašao kao i svaki drugi vampir? Što da su ljudi nestajali u šumi, baš kao sada? Bi li me to otjeralo od njeга?

Tužno sam odmahнула glavom. Ljubav je iracionalna, podsjetila sam se. Što više nekoga voliš, to manje smisla sve to skupa ima.

Prevrnula sam se na drugu stranu i pokušala misliti o nečem drugom – i pomislila na Jacoba i njegovu braću koji trče tamo negdje, kroz šume. Zaspala sam zamišljajući vukove, nevidljive u noći, što me čuvaju od opasnosti. Kad mi je naišao san, opet sam se obrela u šumi, ali ovaj put nisam lutala. Držala sam Emily za njezinu ranjenu ruku dok smo skupa stajale okrenute prema sjenama i u strepnji čekale da se naši vukodlaci vrate kući.

15. JUŽINA

U Forksu su opet nastupili proljetni praznici. Kad sam se probudila u ponedjeljak ujutro, nekoliko sam sekundi ostala samo ležati u krevetu i upijati tu činjenicu. Za prošle proljetne praznike također me pokušavao uloviti jedan vampir. Ponadala sam se da se to ne stvara nekakva tradicija.

U La Pushu sam već stjecala rutinu. Subotu sam provela uglavnom na plaži, dok se Charlie družio s Billyjem u kući Blackovih. Rekla sam mu da ću biti s Jacobom, ali Jacob je imao drugog posla, pa sam lutala sama, čuvajući tajnu od Charlieja.

Kad je Jacob svratio da vidi kako sam, ispričao se što me toliko ostavlja samu. Rekao mi je da mu raspored nije uvijek ovako lud, ali dok ne zaustave Victoriju, vukovi su pod najstrožom uzbunom.

Sada me uvijek držao za ruku dok smo šetali po plaži.

To me natjeralo da se zamislim oko Jaredove izjave da je Jacob uvukao “svoju curu” u ovo. Izvana to valjda upravo tako izgleda. Dokle god Jake i ja znamo kako stvari stvarno stoje, takvi mi zaljućci ne bi smjeli smetati. A možda me i ne bi, da ne znam kako bi Jacob volio da stvari stoje upravo onako kako izgledaju. Ali prijalo mi je držati njegovu toplu ruku, i nisam se bunila.

U utorak popodne sam radila – Jacob me otpratio na motoru da se uvjeri kako ću sigurno stići, a Mike je to primijetio.

“Izlaziš s onim klincom iz La Pusha? Iz drugog razreda?”, upitao me, slabo prikrivajući jal u glasu.

Slegnula sam ramenima. “Ne u tehničkom značenju te riječi. Makar najviše vremena provodim s Jacobom, da. On mi je najbolji prijatelj.”

Mike je promućurno stisnuo oči. “Ne zavaravaj se, Bella. Tip se zatelebao u tebe.”

“Znam”, uzdahnula sam. “Život je kompliciran.”

“A djevojke su okrutne”, promrsio si je Mike u bradu. I takav je zaključak valjda bilo lako donijeti.

Te večeri su se Sam i Emily pridružili Charlieju i meni na slatkoj zakusci u Billyjevoj kući. Emily je donijela tortu koja bi slomila i tvrđi orah od Charlieja. Opažila sam, dok je razgovor lako tekao o nizu svakodnevnih tema, da Charlieja napuštaju i posljednje brige oko postojanja bande u La Pushu.

Jake i ja brzo smo se izvukli da možemo malo biti sami. Otišli smo u garažu i sjeli u njegov golf. Jacob je naslonio glavu, lica upalog od iscrpljenosti.

“Moraš se naspavati, Jake.”

“Kad stignem.”

Napipao mi je ruku i uhvatio je. Koža mu je bila vrela na dodir.

“Je li i to jedna od onih vučijih stvari?”, upitala sam ga. “Vrućina, mislim.”

“Jest. Temperatura nam je malo viša nego normalnim ljudima. Oko četrdeset dva, četrdeset tri stupnja. Više mi nikad nije hladno. Mogao bih stajati ovakav – pokazao je na svoja gola prsa – u mećavi, i to mi ne bi smetalo. Pahuljice bi se samo pretvarale u kišu oko mene.”

“I svima vam rane brzo zarastaju – to je također vučija stvar?”

“Aha, želiš vidjeti? Prilično je kul.” Otvorio je oči i široko se osmjehnuo. Nagnuo se preko mene, otvorio pretinac za rukavice i nešto potražio u njemu. Zatim je iznutra izvukao džepni nožić.

“Ne, ne želim vidjeti!”, viknula sam čim sam shvatila što mu je na pameti. “Sklanjaj to!”

Jacob se zahihotao, ali tutnuo je nožić natrag na mjesto. “U redu. Samo da znaš, dobro je to što nam rane zarastaju. Ne možeš otići bilo kom doktoru s temperaturom od koje bi trebao biti pokojni.”

“Pa valjda i ne možeš.” Malo sam razmislila o tome. “...A to što ste tako krupni – i to je zbog toga? Jeste li zbog toga svi zabrinuti za Quila?”

“Zbog toga, a i zato što Quilov djed kaže da bi se dečku na čelu dalo ispržiti jaje.” Jacobovo se lice ispunilo beznađem. “Samo što nije. Ne postoji određena životna dob... to samo buja li buja, a onda odjednom – ” Ušutio je, i trebao mu je trenutak prije nego što je opet mogao progovoriti. “Katkad, ako te nešto baš izrazito naljuti, do toga može doći i ranije. Ali mene baš ništa nije ljućilo – bio sam *sretan*.” Gorko se nasmijao. “Zbog tebe,

uglavnom. Zato mi se to nije i prije dogodilo. Umjesto toga, samo je bujalo u meni – bio sam kao tempirana bomba. Znaš što me aktiviralo? Kad sam se vratio poslije onog filma, Billy je rekao da izgledam čudno. To mi je bilo dovoljno da izgubim živce. A onda – onda sam prasnuo. Gotovo sam mu otrgnuo lice – vlastitom ocu!” Stresao se i probljedio.

“Je li jako teško, Jake?”, zabrinuto sam ga upitala, htijući mu nekako pomoći. “Jesi li tužan?”

“Ne, nisam tužan”, rekao mi je. “Nisam više. Ne otkad i ti to znaš. Prije toga mi je bilo jako teško.” Nagnuo se prema meni i oslonio obraz na moje tjeme.

Malo je pošutio, a ja sam se upitala o čemu razmišlja. Možda mi je bilo bolje da ne znam.

“Što ti najteže pada?”, prošaptala sam, i dalje htijući biti od koristi.

“Najteže mi pada osjećaj... razularenosti”, polako je rekao. “Osjećaj da ne mogu biti siguran u sebe – kao da možda ti *ne bi trebala* biti uz mene, kao da možda niko ne bi. Kao da sam čudovište koje bi moglo nekome nauditi. Vidjela si Emily. Sam je izgubio živce samo na jednu sekundu... a ona je stajala preblizu. I sad on više nikako ne može to ispraviti. Čujem mu misli – znam kako je to...”

Ko želi biti noćna mora, čudovište?

A onda, lakoća s kojom ja to postizem, moje prednačenje nad svima ostalima – jesam li zbog toga još manje ljudsko biće od Embryja ili Sama? Ponekad se bojim da gubim samoga sebe.”

“Je li to teško? Opet pronaći samoga sebe?”

“Ispočetka”, rekao je. “Trebaju prakse za faziranje u oba smjera. Ali meni to lakše pada.”

“Zbog čega?”, upitala sam ga.

“Zbog toga što mi je Ephraim Black bio pradjed po ocu, a Quil Ateara pradjed po majci.”

“Quil?”, zbunjeno sam upitala.

“Njegov pradjed”, pojasnio mi je Jacob. “Onaj Quil kojega znaš mi je bratić iz drugog koljena.”

“Ali zašto je bitno ko su vam bili pradjedovi?”

“Zato što su Ephraim i Quil bili u posljednjem čoporu. Levi Uley bio je treći član. To mi je u krvi s obje strane. Nikad nisam imao izgleda. Kao što ni Quil nema izgleda.”

Lice mu je imalo sumoran izraz.

“Što je ono najbolje u tome?”, upitala sam ga, nadajući se da će ga to razveseliti.

“Ono najbolje”, rekao je i odjednom se opet nasmiješio, “je *brzina*.”

“Bolje nego na motociklu?”

Oduševljeno je kimnuo glavom. “Ne može se usporediti.”

“Kako brzo možeš... ?”

“Trčati?”, dovršio je moje pitanje. “Vrlo brzo. Kako da ti to predočim? Ulovili smo onoga... kako se zvao? Laurenta? Vjerujem da tebi to znači više nego što bi značilo nekom drugom.”

To mi je doista nešto značilo. Nisam to mogla zamisliti – da vukovi trče brže od vampira. Kad su Cullenovi trčali, postajali su praktički nevidljivi od brzine.

“Onda, reci mi nešto što *ja* ne znam”, rekao je. “Nešto o vampirima. Kako si uspjela podnijeti takvu bliskost s njima? Zar ti nije bilo jezivo?”

“Nije”, odsječno sam rekla.

Zamislilo se na trenutak zbog tona mojega glasa.

“Čuj, zbog čega je tvoj krvopija uopće ubio onog Jamesa?”, odjednom me upitao.

“James je pokušavao ubiti mene – njemu je to bilo poput igre. U kojoj je izgubio. Sjećaš se kad sam prošlog proljeća bila u bolnici, dolje u Phoenixu?”

Jacob je oštro udahnuo. “Toliko je bio blizu?”

“Bio je vrlo, vrlo blizu.” Opipala sam si ožiljak. Jacob je to primijetio, jer me držao za ruku kojom sam ga opipala.

“Što je to?”, uhvatio me za desnu ruku i pažljivo je pogledao. “To je onaj tvoj čudni ožiljak, onaj hladni.” Pažljivije ga je pogledao, znajući sada više, i zinuo u čudu.

“Da, to je ono što misliš da je”, rekla sam. “James me ugrizao.”

Iskolačio je oči, a lice mu je dobilo čudnu, zelenkastu nijansu pod crvenkastosmeđom površinom. Izgledao je kao da će mu pozliti.

“Ali ako te ugrizao... ? Zar ne bi trebala biti... ?” Riječ mu je zastala u grlu.

“Edward me dvaput spasio”, prošaptala sam. “Isisao je otrov – znaš, kao kod ugriza čegrtuše.” Trgnula sam se kad me bol ošinula po rubovima rupe.

Ali nisam se samo ja trzala. Osjećala sam da Jacobu cijelo tijelo drhti uz moje. Čak se i auto tresao.

“Pripazi, Jake. Samo mirno. Smiri se.”

“Aha”, propentao je. “Mirno.” Brzo je protresao glavom tamo-amo. Trenutak potom, samo su mu se ruke i dalje tresle.

“Jesi li dobro?”

“Jesam, praktički. Pričaj mi nešto drugo. Daj mi neku drugu temu za razmišljanje.”

“Što te zanima?”

“Ne znam.” Sklopio je oči, nastojeći se usredotočiti. “One dodatne sposobnosti, valjda. Je li iko od ostalih Cullena bio... dodatno nadaren? Slično onom čitanju misli?”

Oklijevala sam sekundu. Ovo mi se doimalo kao pitanje koje bi postavio špijunki, a ne prijateljici. Ali čemu skrivati ono što znam? To više nije bitno, a pomoglo bi mu da se obuzda.

I tako sam brzo progovorila, sa slikom Emilyna uništenog lica pred očima, dok su mi se podlaktice ježile. Nisam mogla zamisliti kako bi onaj riđi vuk stao u golfa – Jacob bi rastrgao cijelu garažu, kad bi se sada promijenio.

“Jasper je mogao... nekako upravljati osjećajima ljudi oko sebe. Ne u negativnom smislu, samo da smiri čovjeka, tako nekako. Vjerojatno bi mogao itekako pomoći Paulu”, dodala sam, slabašno ga zafrkavajući. “A Alice je pak mogla vidjeti ono što će se tek dogoditi. Budućnost, znaš, ali ne u apsolutnom smislu. Ono što bi vidjela mijenjalo se kad bi neko promijenio put kojim ide...”

Recimo, vidjela me kako umirem... a vidjela je i da postajem jedna od njih. Dvije stvari koje se nisu dogodile. I jednu koja se nikad neće dogoditi. U glavi mi se zavrtjelo – nikako nisam uspijevala iz zraka unijeti dovoljno kisika u sebe. Nisam imala pluća.

Jacob se sada potpuno obuzdao. Sjedio je vrlo mirno kraj mene.

“Zbog čega to radiš?”, upitao me. Lagano me povukao za jednu ruku, kojom sam se obujmila oko prsa, a onda odustao kad je nije uspio lako odmaknuti. Nisam ni bila shvatila da sam se obgrlila. “To radiš kada te nešto uzrujava. Zašto?”

“Boli me kad ih se sjetim”, prošaptala sam. “Bude mi kao da ne mogu disati... kao da se raspadam u krhotine...” Čudo jedno što sam sve sada mogla reći Jacobu. Među nama više nije bilo tajni.

Pogladio me po kosi. “U redu je, Bella, u redu je. Više to neću spomenuti. Oprosti.”

“Dobro mi je”, procijedila sam. “Stalno mi se to događa. Nisi ti kriv.”

“Koji smo mi poremećeni par, a?”, rekao je Jacob. “Ni ti ni ja nismo u stanju zadržati oblik kako treba.”

“Baš smo jadni”, složila sam se, i dalje bez daha.

“Barem imamo jedno drugo”, rekao je. Očito mu je bilo lakše od te pomisli.

Bilo je lakše i meni. “Barem to”, složila sam se.

I dok smo bili zajedno, bilo je dobro. Ali Jacob je imao grozan, opasan posao koji se smatrao dužnim raditi, pa sam često bila sama, prisiljena na boravak u La Pushu iz vlastite sigurnosti, bez ikakvog posla koji bi mi pomogao da ne razmišljam o makar jednoj od svojih briga.

Bilo mi je nelagodno što stalno zauz imam prostor kod Billyja. Nešto sam učila za novi test iz algebre koji ćemo imati idući tjedan, ali matematiku nisam mogla ne znam koliko dugo gledati. Kad nisam imala nekog očitog posla u rukama, smatrala sam da bih trebala razgovarati s Billyjem – zbog pritiska uvriježenih društvenih normi. Ali Billy nije bio čovjek koji će ispuniti duga razdoblja tišine, tako da se nelagoda nastavljala.

Srijedu popodne pokušala sam provesti kod Emily, za promjenu. Isprva mi je bilo nekako lijepo. Emily je bila vedra osoba koja ne može sjediti u mjestu. Vukla sam se za njom dok je lepršala po svojoj kućici i vrtu, ribajući

besprijeckorno čist pod, čupajući stabljčicu korova, popravljaćući potrganu šarku, provlaćući nit vune kroz prastari tkalaćki stan, i pride neprestano kuhajući. Vedro se potužila da je dećkima porastao tek od silnog dodatnog trćanja, ali lako se vidjelo da joj ne smeta briga za njih. Nije mi bilo teško biti s njom – napokon, i ona i ja sada smo bile vućije cure.

Ali nakon što sam ondje provela nekoliko sati, svratio je Sam. Ostala sam tek toliko da saznam da je Jacob dobro i nema nikakvih novosti, a onda sam morala pobjeći. Bilo mi je teško podnijeti ozračje ljubavi i zadovoljstva koje ih je okruživalo u zasićenoj kolićini, bez ikoga ko bi je razrijedio.

I tako mi je preostalo tek lutati po plaži, koraćati cijelom dućinom kamenitog polumjeseca tamo-amo, bez kraja i konca.

Nisam dobro podnosila samovanje. Zahvaljućući novoj otvorenosti s Jacobom, preko svake mjere sam razgovarala i razmišljala o Cullenovima. Čime god da bih si pokušala odvratiti misli – a imala sam pregršt tema za razmišljanje: iskreno sam se i oćajno brinula za Jacoba i njegovu vućiju braću, premirala sam od straha za Charlieja i ostale koji misle da love životinje, sve dublje sam se uplitala s Jacobom a da nikad nisam svjesno odlučila krenuti u tom smjeru, te nisam pojma imala što da sad tu učinim – nijedna od tih vrlo stvarnih, vrlo razmišljanja vrijednih, vrlo neodgodivih briga nije mi mogla na duže vrijeme odvući misli od boli u mojim grudima. Napokon više nisam mogla ni šetati, jer nisam mogla ni disati. Sjela sam na neko polusuho kamenje i ćvrsto se sklupćala.

Jacob me zatekao takvu, a na licu mu se vidjelo da shvaća.

“Oprosti”, smjesta je rekao. Podigao me s tla i čvrsto me zagrlio oko ramena. Tek tada sam shvatila da se smrzavam. Od njegove sam topline zadrhtala, ali barem sam uz njega bila u stanju disati.

“Kvarim ti proljetne praznike”, optužio je Jacob sebe dok smo hodali natrag po plaži.

“Ne, ne kvariš. Nisam imala ništa u planu. Uostalom, ne bih rekla da volim proljetne praznike.”

“Sutra ujutro uzet ću slobodno. Ostali će se snaći bez mene. Pa ćemo raditi nešto zabavno.”

Ta mi riječ nikako nije pristajala u sadašnjem životu, jedva shvatljiva, bizarna. “Zabavno?”

“Zabava je upravo to što ti treba. Hmm...” Pogledao je preko uzbibane sive pučine, premišljajući se. Dok je pogledom prelazio preko obzorja, naglo je dobio nadahnuće.

“Sjetio sam se!”, kliknuo je. “Moram održati još jedno obećanje.”

“Ma o čemu ti to?”

Pustio mi je ruku i pokazao prstom prema južnom kraju plaže, gdje je ravni, kameniti polumjesec naglo završavao podno strmih morskih litica. Pogledala sam onamo, ništa ne shvaćajući.

“Zar te nisam obećao odvesti na skakanje sa stijena?”
Zadrhtala sam.

“Jasno, bit će prilično hladno – ali ne tako hladno kao danas. Osjećaš kako se vrijeme mijenja? Tu južinu? Sutra će biti toplije. Pristaješ?”

Mračna me voda nije mamila, a s ovog motrišta litice su izgledale još više nego prije.

Ali danima već nisam čula Edwardov glas. Zbog toga sam se vjerojatno i osjećala ovako, barem djelomično.

Postala sam ovisna o zvuku svojih obmana. Bilo mi je teže ako ih duže ne bih imala. Skakanje s litice bez ikakve bi mi sumnje pružilo lijek za takvu situaciju.

“Nego što da pristajem. Zabavno.”

“Dogovoreno”, rekao je i obgrlio me oko ramena.

“Okej – a ti ćeš sada u krpe.” Nije mi se sviđalo kako mu podočnjaci postaju trajno usječeni u kožu.

Sutra ujutro probudila sam se rano i krišom spremila suhu odjeću u kamionet. Slutila sam da bi Charlie odobrio moj plan za danas otprilike isto onoliko koliko bi odobrio i moj motocikl.

Pojam nečega što će mi odvući pažnju od svih mojih briga gotovo me uzbudio. Možda će doista biti zabavno. Izlazak s Jacobom, izlazak s Edwardom... Mračno sam se nasmijala sebi u bradu. Neka Jake kaže što god hoće o tome kako smo mi poremećeni par – ja sam ta koja je istinski poremećena. Uz mene i vukodlak izgleda krajnje normalno.

Očekivala sam da će me Jacob dočekati pred kućom, kao i obično nakon što bučni kamionet najavi moj dolazak. Kad se nije pojavio, pretpostavila sam da možda još spava. Pričekat ću ga – da se odmori koliko može. Odmor mu je potreban, a to će pružiti vremena da dan postane još malo topliji. Samo, Jake je imao pravo što se vremena tiče; noću se promijenilo. Gusti sloj oblaka sada je teško nalijegao na atmosferu, tako da je postalo gotovo sparno; pod tim sivim slojem bilo je toplo i zagušljivo. Ostavila sam džemper u kamionetu.

Tiho sam pokucala na vrata.

“Uđi, Bella”, rekao je Billy.

Sjedio je za stolom u kuhinji i jeo kukuruzne pahuljice.

“Jake spava?”

“Ovaj, ne.” Odložio je žlicu, a obrve su mu se skupile.

“Što se dogodilo?”, zabrinuto sam ga upitala. Na licu mu se vidjelo da se *nešto* dogodilo.

“Embry, Jared i Paul rano jutros naišli su na svježi trag. Sam i Jake otišli su pomoći. Sam se ponadao – našla se stiješnjena uz planine. On smatra da imaju dobrih izgleda da ovo privedu kraju.”

“O, ne, Billy”, prošaptala sam. “O, ne.”

Zahihotao se, duboko i potmulo. “Zar ti je stvarno tako ugodno u La Pushu da želiš produžiti tamnovanje uz nas?”

“Nemoj se šaliti s tim, Billy. Ne možeš se šaliti s nečim ovoliko strašnim.”

“U pravu si”, složio se, i dalje spokojan. Bilo mi je nemoguće pročitati izraz u njegovim prastarim očima. “Ovo je nezgodno.”

Ugrizla sam se za usnu.

“Nije to toliko opasno za njih kao što misliš. Sam zna što radi. Za sebe se trebaš brinuti. Vampirica se ne želi boriti s njima. Samo pokušava naći način da ih zaobiđe... i dopre do tebe.”

“Kako to Sam zna što radi?”, oštro sam ga upitala, ne hajući za njegovu brigu za mene. “Ubili su samo onog jednog vampira – možda im se tada posrećilo.”

“Mi vrlo ozbiljno pristupamo svom poslu, Bella. Ništa nismo zaboravili. Sve što oni moraju znati već naraštajima se prenosi s oca na sina.”

Time me nije utješio onako kako je vjerojatno namjeravao. Presnažno sam se sjećala Victorije, mahnite, mačkaste, smrtonosne. Ne uspije li zaobići vukove, *pokušat* će napokon proći kroz njih.

Billy se vratio doručku; ja sam sjela na kauč i stala besciljno mijenjati kanale na televizoru. To nije dugo trajalo. Počela sam se osjećati sputano u toj sobici, klaustrofobično, uzrujavajući se zbog toga što ništa ne vidim kroz zavjese na prozorima.

“Idem ja na plažu”, naglo sam kazala Billyju i žurno izašla iz kuće.

Izlazak mi nije pomogao koliko sam se nadala. Oblaci su me tištali nevidljivom težinom od koje mi klaustrofobija nije popuštala. Šuma mi je djelovala neobično prazno dok sam hodala prema plaži. Nisam vidjela nijednu životinju – ni pticu, ni vjevericu. Ptice se također nisu čule. Tišina je bila jezovita; nije se čulo čak ni hujanje vjetra u krošnjama.

Znala sam da je sve to samo posljedica južine, ali svejedno me uzrujavao. Teški, topli atmosferski tlak opažala su čak i moja slabašna ljudska osjetila, sluteći ozbiljne olujne poremećaje. Pogled u nebo to mi je i potvrdio; oblaci su se teško valjali, premda pri tlu nije bilo ni daška vjetra. Najniži oblaci bili su sivi poput dima, ali kroz pukotine u njima vidjela sam drugi sloj, odurno ljubičast. Nebo je za danas naumilo nešto grozno. Životinje su se sigurno sakrile na sigurno.

Čim sam stigla do plaže, bilo mi je krivo što sam došla – već mi je dojadilo ovdje. Tu sam provela gotovo svaki dan u samotnim lutanjima. Je li to tako različito od mojih mora? Ali kamo da pođem? Odvukla sam se do naplavljenog debela i sjela na rub, da se mogu nasloniti na zamršeno korijenje. Zamišljeno sam se zagledala u ljutito nebo, čekajući da prve kapi razbiju zatišje.

Nastojala sam ne misliti na opasnost koja prijeti Jacobu i njegovim prijateljima. Jer ništa se ne smije do-

goditi Jacobu. Ta mi je pomisao bila nesnosna. Previše sam toga već izgubila – hoće li mi sudbina oduzeti i ovo malo preostataka mira? To mi se činilo nepoštenim, neuravnoteženim. Ali možda sam prekršila neko nepoznato pravilo, prešla neku granicu i time potpisala presudu. Možda se ne smije toliko pačati u mitove i legende, okretati leđa ljudskome svijetu. Možda...

Ne. Ništa se neće dogoditi Jacobu. Moram vjerovati u to, inače uopće neću moći funkcionirati.

“Ma joj!”, prostenjala sam i skočila s debla. Nisam mogla mirno sjediti; to mi je bilo gore od šetanja.

Stvarno sam računala s tim da ću jutros čuti Edwarda. Činilo mi se kao da bih samo u tom slučaju nekako mogla preživjeti današnji dan. Rupa mi se u zadnje vrijeme gnojila, kao da se sveti za sve one prilike u kojima ju je Jacobova bliskost smirivala. Pekla me po rubovima.

Valovi su jačali dok sam hodala, polako se već razbijajući o stijene, ali još nije bilo ni daška vjetra. Oko mene se sve komešalo, ali tu gdje sam stajala bilo je savršeno mirno. Zrak je bio blago nabijen – osjećala sam statički elektricitet u svojoj kosi.

Na pučini su se valovi silovitije pjenili nego uz obalu. Vidjela sam da tuku o morske litice, pršteći u velikim bijelim oblacima morske pjene prema nebu. Zrak se i dalje nije kretao, iako su se oblaci sad brže kovitlali. Izgledali su jezivo – kao da se kreću od svoje volje. Zadrhtala sam, premda sam znala da je to tek varka atmosferskog tlaka.

Litice su se kočile poput crne oštrice noža spram bijesnoga neba. Dok sam ih gledala, sjetila sam se dana kad mi je Jacob rekao za Sama i njegovu “bandu”. Pomislila sam na dečke – vukodlake – koji su se bacali u prazninu. Još sam se živo sjećala likova koji prave kolutove pri

padu. Zamislila sam krajnju slobodu skoka... Zamislila sam kako bi mi se Edwardov glas javio u glavi – ljutit, baršunast, savršen... Bol u grudima nesnosno mi je buknula.

Sigurno postoji neki način da je smirim. Iz sekunde u sekundu, boljelo me sve nesnosnije. Zagledala sam se u litice i zapjenjene valove podno njih.

Pa, zašto ne? Zašto je ne bih smjesta smirila?

Jacob mi je obećao skakanje sa stijena, zar ne? Samo zato što je on spriječen, zar da odustanem od razbibrige koja mi tako nasušno treba – koja mi treba utoliko *više* zato što je Jacob otišao stavljati život na kocku? Stavljati ga na kocku, u biti, zbog mene. Da nije mene, Victoria ne bi ovdje ubijala ljude... već negdje drugdje, daleko odavde. Da se išta dogodi Jacobu, ja bih bila kriva. Ta spoznaja duboko me ubola i natjerala u trk cestom prema Billyjevoj kući, gdje sam ostavila kamionet.

Znala sam kako stići do puta koji prolazi najbliže stijenama, ali morala sam potražiti stazicu kojom ću doći na rub litice. Dok sam išla njome, tražila sam odvojke ili račvanja, jer sam znala da me Jake planirao odvesti na nižu izbočinu umjesto na vrh, ali staza je zavijala tankom prugom prema rubu bez drugih mogućnosti. Nisam imala vremena da pokušam drugačije sići – oluja se sad brzo bližila. Vjetar me napokon počinjao doticati, oblaci su nalijekali bliže tlu. Baš kad sam stigla do mjesta gdje se zemljana stazica širila pred kamenitom provalijom, prve su mi kapi kiše zapljusnule lice.

Nije mi bilo teško uvjeriti samu sebe da ne mogu stići tražiti drugi put – *htjela* sam skočiti s vrha. Taj mi se prizor zadržao u glavi. Htjela sam dugi pad koji će mi se činiti poput leta.

Znala sam da je to najgluplja, najneodgovornija stvar koju sam dosad izvela. To mi je izmamilo smiješak. Bol je već jenjavala, kao da mi tijelo zna da ga od Edwardova glasa dijele tek sekunde...

Okean je zvučao vrlo, vrlo daleko, nekako još dalje nego prije, dok sam išla stazicom kroz drveće. Složila sam grimasu kad sam pomislila na temperaturu koju voda vjerojatno ima. Ali nisam imala namjeru odustati zbog toga.

Vjetar je sada snažnije puhnuo, stvarajući vrtloge u kiši oko mene.

Iskoračila sam na rub, držeći pogled uperen u prazni prostor preda mnom. Nožni su mi prsti naslijepo napipali rub i obavili se oko njega. Duboko sam udahnula i zadržala dah... čekajući.

“Bella.”

Nasmiješila sam se i izdahnula.

Da? Nisam odgovorila na glas, iz straha da zvukom svoga glasa ne raspršim tu prekrasnu obmanu. Zvučao je tako stvarno, tako blizu. Tek kad je ovako negodovao mogla sam čuti stvarnu uspomenu na njegov glas – na baršunastu boju i pjevnu intonaciju što tvore nasavršeniji glas na svijetu.

“Nemoj”, molećivo je kazao.

Htio si da ostanem ljudsko biće, podsjetila sam ga. *Pa, gledaj me.*

“Molim te. Zbog mene.”

Ali nikako drugačije nisi htio ostati uz mene.

“Molim te.” Bio je to tek šapat u naletima kiše što su mi raspršivali kosu i natapali odjeću, tako da sam već bila mokra kao da mi je ovo drugi skok danas.

Podigla sam se na nožne prste.

“Ne, Bella!” Sada je bio ljutit, a ta ljutnja je bila tako divna.

Nasmiješila sam se i podigla ruke u stranu do visine ramena, kao da se spremam skočiti na glavu, i podigla lice prema kiši. Ali nakon godina plivanja na javnom bazenu navika je ostala usječena u mene – prvi put, na noge. Nagnula sam se i čučnula, da se bolje odrazim...

I bacila se s litice.

Vrištala sam dok sam padala otvorenim prostorom poput meteora, ali to je bio vrisak oduševljenja, a ne straha. Vjetar se opirao, uzalud se nastojeći oduprijeti nepobjedivoj sili teži, gurajući me i tjerajući u vrtnju oko svoje osi, kao raketu što se ruši na zemlju.

To! Riječ mi je odjeknula u glavi kad sam se glatko probila kroz površinu vode. Bila je ledena, hladnija nego što sam strahovala, ali studen je samo pridonijela ushitu.

Bila sam ponosna na sebe dok sam tonula dublje u studenu crnu vodu. Nisam ni na tren osjetila stravu – samo čisti adrenalin. Stvarno, padanje nije bilo nimalo strašno. Gdje je tu izazov?

Tada me povukla struja.

Tako sam bila obuzeta veličinom stijena, očitom opasnošću njihovih visokih, strmih litica, da se uopće nisam zabrinjavala zbog mračne vode koja me čeka. Ni sanjala nisam da prava prijetnja vreba duboko poda mnom, ispod teškog valjanja morske površine.

Činilo mi se kao da se valovi bore za mene, potežu me tamo-amo između sebe kao da su me naumili podijeliti tako što će me raspolutiti. Znala sam kako se treba oduprijeti snažnoj plimi: valja plivati naporedo s plažom, a ne nastojati pošto-poto stići do obale. Ali od tog sam znanja imala slabe koristi, kad nisam znala u kojem smjeru obala leži.

Nisam čak ni znala u kojem smjeru leži površina.

Bijesna voda bila je crna u svakom smjeru; nije bilo sjaja koji bi me usmjerio naviše. Sila teža bila je sve-moćna dok se nadmetala sa zrakom, ali nije bila ravna valovima – nisam osjećala ništa što bi me vuklo nadolje, nisam tonula ni u kojem smjeru. Samo me struja tukla i bacakala amo i tamo, kao krpenu lutku.

Upinjala sam se zadržati zrak, ne dopustiti da mi kroz usne pobjegne posljednja zaliha kisika.

Nisam se iznenadila što je moja obmana Edwarda uz mene. Toliko mi i duguje, imajući u vidu da umirem. *Iznenadila* sam se čvrstoćom te spoznaje. Utopit ću se. Utapam se.

“Samo plivaj!”, uzbuđeno me, usrdno zamolio Edward u glavi.

Kamo? Nije bilo ničega osim mraka. Nisam imala kamo plivati.

“Prekini!”, naredio mi je. “Da se nisi usudila odustati!”

Od hladnoće vode trnule su mi ruke i noge. Nisam više osjećala natezanje onako jako kao prije. Sad je to bila tek omamljena, nemoćna vrtnja u vodi.

Ali poslušala sam ga. Natjerala sam svoje ruke da i dalje posežu, svoje noge da još jače zamahuju, iako sam svake sekunde bila okrenuta u drugom smjeru. Nije bilo moguće da ću od toga imati neke koristi. Koja je svrha?

“Bori se!”, viknuo je. “Dovraga, Bella, samo se bori.”

Zašto?

Nisam se više htjela boriti. I nisam ni zbog ošamućenosti, ni zbog hladnoće, ni zbog toga što su me ruke izdale kad su im mišići iscrpljeno popustili, smireno prihvatila ostati tu gdje jesam. Bila sam gotovo sretna što je svemu došao kraj. Ovo je lakša smrt od ostalih s kojima sam se dosad suočila. Neobično spokojna.

Na trenutak sam se sjetila stereotipne tvrdnje da trebaš vidjeti cijeli svoj život kako ti u hipu prolazi pred očima. Ja sam imala umnogome više sreće. Kome se, uostalom, gleda repriza?

Vidjela sam *njega*, i izgubila volju za borbom. Bilo je to tako bistro, toliko jasnije od bilo koje uspomene. Moja je podsvijest u sebi pohranila Edwarda do najsitnije pojedinosti, čuvajući ga za završni trenutak. Vidjela sam njegovo savršeno lice kao da je on doista tu; tačnu nijansu njegove ledene kože, oblik njegovih usana, obris njegove vilice, zlato što mu blista u bijesnim očima. Ljutio se, naravno, što odustajem. Čvrsto je stiskao zube, a nosnice su mu se gnjevno širile.

“Ne! Bella, ne!”

Uši su mi se ispunile studenom vodom, ali njegov je glas bio jasniji nego ikada dosad. Zanimarila sam njegove riječi i usredotočila se na zvuk njegova glasa. Zašto da se borim, kad sam tako sretna tu gdje jesam? Čak i dok su me pluća pekla od pomanjkanja kisika, a noge se grčile od ledene hladnoće, bila sam spokojna. Već sam bila zaboravila kako je to biti istinski sretna.

Sreća. Uz nju mi je cijelo ovo umiranje bilo prilično podnošljivo.

Struja je u tom trenutku odnijela prevagu i naglo me zabila u nešto tvrdo, u stijenu koja se nije dala vidjeti u tmimi. Silovito me udarila u grudi, odalamivši me kao željezna šipka, i dah mi je izletio iz pluća, briznuo u gustom oblaku srebrnih mjehurića. Voda mi je nahrupila niz grlo, gušeći me i pekući. Ona željezna šipka kao da me počela potezati, odvlačeći me od Edwarda, sve dublje u mrak, prema dnu okeana.

Zbogom, volim te, bila je moja posljednja misao.

16. PARIS

U tom trenutku, glava mi je izronila nad površinu.

To me baš dezorijentalo. Bila sam sigurna da tonem.

Struja nije popuštala. Bacala me u nove stijene; oštro su me, ritmično tukle posred leđa, tjerajući mi vodu iz pluća. Kuljala je u nevjerojatnoj količini. Prave bujice kuljale su mi iz usta i nosa. Sol me pekla, i pluća su me pekla, i grlo mi je bilo tako puno vode da nisam mogla udahnuti, i leđa su me boljela od stijena. Nekako sam ostala na istom mjestu, premda su se valovi i dalje valjali oko mene. Nisam vidjela ništa osim vode posvuda, vode što mi nastoji poklopiti lice.

“Diši!”, naredio mi je neki glas, mahnit od brige, a ja sam osjetila okrutan ubod boli kad sam prepoznala taj glas – jer nije bio Edwardov.

Nisam ga mogla poslušati. Vodopad koji mi se izljevao iz usta nije se prekidao dovoljno dugo da dođem do

daha. Grudi su mi bile pune crne, ledene vode što me pekla.

Stijena me opet opalila u leđa, tačno između lopatica, i novi mlaz vode istisnuo mi se iz pluća.

“Diši, Bella! Daj!”, preklinjao me Jacob.

Crne tačke procvale su mi pred očima, sve šire i šire, zastirući mi svjetlo.

Stijena me opet udarila.

Ta stijena nije bila hladna kao voda; bila mi je vruća na dodir. Shvatila sam da je to Jacobova ruka, kojom mi on pokušava istjerati vodu iz pluća. Željezna šipka koja me izvukla iz mora bila je također... topla... U glavi mi se zavrtjelo, crne su tačke sve prekrile...

Znači li to da opet umirem? To mi se ne sviđa – nije onako dobro kao prošli put. Sada je samo mračno, tu se nema što vidjeti. Zvuk razbijanja valova stopio se s crnilom i postao tiho, ravnomjerno hućanje što zvuči kao da mi dopire iz unutrašnjosti ušiju...

“Bella?”, oslovio me Jacob, i dalje napet, ali ne onako uzbuđen kao prije. “Bells, dušo, čuješ li me?”

Sve u glavi mučno mi se mućkalo i mutilo, kao da se pridružilo uzburkanj vodi...

“Koliko je dugo već bez svijesti?”, upitao je neko drugi.

Taj glas koji nije bio Jacobov šokirao me, naglo natjerao u svjesniju usredotočenost.

Shvatila sam da nepomično ležim. Struja me više nije vukla – potezanje mi je bilo u glavi. Površina podomnoga bila je ravna i čvrsta. Djelovala mi je zrnato pod golim rukama.

“Ne znam”, obavijestio ga je Jacob, i dalje mahnit. Glas mu je bio vrlo blizu. Ruke – tako tople da su morale

biti njegove – otrle su mi mokru kosu s obraza. “Nekoliko minuta? Nije mi trebalo dugo da je odvučem na plažu.”

Tiho hučanje u mojim ušima nisu bili valovi – već zrak što mi opet ulazi i izlazi iz pluća. Svaki me udisaj pekao – dišni putovi bili su osjetljivi kao da sam ih izri-bala čeličnom vunom. Ali disala sam.

I smrzavala sam se. Tisuću oštrih, ledenih zrnaca udaralo me u lice i ruke, pogoršavajući hladnoću.

“Diše. Doći će ona sebi. Samo, trebalo bi je maknuti s hladnoće. Ne sviđa mi se kakvu to boju poprima...”
Ovaj put sam prepoznala da je to Samov glas.

“Misliš da je u redu da je premjestimo?”

“Nije ozlijedila leđa ili nešto takvo pri padu?”

“Ne znam.”

Počeli su oklijevati.

Pokušala sam otvoriti oči. Trebala mi je minuta za to, ali onda sam ugledala tamne, ljubičaste oblake što odozgo bacaju studenu kišu u mene. “Jake?”, zakreštala sam.

Jacobovo lice zastrlo je nebo. “O!”, zgranuto je rekao, a licem mu se razlilo olakšanje. “O, Bella! Jesi li dobro? Čuješ li me? Boli li te išta?”

“S-samo u g-grlu”, zamucala sam, dok su mi se usne tresle od hladnoće.

“Daj da te onda maknemo odavde”, rekao je Jacob. Uhvatio me pod miške i podigao bez napora – kao da diže praznu kutiju. Prsa su mu bila gola i topla; pogr-bio se da me zakloni od kiše. Glava mi se objesila preko njegove ruke. Tupo sam zurila natrag, u vodu što ljutito tuče po pijesku iza njega.

“Možeš je ponijeti?”, čula sam kako ga Sam pita.

“Aha, mogu ja dalje sam. Vрати se u bolnicu. Poslije ću doći do vas. Hvala ti, Sam.”

U glavi mi se i dalje vrtjelo. Ništa što je rekao isprva nisam shvatila. Sam mu nije odgovorio. Ništa se nije čulo, a ja sam se upitala nije li on već otišao.

Voda je palucala i koprcala se uz pijesak za nama dok me Jacob odnosio, kao da se ljuti što sam joj pobjegla. Dok sam umorno buljila u nju, mutnim sam pogledom opazila iskru boje – mali bljesak vatre plesao je na crnoj pučini, daleko u zaljevu. Prizor mi nije imao smisla, pa sam se upitala jesam li uopće pri svijesti. Sve mi se vrtjelo od sjećanja na crnu, uskomešanu vodu – od osjećaja da sam se tako izgubila da ne znam gdje je gore, a gdje dolje. Tako sam se izgubila... ali Jacob me nekako...

“Kako si me našao?”, promuklo sam kazala.

“Tražio sam te”, rekao mi je. Gotovo je trčao kroz kišu, uz plažu prema cesti. “Za tragovima guma došao sam do tvog kamioneta, a onda sam te čuo kako vrištiš...” Zadrhtao je. “Što ti je bilo da si skočila, Bella? Zar nisi opazila da ovdje počinje puhati uragan? Zar me nisi mogla pričekati?” Glas mu je postao bijesan kad je olakšanje počelo jenjavati.

“Oprosti”, promrmljala sam. “Glupo od mene.”

“Da, bilo je *stvarno* glupo”, složio se, a kapi kiše strele su mu se s kose kad je kimnuo. “Čuj, bi li mogla izvoditi gluposti samo kad sam ja u blizini? Neću se moći posvetiti svom poslu budem li mislio da mi ti iza leđa skačeš u ponor.”

“Jasno”, složila sam se. “Nema problema.” Zvučala sam kao teški pušač. Pokušala sam se nakašljati – i lecнула se; od nakašljavanja mi je bilo kao da mi neko tamo dolje zabija nož. “Što se danas dogodilo? Jeste li... našli *nju*?” Na meni je bio red da zadrhtim, iako mi nije bilo naročito hladno uz njegovo apsurdno vruće tijelo.

Jacob je odmahnuo glavom. I dalje je više trčao nego hodao dok se uspinjao cestom prema svojoj kući. “Ne. Pobjegla je u vodu – krvopije tamo imaju prednost. Zato sam se brzo vratio kući – bilo me strah da nas ne zaobiđe plivajući. A ti si stalno na plaži...” Ušutio je, jer mu se grlo stegnulo.

“Sam se vratio s tobom... jesu li i svi drugi sada kod kuće?” Nadala sam se da je ne traže i dalje.

“Jesu. Recimo.”

Zaškiljila sam kroz teške kapi kiše, nastojeći pročitati izraz njegovog lica. Oči su mu bile stisnute od brige ili boli.

One riječi koje mi prije nisu imale smisla odjednom su ga stekle. “Spomenuo si... bolnicu. Prije, dok si pričao sa Samom. Je li neko ozlijeđen? Jeste li se borili s njom?” Glas mi se podigao za oktavu, što je zvučalo čudno uz onoliku promuklost.

“Ne, ne. Kad smo se vratili, Em nas je dočekala s vijestima. Radi se o Harryju Clearwateru. Harry je jutros doživio srčani udar.”

“Harry?” Protresla sam glavu, ne bih li shvatila to što mi govori. “O, ne! Jeste li javili Charlieju?”

“Jesmo. I on je u bolnici, zajedno s mojim tatom.”

“Hoće li se Harry oporaviti?”

Jacob je opet stisnuo oči. “Prognoze nisu naročito dobre.”

Odjednom mi se smučilo od grižnje savjesti – bilo mi je istinski grozno zbog bezumnog skakanja sa stijena. Niko se sada ne bi trebao zabrinjavati zbog mene. Kako glup trenutak za neodgovornost.

“Mogu li kako pomoći?”, upitala sam ga.

U tom trenutku kiša je prestala. Nisam shvatila da smo već stigli do Jacobove kuće sve dok nismo prošli kroz vrata. Oluja je tukla po krovu.

“Možeš ostati *ovdje*”, rekao je Jacob i položio me na kratki kauč. “I to ti ozbiljno kažem – tačno ovdje. Donijet ću ti neku suhu odjeću.”

Pustila sam da mi se oči priviknu na tamnu prostoriiju dok je Jacob prekopavao po svojoj sobi. U tijejnoj dnevnoj sobi bilo je tako prazno, gotovo pusto bez Billyja. Bilo je neobično zloslutno – vjerojatno samo zato što sam znala kamo je on otišao.

Jacob se vratio za nekoliko trenutaka. Bacio je hrpu sivog pamuka na mene. “Bit će ti prevelika, ali ništa bolje ti ne mogu dati. Ja ću, ovaj, izaći iz kuće da se možeš presvući.”

“Nemoj nikamo ići. Tako sam umorna da mi se još ne da micati. Samo ostani uz mene.”

Jacob je sjeo na pod do mene, leđima okrenut kauču. Upitala sam se kad se zadnji put naspavao. Izgledao je iznureno barem koliko i ja.

Naslonio je glavu na jastučić kraj mojega i zijevnuo. “Pa valjda bih mogao malo zadrijemati...”

Zažmirio je. Pustila sam da se i meni sklope oči.

Siroti Harry. Sirota Sue. Znala sam da će Charlie biti sav izvan sebe. Harry mu je jedan od najboljih prijatelja. Premda Jake nije bio optimist, usrdno sam se ponadala da će se Harry izvući. Zbog Charlieja. Zbog Sue i Lee i Seta...

Billyjev kauč stajao je odmah do radijatora, pa mi je sada bilo toplo, usprkos mokroj odjeći. Pluća su me boljela tako da su me tjerala u nesvjesticu, umjesto da me drže budnom. Nejasno sam se upitala smijem li zaspasti... ili mi se to utapanje miješa s ozljedama... ? Jacob je počeo tiho hrkati, a taj me zvuk umirio kao uspavanka. Brzo sam zaspala.

Prvi put nakon vrlo dugo vremena, sanjala sam jedan običan san. Tek mutno lutanje kroz stare uspomene – prizore zasljepljuće sjajnog sunca u Phoenixu, lica moje majke, zida punog zrcala, vatre na crnoj vodi... Svaki bih zaboravila čim se slika promijenila.

Jedino mi se zadnja slika zadržala u svijesti. Bila je besmislena – tek kulisa na pozornici. Balkon u noćnom prizoru, naslikani Mjesec visi s neba. Gledam djevojku u spavaćici kako razgovara sama sa sobom, naslonjena na ogradu.

Besmisleno... ali kad sam se polako, s naporom vratila u javu, Julija mi je bila u mislima.

Jacob je još spavao; prevalio se na pod i duboko, ravnomjerno disao. U kući je sada bilo tamnije nego prije; na prozoru je bilo mračno. Sva sam se ukočila, ali bilo mi je toplo i bila sam gotovo suha. Stijenke grla pekle su me pri svakom udisaju.

Morala sam ustati – barem da popijem vode. Ali tijelo mi je samo htjelo mlitavo ležati i nikad se više ne pomaknuti.

Umjesto da se pomaknem, još sam malo razmišljala o Juliji.

Upitala sam se što bi ona učinila da ju je Romeo napustio, ne zbog progonstva, već zato što ga je prestala zanimati? Što da ga je Rosalina odlučila prihvatiti, pa se predomislio? Što da je samo nestao, umjesto da se vjenča s Julijom?

Pomislila sam da znam kako bi Juliji bilo.

Ne bi se vratila svom starom životu, ne baš. Nikad ne bi prešla preko toga, u to sam bila sigurna. Sve i da doživi sijedu starost, svaki put kad sklopi oči, pod vjeđama bi vidjela Romeovo lice. To bi, s vremenom, prihvatila.

Upitala sam se bi li se na koncu udala za Parisa, tek da udovolji roditeljima, da održi mir. Ne, vjerojatno ne bi, zaključila sam. Ali, s druge strane, priča ne kaže ništa naročito o Parisu. On je tek kroki – figura koja pokreće radnju, prijetnja, prisila za bračnu odluku.

A što da je Paris bio više od toga?

Što da je Paris bio Julijin prijatelj? Upravo najbolji prijatelj? Što da je bio jedini kojemu je mogla povjeriti cijelu svoju duboku shrvanost zbog Romea? Jedini koji ju je doista shvaćao, uz koga se bar donekle osjećala opet kao cjelovita ličnost? Što da je bio strpljiv i drag? Što da se brinuo za nju? Što da je Julija znala da ne može preživjeti bez njega? Što da ju je istinski volio i želio da bude sretna?

I... što da je ona voljela Parisa? Ne kao Romea. Ništa slično tome, naravno. Ali u dovoljnoj mjeri da poželi da on također bude sretan?

Jacobovo polako, duboko disanje bilo je jedini zvuk u prostoriji – poput uspavanke djetetu, poput šušnja stolice za ljuljanje, poput kucanja stare zidne ure kad ne moraš nikamo ići... Zvuk utjehe.

Ako je Romeo doista otišao i više se nikad neće vratiti, zar bi bilo bitno što je Julija prihvatila Parisovu ponudu? Možda se i trebala zadovoljiti djelićima života koji su joj još preostali. Možda bi to bilo nešto najbliže sreći što još može očekivati.

Uzdahnula sam, a onda prostenjala kad mi je uzdah zagrebao grlo. Previše toga iščitavam iz priče. Romeo se ne bi predomislio. Zato mu ljudi još pamte ime, uvijek isprepletено s njezinim: Romeo i Julija. Zato je to dobra priča. “Julija dobiva nogu i pristaje biti s Parisom” nikad ne bi bio hit.

Sklopila sam oči i opet odlutala u mislima, puštajući da mi odlutaju od te glupe predstave o kojoj mi se više ne razmišlja. Umjesto toga, pomislila sam na stvarnost – na skakanje sa stijena, na tu tešku, bezumnu grešku. I nisu u to spadale samo stijene, već i motocikli i cijelo ono bezumno kaskadersko junačenje. Što da mi se dogodilo nešto ružno? Kako bi to Charlie podnio? Harryjev srčani udar naglo mi je sve postavio u perspektivu. U perspektivu koju nisam htjela vidjeti, jer bi to – ako si priznam istinu – značilo da moram promijeniti navike. A bih li mogla tako živjeti?

Možda. Ne bi to bilo lako; zapravo, bilo bi mi istinski teško odustati od halucinacija i pokušati se ponašati kao odrasla osoba. Ali možda bih trebala. A možda bih i mogla. Kad bih imala Jacoba.

Nisam mogla sada donijeti tu odluku. Previše me to boljelo. Mislit ću o nečemu drugom.

Prizori iz mog današnjeg nepromišljenog čina promicali su mi glavom dok sam nastojala iznaći neku ugodnu temu za razmišljanje... osjećaj zraka pri padu, crnilo vode, bacakanje u struji... Edwardovo lice... Na njemu sam se dugo zadržala. Jacobove tople ruke dok me nastoje udarcima vratiti u život...ljubičasti oblaci što me ubadaju kapima kiše... čudna vatra na valovima...

Bilo je nečega poznatog u tom bljesku boje povrh vode. Jasno da to nije doista mogla biti vatra –

Valjanje automobilskih kotača po blatnoj cesti pred kućom prekinulo me u razmišljanju. Čula sam kako zastaje pred kućom, a onda su se počela otvarati i zatvarati vrata. Došlo mi je da ustanem, a onda sam odustala od toga.

Lako sam prepoznala Billyjev glas, ali govorio je neobično tiho, tek potmulim gundanjem.

Otvorila su se ulazna vrata i upalilo se svjetlo. Zatrep-

tala sam, načas zaslijepljena. Jake se naglo prenuo, zinuo i skočio na noge.

“Oprostite”, promrmljao je Billy. “Jesmo li vas probudili?”

Očima sam mu polako promotrila lice, a onda, kad sam vidjela kakav izraz ima, potekle su mi suze.

“O, ne, Billy!”, jauknula sam.

Polako je kimnuo glavom, lica stvrdnutog od tuge. Jake je pritrčao ocu i uhvatio ga za ruku. Lice mu je od boli odjednom izgledalo kao dječije – djelovalo je čudno povrh muškog tijela.

Sam je bio odmah iza Billyja, jer mu je on ugurao kolica kroz vrata. Na ispaćenom mu licu nije bilo ni traga uobičajene pribranosti.

“Tako mi je žao”, prošaptala sam.

Billy je kimnuo glavom. “Svima će nam biti teško.”

“Gdje je Charlie?”

“Tata ti je ostao u bolnici sa Sue. Treba obaviti... mnogo dogovora.”

Tvrdo sam progutala slinu.

“Bolje da se vratim do njih”, promrmljao je Sam i brzo šmugnuo natrag iz kuće.

Billy je izvukao ruku iz Jacobove, a onda u kolicima otišao kroz kuhinju prema svojoj sobi.

Jake je još minutu gledao za njim, a onda mi prišao i opet sjeo na pod do mene. Zario je lice u dlanove. Počela sam mu masirati ramena, želeći se sjetiti nečega što bih mogla reći.

Nakon dosta vremena, Jacob mi je uhvatio ruku i prislonio je uz svoje lice.

“Kako si mi ti? Jesi li dobro? Vjerojatno sam te trebao odvesti doktoru ili tako nešto.” Uzdahnuo je.

“Pusti sad mene”, hrapavo sam rekla.

Okrenuo je glavu da me pogleda. Oči su mu bile obrubljene rumenilom. “Ne izgledaš baš dobro.”

“Pa ni ne osjećam se baš dobro, valjda.”

“Idem po tvoj kamionet, da te odvezem kući – bolje da si tamo kad se Charlie vrati.”

“Dobro.”

Bezvoljno sam ostala ležati na kauču dok sam ga čekala. Billy je šutio u drugoj sobi. Osjećala sam se kao voajer što kroz pukotine promatra intimnu tugu koja mu ne pripada.

Jakeu nije dugo trebalo. Rika motora mog kamioneta proparala je tišinu prije nego što sam ga očekivala. Bez riječi mi je pomogao da ustanem s kauča i obgrlio me kad sam zadrhtala od hladnog zraka vani. Bez pitanja je sjeo na vozačko mjesto, a onda me privio uza se da me može i dalje čvrsto grliti desnom rukom. Naslonila sam glavu na njegova prsa.

“Kako ćeš se vratiti kući?”, upitala sam ga.

“Neću se vratiti kući. Još uvijek nismo ulovili onu krvopiju, sjećaš se?”

Moj idući drhtaj nije imao veze s hladnoćom.

Ostatak vožnje protekao je u tišini. Hladni me zrak razbudio. Um mi je bio bistar, i sad je mislio vrlo usrdno i vrlo brzo.

Što ako? Što bih doista trebala učiniti?

Nisam više mogla zamisliti život bez Jacoba – grozila sam se od same pomisli na to. On mi je nekako postao neophodan da preživim. Ali ostaviti situaciju onakvom kakva jest... bi li to bilo okrutno od mene, kao što me Mike optužio?

Sjetila sam se kako sam poželjela da mi je Jake brat. Sada sam shvatila da zapravo samo želim imati pravo na

njega. Kad me ovako grlio, to nije bilo bratski. Bilo je samo ugodno – toplo, utješno i poznato. Sigurno. Jacob mi je sigurna luka.

Mogla bih položiti pravo na njega. Toliku moć ipak imam.

Morala bih mu sve ispričati, to sam znala. Jedino bih to bilo pošteno. Morala bih mu tačno objasniti, da zna kako se ne zadovoljavam njime, već je uvelike predoobar za mene. Već zna da sam slomljena, to ga neće iznenaditi, ali mora znati dokle to seže. Čak ću mu morati priznati da sam luda – kazati mu da čujem glasove. Sve mora znati prije nego što donese odluku.

Ali, već kad sam shvatila tu nužnost, znala sam da će me on prihvatiti bez obzira na sve. Neće čak ni zastati da dobro razmisli.

Morat ću se cijela posvetiti ovome – posvetiti sve što je od mene preostalo, svaku svoju krhotinu. Jedino bih tako mogla biti poštena prema njemu. Hoću li? Mogu li?

Zar bi bilo ružno da pokušam usrećiti Jacoba? Čak i ako ljubav koju prema njemu osjećam nije više od blijedog odjeka one ljubavi koju mogu osjetiti, čak i ako mi srce negdje daleko luta i žaluje za mojim ćudljivim Romeom, zar bi to bilo baš tako ružno?

Jacob je zaustavio kamionet pred mojom neosvijetljenom kućom i ugasio motor, tako da je naglo zavladao tišina. Kao i toliko puta dosad, misli su mu nekako bile potpuno u skladu s mojima.

Zagrlio me i drugom rukom, te čvrsto privio uz prsa, sjedinjujući se sa mnom. I opet mi je to bilo ugodno. Gotovo kao da sam ponovno cijela.

Mislila sam da će biti obuzet Harryjem, ali onda mi se obratio poniznim tonom. “Oprosti. Znam da ne osjećaš

posve isto što i ja, Bells. Kunem se da mi to ne smeta. Samo me tako raduje što si dobro da mi dođe da zapjevam – a to niko ne bi htio čuti.” Grleno mi se nasmijao ravno u uho.

Disanje mi se zamjetno ubrzalo, stržući mi stijenke grla.

Zar Edward, makar i onako nezainteresiran, ne bi htio da budem što je moguće sretnija, s obzirom na sve? Zar se ne bi u njemu zadržalo dovoljno naklonosti da mi bar toliko poželi? Smatrala sam da bi. Neće mi zamjeriti na ovome: na pružanju tek jednog malog dijela one ljubavi koju on nije htio mome prijatelju Jacobu. Napokon, to uopće ne bi bila ista ona ljubav.

Jake mi je prislonio topli obraz uz tjeme.

Kad bih okrenula lice u stranu – kad bih prislonila usne uz njegovo golo rame... Bez ikakve sumnje znala sam što bi uslijedilo. Bilo bi vrlo lako. Večeras ne bi bilo potrebe za objašnjavanjem.

Ali mogu li ja to učiniti? Mogu li izdati svoje odsutno srce da spasim svoj bijedni život?

Leptirići su mi napali želudac kad sam pomislila na to da okrenem glavu.

A onda je, jasno kao da sam u neposrednoj opasnosti, Edwardov glas prošaptao u mom uhu.

“Budi sretna”, kazao mi je.

Sledila sam se.

Jacob je osjetio kako se kočim, automatski me pustio i uhvatio kvaku.

Čekaj, htjela sam reći. *Samo malo*. Ali još se nisam mogla pomaknuti, jer sam osluškivala odjek Edwardova glasa u svojoj glavi.

Hladni olujni zrak puhnuo je kroz kabinu kamioneta.

“OH!” Dah je izletio iz Jacoba kao da ga je neko udario šakom u želudac. “Koja *koma!*”

Zalupio je vrata i istim pokretom okrenuo ključeve u paljenju. Ruke su mu se tako snažno tresle da nisam znala kako mu je to uspjelo.

“Što je bilo?”

Prebrzo je dodao gas; motor je zakašljao i ugasio se.

“Vampir”, procijedio je.

Krv mi je istekla iz glave, tako da mi se zavrtjelo. “Otkud znaš?”

“Otud što mu osjećam miris! Kvragu!”

Jacob je mahnitim očima stao pregledavati mračnu ulicu. Činilo mi se da je jedva svjestan drhtaja što mu potresaju tijelo. “Da se faziram, ili da je vodim odavde?”, prosiktao je sebi u bradu.

Na trenutak me pogledao, promotrivši mi užasnite oči i blijedo lice, a zatim opet uzeo promatrati ulicu. “Dobro. Vodim te odavde.”

Motor se s urlikom upalio. Gume su zacviljele kad je okrenuo kamionet u suprotnom smjeru, prema jedinom putu na sigurno. Farovi su prešli preko kolnika, obasjali prednji red drveća u crnoj šumi, te napokon ljesnuli s automobila parkiranog preko puta moje kuće.

“Stoj!”, podviknula sam zgranuto.

Bio je to crni automobil – automobil koji poznajem. Ni izdaleka nisam automobilski znalac, ali o tom sam autu znala baš sve. Bio je to Mercedes S55 AMG. Znala sam mu konjske snage i boju enterijera. Znala sam kakav je osjećaj kad mu moćni motor bruji šasijom. Znala sam opojni miris kožnih presvlaka, znala sam kako podne izgleda kao smiraj dana kroz ove izuzetno tamne prozore.

Bio je to Carlisleov automobil.

“Stoj!”, opet sam viknula, ovaj put glasnije, jer je Jacob punom brzinom tjerao kamionet niz ulicu.

“Što!?”

“Nije to Victoria. Stoj, stoj! Hoću se vratiti.”

Tako je snažno nagazio na kočnicu da sam se morala pridržati za upravljačku ploču.

“To je Carlisleov auto! To su Cullenovi. Znam.”

Opazio je kako mi na licu sviće zora, i siloviti mu je drhtaj protresao cijelo tijelo.

“Hej, samo mirno, Jake. U redu je. Nema opasnosti, shvaćaš? Opusti se.”

“Aha, mirno”, propentao je, spustio glavu i sklopio oči. Dok je nastojao ne prasnuti u vuka, ja sam kroz stražnji prozor promatrala onaj crni automobil.

To je samo Carlisle, uvjerala sam se. Ne očekuj ništa više. Možda Esme... *Smjesta prestani*, naložila sam sebi. Samo Carlisle. Više nego dovoljno. Više nego što sam se ikad nadala opet dobiti.

“U kući ti je vampir”, prosiktao je Jacob. “A ti se *želiš* vratiti?”

Načas sam ga pogledala, nevoljko odvajajući oči od Mercedesa – u silnom strahu da će nestati istog trenutka kad ga više ne budem promatrala.

“Pa naravno”, rekla sam tupo, iznenađena njegovim pitanjem. Pa naravno da se želim vratiti.

Jacobovo lice otvrdnulo je dok sam ga gledala, skrtnulo u onu krinku ogorčenosti koja je, mislila sam, zauvijek bila nestala. Netom prije nego što će navući krinku, opazila sam kako mu kroz oči prolazi bljesak iznevjerenosti. Ruke su mu se još tresle. Izgledao je deset godina stariji od mene.

Duboko je udahnuo. “Sigurna si da to nije samo varka?”, upitao me polaganim, teškim glasom.

“Nije to varka. To je Carlisle. Vodi me natrag!”

Drhtaj mu je prostrujao širokim ramenima, ali pogled mu je bio blijed i bezosjećajan. “Ne.”

“Jake, sve je u redu – ”

“Ne. Sama se vodi natrag, Bella.” Glasom mi je dao šamar – lecnula sam se kad me njegov glas pljusnuo. Čeljust mu se stezala i opuštala.

“Slušaj, Bella”, rekao je istim tvrdim glasom. “Ne mogu se vratiti. Bez obzira na pogodbu, ono tamo unutra je moj neprijatelj.”

“Nije to tako – ”

“Moram smjesta reći Samu. Ovo mijenja situaciju. Ne smiju nas uloviti na njihovom teritoriju.”

“Jake, ovo nije rat!”

Nije me slušao. Stavio je kamionet u ler i iskočio kroz vrata, ostavljajući upaljen motor.

“Bok, Bella”, dobacio mi je preko ramena. “Iskreno se nadam da nećeš poginuti.” Otrčao je u mrak, tresući se tako jako da mi se mutio; nestao je prije nego što sam stigla otvoriti usta da ga pozovem.

Kajanje me prikovalo uz sjedalo jednu dugu sekundu. Što sam to upravo učinila Jacobu?

Ali kajanje me nije moglo dugo zadržati.

Premjestila sam se na susjedno sjedalo i vratila kamionet u prvu. Ruke su mi se i dalje tresle gotovo jednako kao i Jakeu maloprije, a za to sam se prvo trebala minutu smirivati. Zatim sam pažljivo okrenula kamionet i odvezla se natrag do svoje kuće. Bilo je vrlo mračno kad sam isključila farove.

Charlie je otišao u tolikoj žurbi da je zaboravio ostaviti upaljeno svjetlo na trijemu. Dok sam gledala u kuću ovijenu mrakom, osjetila sam ubod dvojbe. Što ako to *jest* varka?

Osvrnula sam se prema crnom automobilu, gotovo nevidljivom u mraku. Ne. Poznajem ja taj auto.

Ipak, ruke su mi se tresle gore nego prije dok sam uzimala ključ s dovratka. Kad sam uhvatila kvaku da je otključam, otvorila mi se pod rukom. Pustila sam da se vrata raskrile. Hodnik je bio mračan.

Htjela sam glasno pozdraviti, ali grlo mi je bilo odviše suho. Nikako nisam dolazila do daha.

Zakoraknula sam unutra i pokušala napipati prekidač. Bilo je tako mračno – poput mračne vode... Pa gdje je taj prekidač?

Baš poput mračne vode na kojoj paluca nemogući narančasti plamen. Plamen koji nije mogao biti vatra, ali što je onda... ? Prsti su mi pipali po zidu, i dalje tražeći, i dalje se tresući –

Odjednom, u glavi mi je odjeknulo nešto što mi je Jacob kazao popodne. Odjednom mi je sjelo... *Pobjegla je u vodu*, rekao mi je. *Krvopije tamo imaju prednost. Zato sam se brzo vratio kući – bilo me strah da nas ne zaobiđe plivajući.*

Ruka mi se ukočila pri potrazi, cijelo mi se tijelo ukipilo u mjestu kad sam shvatila zašto mi je ona čudna narančasta boja na vodi bila poznata.

Victorijina kosa, mahnito nošena vjetrom, boje vatre...

Bila je tačno tamo. Tačno tamo u zaljevu, sa mnom i Jacobom. Da Sama nije bilo ondje, da smo tamo bili samo nas dvoje... ? Nisam mogla ni udahnuti ni pomaknuti se.

Svjetlo se upalilo, premda mi ukočena ruka još nije pronašla prekidač.

Zatreptala sam od iznenadnog svjetla i opazila da je neko tu, neko ko me čeka.

17. POSJETITELJICA

Neprirodno nepomična i blijeda, krupnih crnih očiju netremice uprtih u moje lice, posjetiteljica me posve mirno čekala nasred hodnika, nepojmljivo lijepa.

Koljena su mi na sekundu klecnula, pa sam gotovo pala. Zatim sam se bacila na nju.

“Alice, o, Alice!”, viknula sam, vješajući joj se oko vrata.

Već sam bila zaboravila koliko je *tvrda*; bilo mi je kao da sam se glavom zaletjela u betonski zid.

“Bella?” U glasu joj se čula čudna mješavina olakšanja i zbunjenosti.

Čvrsto sam je zagrlila, duboko dišući da udahnem što više mirisa njezine kože. Nije bio sličan nijednom drugom – ni cvjetni ni začinski, ni agrumski ni muškati. Nikakav parfem na svijetu nije se mogao usporediti s njim. U pamćenju mi nije ostao ni izdaleka vjeran.

Nisam primijetila kad se duboko disanje pretvorilo u nešto drugo – shvatila sam da jecam tek kada me Alice odvukla na kauč u dnevnoj sobi i stavila sebi u krilo. Bilo mi je kao da sam se sklupčala u prohladnu stijenu, ali stijenu udobno oblikovanu prema konturama moga tijela. Blagim me ritmom milovala po leđima, čekajući da se priblerem.

“Molim te... oprost”, procimizdrila sam. “Kad sam... tako sretna... što te vidim!”

“U redu je, Bella. Sve je u redu.”

“Jest”, zajecala sam. I to sam, bar ovaj put, doista i osjećala.

Alice je uzdahnula. “Već sam zaboravila kako si emotivna”, rekla je, zvučeći kao da negoduje.

Pogledala sam je kroz oči prepune suza. Alice je ukročila vrat, odmičući glavu od mene, čvrsto stišćući usne. Oči su joj bile crne kao katran.

“Oh”, otpuhnula sam kad sam shvatila u čemu je problem. Žedna je. A ja joj mirišem zamamno. Već dugo nisam morala razmišljati o takvim stvarima. “Oprost.”

“Sama sam si kriva. Već predugo nisam bila u lovu. Ne bih si smjela dopuštati da tako ožednim. Ali danas mi se žurilo.” Zatim me doslovce ošinula pogledom. “Kad smo već kod toga, bi li ti bilo teško objasniti mi kako to da si živa?”

To me prenerazilo, i zaustavilo mi jecaje. Smjesta sam shvatila što se to zacijelo dogodilo, i zbog čega je Alice došla ovamo.

Glasno sam progutala slinu. “Vidjela si me kako padam.”

“Ne”, usprotivila se i stisnula oči. “Vidjela sam te kako *skaeš*.”

Stisnula sam usne dok sam pokušavala smisliti objašnjenje koje ne bi zvučalo sumanuto.

Alice je odmahнула glavom. “Rekla sam mu da će se ovo dogoditi, ali nije mi vjerovao. ‘Bella mi je obećala.’” Tako mu je savršeno oponašala glas da sam se skamenila od šoka, dok mi je bol razdirala truplo. “I nemoj tražiti njezinu budućnost”, nastavila ga je citirati. “Dovoljno smo joj naškodili.’

Ali to što je ne tražim, ne znači da je ne *vidim*”, nastavila je. “Nisam te držala na oku, kunem ti se, Bella. Stvar je samo u tome što sam već ugođena na tebe... kad sam te vidjela kako skačeš, nisam razmišljala, samo sam sjela na avion. Zнала sam da ću zakasniti, ali nisam mogla da ne učinim *ništa*. A onda stignem ovamo, misleći da bih možda nekako mogla pomoći Charlieju, i ti se dovezeš amo.” Odmahnula je glavom, ovaj put od zbuđenosti. Zvučala je napeto. “Vidjela sam te kako padaš u vodu, i čekala sam i čekala da izroniš, ali nisi. Što se dogodilo? I kako si mogla nešto takvo učiniti Charlieju? Zar nisi stala da razmisliš? I mome bratu? Imaš li *ikakvog* pojma što Edward – ”

Upala sam joj u riječ čim je izgovorila njegovo ime. Pustila bih je da nastavi, čak i nakon što sam shvatila u čemu griješi, samo da joj slušam zvonki glas. Ali bilo je vrijeme da je prekinem.

“Alice, nisam imala namjeru počinuti samoubojstvo.”

Sumnjičavo me odmjerila. “Ti to želiš reći da nisi skočila s litice?”

“Ne, ali...” Složila sam grimasu. “To je bilo u posve rekreativnoj namjeri.”

Izraz lica joj se stvrdnuo.

“Vidjela sam neke Jacobove prijatelje kako skaču sa stijena”, ostala sam uporna. “To mi je izgledalo... zabavno, a bilo mi je dosadno...”

Čekala je.

“Nisam razmišljala o tome kako će oluja utjecati na struje. Zapravo, nisam uopće mislila na vodu.”

Alice nije to prihvatila. Vidjela sam da ona i dalje misli kako sam se pokušala ubiti. Odlučila sam preusmjeriti razgovor. “Dakle, ako si me vidjela kako padam u vodu, zašto nisi vidjela Jacoba?”

Zainteresirano je nakrivila glavu.

Nastavila sam. “Istina je da bih se možda bila utopila da Jacob nije skočio za mnom. Dobro, okej, nema tu možda. Ali uskočio je, i izvukao me, i valjda odvuкао na obalu, premda u tom trenutku baš nisam bila pri sebi. Pod vodom nisam mogla provesti više od jedne minute prije nego što me dohvatio. Kako to da nisi to vidjela?”

Smeteno se namrštila. “Neko te izvukao?”

“Da. Jacob me spasio.”

Radoznalo sam je promatrala dok joj je zagonetan spektar emocija prelazio licem. Nešto je buni – nesavršenost njezine vizije? Ali nisam bila sigurna. Zatim se izričito prignula i onjušila mi rame.

Skamenila sam se.

“Ne pričaj koješta”, promrmljala je i još malo me onjušila.

“Što ti to radiš?”

Zanemarila je moje pitanje. “Ko je to maloprije bio s tobom? Zvučalo je kao da se svađate.”

“Jacob Black. On mi je... najbolji prijatelj, da tako kažem. Barem, bio je...” Sjetila sam se Jacobova ljutitog, izdanog lica, i upitala se što je on meni sada.

Alice je kimnula glavom, zaokupljena mislima.

“Što je sad?”

“Ne znam”, rekla je. “Nisam sigurna što to znači.”

“Pa, u najmanju ruku, nisam mrtva.”

Zakolutila je očima. “Bio je glup kad je mislio da možeš sama preživjeti. Nikad nisam vidjela nikoga tako sklonog idiotizmima koji bi ga mogli doći glave.”

“Preživjela sam”, istaknula sam joj.

Nešto joj je drugo bilo na pameti. “Onda, ako su struje tebi bile prejake, kako se taj Jacob snašao?”

“Jacob je... jak.”

Čula je oklijevanje u mome glasu, pa je podigla obrve.

Na sekundu sam se ugrizla za usnu. Je li to tajna, ili nije? A ako jest, kome sam onda dužna biti odanija? Jacobu, ili Alice?

Preteško je čuvati tajne, odlučila sam. Jacob sve zna, pa zašto ne bi znala i Alice?

“Vidiš, eto, on je... svojevrsni vukodlak”, priznala sam joj u hitnji. “Quileutei se pretvore u vukove kad u blizini ima vampira. Carlislea znaju iz davnine. Jesi li ti tada bila uz Carlislea?”

Alice me načas zgranuto pogledala, pa se pribrala, brzo trepćući. “Pa, to valjda objašnjava smrad”, promrmljala je. “Ali objašnjava li i ono što nisam vidjela?” Porculansko čelo joj se naboralo.

“Smrad?”, ponovila sam za njom.

“Grozno smrdiš”, odsutno je rekla, mršteći se i dalje. “Vukodlak? Jesi li sigurna u to?”

“Vrlo sigurna”, potvrdila sam joj, lecnuvši se kad sam se sjetila dvoboja Paula i Jacoba na cesti. “Znači, nisi bila s Carlisleom kad je zadnji put bilo vukodlaka ovdje u Forksu?”

“Ne. Tada ga još nisam bila pronašla.” Alice je i dalje bila izgubljena u mislima. Odjednom, oči su joj se raši-

rile, i zagledala se u mene u šoku. “Najbolji prijatelj ti je vukodlak?”

Krotko sam kimnula glavom.

“Koliko to već traje?”

“Ne dugo, rekla sam, zvučeći kao da se branim. “Postao je vukodlak tek prije nekoliko tjedana.”

Strogo me pogledala. “*Mladi* vukodlak? Još gore! Edward je bio u pravu – ti si pravi magnet za opasnost. Zar nije bilo dogovoreno da se kloniš nevolja?”

“Što fali vukodlacima”, promrsila sam, povrijeđena njezinim kritičnim tonom.

“Ništa, dok ne izgube živce.” Oštro je odmahнула glavom. “To samo ti možeš, Bella. Svakom drugom bilo bi lakše kad vampiri odu iz mjesta. Ali ti se moraš smjestiti početi družiti s prvim čudovištima koja ti padnu pod ruku.”

Nisam se htjela svađati s Alice – još sam sva drhtala od radosti što je stvarno, istinski došla, što joj mogu dotaknuti mramornu kožu i čuti taj glas zvonca na vjetru – ali sve je pogrešno shvatila.

“Ne, Alice, vampiri nisu doista otišli – barem ne svi. U tome je cijela nevolja. Da nije vukodlaka, Victoria bi me već sredila. Tačnije, da nije Jakea i njegovih prijatelja, Laurent bi me sredio još prije nje, valjda, tako da –”

“Victoria?”, prosiktala je. “Laurent?”

Kimnula sam glavom, malčice uzrujana izrazom njezinih crnih očiju. Pokazala sam prstom na svoja prsa. “Magnet za opasnost, sjećaš se?”

Opet je odmahнула glavom. “Sve mi ispričaj – počni ispočetka.”

Skratila sam početak, preskočivši motocikle i glasove, ali ispričala sam joj sve ostalo do današnje nezgode. Alice nije

baš voljela moje tanko objašnjenje o dosadi i stijenama, pa sam brže-bolje prešla na čudnu vatru koju sam vidjela na vodi i moje tumačenje tog prizora. Oči su joj se na to suzile do tankih proreza. Bilo je čudno vidjeti je kako izgleda tako... tako opasno – kao vampirica. Tvrdo sam progutala slinu i nastavila s ostatkom priče, posvećenim Harryju.

Saslušala je moju priču bez prekida. Povremeno bi odmahнула glavom, a nabori na čelu postajali su joj sve dublji, sve dok nisu izgledali trajno uklesani u njezinu mramornu kožu. Ništa nije rekla, a ja sam napokon ušutjela, iznova pogođena posrednim tugovanjem zbog gubitka Harryja. Pomislila sam na Charlieja; on će se uskoro vratiti kući. U kakvom će stanju biti?

“Naš ti odlazak nimalo nije pomogao, zar ne?”, promrmljala je Alice.

Kratko sam se nasmijala – zvučalo je blago histerično. “Kao da je to uopće bio razlog, je li? Ne može se reći da ste otišli zbog moje dobrobiti.”

Alice se načas namrštila u pod. “Pa... danas sam ishitreno postupila, valjda. Vjerojatno bi bilo bolje da se nisam miješala.”

Osjetila sam kako mi krv istječe iz lica. Želudac mi se stegnuo. “Ne idi, Alice”, šapnula sam. Stegla sam prste oko ovratnika njezine bijele bluze i počela prebrzo disati. “Ne ostavljaj me, molim te.”

Jače je raširila oči. “U redu”, rekla je, izgovarajući svaku riječ polako i razgovijetno. “Večeras nikamo ne idem. Duboko udahni.”

Pokušala sam je poslušati, premda nisam baš mogla odrediti gdje su mi pluća.

Promatrala je kako obuzdavam disanje. Pričekala je da se smirim prije nego što će prokomentirati.

“Izgledaš katastrofalno, Bella.”

“Danas sam se utopila”, podsjetila sam je.

“Stvar je dublja. Sva si rastrojena.”

Lecnula sam se. “Slušaj, dajem sve od sebe.”

“Kako to misliš?”

“Nije mi bilo lako. Trudim se.”

Namrštila se. “To sam mu i rekla”, kazala je sebi u bradu.

“Alice”, uzdahnula sam. “Što si mislila da ćeš zateći? Mislim, osim mene mrtve? Jesi li očekivala da ću skakutati livadama i veselo zvižducati? Predobro me poznaješ.”

“To je tačno. Ali nadala sam se.”

“Onda očito ja nisam jedina koja je sklona idiotizimima.”

Zazvonio je telefon.

“To je sigurno Charlie”, rekla sam i nekako se osovala na noge. Uхватила sam Alice za kamenu ruku i odvukla je za sobom u kuhinju. Nisam je namjeravala ispustiti iz vida.

“Charlie?”, javila sam se na telefon.

“Ne, ja sam”, rekao je Jacob.

“Jake!”

Alice je pomno promotrila izraz mog lica.

“Samo provjeravam jesi li još živa”, kiselo je rekao Jacob.

“Dobro sam. Rekla sam ti da nije – ”

“Ma da. Jasno mi je. Bok.”

Jacob mi je spustio slušalicu.

Uzdahnula sam i objesila glavu unatrag, zagledavši se u strop. “E, ovo će biti nezgodno.”

Alice mi je čvrsto stisnula ruku. “Nisu baš presretni što sam došla.”

“Ne naročito. Ali to ih se ionako ne tiče.”

Alice me obgrlila. “Onda, što ćemo sada?”, zamišljeno je rekla. Na trenutak mi se učinilo da razgovara sama sa sobom. “Pune ruke posla. Valja pozavršavati neriješeno.”

“Što to valja pozavršavati?”

Odjednom je postala vrlo oprezna. “Ne znam tačno... moram se vidjeti s Carlisleom.”

Zbog čega želi tako brzo otići? Želudac mi se stisnuo.

“Možeš li ostati?”, zamolila sam je. “Molim te? Samo nakratko. Strašno si mi nedostajala.” Glas mi je prepukao.

“Ako ti misliš da je to pametno.” U očima joj se vidjelo da nije sretna zbog toga.

“Mislim. Možeš ostati ovdje – Charlie bi se oduševio.”

“Imam ja svoju kuću, Bella.”

Kimnula sam, razočarana, ali pomirena s tim. Stala se promišljati, proučavajući me.

“Pa, u najmanju ruku moram donijeti kofer s odjećom.”

Bacila sam joj se oko vrata. “Alice, ti si zakon!”

“A mislim i da moram u lov. Iz ovih stopa”, dodala je izmučenim tonom.

“Ups.” Odmaknula sam se za korak.

“Možeš li sat vremena ne upadati u nevolje?”, sumnjičavo me upitala. A onda, prije nego što sam stigla odgovoriti, podigla je prst i zažmirila. Lice joj se na nekoliko sekundi izgledalo i ispraznilo.

A onda je otvorila oči i odgovorila na vlastito pitanje. “Da, bit ćeš u redu. Barem večeras.” Složila je grimasu. Čak i dok se kreveljila, izgledala je kao anđeo.

“Vratit ćeš se?” , upitala sam je sitnim glasom.

“Obećavam ti – za sat vremena.”

Bacila sam pogled na zidni sat iznad stola u kuhinji. Nasmijala se i brzo sagnula da mi dade pusu u obraz. Zatim je nestala.

Duboko sam udahнула. Alice će se vratiti. Odjednom mi je bilo umnogome bolje.

Imala sam pregršt posla da prekratim vrijeme. Tuširanje je definitivno bilo prvo na redu. Onjušila sam si ramena dok sam se svlačila, ali nisam mogla osjetiti ništa osim mirisa soli i okeanske trave. Upitala sam se na što je Alice mislila kad mi je rekla da smrdim.

Kad sam se okupala, vratila sam se u kuhinju. Nisam vidjela naznake da je Charlie u skorije vrijeme nešto pojeo, a kad se vrati, bit će sigurno gladan. Prionula sam na posao, pjevušeći nešto nevezano.

Dok se nabujak od četvrtka okretao u mikrovalnoj, namjestila sam plahte i stari jastuk na kauču. Alice ih neće trebati, ali Charlie će ih morati vidjeti. Pazila sam da ne gledam na sat. Nema razloga da počinjem paničariti; Alice mi je dala riječ.

Na brzinu sam objedovala, ne osjećajući okus hrane – samo bol dok mi je silazila niz ojedeno grlo. Više od svega, bila sam žedna; popila sam bar dvije litre vode uz obrok. Dehidrirala sam od sve te silne soli u svom organizmu.

Zatim sam otišla da pokušam skratiti čekanje gledanjem televizije.

Alice je već bila tamo. Sjedila je na svom priručnom krevetu, očiju boje tekućih karamela. Osmjehnula se i potapšala jastuk. “Hvala.”

“Uranila si” , ushićeno sam rekla.

Sjela sam do nje i naslonila glavu na njezino rame. Zagrlila me hladnim rukama i uzdahnula.

“Bella. Pa *što* ćemo mi s tobom?”

“Ne znam”, priznala sam. “Stvarno sam davala sve od sebe.”

“Vjerujem ti.”

Poštujete smo.

“Zna li – zna li on...” Duboko sam udahnula. Bilo mi je teško izreći njegovo ime naglas, iako sam sada mogla pomisliti na njega. “Zna li Edward da si tu?” Morala sam je to upitati. Napokon, to je moja bol. Izaći ću na kraj s njom kad Alice ode, obećala sam sebi, i osjetila mučninu na tu pomisao.

“Ne zna.”

Samo u jednom slučaju bi to moglo biti tačno. “On nije s Carlisleom i Esme?”

“Javi im se svakih nekoliko mjeseci.”

“O.” Sigurno i dalje uživa u svojim rasonodama. Preusmjerila sam svoju radoznalost na sigurniju temu. “Rekla si da si stigla avionom... Odakle si to stigla?”

“Bila sam u Denaliju. U posjetu Tanyjinoj obitelji.”

“Je li i Jasper tu? Je li došao s tobom?”

Odmahnula je glavom. “Nije mu bilo drago što se uplicem. Obećali smo...” Ušutjela je, a onda joj se ton primijenio. “A misliš da Charlieju neće smetati što sam došla?”, zabrinuto me upitala.

“Charlieju si ti fenomenalna, Alice.”

“Pa, uskoro ćemo vidjeti je li to tačno.”

Nego što, nakon nekoliko sekundi čula sam kako se policijski automobil zaustavlja pred kućom. Skočila sam na noge i otrčala otvoriti vrata.

Charlie se vukao s noge na nogu putem prema kući, pogleda uprta u tlo, pognutih ramena. Otišla sam mu u

susret; nije me ni opazio dok ga nisam zagrlila oko struka. Snažno me privio uza se.

“Strašno mi je žao zbog Harryja, tata.”

“Jako će mi nedostajati”, promrmljao je Charlie.

“Kako se Sue drži?”

“Ošamućena je, kao da joj sve to još nije sjelo. Sam će ostati uz nju...” Glas mu se gubio. “Ta sirota djeca. Leah je samo godinu dana starija od tebe, a Sethu je tek četrnaest...” Odmahnuo je glavom.

Nastavio me čvrsto grliti kad je opet krenuo prema vratima.

“Ovaj, tata?” Mislila sam da bi ga bilo bolje upozoriti. “Nikad nećeš pogoditi ko nam je došao.”

Blijedo me pogledao. Okrenuo je glavu i opazio mercedes preko puta; svjetlo s trijema odražavalo se sa sjajnog crnog laka. Prije nego što je stigao reagirati, Alice se stvorila na ulazu.

“Zdravo, Charlie”, rekla je suzdržanim glasom. “Žao mi je što sam došla u tako teškom trenutku.”

“Alice Cullen?”, zaškiljio je prema sitnoj prilici pred sobom, kao da sumnja u ono što mu vlastite oči govore.

“Alice, jesi li to ti?”

“Ja sam”, potvrdila mu je. “Bila sam u blizini.”

“Je li Carlisle...?”

“Ne, sama sam.”

I Alice i ja znale smo da je ne pita doista za Carlislea. Čvršće me uhvatio oko ramena.

“Može ostati s nama, zar ne?”, zamolila sam ga. “Već sam je pozvala.”

“Naravno”, mehanički je rekao Charlie. “Bilo bi nam drago da ostanesh kod nas, Alice.”

“Hvala ti, Charlie. Znam da sam došla u grozno vrijeme.”

“Ne, u redu je, ozbiljno ti kažem. Imat ću pune ruke posla da pomognem Harryjevoj obitelji koliko mogu; bit će mi drago da Bella ima društvo.”

“Večera ti je na stolu, tata”, rekla sam mu.

“Hvala ti, Bell.” Još jedanput me stisnuo prije nego što se odvuкао prema kuhinji.

Alice se vratila na kauč, a ja sam otišla za njom. Ovaj put je ona mene privila uza svoje rame.

“Izgledaš mi umorno.”

“Aha”, složila sam se i slegnula ramenima. “Bude mi tako od iskustava bliske smrti... Onda, kako Carlisle gleda na to što si došla ovamo?”

“Ne zna da sam tu. On i Esmе otputovali su u lov. Javit će mi se za koji dan, nakon što se vrate.”

“Ali nećeš reći *njemu*... kad se opet javi?”, upitala sam je. Znala je da više ne mislim na Carlislea.

“Ne. Odgrizao bi mi glavu”, rekla je mračno Alice.

Načas sam se nasmijala, te uzdahnula.

Nisam htjela otići na spavanje. Htjela sam ostati budna i cijelu noć razgovarati s Alice. A nije imalo smisla da budem umorna nakon što sam cijeli dan proležala na Jacobovom kauču. Ali utapanje me doista jako pogodilo, i oči mi nikako nisu htjele ostati otvorene. Oslonila sam glavu na njezino kameno rame i zapala u mnogo spokojniji san nego što sam se usuđivala nadati.

Rano sam se probudila iz dubokog, besanog sna, osjećajući se odmorno, ali ukočeno. Ležala sam na kauču, pokrivena dekama koje sam prostrla za Alice, i čula kako ona i Charlie razgovaraju u kuhinji. Zvučalo mi je kao da joj Charlie sprema doručak.

“Koliko je teško bilo, Charlie?”, blago ga je upitala Alice, a ja sam isprva pomislila da razgovaraju o obitelji Clearwater.

Charlie je uzdahnuo. “Jako.”

“Ispričaj mi. Htjela bih tačno čuti što se dogodilo nakon našeg odlaska.”

Usljedom je stanka, dok je zatvarao ormarić i gasio štednjak. Čekala sam, grozeći se nastavka.

“Nikad se nisam osjećao tako bespomoćno”, polako je progovorio Charlie. “Nisam znao što da radim. Taj prvi tjedan – mislio sam da ću je morati staviti u bolnicu. Nije htjela ni jesti ni piti, nije se htjela pomaknuti. Dr. Gerandy razbacivao se izrazima poput ‘katatonija’, ali nisam mu dopustio da je vidi. Bojao sam se da je to ne prepadne.”

“Ali nekako se izvukla iz toga?”

“Pozvao sam Renée da je odvede u Floridu. Jednostavno nisam htio biti taj... ako bude morala otići u bolnicu ili nešto takvo. Nadao sam se da će joj koristiti boravak s majkom. Ali kad smo je počeli pakirati, odjednom se sva raspametila. Bella u životu nije imala takav ispad. Nikad nije imala običaj praviti scene, ali kako se samo tada razbjesnula. Počela je bacati odjeću posvuda i vrištati da je ne možemo prisiliti da ode – a onda se napokon rasplakala. Mislio sam da će to biti prekretnica. Nisam joj branio kad je odlučila ostati ovdje... a isprva se i činilo da joj je bolje...”

Charlie je ušutio. Bilo mi je teško to slušati, znajući koliko sam mu boli nanijela.

“Ali?”, priupitala ga je Alice.

“Vratila se u školu i na posao, jela je i spavala i pisala zadaću. Odgovarala je kad bi joj neko postavio izravno pitanje. Ali bila je... prazna. Oči su joj bile tupe. Bilo je tu puno sitnica – nije više htjela slušati glazbu; u smeću sam našao hrpu slomljenih CD-a. Nije čitala; nije htjela

biti u sobi s upaljenim televizorom, makar ni prije nije nešto naročito gledala televiziju. Napokon sam shvatio u čemu je stvar – izbjegavala je sve što bi je moglo podsjetiti na... njega.

Jedva da smo mogli razgovarati; silno sam se bojao da ne kažem nešto što će je uzrujati – znala se trgnuti od najmanjih sitnica – i nikad mi ništa nije sama govorila. Samo je odgovarala na pitanja.

Cijelo je vrijeme bila sama. Nije se odazivala prijateljima, a oni su je s vremenom prestali i zvati.

Tu ti je bila prava noć živih mrtvacu. Još je čujem kako vrišti u snu...”

Gotovo da sam mogla vidjeti kako je zadrhtao. I ja sam zadrhtala kad sam se toga sjetila. A onda sam uzdahnula. Nisam ga uopće uspjela zavarati, ni na tren oka.

“Jako mi je žao, Charlie”, rekla je Alice turobno.

“Nisi *ti* bila kriva.” Iz riječi mu se savršeno jasno razabiralo da nekoga smatra krivim. “Uvijek si joj bila dobra prijateljica.”

“Ipak, sada mi se čini da joj je bolje.”

“Jest. Otkako se počela družiti s Jacobom Blackom, vidi se stvarno poboljšanje. Obrazi joj se rumene kad se vrati kući, oči joj se krijese. Sretnija je.” Zastao je, a zatim progovorio drugačijim glasom. “On je nekih godinu dana mlađi od nje, i znam da ga je prije doživljavala kao prijatelja, ali mislim da je to sada nešto više, ili barem ide u tom smjeru.” Charlie je to kazao gotovo ratoborno. Kao upozorenje, ne za Alice, nego za onoga koji će ga od nje čuti. “Jake je zreo za svoje godine”, nastavio je, a zvučao je i dalje kao da se pravda. “Fizički se brinuo za oca onako kako se Bella emocionalno brinula za svoju majku. Sazreo je od toga. A i zgodan je dečko – to

je naslijedio s majčine strane. Dobar je za Bellu, znaš”, ustrajno je dodao Charlie.

“Onda je dobro za nju što ga ima”, složila se Alice.

Charlie je izdahnuo punim plućima, brzo popuštajući od nedostatka oponiranja. “Dobro, sad, to je možda malo preteško rečeno. Ne znam... čak i uz Jacoba, tu i tamo joj opazim nešto u očima, i upitam se jesam li ikada shvatio koliko se ona pati. Nije to normalno, Alice, i to me... plaši. Nije to uopće normalno. Nije kao da ju je neko... ostavio, nego kao da je neko umro.” Glas mu je pukao.

Bilo je kao da je neko umro – kao da sam *ja* umrla. Jer nije da sam izgubila samo najistinskiju pravu ljubav, premda bi već i to sasvim lako ubilo bilo koga. Izgubila sam i cijelu svoju budućnost, cijelu svoju obitelj – cijeli život koji sam izabrala...

Charlie je nastavio beznadnim glasom. “Ne znam hoće li ona to prebroditi – nisam siguran da joj je u prirodi ozdraviti od nečega ovakvog. Oduvijek je bila baš privrženo malo stvorenje. Ona ne zna nešto preboljeti, ne zna se predomisli.”

“Jedinstvena je”, složila se Alice suhim glasom.

“I, Alice...” Charlie je oklijevao. “Čuj, znaš kako si mi draga, i vidim da nju raduje što te vidi, ali... Malo me brine kako će tvoj posjet djelovati na nju.”

“I mene brine, Charlie, i mene brine. Ne bih ni došla da sam pojma imala o ovome. Žao mi je.”

“Ne ispričavaj se, srce. Ko zna? Možda će joj koristiti.”

“Nadam se da si u pravu.”

Usljedila je duga stanka dok su vilice strugale po tanjurima, a Charlie je žvakao. Upitala sam se kamo Alice skriva hranu.

“Alice, moram te nešto pitati”, rekao je Charlie s nelagodnom.

Alice je zvučala smireno. “Samo izvoli.”

“Neće joj i on doći u posjet, je li?” Čula sam prigušeni bijes u Charliejevom glasu.

Alice mu je odgovorila blagim, smirujućim tonom. “On ni ne zna da sam ovdje. Kad smo se zadnji put čuli, bio je u Južnoj Americi.”

Ukočila sam se kad sam čula ovu novu informaciju i jače naćulila uši.

“Bar nešto”, frknuo je Charlie. “Pa, nadam se da se dobro provodi.”

Prvi put se u Alicinom glasu začuo traćak oštrine. “Ne bih donosila zaključke naprećac, Charlie.” Zнала sam da će joj oći bljesnuti kad progovori tim tonom.

Stolica se odmaknula od stola, glasno zastrugavši po podu. Predoćila sam si Charlieja kako ustaje; Alice niko ne bi mogla stvoriti takvu buku. Voda je potekla iz slavine, zalijevajući tanjur.

Nisam imala dojam da će opet spomenuti Edwarda, pa sam zaključila da je vrijeme za bućenje.

Prevalila sam se na leća i pritom poskoćila, tako da opruge zaškripe. Zatim sam glasno zijevnula.

U kuhinji se sve utišalo.

Protegnula sam se i prostenjala.

“Alice?”, nevino sam je pozvala; hripanje bolnoga grla zgodno je pridonijelo obmani.

“U kuhinji sam, Bella”, dobacila mi je Alice; u glasu joj nije bilo ni traćka sumnje da sam ih prisluškivala. Ali ona je dobro znala prikriti takve stvari.

Charlie je tada morao oćići – pomagao je Sue Clearwater pri organiziranju pogreba. Dan bi mi vrlo dugo

potrajavao da nije bilo Alice. Nijedanput nije spomenula odlazak, a ja je nisam ni pitala. Znala sam da je neizbježan, ali nisam htjela misliti o njemu.

Umjesto toga, pričale smo o njezinoj obitelji – o svim članovima, osim jednog.

Carlisle je sad radio u noćnoj smjeni u Ithaci i kao gost-predavač na Cornellu. Esmo je obnavljala kuću iz sedamnaestog stoljeća, spomenik kulture, u šumi sjeverno odatle. Emmett i Rosalie bili su nekoliko mjeseci u Evropi, na još jednom medenom mjesecu, ali sad su se vratili. I Jasper je bio na Cornellu, ovaj put na studiju filozofije. A Alice se posvetila osobnoj istrazi na temelju informacije koju sam joj slučajno otkrila prošlog proljeća. Uspješno je ušla u trag umobolnici u kojoj je provela posljednje godine svog ljudskog života. Života kojeg se uopće nije sjećala.

“Zvala sam se Mary Alice Brandon”, tiho mi je rekla. “Imala sam mlađu sestru po imenu Cynthia. Njezina kći – moja nećakinja – još živi u Biloxiju.”

“Jesi li otkrila zašto su te smjestili... onamo?” Što bi natjeralo roditelje u takvu krajnost? Čak i ako im kći ima vizije budućnosti...

Samo je odmahнула glavom, zamišljeno me gledajući očima boje topaza. “Nisam uspjela mnogo što otkriti o njeima. Pregledala sam sve stare novine na mikrofilmu. Obitelj mi se nije često spominjala; nije pripadala društvenom krugu koji dospijeva u novine. Našla sam vijest o zarukama mojih roditelja, i o Cynthiajinim.” To ime joj je nesigurno prešlo preko jezika. “Obavijest o mom rođenju... i mojoj smrti. Pronašla sam svoj grob. Također sam maznula svoju prijavnicu iz starog arhiva umobolnice. Datum prijave isti je kao i datum na mojoj nadgrobnoj ploči.”

Nisam znala što bih rekla, a Alice je, nakon kratke stanke, prešla na lakše teme.

Kazala je da su Cullenovi opet na okupu, s jednom iznimkom. U Denaliju, s Tanyjom i njezinom obitelji, provode proljetne praznike sveučilišta Cornell. Nije spomenula onoga koji me najviše zanimao, na čemu sam joj bila zahvalna. Bilo mi je dovoljno slušati priče o obitelji u koju sam, kako sam sanjala nekoć, trebala pripasti.

Charlie se vratio tek nakon što je pao mrak, a izgledao je iscrpljenije nego sinoć. Rano ujutro trebao se vratiti u rezervat na Harryjev pogreb, pa je rano otišao leći. Ja sam opet ostala na kauču s Alice.

Gotovo nisam prepoznala Charlieja kad je prije svitanja sišao u prizemlje u starom odijelu koje još nikad nisam vidjela na njemu. Sako mu je bio rastvoren; valjda mu je bio pretijesan da ga zakopča. Kravata mu je bila malo preširoka za današnju modu. Na prstima je otišao do vrata, trudeći se da nas ne probudi. Pustila sam ga da ode, praveći se da spavam, kao i Alice u naslonjaču.

Čim je izašao, Alice se uspravila. Pod jorganom je bila potpuno odjevena.

“Onda, što ćemo danas?”, upitala me.

“Ne znam – vidiš li da će se nešto zanimljivo dogoditi?”

Osmjehnula se i odmahнула glavom. “Ali još je rano.”

U La Pushu sam ovih dana provodila toliko vremena da je po kući ostala hrpa neobavljenih poslova, pa sam se odlučila prihvatiti svega toga. Htjela sam napraviti nešto, bilo što, što bi olakšalo život Charlieju – možda će se osjećati bar mrvicu bolje ako se vrati u čistu, pospremljenu kuću. Krenula sam od kupaonice – u njoj se vidjelo najviše tragova nemara.

Dok sam radila, Alice je stajala naslonjena o dovratak

i opušteno se raspitivala o mojim, dobro, *našim* prijateljima iz gimnazije i svemu što tamo ima nova nakon njezinog odlaska. Lice joj je stalno bilo smireno, lišeno emocija, ali osjetila sam da negoduje kad je shvatila koliko joj malo toga mogu reći. Ili sam to možda samo imala nečistu savjest nakon što sam jučer ujutro prisluškiivala njezin razgovor s Charliejem.

Bila sam doslovce do lakata u kloru, jer sam ribala dno kade, kad se začulo zvono na vratima.

Smjesta sam pogledala u Alice, a ona je izgledala zbušnjeno, gotovo zabrinuto, što me začudilo; Alice nikad ništa nije moglo uloviti na prepad.

“Samo malo!”, viknula sam prema ulaznim vratima, ustala i brže-bolje oprala ruke u umivaoniku.

“Bella”, rekla je Alice s tračkom ozlojeđenosti u glasu, “imam prilično dobru pretpostavku o tome ko bi to mogao biti, pa mislim da bi bilo bolje da izađem.”

“Pretpostavku?”, ponovila sam za njom. Otkada to Alice mora nešto pretpostavljati?

“Ako se ovim ponavlja moj jučerašnji teški propust u predviđanju, onda je najvjerojatnije to Jacob Black ili jedan od njegovih... prijatelja.”

Blenula sam u nju, dok mi se sve to slagalo u glavi. “Ti *ne možeš* vidjeti vukodlake?”

Složila je grimasu. “Čini se da je tako.” Očito joj je ta činjenica išla na živce – *jako*.

Opet se začulo zvono na vratima – dvaput je brzo, nestrpljivo zazujalo.

“Ne moraš ti nikamo ići, Alice. Prva si ovamo došla.”

Nasmijala se onim svojim visokim, srebrnkastim smijehom – s tamnim prizvukom. “Vjeruj mi – ne bi bilo pametno staviti mene i Jacoba Blacka zajedno u istu sobu.”

Brzo me poljubila u obraz i nestala kroz vrata Charli-
ejeve sobe – i njegov stražnji prozor, bez sumnje.
Zvono na vratima opet se začulo.

18. POGREB

Stuškila sam se u prizemlje i naglo otvorila vrata.

Bio je to Jacob, naravno. Čak i slijepa, Alice nije bila tupa.

Stajao je na oko dva metra od vrata, dižući zgađeno nos, ali lice mu je inače bilo smireno – poput krinke. Nije me zavarao; vidjela sam da mu se ruke blago tresu.

Neprijaznost je u valovima istjecala iz njega. To me podsjetilo na ono grozno popodne kad se odlučio za Sama, umjesto za mene, i osjetila sam kako u odgovor nagoni dižem bradu.

Jacobov golf stajao je u leri uz trotoar, s Jaredom za upravljačem i Embryjem na suvozačkom mjestu. Shvatila sam što to znači; bojali su se dopustiti mu da sam dođe ovamo. To me rastužilo, a i pomalo razljutilo. Cullenovi nisu bili takvi.

“Hej”, napokon sam rekla kad mi se nije obratio.

Jake je stisnuo usne, i dalje se držeći podalje od vrata.

Pogledom je prelazio preko pročelja kuće.

Zaškrgutala sam zubima. “Nema je ovdje. Treba ti nešto?”

Oklijevao je. “Sama si?”

“Jesam.” Uzdahnula sam.

“Mogu li s tobom malo porazgovarati?”

“*Naravno* da možeš, Jacobe. Daj, uđi.”

Jacob se osvrnuo prema svojim prijateljima u autu. Vidjela sam kako Embry malčice odmahuje glavom. Iz nekog razloga, to mi je strašno išlo na jetra.

Opet sam stisnula zube. “*Kukavice*”, promrsila sam sebi u bradu.

Jake me naglo opet pogledao, a guste, crne obrve skupile su mu se pod ljutitim kutom nad upalim očima. Stisnuo je čeljust, odmarširao – njegovo se kretanje nije moglo drugačije opisati – uz pločnik, progurao se pokraj mene i ušao u kuću.

Pogledala sam u oči prvo Jareda, a onda i Embryja – nije mi se sviđalo kako me čvrsto mjerkaju; zar zaista misle da bih dopustila da se Jacobu išta ružno dogodi? – a onda sam im zatvorila vrata.

Jacob je stajao na hodniku iza mene i gledao u hrpu pokrivača u dnevnoj sobi.

“Pidžama party?”, upitao me sarkastično.

“Aha”, odgovorila sam mu jednako jetko. Nije mi bilo drago kad je Jacob ovakav. “Što te briga?”

Opet je digao nos, kao da mu tu smrdi. “Gdje ti je ‘prijateljica?’” Čula sam mu navodnike u glasu.

“Otišla je nekim poslom. Slušaj, Jacobe, po što si došao?”

Zbog nečega u sobi postao je sav napet – duge ruke su mu drhtale. Nije mi odgovorio. Umjesto toga, prešao je u kuhinju, uznemirenim očima gledajući posvuda.

Otišla sam za njim. Koračao je tamo-amo duž kratke radne plohe.

“Hej”, rekla sam i ispriječila mu se na putu. Prestao je koračati i zagledao mi se u oči. “Što ti je?”

“Nije mi drago što moram biti ovdje.”

To me zaboljelo. Lecnula sam se, a on me strože pogledao.

“Onda mi je žao što si morao doći”, promrmljala sam. “Reci što ti treba, pa slobodno otiđi.”

“Samo ti moram postaviti nekoliko pitanja. Neću dugo. Moramo stići na vrijeme za pogreb.”

“Okej. Da to onda obavimo.” Vjerojatno sam pretjerala s antagonizmom, ali nisam htjela da vidi koliko me ovo boli. Znala sam da nisam fer. Napokon, prekinoć sam odlučila da ću radije biti s jednom *krvopijom* nego s njim. Ja sam njega prva povrijedila.

Duboko je udahnuo, a drhtavi prsti naglo su mu se smirili. Na lice je navukao krinku smirenosti.

“Neko od Cullenovih boravi ovdje s tobom”, izjavio je.

“Da. Alice Cullen.”

Zamišljeno je kimnuo glavom. “Koliko dugo će ostati?”

“Koliko dugo želi.” Još mi se u glasu čula ratobornost. “Ovdje je dobrodošla.”

“Misliš li da bi joj mogla... molim te... reći kako stoje stvari s onom drugom – Victorijom?”

Problijedjela sam. “To sam joj već rekla.”

Kimnuo je glavom. “Trebala bi znati da mi možemo čuvati samo vlastite teritorije dok ovdje ima Cullenovih. Bit ćeš sigurna samo u La Pushu. Ovdje te ne mogu više štititi.”

“Okej”, rekla sam sitnim glasom.

Nato je pogledao u stranu, kroz stražnje prostore. Nije nastavio.

“Je li to sve?”

Netremice je gledao u okno dok je odgovarao. “Samo još jedna stvar.”

Pričekala sam, ali nije nastavio. “Da?”, napokon sam ga potpitala.

“Hoće li se sada i ostali vratiti?”, upitao me hladnim, tihim glasom. Podsjetio me na Samovo uvijek smireno držanje. Jacob postaje sve sličniji Samu... Upitala sam se zbog čega me to tako pogađa.

Sad *ja* nisam ništa rekla. Pogledao me prodorno u oči.

“Pa?”, upitao me. Trudio se prikriti napetost ispod svog spokojnog lica.

“Ne”, rekla sam napokon. Preko volje. “Neće se vratiti.”

Izraz mu se nije promijenio. “Okej. To je sve.”

Oštro sam ga pogledala, opet ozlojeđena. “Dobro, idi ti sada svojim poslom. Idi reci Samu da strašna čudovišta neće doći da vas srede.”

“Okej”, ponovio je, i dalje smiren.

To je, očito, bilo sve. Jacob je brzo izašao iz kuhinje. Pričekala sam da čujem otvaranje ulaznih vrata, ali ništa nisam čula. Jasno sam čula kucanje sata iznad štednjaka, pa sam se opet začudila tome koliko je tih postao.

Koja katastrofa. Kako sam ga uspjela tako potpuno otuđiti od sebe za tako kratko vrijeme?

Hoće li mi oprostiti nakon što Alice ode? A što ako mi ne oprostí?

Mlitavo sam se oslonila o kuhinjski pult i zarila lice u dlanove. Kako sam uspjela sve tako upropastiti? Ali što sam

mogla drugačije učiniti? Čak i retrospektivno, nije mi padalo na pamet ništa bolje, nikakav savršeni način odnošenja.

“Bella...?”, upitao me Jacob izmučenim glasom.

Podigla sam lice iz ruku i ugledala Jacoba kako stoji na vratima kuhinje i oklijeva; nije otišao kad sam mislila. Tek kad sam opazila da mi na dlanovima blistaju bistre kapi shvatila sam da plačem.

Jacob više nije imao onaj smireni izraz; lice mu je bilo puno tjeskobe i nedoumice. Brzo se vratio i stao pred mene. Spustio je glavu, da mu se oči nađu bliže razini mojih.

“Opet sam to učinio, je l’ tako?”

“Što si učinio?”, upitala sam ga prepuklim glasom.

“Prekršio obećanje. Oprosti.”

“Ma u redu je”, promrmljala sam. “Ja sam ovaj put prva počela.”

Lice mu se istegnulo. “Znao sam koliko ti oni znače. Nisam se trebao onoliko iznenaditi.”

Jasno sam mu vidjela odbojnost u očima. Htjela sam mu objasniti kakva je Alice doista, obraniti je od njegovih predrasuda, ali nešto me upozorilo da sada nije pravo vrijeme za to.

I tako sam samo ponovila: “Oprosti.”

“Pustimo mi to po strani, dobro? Samo je došla u posjet, zar ne? Otići će, pa će sve biti kao prije.”

“Zar mi ne možete oboje biti prijatelji u isti mah?”, upitala sam ga, ne skrivajući u glasu ni zrnice boli koju mi je to nanosilo.

Polako je odmahnuo glavom. “Ne, mislim da ne možemo.”

Šmrncnula sam i zagledala se u njegova krupna stopala. “Ali ti ćeš se strpjeti, je l’ tako? I dalje ćeš mi biti prijatelj, makar volim i Alice?”

Nisam pogledala u njega, bojeći se vidjeti što misli o ovom zadnjem. Trebala mu je minuta da mi odgovori, pa mi je vjerojatno bilo i bolje što ga nisam pogledala.

“Da, uvijek ću ti biti prijatelj”, oporo je rekao. “Bez obzira na to što sve još voliš.”

“Obećavaš?”

“Obećavam.”

Osjetila sam kako me počinje grliti, i naslonila sam mu se na prsa, šmrcajući i dalje. “Koja koma.”

“Aha.” Onda mi je onjušio kosu i rekao: “Fuj.”

“Ma *što!*”, prasnula sam. Pogledala sam mu u lice i vidjela da opet diže nos. “Zašto mi svi to radite? Ja ne smrdim!”

Blago se osmjehnuo. “Da, smrdiš – smrdiš po *njima*. Bljak. Preslatko – skroz sladunjavo. I... ledeno. Peče me u nosu.”

“Zbilja?” To mi je bilo čudno. Alice je mirisala nevjerojatno divno. Ljudima, u svakom slučaju. “Ali zašto onda i Alice misli da smrdim?”

To mu je obrisalo smiješak s lica. “Ha. Možda ni ja njoj baš ne mirišim. Ha.”

“Pa, meni oboje lijepo mirišete.” Opet sam naslonila glavu na njega. Kad sam mislila da je izašao iz kuće, užasno mi je počeo nedostajati. Bila je to grozna kvaka 22 – s jedne strane, htjela sam da Alice ostane dovijeka sa mnom. Znala sam da ću umrijeti – metaforički – kad ona ode od mene. Ali kako da ja pritom izdržim iole duže vrijeme bez Jakea? *Koja koma*, opet sam pomislila.

“Nedostajat ćeš mi”, šapnuo je Jacob, kao da me čuo. “Svake minute. Nadam se da će brzo otići.”

“Stvarno ne mora tako biti, Jake.”

Uzdahnuo je. “Da, stvarno mora, Bella. Ti je... voliš. Tako da je najbolje da ne dolazim ni blizu nje. Ne znam

jesam li dovoljno pribran da to izdržim. Sam bi se strašno razljutio da prekršim pogodbu, a” – glas mu je postao sarkastičan – “ti vjerojatno ne bi bila oduševljena da ti ubijem prijateljicu.”

Ustuknula sam od njega kad je to rekao, ali on me samo čvršće zagrlio, ne dopuštajući mi da pobjegnem. “Nema smisla izbjegavati istinu. Tako stvari stoje, Bells.”

“Ne sviđa mi se kako stvari stoje.”

Jacob je oslobodio jednu ruku da me krupnom, smeđom šakom može uhvatiti pod bradu i natjerati da ga pogledam. “Aha. Bilo je lakše dok smo oboje bili ljudi, zar ne?”

Uzdahnula sam.

Jedan dugi trenutak samo smo se gledali. Njegova mi je ruka žarila kožu. Znala sam da mi u licu ne vidi ništa do čeznutljive tuge – nisam htjela biti primorana na rastanak s njime, bez obzira na koliko kratko. Isprva je i on tako gledao u mene, ali kad se nismo prestali gledati, izraz mu se promijenio.

Pustio me iz zagrljaja i jagodicama prstiju druge ruke prešao mi preko obraza, sve do čeljusti. Osjećala sam kako mu prsti drhte – ovaj put ne od bijesa. Prislonio mi je dlan na obraz, zarobivši mi tako lice svojim vrelim šakama.

“Bella”, prošaptao je.

Skamenila sam se.

Ne! Nisam još donijela tu odluku. Ne znam mogu li uopće to učiniti, a sad više nemam vremena za razmišljanje. Ali bila bih budala da mislim kako bih ga sada mogla odbiti bez posljedica.

Zagledala sam se i ja u njega. On nije *mog* Jacob, ali mogao bi biti. Lice mu je poznato i voljeno. Na toli-

ko stvarnih načina doista ga volim. On mi je utjeha, sigurna luka. U ovom trenutku, mogla bih izabrati da on pripadne meni.

Alice se nakratko vratila, ali to ništa ne mijenja. Pravu sam ljubav izgubila zauvijek. Princ se nikad neće vratiti da me poljupcem probudi iz začaranog sna. Na koncu konca, nisam ni ja princeza. Pa čemu onda protokol iz bajke za *druge* poljupce? One svakodnevnne, kojima se ne skidaju čarolije?

Možda bi to bilo lako – kao kad ga držim za ruku, ili kad me grli. Možda bi mi bilo ugodno. Možda se ne bih osjećala kao izdajnica. Uostalom, koga bih to uopće time izdala? Samo sebe samu.

Gledajući me netremice u oči, Jacob mi se počeo primicati. A ja još apsolutno nisam znala što ću.

Kad je telefon resko zazvonio, oboje smo poskočili, ali on se nije smeo. Uhvatio je slušalicu rukom kojom mi je dotad držao bradu, ali i dalje mi je čvrsto držao lice onom rukom na obrazu. Nije me prestao gledati tamnim očima. Bila sam previše smetena da reagiram, čak i da iskoristim tu smetnju.

“Kuća Swanovih”, rekao je Jacob polako i uživiljeno svojim hrapavim glasom.

Neko je odgovorio, a Jacob se u hipu promijenio. Ispravio se i pustio mi lice. Oči su mu utrnule, a lice otupjelo. Bila sam spremna okladiti se u bijedni preostatak moje školarine da to zove Alice.

Došla sam sebi i ispružila ruku da mi dade slušalicu. Jacob me zanemario.

“Nema ga kod kuće”, rekao je Jacob, prijetećim tonom.

Dobio je vrlo kratak odgovor, vjerojatno zahtjev za pojašnjenem, jer je nevoljko dodao: “Na pogrebu je.”

Zatim je Jacob spustio slušalicu. "Prljavi krvopija", promrsio je u bradu. Lice koje je zatim okrenuo prema meni opet je bilo ona ogorčena krinka.

"Kome si ti to sad spustio slušalicu?", ogorčeno sam se zgranula. "U *mojoj* kući, na *mom* telefonu?"

"Lakše malo! On je spustio meni!"

"On? Ko je to bio?!"

Podrugljivo je izgovorio titulu. "*Dr. Carlisle Cullen.*"

"Zašto mi nisi dao da razgovaram s njim?!"

"Nije tražio tebe", hladno je rekao Jacob. Lice mu je bilo glatko, bezizražajno, ali ruke su mu se tresle. "Pitao je gdje je Charlie, a ja sam mu rekao. Mislim da nisam prekršio pravila bontona."

"Slušaj ti mene, Jacobe Black –"

Ali očito me nije slušao. Naglo se osvrnuo, kao da ga je neko oslovio iz susjedne sobe. Razrogačio je oči i sav se ukipio, a onda počeo drhtati. I ja sam automatski osluhнула, ali ništa nisam čula.

"Bok, Bells", procijedio je, okrenuo se i pošao prema izlaznim vratima .

Potrčala sam za njim. "Što je bilo?"

A onda sam natrčala na njega, jer se okrenuo na peti, psujući sebi u bradu. Opet se okrenuo i bočno me udario. Zaničela sam se i srušila na pod, nogu isprepletenih s njegovima.

"Ajoj, kvragu!", pobunila sam se kad je brzo počeo izvlačiti noge, jednu po jednu.

Nastojala sam se uspraviti kad je šmugnuo prema stražnjim vratima; odjednom se opet ukočio.

Alice je nepomično stajala u podnožju stuba.

"Bella", kazala je kroz stisnuto grlo.

Nekako sam se podigla na noge i pritrčala joj. Oči su joj ošamućeno gledale nekamo u daljinu; lice joj je bilo

ispijeno i bjelje od kosti. Mršavo tijelo podrhtavalo joj je od nutarnjeg previranja.

“Alice, što se dogodilo?”, jauknula sam. Uхватила sam je za lice, ne bih li je umirila.

Oči su joj se naglo uprle u mene, razrogačene od boli. Samo je prošaptala: “Edward.”

Tijelo mi je reagiralo brže nego što mi je svijest uspjela shvatiti što sve taj odgovor podrazumijeva. Isprva nisam shvatila zašto se prostorija vrti oko mene, ili odakle dopire šuplja rika u mojim ušima. Um mi se upinjao shvatiti zašto Alice izgleda tako blijedo i kakve to veze može imati s Edwardom, dok mi se tijelo već njihalo, tražeći bijeg u nesvjestici prije nego što me stvarnost stigne smožđiti.

Stubište se izvinulo pod strašno čudnim kutom.

Odjednom mi se u uhu našao Jacobov ljutiti glas, kako ispod glasa psuje bez prestanka. Nejasno mi nije bilo drago zbog toga. Novi prijatelji očito loše djeluju na njega.

Našla sam se na kauču ne shvaćajući kako sam onamo dospjela, a Jacob je i dalje psovao. Činilo mi se kao da je došlo do potresa – kauč se tresao poda mnom.

“Što si joj to učinila?”, oštro ju je upitao.

Alice ga je zanemarila. “Bella? Bella, dosta toga. Moramo se požuriti.”

“Ne približavaj se”, upozorio ju je Jacob.

“Samo mirno, Jacobe Black”, naredila mu je Alice. “Bolje ne izvodi to tako blizu njoj.”

“Ja se itekako dobro mogu suzdržavati”, otpovrnuo joj je, ali glas mu je zvučao malo smirenije.

“Alice?” Glas mi je bio slab. “Što se dogodilo?”, upitala sam je, premda nisam htjela to čuti.

“Ne znam”, odjednom je zavapila. “Pa što mu je došlo?!”

Teškom sam se mukom pokušavala uspraviti usprkos vrtoglavici. Shvatila sam da se to pridržavam za Jacobovu ruku. On je bio taj koji se tresao, a ne kauč.

Alice je iz torbe vadila mali srebrni mobitel kad su je moje oči ponovno pronašle. Prsti su joj tako brzo otipkali broj da su mi izgledali mutno.

“Rose, moram *smjesta* razgovarati s Carlisleom.” Glas joj je šibao kroz riječi. “U redu, čim se vrati. Ne, bit ću u avionu. Slušaj, imaš li bilo kakvih vijesti od Edwarda?”

Alice je tada zastala, slušajući s grožnjom koja je rasla iz sekunde u sekundu. Usta su joj se razjapila u malo, užasnuto O, a mobitel joj se počeo tresti u ruci.

“Zašto?”, uspjela je nekako protisnuti. “*Zašto* si to učinila, Rosalie?”

Od odgovora koji je dobila vilica joj se bijesno stisnula. Oči su joj bljesnule i stisnule se.

“Pa, samo što ti ni u čemu od toga nisi u pravu, Rosalie, tako da je to popriličan problem, zar ne?”, jetko ju je upitala. “Da, tako je. Ona je apsolutno u redu – prevarila sam se... Duga je to priča... Ali ni u tome nisi u pravu, zato te i zovem... Da, upravo sam to vidjela.”

Alice je govorila vrlo tvrdim glasom, zadižući usne preko zuba. “Malo je prekasno za to, Rose. Sačuvaj kakanje za nekoga ko će ti vjerovati.” Alice je naglim okretom prstiju zaklopila mobitel.

Oči su joj bile ispaćena kad se okrenula prema meni.

“Alice”, smjesta sam kazala. Nisam joj još mogla dopustiti da progovori. Trebalo mi je još nekoliko sekundi prije nego što riječima uništi ono što mi je preostalo od života. “Alice, slušaj, barem se Carlisle vratio. Nazvao je netom prije...”

Blijedo me pogledala. "Prije koliko?", upitala me šupljim glasom.

"Polu minute prije nego što si se ti pojavila."

"Što je rekao?" Sada se stvarno usredotočila na odgovor koji ću joj dati.

"Nisam ja razgovarala s njim." Načas sam pogledala Jacoba.

Alice je uprla svoj prodoran pogled u njega. Lecnuo se, ali ostao je čvrsto uz mene. Nespretno je sjedio, gotovo kao da me pokušava zaštititi tijelom.

"Tražio je Charlieja, pa sam mu rekao da Charlieja nema kod kuće", promrsio je Jacob s gađenjem.

"I to je sve?", strogo ga je upitala Alice ledenim glasom.

"Onda mi je poklopio", procijedio je Jacob. Drhtaj mu je prošao hrptom, protresavši i mene.

"Kazao si mu da je Charlie na pogrebu", podsjetila sam ga.

Alice je naglo okrenula glavu prema meni. "Što ti je tačno rekao?"

"Rekao je: 'Nema ga kod kuće', a kad je Carlisle pitao gdje je Charlie, Jacob je rekao: 'Na pogrebu.'"

Alice je prostenjala i svalila se na koljena.

"Reci mi, Alice", prošaptala sam.

"To nije zvao Carlisle", beznadno je rekla.

"Hoćeš reći da ja lažem?", zarežao je Jacob kraj mene.

Alice je to zanemarila, usredotočena na moje smeteno lice.

"Bio je to Edward." Izgovorila je to jedva čujno, kroz stisnuto grlo. "Misli da si mrtva."

Mozak mi je opet proradio. Nisam strahovala od te vijesti, pa mi je olakšanje razbistrilo glavu.

“Rosalie mu je rekla da sam se ubila, zar ne?”, rekla sam i uzdahnula od opuštanja.

“Da”, priznala je Alice, a oči su joj opet tvrdo bljesnule. “U njezinu obranu, doista je u to vjerovala. Stvarno se previše pouzdaju u moja viđenja, kad su tako nesavršena. Ali da ga je onda još krenula potražiti da mu to javi! Zar nije shvatila... ili je nije bilo briga... ?” Užasnuto je umuknula.

“A kad je Edward nazvao ovamo, pomislio je da Jacob govori o *mom* pogrebu”, shvatila sam. Zapeklo me kad sam shvatila koliko sam blizu bila – tek na pedalj-dva od njegova glasa. Zarila sam nokte u Jacobovu nadlakticu, ali nije se ni trgnuo.

Alice me pogledala iskosa. “To te nije pogodilo”, prošaptala je.

“Pa, čuj, baš se to ružno poklopilo, ali sve će se objasniti. Kad idući put nazove, neko će mu reći... što se... zapravo...” Utihnula sam. Riječi su mi zastale u grlu kad sam vidjela kako me gleda.

Zbog čega je u tolikoj panici? Zbog čega joj se lice sada iskrivilo od samilosti i prestravljenosti? Što je ona to maloprije rekla Rosalie preko telefona? Nešto o tome što je vidjela... i o tome kako se Rosalie kaje; Rosalie se nikad ne bi kajala zbog nečega što se dogodilo meni. Ali ako je nudila svojoj obitelji, ako je nudila bratu...

“Bella”, prošaptala je Alice. “Edward više neće nazvati. Povjerovao joj je.”

“Nije. Mi. Jasno.” Usta su mi nijemo oblikovala svaku riječ. Nisam mogla protisnuti zrak iz pluća da je doista i natjeram da mi objasni što je htjela reći.

“Otišao je u Italiju.”

Trebao mi je jedan jedini otkucaj srca da shvatim.

Kad sam se sada prisjetila Edwarda, to nije bila ona savršena imitacija iz mojih obmana. Bio je to samo slabšni, plošni ton iz mojih uspomena. Ali puke su riječi dostajale da mi proparaju grudi i u njima ostave zjapeću šupljinu. Riječi iz vremena kad sam se bila spremna okladiti u sve što imam, ili što mogu posuditi, na činjenicu da me on voli.

Pa, nisam namjeravao živjeti bez tebe, rekao je dok smo gledali kako Romeo i Julija umiru, upravo tu, u ovoj sobi. Ali nisam bio siguran kako da to izvedem... znao sam da mi Emmett i Jasper nikad ne bi pomogli... pa sam mislio da možda odem u Italiju i već nekako isprovociram Volture... Njima se ne ide uz dlaku. Osim ako ti se ne mili poginuti.

Osim ako ti se ne mili poginuti.

“NE!” Zgroženi mi je krik bio tako glasan nakon šapata da smo svi poskočili. Osjetila sam kako mi krv navire u lice kad sam shvatila što je ona to vidjela. “Ne! Ne, ne, ne! Ne može! Ne smije!”

“Donio je odluku čim mu je tvoj prijatelj potvrdio da je prekasno da te spasi.”

“Ali on je... on je *otišao!* Više me nije htio! Kakve to veze sada ima? Znao je da ću jednog dana umrijeti!”

“Mislim da te nikad nije namjeravao dugo nadživjeti”, tiho je rekla Alice.

“Kako se *usuđuje!*”, vrisnula sam. Skočila sam na noge, a Jacob je nesigurno ustao da se opet postavi između mene i Alice.

“Ma, miči mi se s puta, Jacobe!” Odgurnula sam ga laktom, onako drhtavog, očajno nestrpljiva. “Što da radimo?”, molećivo sam upitala Alice. Sigurno se nešto može učiniti. “Zar ga ne možemo nazvati? Može li ga Carlisle?”

Odmahnula je glavom. “To sam prvo pokušala. Ostavio je mobitel u kanti za smeće u Rio de Janeiru – neko mi se javio...”, prošaptala je.

“Prije si rekla da se moramo požuriti. Kako požuriti? Daj da to napravimo, što god to bilo!”

“Bella, ma – ma ne mogu takvo nešto tražiti od tebe...” Nesigurno je umuknula.

“Zatraži!”, naredila sam joj.

Stavila mi je ruke na ramena, zadržavši me u mjestu, povremeno stežući prste da naglasi što govori. “Možda smo već zakasnili. Vidjela sam ga kako odlazi Volturima... i traži da umre.” Obje smo se zgrčile, a meni su oči odjednom oslijepile. Grozničavo sam zatreptala da rastjeram suze. “Sve ovisi o njihovoj reakciji. A nju ne mogu vidjeti dok ne donesu odluku.

Ali ako ga odbiju, što je moguće – Aro je Carlisleov prijatelj, i ne bi mu se htio zamjeriti – Edward ima i pričuveni plan. Njima je vrlo stalo da zaštite svoj grad. Ako Edward nekim svojim postupkom naruši mir, vjeruje da će ga oni odlučiti spriječiti. I u pravu je. Spriječit će ga.”

Gledala sam u nju, stišćući vilicu od nemoći. Još uvijek nisam čula ništa što bi mi objasnilo zbog čega i dalje ovdje stojimo.

“Dakle, ako mu pristanu učiniti uslugu, zakasnile smo. Ako ga odbiju, a on dovoljno brzo smisli način da ih uvrijedi, zakasnile smo. Ako dopusti da ga ponese teatralnost... možda još stignemo.”

“Idemo!”

“Slušaj, Bella! Stigle mi na vrijeme ili ne, naći ćemo se u srcu volturskoga grada. Uspije li on u svojoj nakanu, mene će smatrati suučesnicom. Ti ćeš biti ljudska žena koja ne samo da previše zna, već i predobro miriše.

Više je nego vjerojatno da će nas sve skupa eliminirati – premda u tvom slučaju to neće biti toliko kazna koliko zakuska.”

“I zbog toga smo još ovdje?”, upitala sam je u nevjerici. “Idem sama, ako je tebe strah.” U glavi sam izračunala koliko mi je još novca ostalo na računu, i upitala se hoće li mi Alice posuditi ostatak.

“Samo me strah da ne izgubiš glavu.”

Prezirno sam frknula. “Gotovo gubim glavu praktički svaki dan! Reci mi što da radim!”

“Napiši poruku Charlieju. Ja ću nazvati za avionske karte.”

“Charlie”, zgrozila sam se.

Nije da sam ga štitila time što sam kod njega, ali mogu li ga ostaviti ovdje samoga dok mu prijeti...

“Neću dopustiti da se išta dogodi Charlieju.” Jacobov glas bio je grub i ljutit. “Goni pogodbu.”

Pogledala sam ga u oči, a on se namrgodio na moj uspaničen izraz.

“Brže, Bella”, umiješala se Alice u hitnji.

Otrčala sam u kuhinju, pootvarala sve ladice i pobacala njihovu sadržinu na pod u potrazi za nekakvom olovkom. Glatka, smeđa ruka pružila mi je penkalo.

“Hvala”, promumljala sam i zubima skinula kopicu. Šutke mi je dodao blok za zapisivanje telefonskih poruka. Otrgnula sam listić s vrha i bacila ostatak preko ramena.

Tata, napisala sam. Ja sam s Alice. Edward je u nevolji. Slobodno me kazni kad se vratim. Znam da nije dobar trenutak. Jako mi je žao. Silno te volim. Bella.

“Ne idi”, prošaptao je Jacob. Alice se maknula s vidika, pa u njemu više nije bilo ni tračka bijesa.

Nisam imala namjeru gubiti vrijeme na rasprave s njim. “Molim te, molim te, *molim te*, čuvaj mi Charlieja”, rekla sam mu i otrčala natrag u dnevnu sobu. Alice me čekala na vratima s torbom prebačenom preko ramena.

“Uzmi novčanik – trebat će ti isprave. *Molim te*, reci mi da imaš putovnicu. Ne mogu stići da ti je sada kriptovotvorim.”

Kimnula sam i otrčala na kat, dok su mi koljena klecala od zahvalnosti zbog toga što se moja majka htjela vjenčati s Philom na plaži u Meksiku. Naravno, to se izjalovilo, kao i svi njezini planovi. Ali ne prije nego što sam joj obavila sve praktične pripreme koje sam mogla.

Prevrnula sam svoju sobu naopačke. Tutnula sam stari novčanik, čistu majicu i donji dio trenerke u naprtnjaču, a onda na to još bacila i četkicu za zube. Stuštila sam se natrag u prizemlje. Tad sam se već gotovo gušila od osjećaja *déjà vu*a. Ako ništa drugo, za razliku od prošli put – kad sam pobjegla iz Forksa da *pobjegnem* žednim vampirima, umjesto da ih idem *pronaci* – sada se neću morati osobno opraštati od Charlieja.

Jacob i Alice stajali su pred otvorenim vratima u nekakvom suparničkom stavu, na tolikom razmaku da se isprva ne bi moglo pretpostaviti da vode razgovor. Kao da nisu opazili moj bučni povratak.

“Ti se još možda tu i tamo i možeš obuzdati, ali one pijavice kojima je vodiš –”, bijesno ju je optuživao Jacob.

“Da. U pravu si, psu.” I Alice je režala. “Vulturi su čista suština naše vrste – upravo zbog njih se ti sav nakostriješiš kad osjetiš moj miris. Oni su srž tvojih noćnih mora, strava koja ti stvara nagone. Vrlo sam dobro svjesna toga.”

“A nosiš je njima kao bocu vina na večeru!”, viknuo je.

“Misliš da bi bilo bolje za nju da je ostavim ovdje samu, dok Victoria vreba na nju?”

“Možemo se mi pobrinuti za crvenokosu.”

“Pa zašto je onda ona još lovi?”

Jacob je zarežao, a drhtaj mu je prošao trupom.

“Dosta više!”, viknula sam na oboje, sva izvan sebe od nestrpljivosti. “Svađajte se kad se vratimo, idemo sada!”

Alice se okrenula prema automobilu i nestala u žurbi. Ja sam brže-bolje pošla za njom, automatski zastavši da zaključam vrata.

Jacob me drhtavom šakom uhvatio za podlakticu. “Molim te, Bella. Preklinjem te.”

Tamne su mu oči svjetlucale od suza. Knedla mi se stvorila u grlu.

“Jake, ja *moram* – ”

“Ali ne moraš. Stvarno ne moraš. Možeš ostati ovdje sa mnom. Možeš ostati živa. Za Charlieja. Za mene.”

Motor Carlisleovog mercedesa zabrundao je; ritam tog šuma ubrzao se kad je Alice nestrpljivo dodala gas.

Odmahnula sam glavom, a od naglog pokreta suze su mi frcnule iz očiju. Istrgnula sam ruku, a on mi se nije odupro.

“Nemoj umrijeti, Bella”, protisnuo je. “Ne idi. Nemoj.”

Što ako ga nikad više ne vidim?

Od te pomisli više nisam mogla šutke plakati; jecaj mi se oteo iz grudi. Obrglila sam ga oko struka i čvrsto zagrlila na tek jedan, prekratak trenutak, privijajući suzno lice uz njegova prsa. Stavio mi je krupnu ruku na tjeme, kao da me time želi zadržati.

“Bok, Jake.” Odmaknula sam mu ruku sa svoje kose i poljubila je u dlan. Nisam se mogla natjerati da ga pogledam u lice. “Oprosti”, prošaptala sam.

Zatim sam se okrenula na peti i potrčala prema automobilu. Suvozačka vrata već su me čekala otvorena. Prebacila sam naprtnjaču na stražnje sjedalo, uvukla se u auto i zalupila vrata za sobom.

“Čuvaj mi Charlieja!”, okrenula sam se i viknula kroz prozor, ali Jacoba nije bilo nigdje na vidiku. Kad je Alice nagazila na papučicu i – dok su gume škripale poput ljudskih vriskova – okrenula nas u smjeru ceste, opazila sam bijelu krpicu blizu ruba šume. Komadić tenisice.

19. UTRKA

Stigli smo na let samo nekoliko sekundi prije završetka ukrcaja, a onda je počelo stvarno mučenje. Avion je nepokretno stajao na pisti dok su se stjuardese šetkale – skroz polako – gore-dolje između sjedala, gurajući torbe u stropne pretince da se mogu zatvoriti kako treba. Piloti su se naginjali iz kokpita i čavrljali s njima u prolazu. Alice mi je čvrsto držala ruku na ramenu, držeći me u mjestu dok sam nervozno poskakivala na sjedalu.

“Brže je nego da trčimo”, podsjetila me ispod glasa.

Samo sam joj kimnula u ritmu hopsanja.

Avion se napokon lijeno udaljio od rampe i počeo sporo i postojano dobivati na brzini, što me samo još dalje mučilo. Očekivala sam da će mi nekako laknuti kad se vinemo u zrak, ali moja grozničava nestrpljivost nije se smanjila.

Alice je digla slušalicu s naslona ispred sebe još dok smo se uspinjali i okrenula leđa stjuardesi koja ju je pri-

jekorno pogledala. Nešto u izrazu moga lica spriječilo je stjuardesu da nam dođe prigovoriti.

Pokušala sam ne slušati što Alice šapće Jasperu; nisam to htjela opet čuti, ali ponešto mi se omaklo.

“Ne mogu biti sigurna, stalno vidim kako radi nešto drugo, neprestano se predomišlja... Ubilački pohod kroz grad, napad na gardu, dizanje automobila iznad glave na glavnom trgu... mahom stvari kojima bi ih razotkrio – zna da je to najbrži način da ih prisili da reagiraju...”

Ne, ne možeš.” Alice je spustila glas toliko da sam je jedva čula, iako sam sjedila tek na pedalj-dva od nje. Samo sam jače načulila uši. “Reci Emmettu ne... Pa, idi za Emmettom i Rosalie i vrati ih... Razmisli malo, Jaspere. Ako vidi bilo koga od nas, što misliš, što će napraviti?”

Kimnula je glavom. “Upravo tako. Mislim da je jedina nada u Belli – ako uopće ima nade... Učinit ću sve što se može, ali pripremite Carlislea; izgledi nam nisu naročiti.”

Tada se nasmijala, a grlo joj se stezalo. “Sjetila sam se toga... Da, obećavam.” Glas joj je postao molećiv. “Ne idi za mnom. Obećavam ti, Jaspere. Izvući ću se ja već nekako... Volim i ja tebe.”

Spustila je slušalicu, zažmirila i zavalila se u sjedalo. “Mrzim kad mu moram lagati.”

“Ispričaj mi sve, Alice”, zamolila sam je. “Nije mi jasno. Zašto si rekla Jasperu da zaustavi Emmetta, zašto oni ne smiju doći da nam pomognu?”

“Iz dva razloga”, prošaptala je, ne otvarajući oči. “Kazala sam mu prvi. *Mogli* bismo pokušati sami zaustaviti Edwarda – kad bi ga se Emmett uspio dokopati, možda bismo ga uspjeli obuzdati dovoljno dugo da ga uvjerimo

da si još živa. Ali ne možemo krišom prići Edwardu. A ako vidi da dolazimo po njega, to će ga samo natjerati da utoliko brže nešto učini. Bacit će buick kroza zid ili nešto takvo, pa će ga Volturi smaknuti.

A to je, naravno, drugi razlog, razlog koji nisam mogla reći Jasperu. Jer ako Volturi ubiju Edwarda dok su oni tamo, onda će ih napasti. Bella.” Otvorila je oči i molećivo me pogledala. “Kad bi bilo izgleda da u toj borbi odnesemo pobjedu... kad bi bilo načina da nas četvoro borbom spasimo brata, možda bi stvari drugačije stajale. Ali nema načina, a ja, Bella, ne mogu tako izgubiti Jaspera.”

Shvatila sam zašto me pogledom preklinje da je shvatim. Želi zaštititi Jaspera na naš račun, a možda i na Edwardov. Shvaćala sam je, i nisam joj to zamjerila. Kimnula sam glavom.

“Samo, zar te Edward ne bi mogao čuti?”, upitala sam je. “Zar ne bi saznao, čim ti čuje misli, da sam ja živa, da to što radi nema smisla?”

Jasno, to nije imalo smisla u bilo kojem slučaju. Još nisam mogla vjerovati da je on u stanju tako postupiti. To nema smisla! Bolno sam se jasno sjećala što je rekao onaj dan na kauču, dok smo gledali kako sebi Romeo i Julija oduzimaju živote jedno za drugim. *Nisam namjeravao živjeti bez tebe*, rekao je, kao da je to tako očit zaključak. Ali riječi koje mi je potom izgovorio u šumi, dok me ostavljao, poništile su sve to – silovito.

“Kad bi me slušao”, objasnila mi je. “Ali, vjerovala ili ne, moguće je lagati mislima. Da si poginula, svejedno bih ga pokušala spriječiti. I mislila bih ‘živa je, živa je’ što snažnije mogu. A on to zna.”

Zaškrgutala sam zubima u nijemoj nemoći.

“Da mogu ovo izvesti bez tebe, Bella, ne bih te ovako izlagala opasnosti. To nikako nije u redu.”

“Ne pričaj koješta. Najmanje se sada trebaš zabrinjavati zbog mene.” Nestrpljivo sam odmahнула glavom. “Reci mi što si mislila kad si rekla da mrziš kad moraš lagati Jasperu.”

Mračno se osmjehnula. “Obećala sam mu da ću se izvući prije nego što ubiju i mene. A takvo što ne mogu jamčiti – ni izdaleka.” Podigla je obrve, kao da me tjera da ozbiljnije shvatim opasnost.

“Ko su ti Volturi?”, upitala sam je šapatom. “Zbog čega su oni toliko opasniji od Emmetta, Jaspera, Rosalie i tebe?” Bilo mi je teško zamisliti nešto strašnije od njih.

Duboko je udahнула, a onda odjednom mrko pogledala preko mog ramena. Okrenula sam se na vrijeme da vidim kako muškarac na sjedalu kraj prolaza odvraća pogled, kao da nas nije slušao. Izgledao je kao poslovni čovjek, u tamnom odijelu, s direktorskom kravatom i laptopom u krilu. Dok sam ga ozlojeđeno gledala, otklopio je računalo i vrlo upadljivo stavio slušalice na uši.

Prignula sam se bliže Alice. Stavila mi je usne pred uho i bezglasno ispričala priču.

“Iznenadilo me što si prepoznala to ime”, rekla je. “Što si smjesta shvatila što to znači – kad sam ti rekla da on ide u Italiju. Mislila sam da ću ti morati objasniti. Koliko ti je Edward ispričao?”

“Samo je rekao da su oni stara, moćna obitelj – poput kraljevske. Da se njima ne ide uz dlaku, osim ako ne želiš... umrijeti”, prošaptala sam. Bilo mi je teško protisnuti ovu zadnju riječ.

“Moraš shvatiti”, rekla je polaganijim, odmjerenijim glasom. “Mi Cullenovi jedinstveni smo u više pogleda

nego što znaš. Nije... *normalno* da nas toliko živi zajedno u miru. Isto vrijedi za Tanyjinu obitelj na sjeveru, a Carlisle sluti da nam odricanje omogućava da lakše živimo uljuđeno i stvaramo veze zasnovane na ljubavi, umjesto na preživljavanju ili praktičnosti. Čak je i Jamesov mali tročlani koven bio iznimo velik – a vidjela si kako ih je Laurent lako ostavio. U pravilu, naš soj putuje sam, ili u paru. Carlisleova obitelj najveća je koja postoji, koliko znam, s jednom iznimkom. Volturima.

Izvorno su bili trojica, Aro, Caius i Marcus.”

“Vidjela sam ih”, promrmljala sam. “Na slici u Carlisleovoj radnoj sobi.”

Alice je kimnula. “S vremenom su im se pridružile i dvije vampirice, te njih petoro tvori obitelj. Ne znam tačno, ali sve mi se čini da su zbog svoje starosti u stanju živjeti u miru skupa. Stari su dobrano više od tri tisuće godina. Ili su možda dodatno snošljivi zbog svojih darova. Kao Edward i ja, Aro i Marcus su... daroviti.”

Nastavila je prije nego što sam je stigla upitati. “Ili ih to možda spaja samo njihova ljubav prema moći. Prikladno ih je nazvati kraljevskom obitelji.”

“Ali ako ih je samo petoro – ”

“Petoro ih tvori obitelj”, ispravila me. “To ne uključuje njihovu gardu.”

Duboko sam udahnula. “To zvuči... ozbiljno.”

“O, dakako”, potvrdila mi je. “Zadnje što znamo jest da imaju devetoro stalnih članova garde. Ostali su... povremeni. Mijenjaju se. A mnogi od njih također su daroviti – izrazito daroviti, obdareni sposobnostima u usporedbi s kojima moje izgledaju kao salonski trikovi. Volturi ih izabiru prema sposobnostima, tjelesnim i ostalim.”

Otvorila sam usta, a onda ih zatvorila. Shvatila sam da mi je bolje da ne znam koliko su nam izgledi slabi.

Opet je kimnula glavom, kao da tačno shvaća što mi je na umu. “Ne stupaju u previše sukoba. Niko nije tako glup da se kvači s njima. Drže se svoga grada i odlaze samo kad ih dužnost pozove.”

“Dužnost?”, začudila sam se.

“Zar ti Edward nije rekao čime se oni bave?”

“Nije”, rekla sam, osjećajući da je blijedo gledam.

Alice je opet pogledala poslovnog čovjeka preko moje glave i prislonila mi studene usne na uho.

“Ima razloga zašto ih je nazvao kraljevskom obitelji... vladajućom klasom. Oni su kroz vjekove stekli položaj izvršitelja naših pravila – što u praksi znači da kažnjavaju prijestupnike. Tu dužnost izvršavaju vrlo striktno.”

Iskolačila sam oči od šoka. “Postoje *pravila?*”, upitala sam je preglasnim tonom.

“Psst!”

“Zašto mi se niko nije sjetio to prije spomenuti?”, ljutito sam prošaptala. “Hoću reći, ja sam htjela biti... postati poput vas! Zar mi neko nije prvo trebao objasniti kakva su to pravila?”

Alice se kratko zahihotala na moju reakciju. “Nije to tako složeno, Bella. Postoji samo jedno suštinsko ograničenje – a ako malo razmisliš, vjerojatno ćeš ga sama dokučiti.”

Malo sam razmislila. “Ne, pojma nemam.”

Razočarana je odmahnula glavom. “Možda je preočito. Samo moramo tajiti svoje postojanje.”

“O”, promumljala sam. Tačno, *očito* je.

“To ima smisla, pa većini nas ne treba nadzor”, nastavila je. “Ali, nakon nekoliko stoljeća, katkad nekome od

nas dosadi. Ili pak poludi. Ne znam. A tada se umiješaju Volturi, prije nego što taj stigne kompromitirati njih, ili sve nas ostale.”

“Znači da Edward...”

“Namjerava to prekršiti u njihovom vlastitom gradu – gradu koji u tajnosti drže već tri tisuće godina, još od vremena Etruščana. Tako im je stalo zaštititi svoj grad da ne dopuštaju lov unutar njegovih zidina. Volterra je vjerojatno najsigurniji grad na svijetu – od napada vampira, u najmanju ruku.”

“Ali rekla si da ne izlaze odande. Kako onda jedu?”

“Ne izlaze. Donose hranu izvana, katkad s poprilične udaljenosti. To daje posla njihovoj gardi dok nisu na terenu i ne uništavaju otpadnike. Ili ne štite Volterru od razotkrivanja...”

“Od situacija poput ove, poput Edwarda”, dovršila sam joj rečenicu. Sada mi je bilo zapanjujuće lako izgovarati njegovo ime. Nisam bila sigurna u čemu je stvar. Možda u tome što nisam zaista namjeravala živjeti još mnogo duže a da ga ne vidim. Ili uopće, ako zakasnimo. Tješila me spoznaja da će mi barem smrt lako doći.

“Teško da su ikada još imali ovakvu situaciju”, zgađeno je promrsila. “Nema mnogo vampira-samoubojica.”

Zvuk koji mi se oteo s usana bio je vrlo tih, ali Alice je očito shvatila da je to krik boli. Obgrlila me tankom, snažnom rukom oko ramena.

“Dat ćemo sve od sebe, Bella. Nije još gotovo.”

“Nije još.” Pustila sam je da me tješi, premda sam znala da smatra kako su nam izgledi slabi. “A Volturi će nas srediti ako ne uspijemo.”

Alice se ukočila. “Ti to kažeš kao da je to nešto dobro.” Slegnula sam ramenima.

“Prekini s tim, Bella, inače se okrećemo u New Yorku i krećemo natrag u Forks.”

“Što?”

“Znaš ti dobro što. Ako zakasnimo za Edwarda, sva ću se posvetiti tome da te vratim Charlieju, i ne želim da mi pritom stvaraš probleme. Je li to jasno?”

“Jasno, Alice.”

Malo se odmaknula da me može strogo pogledati. “Ne želim probleme.”

“Časna izviđačka”, promrmljala sam.

Zakolutila je očima.

“Daj mi sada da se udubim. Pokušavam vidjeti što on to namjerava.”

Zadržala mi je ruku na ramenima, ali pustila je da joj glava padne na naslon i zažmirila. Slobodnu je ruku pritisnula uz lice, trljajući sljepoočnicu vrškovima prstiju.

Dugo sam je gledala s dubokim zanimanjem. Napokon se potpuno prestala micati, lica kamenog, kao u kipa. Minute su prolazile, a da nisam znala o čemu se zapravo radi, bila bih pomislila da je zaspala. Nisam je se usuđivala prekinuti da je pitam što vidi.

Poželjela sam da imam nešto o čemu bih mogla razmišljati. Nisam mogla dopustiti da mislim na užase prema kojima idemo, a ni na nešto još užasnije, mogućnost da doživimo neuspjeh – bar ako sam se željela suzdržati od vrištanja iz petnih žila.

A nisam mogla ništa ni *predviđati*. Možda, budemo li imale vrlo, vrlo, *vrlo* mnogo sreće, nekako će mi poći za rukom da spasim Edwarda. Ali nisam bila tako glupa da mislim kako će to što sam ga spasila značiti da smijem ostati s njim. Nisam ništa drugačija, ništa posebnija nego prije. Neće postojati neki novi razlog da me on sada poželi. Vidjet ću ga i opet ću ga izgubiti...

Oduprla sam se boli. Tu cijenu moram platiti da mu spasim život. Platit ću je.

Počeli su prikazivati film, a moj susjed je uzeo slušalice. Katkad bih gledala likove koji se kreću po malom ekranu, ali nije mi bilo jasno čak ni to je li riječ o ljubavnom filmu, ili o filmu strave.

Nakon što je prošla cijela vječnost, avion se počeo spuštati prema gradu New Yorku. Alice je i dalje bila u transu. Stala sam se premišljati, pružati ruku da je dotaknem i opet je odmicati. Ponovila sam to desetak puta prije nego što je avion sletio u grad i pritom se snažno zatresao.

“Alice”, napokon sam rekla. “Alice, moramo poći.”

Dotaknula sam joj podlakticu.

Vrlo polako otvorila je oči. Na trenutak je protresla glavu.

“Ima li što novo?”, upitala sam je tiho, svjesna da čovjek s druge strane prisluškuje.

“Ne baš”, izgovorila je gotovo bez glasa, tako da sam je jedva čula. “Sve je bliže. Pokušava odlučiti kako će ih zamoliti.”

Morale smo trčati da ulovimo sljedeći let, ali to je bilo dobro – bolje nego da moramo čekati. Čim se avion našao u zraku, Alice je zažmirila i opet sva obamrla kao i prije. Čekala sam što sam smirenije mogla. Kad se opet smračilo, podigla sam poklopac na prozoru i zagledala se u prazno crnilo koje mi nije pružalo ništa bolji pogled.

Bila sam zahvalna na tome što sam već toliko mjeseci stjecala praksu u obuzdavanju svojih misli. Umjesto da se sva uživim na groznu mogućnost svoje odluke da ne preživim, ma što Alice rekla, usredotočila sam se na manje probleme. Recimo, što ću reći Charlieju ako se

vratim? To je bio škakljiv problem, na koji mi je otišlo nekoliko sati. A Jacobu? Obećao mi je da će me čekati, ali vrijedi li to obećanje još uvijek? Hoću li na kraju ostati sama kod kuće u Forksu, bez ikoga svoga? Možda doista ne *želim* preživjeti, što god da se dogodi.

Činilo mi se da mi je Alice protresla rame već za nekoliko sekundi – nisam shvatila da sam zaspala.

“Bella”, oštro je prošaptala, pomalo preglasno u zamračenoj kabini punoj usnulih ljudi.

Nisam bila dezorijentirana – nisam dovoljno dugo vremena provela u snu da mi se to dogodi.

“Što nije u redu?”

Alicine oči krijesile su se pri slabom svjetlu svjetiljke za čitanje u redu iza nas.

“Nije da nije u redu.” Žestoko se osmjehnula. “U redu je. Još službeno donose odluku, ali namjeravaju ga odbiti.”

“Volturi?”, sneno sam promrmljala.

“Naravno, Bella, priberi se. Vidim što će mu reći.”

“Kaži.”

Jedan nam je stjuard prišao na prstima niz prolaz. “Mogu li vam donijeti jastuke, gospodične?” Prigušenim nas je šapatom korio što vodimo razmjerno glasan razgovor.

“Ne, hvala.” Alice ga je zabljesnula šokantno ljupkim smiješkom. Sav ošamućen, stjuard se okrenuo i oteturao natrag.

“Kaži mi”, kazala sam gotovo bez glasa.

Šapnula mi je na uho. “Zanimaju se za njega – smatraju da bi njegov dar mogao biti koristan. Ponudit će mu mjesto u svojim redovima.”

“Što će on reći na to?”

“To još ne vidim, ali kladim se da će biti sočno.” Opet se iscerila. “Ovo nam je prva dobra vijest – prva sretna okolnost. Zaintrigirao ih je; istinski ga ne žele uništiti – ‘bilo bi šteta’, tako će to reći Aro – a to bi moglo biti dovoljno da ga natjera da postane kreativan. Što više vremena bude uložio u svoje planove, to bolje po nas.”

To nije bilo dovoljno da se ponadam, da osjetim ono olakšanje koje ona očito osjeća. Još smo na toliko načina mogle zakasniti. A ako ne uspijem prodrijeti kroz zidine grada Voltura, neću moći spriječiti Alice da me odvuče natrag kući.

“Alice?”

“Što je?”

“Zbunjena sam. Kako ti to vidiš tako jasno? Jer ima prilika u kojima vidiš stvari kao izdaleka – stvari koje se onda ne dogode?”

Stisnula je oči. Upitala sam se pogađa li ona na što zapravo mislim.

“Jasno mi je jer je neposredno i blisko, a sva sam se usredotočila na to. One daleke stvari koje dođu same od sebe – to su tek letimični pogledi, blijede mogućnosti. K tome, svoj soj vidim lakše nego tvoj. Edwarda vidim još lakše jer sam jako usklađena s njim.”

“I mene ponekad vidiš”, podsjetila sam je.

Odmahnula je glavom. “Ne tako jasno.”

Uzdahnula sam. “Stvarno bi mi bilo drago da si imala pravo za mene. U početku, kad si tek počela viđati stvari vezane uz mene, prije nego što smo se uopće upoznale...”

“Što hoćeš reći?”

“Vidjela si da postajem poput vas.” Jedva sam ustima oblikovala te riječi.

Uzdahnula je. “To je bila mogućnost u to vrijeme.”

“U to vrijeme”, ponovila sam.

“Zapravo, Bella...” Počela se nećkati, a onda kao da je donijela odluku. “Ruku na srce, to je već postalo više nego apsurdno. Premišljam se bih li te jednostavno sama promijenila.”

Zagledala sam se u nju, skamenjena od šoka. Svijest mi je smjesta odbacila to što je rekla. Nisam si mogla dopustiti takvu nadu, za slučaj da se predomisli.

“Jesam li te preplašila?”, upitala me. “Mislila sam da ti to želiš.”

“Želim!”, smjesta sam rekla. “O, Alice, učini to odmah! Toliko bih ti mogla pomoći – a ne bih te usporevala. Ugrizi me!”

“Psst”, upozorila me. Stjuard je opet gledao prema nama. “Pokušaj biti razložna”, šapnula mi je. “Nemamo dovoljno vremena. Sutra moramo stići u Volterru. Ti bi se danima koprcala u bolovima.” Složila je facu. “A mislim da ostali putnici ne bi dobro reagirali na to.”

Ugrizla sam se za usnu. “Ako to ne učiniš sada, predomislit ćeš se.”

“Ne.” Namrštila se i nesretno me pogledala. “Mislim da neću. On će se strašno razljutiti, ali što će onda tu više moći?”

Srce mi je počelo jače tući. “Baš ništa.”

Tiho se nasmijala, a zatim je uzdahnula. “Previše se pouzdaješ u mene, Bella. Nisam sigurna da ja to *moгу*. Sva je prilika da ću te samo usmrtiti.”

“Riskirat ću.”

“Kako si bizarna, čak i po ljudskim mjerilima.”

“Hvala.”

“A dobro, zasad to ionako govorimo čisto hipotetski. Prvo moramo preživjeti sutrašnji dan.”

“To si dobro rekla.” Ali barem sam se sad imala čemu nadati u tom slučaju. Ispuni li Alice obećanje – i ne usmrti li me pritom – onda Edward može trčati za svojim rasonodama do mile volje, a ja ću moći za njim. Neću mu dopustiti da se rasonodi. Možda, kad budem lijepa i snažna, neće ni željeti da se rasonodi.

“Spavaj dalje”, predložila mi je. “Probudit ću te kad bude nečeg novog.”

“Dobro”, progundala sam, sigurna da sad više nemam nade u san. Alice je podigla noge na sjedalo, obujmila ih rukama i naslonila čelo na koljena. Počela se ljuljati, udubljujući se sve više.

Naslonila sam glavu i počela je gledati, a kad sam opet došla sebi, ona je upravo bila spustila poklopac na prozoru, da zakloni blijedo svitanje na istočnom nebu.

“Što je bilo?”, promrmljala sam.

“Odbili su ga”, tiho je rekla. Smjesta sam primijetila da joj je oduševljenje nestalo.

Glas mi je od panike zapeo u grlu. “I što on sada namjerava?”

“Isprva je bilo kaotično. Primala sam samo titraje, koliko je brzo mijenjao planove.”

“Kakve to planove?”, ostala sam uporna.

“Imao je trenutak krize”, prošaptala je. “Odlučio je otići u lov.”

Pogledala me i opazila da ništa ne shvaćam.

“U gradu”, pojasnila mi je. “Vrlo je malo trebalo da to i učini. Predomislio se u zadnji čas.”

“Nije htio razočarati Carlislea”, promrmljala sam. Ne na samome kraju.

“Vjerojatno”, složila se.

“Hoće li biti dovoljno vremena?” Kad sam to rekla,

tlak u kabini počeo se mijenjati. Osjetila sam kako se avion naginje prema dolje.

“Nadam se – barem, možda, ako ostane pri najnovijoj odluci.”

“A to je?”

“Neće komplicirati. Samo će iskoračiti na sunce.”

Samo će iskoračiti na sunce. I to će biti sve.

I to će biti dovoljno. Prizor – Edward na proplanku blista i presijava se kao da mu se koža sastoji od milijuna sitnih dijamanata – usjekao mi se u pamćenje. Nijedan čovjek koji to vidi neće to nikada zaboraviti. Volturi to nikako ne smiju dopustiti, ne ako žele da im grad ostane neupadljiv.

Pogledala sam u blagi, sivi sjaj kroz okolne otvorene prozore. “Zakasnit ćemo”, prošaptala sam dok mi se grlo stiskalo od panike.

Odmahnula je glavom. “U ovom trenutku on naginje melodramatičnosti. Želi imati najveću moguću publiku, pa će se odlučiti za glavni gradski trg, pod zvonikom. A zidovi su tamo visoki. Pričekat će dok se sunce ne nađe tačno u zenitu.”

“Znači, imamo do podneva?”

“Ako nam se posreći. Ako on ostane pri svojoj odluci.”

Pilot se javio preko razglasa i dao nam do znanja, prvo na francuskom, a onda na engleskom, da uskoro slijecemo. Znakovi za vezivanje kratko su zazvonili i upalili se.

“Koliko ima od Firenze do Volterre?”

“Ovisi o tome koliko brzo voziš... Bella?”

“Da?”

Odmjerila me promućurnim pogledom. “Gajiš li osobne ograde prema krađi motornih vozila?”

Jarkožuti porše zastao je uz cviljenje guma na metar-dva od mjesta gdje sam uzrujano koračala. Riječ TURBO bila mu je ispisana srebrnim kurzivnim slovima na stražnjem poklopcu. Svi oko mene na prepunom pločniku zračne luke blenuli su u njega.

“Brže, Bella!”, viknula je nestrpljivo Alice kroz otvoreni suvozački prozor.

Pritrčala sam vratima i bacila se u auto, osjećajući se kao da praktički nosim crnu čarapu na glavi.

“Ajme, Alice”, potužila sam se. “Nisi li mogla ukrasti neki *upadljiviji* auto?”

Unutrašnjost je bila predstavljena crnom kožom, a prozori zatamnjeni. Unutra sam se osjetila sigurnije, kao da je noć.

Alice je već zamicala, prebrzo, kroz gusti aerodromski promet – provlačeći se kroz uske razmake između vozila dok sam se ja grozila i pokušavala zakopčati pojas.

“Bitno pitanje glasi”, ispravila me, “jesam li mogla ukrasti neki brži auto, a mislim da nisam. Posrećilo mi se.”

“Sigurna sam da će nam to biti velika utjeha kad nam prepriječe put.”

Zvonko se nasmijala. “Vjeruj mi, Bella. Ako se iko odluči prepriječiti put, bit će to *iza* nas.” Tada je nagazila na gas, kao da želi dokazati to što je rekla.

Vjerojatno sam trebala gledati kroz prozor dok su prvo grad Firenza, a zatim i toskanski krajobrazi promicali kraj nas, mutni od brzine. Ovo mi je bio prvi put u inozemstvo, a možda i posljednji. Ali strahovala sam od Alicine vožnje, iako sam znala da se mogu pouzdati u nju za upravljačem. A od strepnje nisam ni mogla kako treba sagledati brda i obzidana mjesta, slična dvorcima u daljini.

“Vidiš li još nešto novo?”

“Nešto se zbiva”, promrsila je Alice. “Nekakav festival. Ulice su pune ljudi i crvenih zastava. Koji je danas datum?”

Nisam bila sasvim sigurna. “Devetnaesti, možda?”

“Pa, to je ironično. Dan svetog Marcusa.”

“A to znači?”

Mračno se zahihotala. “Grad ga slavi svake godine. Prema legendi, kršćanski misionar fra Marcus – zapravo Marcus Voltur – istjerao je sve vampire iz Volterre prije tisuću petsto godina. Priča tvrdi da je stradao mučeničkom smrću u Rumunjskoj, pri daljnjim nastojanjima da zatre vampirsku pošast. Naravno, to je besmislica – više nikad nije napustio grad. Ali odatle potječu praznovjericice poput onih o križevima i češnjaku. *Fra* Marcus vrlo se uspješno time poslužio. A vampiri više ne muče Volterru, tako da to zacijelo djeluje.” Podrugljivo se osmjehnula. “Sad je to prije proslava grada i počast njegovoj redarstvenoj službi – napokon, Volterra je nevjerojatno siguran gradić. A zasluge za to pripisuju se policiji.”

Shvatila sam na što je mislila kad je rekla *ironično*. “Neće biti baš sretni ako im Edward pokvari slavlje na sâm Dan svetog Marcusa, je li?”

Odmahnula je glavom, mračna izraza lica. “Ne. Vrlo će brzo nešto poduzeti.”

Pogledala sam u stranu, nastojeći spriječiti da mi se zubi probiju kroz kožu donje usnice. Ne bi mi bilo baš pametno da sada prokrvarim.

Sunce je bilo zastrašujuće visoko u blijedoplavom nebu.

“Još uvijek planira u podne?”, provjerila sam.

“Da. Odlučio je čekati. A oni čekaju njega.”

“Reci mi što da radim.”

Nije odmicala pogled od zavojite ceste – igla na brzonomjeru doticala je desni rub brojčanika.

“Ne moraš ništa napraviti. On te samo mora vidjeti prije nego što iskorači na svjetlo. I mora te vidjeti prije nego što vidi mene.”

“Kako ćemo to izvesti?”

Jedan mali crveni auto kao da je jurio unatraske kad je Alice projurila oko njega.

“Dovest ću te najbliže što mogu, a onda ćeš otrčati u smjeru koji ti pokažem.”

Kimnula sam glavom.

“Pokušaj se ne spotaknuti”, dodala je. “Danas nema vremena za potres mozga.”

Prostjenjala sam. To bi bilo baš tipično – da sve upropastim, da uništim svijet trenutkom trapavosti.

Sunce se i dalje uspinjalo nebom dok je Alice vodila utrku s njim. Previše je žarko sjalo, što me tjeralo u paniku. Možda on zaključuje da ipak nema potrebe da pričeka podne.

“Eno ga”, odjednom je rekla Alice i pokazala prema gradu okruženom zidinama na najbližem brdu.

Pogledala sam ga i osjetila prvu natruhu nove vrste straha. Svake minute od jučer ujutro – činilo mi se da je tjedan dana prošlo otada – kad je Alice izgovorila njegovo ime u dnu stubišta, osjećala sam samo jedan strah. A ipak, kad sam sada gledala u prastare smečkaste zidine i tornjeve na kruništu strmoga brda, osjetila sam kako me prožima nova, sebičnija strava.

Grad je, valjda, bio predivan. Apsolutno mi je tjerao strah u kosti.

“Volterra”, izjavila je Alice ravnim, ledenim glasom.

20. VOLTERRA

Krenule smo u strm uspon, a na cesti je nastajala sve veća gužva. Dok smo se vozile serpentinama, vozila su se tako natisnula da ih Alice više nije mogla suludo preticati. Počele smo militi iza malog, svijetlosmeđeg pežoa.

“Alice”, prostenjala sam. Sat na upravljačkoj ploči kao da je otkucavao sve brže.

“Ovo je jedini pristup gradu”, pokušala me utješiti, ali glas joj je bio previše napet da me smiri.

Vozila su nastavila napredovati mic po mic, uskom, jednotračnom cestom. Sunce je blistavo sjalo. Činilo se da je već u zenitu.

Vozila su se vukla jedno po jedno prema gradu. Kad smo mu se približile, vidjela sam automobile parkirane kraj ceste i ljude koji izlaze iz njih da ostatak puta prijeđu pješice. Isprva sam pomislila da su samo nestrpljivi – što sam lako mogla shvatiti. Ali onda smo obišli novu serpentinu, i ugledala sam prepuno parkiralište pred

gradskim zidinama i gomile ljudi koje prolaze kroz gradske dveri. Nikome nije bio dopušten ulazak vozilom.

“Alice”, upozorila sam je šapatom.

“Znam”, rekla je. Lice joj je bilo isklesano od leda.

Sad kad sam počela gledati, a miljele smo dovoljno sporo da se to vidi, opazila sam da je vrlo vjetrovito. Ljudi koji su se tiskali prema dverima držali su se za kape i micali kosu s lica. Odjeća se nadimala oko njih. Također sam opazila da je crvena boja posvuda. Crvene košulje, crvene kape, crvene zastave obješene kao duge vrpce kraj dveri, sve je to vijorilo – spazila sam kako intenzivno grimiznu maramu kojom je jedna žena povezala kosu odnosi nagli nalet vjetra. Podigla se u zrak iznad nje, izvijajući se kao da je živa. Ispružila je ruke i poskočila za njom, ali marama je samo lepetala sve više, poput krvave mrlje spram zagasitih, drevnih zidova.

“Bella.” Alice je brzo progovorila žestokim, prigušenim glasom. “Ne vidim što će sada odlučiti ovaj stražar ovdje – ako ne upali, morat ćeš krenuti sama. Morat ćeš trčati. Samo stalno pitaj gdje je Palazzo dei Priori, i trči kamo ti pokažu. Nemoj se izgubiti.”

“Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori”, počela sam ponavljati to ime, ne bih li ga upamtila.

“Ili ‘zvonik’, ako znaju engleski. Ja ću otići s druge strane, da pokušam negdje iza grada naći neko skriveno mjesto gdje mogu prijeći zidine.”

Kimnula sam glavom. “Palazzo dei Priori.”

“Edward će biti pod zvonikom, sjeverno od trga. S desne strane je uska uličica, a on će stajati tamo, u sjeni. Morat ćeš mu privući pažnju prije nego što stigne iskoráčiti na sunce.”

Grozničavo sam kimnula.

Alice je bila pri kraju reda. Čovjek u mornarički plavoj uniformi upravljao je prometom, vraćajući vozila s punog parkirališta. Okretala su se i išla naći mjesto uz cestu. Zatim je Alice došla na red.

Uniformirani joj je lijeno mahnuo, ne obraćajući pažnju. Alice je ubrzala, obišla ga i krenula prema dverima. Viknuo je nešto za nama, ali nije otišao s mjesta, mahnito mašući sljedećem autu da se ne usudi izvesti istu fintu kao i mi.

Čovjek na ulazu u grad nosio je istu takvu uniformu. Kad smo mu prišle, okružila nas je vreva turista. Tiskali su se po pločnicima i znatiželjno buljili u nametljivi, razmetljivi porše.

Stražar je iskoračio nasred ulice. Alice je pažljivo okrenula auto pod kutom i zaustavila ga. Sunce je tuklo u moj prozor, a ona je bila u sjeni. Brzo je dohvatila torbicu iza sjedala i izvadila nešto iz nje.

Stražar je ozlojeđeno prišao njezinom prozoru i ljutito pokucao na njega.

Spustila je prozor do polovice, a ja sam vidjela kako se naglo zaprepastio kad je opazio lice iza tamnog stakla.

“Žao mi je, danas u grad smiju samo turistički autobusi, šinjora”, rekao je na engleskom, s jakom primjesom talijanskoga. Kao da mu je sada bilo krivo što nema boljih vijesti za ovoliku ljepoticu.

“Na privatnoj smo turi”, rekla je Alice i zabljesnula ga zamamnim osmijehom. Ispružila je ruku kroz prozor, na sunce. Ukočila sam se, a tek onda shvatila da nosi rukavicu boje kože sve do iznad lakta. Uхватила ga je za ruku, i dalje podignutu nakon kucanja na prozor, i uvukla je u auto. Stavila mu je nešto u dlan i presavila mu prste oko toga.

Ošamućeno je blenuo kad je izvukao ruku iz automobila i ugledao debeli svežanj novca koji mu se sada nalazio u njoj. Vanjska je novčanica bila ona od tisuću dolara.

“To je neka šala?”, promumljao je.

Alice mu se blistavo osmjehnula. “Samo ako je to vama smiješno.”

Pogledao ju je razrogačenim očima. Nervozno sam bacila pogled na sat na upravljačkoj ploči. Ako se Edward drži prvotnog plana, ostalo nam je samo još pet minuta.

“Malčice mi se žuri”, natuknula mu je, osmijehujući se i dalje.

Stražar je dvaput trepnuo, a onda tutnuo novac u prsluk. Odmaknuo se od prozora i mahnuo nam da prođemo. Niko od prolaznika izgleda da nije opazio tu tihu razmjenu. Alice je ušla automobilom u grad, i obje smo uzdahnule od olakšanja.

Ulica je bila vrlo uska, potaracana pločama boje jednake cimetno smeđim kućama koje su zavijale ulice u debelu sjenu. Kao da smo se našle u nekom prilazu. Crvene zastave, međusobno razmaknute tek nekoliko metara, resile su zidove i vijorile na vjetru koji je fijukao uskom uličicom.

Bila je gužva, a pješaci su nas usporavali.

“Samo još malo”, ohrabrila me Alice; čvrsto sam držala kvaku, spremna iskočiti na ulicu čim kaže.

Vozila je u brzim pokretima i naglim zastajanjima, a ljudi u mnoštvu mahali su šakama i ljutito joj govorili svašta što na svu sreću nisam razumjela. Skrenula je na puteljak koji nije mogao biti namijenjen za vozila; ljudi su se zgranuto morali tiskati u vrata dok smo se provlačile onuda. Na suprotnom kraju naišle smo na još jednu

ulicu. Kuće su tu bile više; naginjale su se jedne prema drugima, tako da sunce nije doticalo pločnik – crvene zastave s obje strane gotovo su se doticale pri lamatanju. Gužva je tu bila gušća nego igdje dosad. Alice je zaustavila auto. Otvorila sam vrata prije nego što smo potpuno stale.

Pokazala mi je prema mjestu gdje je ulica izlazila u svjetliji prostor. “Eno ga – na južnom smo dijelu trga. Trči ravno na suprotnu stranu, desno od zvonika. Ja ću nekako doći unaokolo – ”

Odjednom je ostala bez daha, a kad je opet progovorila, siktala je. “*Posvuda ih ima!*”

Ukočila sam se u mjestu, ali ona me izgurala iz auta. “Pusti sad njih. Imaš još dvije minute. Trči, Bella, trči!”, viknula je dok je i sama izlazila iz automobila.

Nisam stala da vidim kako se Alice stapa sa sjenama. Nisam zastala da zalupim vrata za sobom. Odgurnula sam neku krupnu ženu s puta i potrčala iz sve snage, spuštene glave, slabo mareći za bilo što osim neravnih kamenih ploča pod svojim nogama.

Na izlasku iz sjenovite uličice zaslijepilo me jarko sunce što je tuklo na glavni trg. Vjetar me hučno udario, bacajući mi kosu u oči, zasljepljujući me još jače. Nije bilo čudo što sam opazila zid tjelesa tek kad sam se zaletjela u njega.

Između tih natisnutih ljudi nije bilo ni prolaza ni procjepa. Silovito sam ih počela gurati, opirući se rukama koje su odgurivale mene. Čula sam ozlojeđene, pa čak i bolne povike dok sam se probijala kroz njih, ali nijedan na meni razumljivom jeziku. Lica su bila kovitlac ljutnje i iznenađenosti, okružen sveprisutnim crvenilom. Jedna mi se plavuša namrštila, a crvena marama koju je omo-

tala oko vrata izgledala mi je kao grozna rana. Dijete koje je majka podigla na ramena da vidi preko svjetine osmjehnulo mi se odozgor, šireći usne preko plastičnog vampirskog zubala.

Mnoštvo se tiskalo oko mene, vrteći me u pogrešnom smjeru. Bilo mi je drago što je zvonik tako upadljiv, inače nikako ne bih ostala na pravom smjeru. Ali obje kazaljke sad su pokazivale uvis, u neumoljivo sunce, a premda sam se iz sve snage gurala kroz gomilu, znala sam da sam zakasnila. Nisam još ni na pola puta. Neću stići. Glupa sam i spora i ljudska, i svi ćemo stradati zbog toga.

Ponadala sam se da će se Alice izvući. Ponadala sam se da će me vidjeti iz neke tamne sjene i saznati da sam doživjela neuspjeh, pa da se može vratiti kući, Jasperu.

Ćulila sam uši, nastojeći kroz bijesne povike čuti zvuk otkrivanja: zgranuti uzvik, možda vrisak, nekoga ko će prvi ugledati Edwarda.

Ali u gužvi se našao otvor – spazila sam prazninu pred sobom. Žurno sam se počela gurati onamo, shvativši tek kad sam cjevanicama udarila o cigle da to široka, četvrtasta fontana stoji nasred trga.

Gotovo sam zaplakala od olakšanja kad sam prebacila nogu preko ruba i potrčala kroz vodu do koljena. Prštala je svuda oko mene dok sam gazila kroz bazen. Čak i na suncu, vjetar je puhao ledenjački hladno, a od vlage je ta hladnoća postala doslovce bolna. Ali fontana je bila vrlo široka; omogućila mi je da prijeđem sredinu trga, pa i više, za samo nekoliko sekundi. Nisam zastala na suprotnom kraju – odrazila sam se sa zidića i bacila se u gomilu.

Sad su me spremnije propuštali, izbjegavajući ledenu vodu koja mi je prskala s mokre odjeće pri trku. Opet sam bacila pogled na sat na zvoniku.

Duboko, prodorno zvono odjeknulo je trgom. Kamene ploče pod mojim nogama zabridjele su. Djeca su jauknula i prekrila si uši. A ja sam počela vrištati u trku.

“Edwarde!”, vrisnula sam, znajući da neće biti koristi od toga. Svjetina je bila prebučna, a ja od napora nisam mogla doći do daha. Ali nisam mogla prestati vrištati.

Opet je odzvonilo. Protrčala sam pokraj djeteta u majčinom naručju – kosa mu je bila gotovo bijela na zasljepljujućem suncu. Krug visokih muškaraca, odjevenih u crvene blejzere, glasno me upozorio dok sam se probijala kroz njih. Opet je odzvonilo.

Na drugoj strani ljudi u blejzerima nalazio se procjep u svjetini, prostor između znatiželjnika koji su se besciljno motali oko mene. Pogledom sam počela pretraživati sjenoviti, uski prolaz s desne strane širokog, četvrtastog zdanja pod zvonikom. Nisam vidjela razinu ulice – još uvijek mi je smetalo previše ljudi. Opet je odzvonilo.

Sad sam već teško gledala. Kako me gomila nije više zaklanjala od vjetra, šibao mi je lice i pekao oči. Nisam bila sigurna teku li mi suze zbog toga, ili plačem zbog poraza kad je opet odzvonilo.

Mala četveročlana obitelj stajala je najbliže početku uličice. Djevojčice su na sebi imale grimizne haljinice, tamne kose povezane vrpcama iste boje. Otac im nije bio visok. Učinilo mi se da vidim nešto sjajno u sjeni, odmah preko njegova ramena. Pohrlila sam prema njima, nastojeći nešto vidjeti kroz suze što me peku. Odzvonilo je, a mlađa je djevojčica čvrsto pritisnula uši dlanovima.

Starija, visoka majci tek do struka, zagrlila je majčinu nogu i zagledala se u sjene iza njih. Vidjela sam kako cima majku za lakat i pokazuje joj u tamu. Odzvonilo je, a sad sam se našla tako blizu.

Bila sam dovoljno blizu da joj čujem piskutavi glas. Njezin me otac iznenađeno pogledao kad sam naletjela na njih, promuklo ponavljajući i ponavljajući Edwardovo ime.

Starija djevojčica veselo se zahihotala i kazala nešto majci, opet nestrpljivo pokazavši u sjene.

Zaobišla sam oca u trku – zgrabio je malenu, mičući mi je s puta – i potrčala koliko me noge nose prema sumračnom otvoru iza njih, dok mi je odzvanjalo iznad glave.

“Edwarde, ne!”, vrisnula sam, ali glas mi se izgubio u tutnjavi zvona.

Sad sam ga vidjela. I vidjela sam da on mene ne vidi.

To je doista bio on – ovaj put nije bilo halucinacija. I shvatila sam da su moje obmane bile manjkavije nego što sam mislila; nijedanput mu nisu bile ravne.

Edward je stajao nepomično kao kip na korak-dva od početka uličice. Oči su mu bile sklopljene, obrubljene zagasitoljubičastim kolobarima, ruke opuštено ispružene uz bok, dlanova okrenutih prema van. Lice mu je bilo vrlo smireno, kao da snatri o nečemu ugodnom. Mramorna prsa bila su mu gola – pod nogama mu je ležala hrpica bijele tkanine. Odražena svjetlost s ploča na trgu mutno mu se ljeskala s njegove kože.

Nikad nisam vidjela ništa ljepše – čak i u trku, dok sam dahtala i vrištala, to sam jasno vidjela. I proteklih sedam mjeseci nije mi ništa značilo. I njegove riječi u šumi nisu mi ništa značile. I nije mi bilo bitno što me on ne želi. Ja nikad neću željeti ništa osim njega, ma koliko još poživjela.

Opet je odzvonilo, a on je dugim korakom pošao prema svjetlu.

“Ne!”, vrisnula sam. “Edwarde, pogledaj me!”

Nije me slušao. Vrlo se blago osmjehnuo. Podigao je nogu da izvede korak kojim će se naći ravno na udaru sunčevih zraka.

Sudarila sam se s njim tako snažno da bi me silina sraza svalila na zemlju da me njegove ruke nisu šćepale. Naglo me zadržao, tako da sam ostala bez daha, a glava mi je poletjela unatrag.

Polako je otvorio tamne oči kad je sa zvonika opet odzvonilo.

Pogledao je u mene, tiho iznenađen.

“Čudesno”, rekao je onim svojim predivnim glasom, punim nevjerice, s tračkom podsmijeha. “Carlisle je imao pravo.”

“Edwarde”, pokušala sam nekako izgovoriti, ali glasnice mi nisu stvarale zvuk. “Moraš se vratiti u sjenu. Moraš se maknuti odavde!”

Njemu je to samo bilo smiješno. Dlanom mi je meko prešao preko obraza. Kao da nije ni primijetio da ga nastojim odgurati. Koliko sam uspjeha u tome imala, mogla sam jednako tako gurati i zidove u uličici. Opet je odzvonilo, ali on nije reagirao.

Bilo je to vrlo čudno, jer znala sam da smo oboje u smrtnoj opasnosti. Ipak, u tom trenutku osjetila sam se *dobro*. Cijelo. Osjećala sam kako mi srce tuče u grudima, kako mi krv opet vruće i brzo kola žilama. Pluća su mi se duboko ispunila slatkom aromom njegove kože. Bilo mi je kao da nikad nisam imala rupu u grudima. Bila sam savršena – ne iscijeljena, već kao da sam oduvijek bila cijela.

“Ne mogu vjerovati kako se to brzo zbililo. Ništa nisam osjetio – vrlo su dobri”, zamišljeno je rekao, opet

zažmirio i pritisnuo mi usne na kosu. Glas mu je bio poput meda i baršuna. “*Smrt je isisala med iz tvoga daha, ali nije zadobila moći nad tvojom ljepotom*”, promrmljao je, a ja sam prepoznala rečenicu koju Romeo izgovara u grobnici. Sa zvonika je zadnji put odzvonilo. “Mirišeš upravo isto kao i uvijek”, nastavio je. “Pa *neka* je onda ovo pakao. Baš me briga. Prihvaćam ga.”

“Nisam mrtva”, upala sam mu u riječ. “A nisi ni ti! Molim te, Edwarde, moramo odavde. Sigurno sad nisu daleko!”

Počela sam se koprcati u njegovu naručju, a njemu se čelo zbunjeno naboralo.

“Kako, molim?”, pristojno me upitao.

“Nismo mrtvi, bar ne još! Ali moramo smjesta odavde prije nego što Volturi – ”

Shvaćanje mu je svanulo na licu dok sam to govorila. Prije nego što sam stigla sve reći, odjednom me odmaknuo od ruba sjene, okrenuvši me bez napora i čvrsto prislonio leđima o cigleni zid, te se sam okrenuo od mene i pogledao prema uličici. Široko je, zaštitnički raširio ruke preda mnom.

Provirila sam ispod njegove ruke i opazila kako se dva tamna lika odvajaju od tmine.

“Pozdrav, gospodo.” Edwardov glas bio je smiren i ugodan, na površini. “Mislim da mi vaše usluge danas ipak neće trebati. Bio bih vam izuzetno zahvalan, doduše, kad biste svojim gospodarima prenijeli moju zahvalu.”

“Da preselimo ovaj razgovor u prikladniji prostor?”, prijeteći je prošaptao profinjen glas.

“Držim da to neće biti nužno.” Edwardov glas postao je oštiji. “Znam kakve su ti upute, Felixe. Nisam prekršio nijedno pravilo.”

“Felix je samo htio ukazati na blizinu sunca”, kazala je druga sjenka umirujućim tonom. Obojicu su zakrivali dimno sivi ogrtači, dugi do zemlje, što su se nadimali na vjetru. “Potražimo bolji zaklon.”

“Doći ću za vama”, rekao je suho Edward. “Bella, a da se vratiš na trg i pogledaš festival?”

“Ne, povedi djevojku”, kazala je prva sjenka, uspjevajući nekako zvučati kao da se ceri.

“Neće ići.” Nestalo je hinjene uljudnosti. Edwardov glas postao je plošan i leden. Neopazivo je premjestio težište, i bilo mi je jasno da se sprema na borbu.

“Ne.” Nijemo sam izgovorila tu riječ.

“Psst”, promrmljao je, samo za mene.

“Felixe”, opomenula je druga, razboritija sjenka.

“Ne ovdje.” Obratio se Edwardu. “Aro bi jednostavno htio ponovno s tobom razgovarati, ako si odlučio da nas ipak ne prisiliš na djelovanje.”

“Svakako”, složio se Edward. “Ali djevojka može slobodno otići.”

“Bojim se da to neće biti moguće”, rekla je sažalno uljudna sjenka. “Moramo se držati pravila.”

“Onda se *ja* bojim da neću moći prihvatiti Arov poziv, Demetri.”

“Nemam ništa protiv.” Felix je zvučao kao da prede. Oči su mi se privikavale na duboku sjenku, i sad sam vidjela da je Felix vrlo krupan, visok i plećat. Veličinom me podsjećao na Emmetta.

“Aru to neće biti drago”, uzdahnuo je Demetri.

“Siguran sam da će preživjeti to razočaranje”, odvratio mu je Edward.

Felix i Demetri prikrali su se bliže početku uličice, blago se razmičući da mogu nasrnuti na Edwarda s dvije

strane. Namjeravali su ga natjerati dublje u uličicu, da izbjegnu scenu. Do njihove kože nije dopirao odraz svjetlosti; bili su sigurni u svojim ogrtačima.

Edward se nije pomaknuo ni za pedalj. Potpisivao je smrtnu presudu time što me štiti.

Odjednom, Edward je naglo okrenuo glavu prema mraku zavojite uličice, a to su učinili i Demetri i Felix, reagirajući na neki zvuk ili pokret koji moja osjetila nisu uspjela opaziti.

“Budimo pristojni, dobro?“, predložio je pjevan glasić. “Ima dama u društvu.”

Alice je lagano priskočila uz Edwarda i zauzela opušten stav. Nije bilo ni traga nekoj prikrivenoj napetosti. Izgledala je tako sitna, tako krhka. Njihala je ručice kao malo dijete.

No i Demetri i Felix smjesta su se uspravili, a ogrtači su im se blago zavijorili kad je nalet vjetra prohujao uličicom. Felixovo se lice skiselilo. Očito im se nije sviđala ravnopravna brojnost.

“Nismo sami“, podsjetila ih je.

Demetri se načas osvrnuo. Nekoliko metara dalje, na trgu, promatrala nas je ona mala obitelj s djevojčicama u crvenim haljinicama. Majka je nešto žurno objašnjavala mužu, gledajući nas petoro. Pogledala je u stranu kad je vidjela da je Demetri gleda. Muž je otišao nekoliko metara dalje na trg i potapšao po ramenu jednog od onih muškaraca u crvenim blejzerima.

Demetri je odmahnuo glavom. “Molim te, Edwarde, budimo razumni“, rekao je.

“Budimo“, složio se Edward. “Pa ćemo sada u miru otići, a da niko ništa neće znati.”

Demetri je ozlojeđeno uzdahnuo. “Dopusti da barem porazgovaramo o ovome nasamo.”

Šestorica u crvenom sad su se pridružila obitelji, i svi su nas stali zabrinuto gledati. Bila sam itekako svjesna Edwardovog zaštitničkog stava preda mnom – sigurna da ih je upravo to uzburnilo. Htjela sam im punim grlom viknuti da bježe.

Edward je glasno škljocnuo zubima. “Ne.”

Felix se osmjehnuo.

“Dosta.”

Glas je bio visok i vrskav, i dopro je odostraga.

Provirila sam ispod Edwardove druge ruke i ugledala malu, tamnu priliku kako nam prilazi. Prema nadimajući skuta, znala sam da je to još neko od njihovih. A čijih drugih?

Isprva sam pomislila da je to mladi dječak. Novopridošlica je bila sitna poput Alice, kratko očišane ravne, svijetlosmeđe kose. Tijelo pod ogrtačem – koji je bio tamniji, gotovo crn – bilo je vitko i androgino. Ali lice je bilo prelijepo za dječaka. Naspram toga lica krupnih očiju i punih usana Botticellijev bi anđeo izgledao kao demon. Čak i ako se u obzir uzmu tamne, grimizne šarenice.

Veličinom je djelovala tako beznačajno da me zbunila reakcija na njezin dolazak. Felix i Demetri smjesta su se opustili iz položaja za napad i opet stopili sa sjenama nadvijenih zidova.

Edward je spustio ruke i također opustio držanje – ali kao znak poraza.

“Jane”, uzdahnuo je kad ju je prepoznao, pomiren s onim što slijedi.

Alice je suzdržano prekrížila ruke.

“Pođite za mnom”, opet se oglašila Jane, monotono govoreći svojim dječijim glasom. Okrenula nam je leđa i nečujno se izgubila u mraku.

Felix nam je pokazao da pođemo prvi, cereći se.

Alice je smjesta krenula za malom Jane. Edward me obrglio oko struka i poveo pokraj nje. Uličica se blago spuštala i ujedno sužavala. Gledala sam u njega očima punim grozničavih pitanja, ali on je samo odmahnuo glavom. Iako nisam čula ostale iza nas, bila sam sigurna da nas slijede.

“Onda, Alice”, rekao je Edward onako usput pri hodu. “Valjda me ne bi trebalo čuditi što te vidim.”

“To je bila moja greška”, odgovorila mu je Alice jednakim tonom. “Na meni je bilo da je ispravim.”

“Što se dogodilo?” Govorio je pristojno, kao da ga to praktički i ne zanima. Pretpostavljala sam da su tomu razlog načuljene uši iza nas.

“Duga je to priča.” Alice je načas pogledala prema meni. “Ukratko, ona je doista skočila s litice, ali ne u pokušaju da se ubije. Bella ti je danas velika poklonica ekstremnih sportova.”

Pocrvenila sam i uprla pogled ravno preda se, gledajući za tamnom sjenom koju više nisam mogla vidjeti. Mogla sam zamisliti što on sada sluša iz Alicinih misli. Gotovo se udavila, vrebaju je vampiri, družu se s vukodlacima...

“Hm”, šturo je rekao Edward, a glas mu više nije bio nimalo opušten.

Uličica je blago zavijala, i dalje se spuštajući, tako da nisam vidjela da se put naglo prekida sve dok nismo došli do ravnog ciglenog zida bez prozora. Onoj malenoj po imenu Jane nije bilo ni traga.

Alice nije oklijevala, nije usporila korak dok je prilazila zidu. Zatim je, lako i elegantno, spuznula niz otvorenu rupu u ulici.

Izgledala je kao slivnik smješten na najnižoj tački kolnika. Nisam to primijetila sve dok Alice nije nestala kroz nju, ali rešetka je bila napola odmaknuta. Rupa je bila uska i crna.

Ustuknula sam.

“U redu je, Bella”, rekao je Edward tiho. “Alice će te uhvatiti.”

Sumnjičavo sam odmjerila rupu. Pretpostavljam da bi on ušao u nju prvi da iza nas nisu, samodopadno i šutke, čekali Demetri i Felix.

Čučnula sam i prebacila noge u uski procjep.

“Alice?”, prošaptala sam drhtavim glasom.

“Tu sam, Bella”, potvrdila mi je. Glas joj je dopro iz prevelike dubine da se zbog toga osjetim bolje.

Edward me uhvatio za zapešća – ruke su mu bile studene kao stijene u zimi – i spustio u mrak.

“Spremna?”, upitao je.

“Pusti je”, dobacila mu je Alice.

Sklopila sam oči da ne vidim tamu, čvrsto zažmirivši od straha, čvrsto stisnuvši usta da ne vrisnem. Edward me ispustio.

Pad je bio bešuman i kratak. Zrak je samo pola sekunde fijukao oko mene, a onda sam naglo izdahnula kad su me Alicine ruke spremno dočekale.

Imat ću modrice; ruke su joj bile vrlo tvrde. Postavila me na noge.

Na dnu je bilo tmurno, ali ne i posve mračno. Slabašna svjetlost iz rupe nad nama vlažno se ljeskala s kame-
na pod mojim nogama. Svjetla je na sekundu nestalo, a onda se Edward našao kraj mene kao blijedi, bijeli odsjaj. Objgrlio me, privio čvrsto uza se i počeo brzo vući dalje. Objeručke sam ga zagrlila oko hladnog struka, te

počela posrtati i spoticati se po neravnoj kamenoj površini. Teška se rešetka navukla preko slivnika iza nas i metalno jeknula, teško se zatvorivši.

Mutni sjaj s ulice brzo se izgubio u tmimi. Teturavi su mi koraci ječali mračnim prostorom; zvučao je prostrano, ali nisam mogla odrediti koliko je širok. Čulo se samo grozničavo kucanje moga srca i moje koračanje mokrim kamenovima – osim jedanput, kad je nestrpljivi uzdah šapatom dopro straga.

Edward me čvrsto držao. Slobodnu je ruku ispružio preko tijela i uhvatio me i za lice, prelazeći mi mekim palcem preko usana. Tu i tamo, osjetila bih kako mi licem pritišće kosu. Shvatila sam da je ovo jedini ponovni susret koji ćemo ikada imati, i privila se čvršće uz njega.

Zasad je izgledalo kao da me on želi, što mi je bilo dovoljno da ne marim za užas podzemnog tunela i vampira što vrebaju iza nas. Vjerojatno se nije radilo ni o čemu bitnijem od grižnje savjesti – iste one grižnje savjesti zbog koje se, dok je vjerovao da je tako, smatrao dužnim doći ovamo i platiti glavom moje samoubojstvo. Ali osjećala sam kako mi blago prislanja usne o čelo, i nije me bilo briga što ga na to potiče. Barem mogu prije smrti biti opet s njim. Bolje to, nego dug život.

Poželjela sam da ga mogu upitati što će se tačno sada dogoditi. Očajnički me zanimalo kako će nas usmrtniti – kao da bi mi bilo lakše ako to saznam unaprijed. Ali nisam mogla ništa reći, čak ni šapatom, u onakvom okružju. Ostali su sve mogli čuti – svaki moj dah, svaki otkucaj mog srca.

Put pod našim nogama nastavio se polako spuštati, vodeći nas sve dublje pod zemlju. Osjećala sam klaustrrofobiju. Samo zato što mi je Edwardova ruka blago milovala lice nisam glasno vrištala.

Nisam mogla odrediti odakle sada dopire svjetlost, ali polako je postalo tamnosivo, a ne više crno. Našli smo se u niskom, nadsvođenom tunelu. Duge pruge vlage boje ebano-vine slijevale su se niz sive kamenove, kao da krvare tintom.

Drhtala sam, a mislila sam da je to od straha. Tek kad su mi zubi počeli cvokotati shvatila sam da se smrzavam. Odjeća mi je i dalje bila mokra, a pod gradom je vladala zimska temperatura. Edwardova koža nije bila ništa toplija.

Shvatio je to u isti mah kad i ja, pa me prestao grliti i uhvatio samo za ruku.

“N-n-ne”, zacvokotala sam i bacila mu se oko vrata. Bilo me baš briga hoću li se smrznuti. Ko zna koliko nam je još preostalo?

Počeo me hladnim dlanom trljati po nadlanci, ne bi li me ugrijao trenjem.

Požurili smo tunelom, ili se bar meni to činilo kao da žurimo. Polaganim sam napredovanjem nekome – pretpostavljam Felixu – išla na živce, pa sam čula kako tu i tamo teško uzdiše.

Na kraju tunela stajala je rešetkasta pregrada – željezne šipke bile su zahrđale, ali debele kao moja ruka. Mala vrata, izrađena od tanjih, isprepletenih šipki stajala su otvorena. Edward se provukao kroz njih i brzo otišao do šire, svjetlije kamene prostorije. Rešetkasta vrata reško su se zalupila, a zatim se začulo okretanje ključa u bravi. Nisam se usuđivala osvrnuti.

Na suprotnoj strani duge prostorije stajala su niska vrata od masivnog drveta. Bila su vrlo debela – što sam znala zato što su i ona stajala otvorena.

Prošli smo kroz vrata, a ja sam iznenađeno pogledala oko sebe i automatski se opustila. Kraj mene, Edward se napeo i čvrsto stisnuo čeljust.

21. PRESUDA

Našli smo se u svijetlom, neupadljivom hodniku. Zidovi su bili mutnobijeli, pod prekriven industrijskim sivim tapisonom. Obične pravokutne fluorescentne svjetiljke bile su ravnomjerno raspoređene duž stropa. Tu je, na svu sreću, bilo toplije. Prostor se činio vrlo prijaznim nakon tmine one utvarne kamenite kanalizacije.

Nisam imala dojam da se Edward slaže s mojom procjenom. Mračno je pogledao niz dugi hodnik, prema sitnoj, u crno umotanoj prilici na suprotnom kraju, pokraj ulaza u dizalo.

Poveo me onamo, a Alice mi je hodala s druge strane. Teška su se vrata škripitavo zatvorila iza nas, a onda se začuo tresak zatvaranja zasuna.

Jane nas je čekala kraj dizala, pridržavajući nam vrata jednom rukom. Lice joj je bilo apatično.

Nakon što smo ušli u dizalo, troje vampira koji su pripadali Volturima još se više opustilo. Zabacili su ku-

kuljice ogrtača, puštajući da im padnu na ramena. I Felix i Demetri imali su blago maslinasti ten – izgledao je čudno uz njihovo praškasto bljedilo. Felixova crna kosa bila je kratko ostrižena, ali Demetrijeva je valovito padala do ramena. Šarenice su im bile zagasito grimizne po rubovima i sve tamnije prema crnim zjenicama u sredini. Pod ogrtačima su nosili suvremenu, blijedu i neupadljivu odjeću. Skutрила sam se u kutu, privijajući se uz Edwarda. Dlanom mi je i dalje trljao nadlakticu. Ni na trenutak nije odvojio pogled od Jane.

Vožnja dizalom kratko je potrajala; izašli smo u, kako se činilo, otmjenu uredsku recepciju. Zidove je prekrivala drvena oplata, a podove gusti, zagasito zeleni tapison. Nije bilo prozora, već su umjesto njih posvuda visili veliki, sjajno osvjetljeni toskanski pejzaži. Naslonjači presvučeni blijedom kožom bili su raspoređeni u male, intimne skupine, a na lakiranim stolovima stajale su kristalne vaze pune šarenih buketa. Miris cvijeća podsjetio me na pogrebni ured.

Nasred prostorije stajao je visoki pult od poliranog mahagonija. Zaprepašteno sam zinula kad sam ugledala ženu koja stoji za njim.

Bila je visoka, tamne kože i zelenih očiju. Bila bi vrlo zgodna u bilo kojem drugom društvu – ali ne i ovdje. Jer bila je jednako ljudsko biće kao i ja. Nije mi išlo u glavu što ta ljudska žena ovdje radi, tako potpuno opuštena, a okružena vampirima.

Pozdravila nas je pristojnim osmijehom. “Dobar dan, Jane”, rekla je. Kad je vidjela ko je sve došao s Jane, nije se iznenadila. Ni zbog Edwarda, čija su gola prsa slabavno svjetlucala pod bijelim svjetiljkama, pa ni zbog mene, razbarušene i, u usporedbi s ostalima, odurne.

Jane joj je kimnula glavom. “Gianna.” Produžila je prema dvostrukim vratima u dnu prostorije, a mi smo otišli za njom.

Dok je prolazio kraj pulta, Felix je namignuo Gianni, a ona se tiho zahihotala.

Na drugoj strani drvenih vrata nalazila se drugačija primaća soba. Blijedi dečko u biserno sivome odijelu lako je mogao biti Janein brat blizanac. Imao je tamniju kosu i tanje usne, ali bio je jednako krasan. Prišao nam je u susret. Osmjehnuo se i raširio ruke pred njom. “Jane.”

“Alec”, odgovorila mu je i zagrlila ga. Poljubili su se dvaput u obraz. Dečko nas je zatim pogledao.

“Pošalju te po jednoga, a ti se vratiš s dvoje... i pol”, primijetio je, gledajući u mene. “Svaka čast.”

Nasmijala se – zvuk je prštao oduševljenjem, kao kad mala beba guguće.

“Drago mi je što se opet vidimo, Edwarde”, pozdravio ga je Alec. “Čini se da si bolje volje.”

“Malčice”, složio se Edward oporo. Načas sam pogledala Edwardovo tvrdo lice i upitala se je li moguće da je prije bio još mračnije raspoložen.

Alec se zahihotao i odmjerio me pogledom, privijenu uz Edwarda. “A ovo je uzrok cijele nevolje?”, sumnjičavo je upitao.

Edward se samo osmjehnuo, pun prezira. Zatim se skamenio.

“Bezecirana je”, nehajno je otraga dobacio Felix.

Edward se okrenuo, a iz dubine grudi doprlo mu je potmulo režanje. Felix se osmjehnuo – ruka mu je bila podignuta, dlanom naviše; dvaput je skvrčio prste, pozivajući Edwarda da mu priđe.

Alice je dotaknula Edwardov lakat. “Samo mirno”, upozorila ga je.

Razmijenili su dug pogled, a meni je bilo krivo što ne čujem što mu ona govori. Pretpostavila sam da ga uvjerava da ne napadne Felixa, jer je Edward duboko udahnuo i opet se okrenuo prema Alecu.

“Aru će biti vrlo drago da te opet vidi”, rekao je Alec kao da se ništa nije dogovorilo.

“Nemojmo ga tjerati da čeka”, predložila je Jane.

Edward joj je kratko kimnuo.

Alec i Jane, držeći se za ruke, povelu su nas još jednim širokim, kićenim hodnikom – ima li to kraja?

Zanemarili su vrata u dnu hodnika – vrata potpuno prekrivena pozlatom – te zastali na pola puta, odgurnuli drveni panel i otkrili obična, drvena vrata. Nisu bila zaključana. Alec ih je otvorio i pustio da Jane uđe prva.

Došlo mi je da prostenjem kad me Edward proveo kroz njih. Opet isti onaj prastari kamen kao na trgu, u uličici i u kanalizaciji. I opet je bilo tamno i hladno.

To kameno predvorje nije bilo veliko. Brzo nas je dovelo u širu, prostranu odaju, savršeno okruglu poput golema tornja u zamku... što je vjerojatno upravo i bila. Dva kata poviše nas, iz dugih, uskih prozora jarka je sunčeva svjetlost u tankim pravokutnicima padala na kamenu pod. Nije bilo umjetne rasvjete. Jedini namještaj u odaji bilo je nekoliko stolica od masivna drveta, sličnih prijestoljima, neravnomjerno postavljenih uz obli kamenu zid. Na samoj sredini kruga, u blagom uleknuću, nalazio se još jedan odvod. Upitala sam se služi li im kao izlaz, poput one rupe u uličici.

Odaja nije bila prazna. U njoj se okupila šačica ljudi u, činilo se, opuštenom razgovoru. Mrmorenje tihih, pitkih

glasova blago je brujalo zrakom. Opazila sam kako dvije blijede žene u ljetnim haljinama zastaju u snopu svjetla, našto je njihova koža, kao prizma, raspršila svjetlost u iskricama duginih boja po smečkastim zidovima.

Sva su se naočita lica okrenula prema našoj skupini kad smo ušli u odaju. Besmrtnici su većinom na sebi imali neupadljive hlače i košulje – odjeću koja se uopće ne bi isticala dolje na ulici. Ali čovjek koji je prvi progovorio bio je odjeven u dugu halju. Bila je crna kao katran i doticala je pod. Načas mi se učinilo da je njegova duga, posve crna kosa zapravo kukuljica plašta.

“Jane, mila moja, pa ti si se vratila!” viknuo je, vidno razdragan. Glas mu je bio tek blagi uzdah.

Kliznuo je prema nama, kretnjom koja je tako nadrealno glatko potekla da sam zaprepašteno zinula. Čak se ni Alice, čija je svaka kretnja izgledala plesno, nije mogla usporediti s njim.

Zapanjila sam se još više kad nam se približio, pa sam mu razabrala lice. Nije bilo poput neprirodno privlačnih lica oko njega (jer nije nam prišao sâm; cijela se skupina sjatila oko njega, neki za njim, a neki korak-dva ispred njega, s pozornim držanjem tjelesnih čuvara). Nisam mogla odrediti je li mu lice lijepo ili ne. Crte su mu, valjda, bile savršene. Ali razlikovao se od vampira oko sebe jednako koliko i oni od mene. Koža mu je bila prozirno bijela, kao u lukovice, a izgledala je i upravo toliko prhko – tvorila je snažan kontrast s dugom crnom kosom oko njegovog lica. Osjetila sam čudan, užasan poriv da mu dotaknem obraz, da vidim je li mekši od Edwardova ili Alicinoga, ili je pak praškast poput krede. Oči su mu bile crvene, kao i ostalima oko njega, ali zamućene, mliječne boje; upitala sam se utječe li mu ta mrena na vid.

Otklizio je do Jane, uzeo joj lice šakama krhkim poput papira, lagano je poljubio u pune usne, a onda se glatko odmaknuo za korak.

“Da, gospodaru.” Jane se osmjehnula; s tim je izrazom izgledala kao anđeosko dijete. “Vratila sam ga živog, baš kao što ste zatražili.

“Ah, Jane.” I on se osmjehnuo. “Koliku mi utjehu pružaš.”

Okrenuo je zamagljene oči prema nama, a osmijeh mu se razvedrio – postao je razdragan.

“A tu su i Alice i Bella!”, ushićeno je pljesnuo tankim rukama. “*Krasna* li iznenađenja! Čudesno!”

Šokirano sam ga pogledala kad nas je nehajno oslovio imenom, kao da smo stare prijateljice što su mu nenajavljeno svratile u posjet.

Obratio se našoj plećatoj pratnji. “Felixe, budi dobar pa javi mojoj braći ko nam je došao. Siguran sam da neće htjeti ovo propustiti.”

“Da, gospodaru.” Felix je kimnuo i udaljio se putem kojim smo došli.

“Vidiš, Edwarde?” Čudni se vampir okrenuo prema Edwardu i nasmiješio mu se kao privržen, ali prijekoran djed. “Što sam ti rekao? Zar ti nije drago što ti jučer nisam dao ono što si tražio?”

“Da, Aro, drago mi je”, složio se i čvršće me uhvatio oko struka.

“Baš volim sretne svršetke”, uzdahnuo je Aro. “Tako su rijetki. Ali želim čuti cijelu priču. Kako se ovo dogodilo? Alice?” Okrenuo se i znatiželjnim, mutnim očima pogledao u Alice. “Brat te smatra nepogrešivom, ali čini se da je došlo do neke greške.”

“O, daleko sam ja od nepogrešivosti.” Blistavo mu se

osmjehnula. Izgledala je savršeno opušteno, osim što su joj šačice bile čvrsto stisnute. “Kao što danas vidiš, uzrokuje probleme jednako često kao što ih ispravljam.”

“Odviše si skromna”, otpovrnuo joj je Aro. “Vidio sam nekoliko tvojih nevjerojatnih postignuća, i moram priznati da nikad nisam posvjedočio ničemu sličnom tvome daru. Čudesno!”

Alice je načas pogledala prema Edwardu. Aro to nije promaklo.

“Ispričavam se, uopće se nismo dolično upoznali, zar ne? Eto, trčim pred rudo, jer imam dojam da te već poznajem. Tvoj nas je brat, na osebujan način, jučer upoznao. Znaš, donekle se odlikujem darom tvoga brata, samo ograničenim na drugačiji način.” Aro je zavidno odmahnuo glavom.

“I ujedno eksponencijalno snažnijim”, suho je dodao Edward. Pogledao je Alice i brzo joj objasnio. “Aro je potreban tjelesni dodir da ti čuje misli, ali čuje mnogo više nego ja. Znaš da ja mogu čuti samo ono što ti je tog trenutka u svijesti. Aro čuje svaku misao koju si ikada u životu pomislila.”

Alice je podigla tanke obrve, a Edward je nakrivio glavu.

Aro ni to nije promaklo.

“Ali moći čuti izdaleka...” Aro je uzdahnuo i pokazao na njih dvoje, na razmjenu misli koja se upravo odigrala. “To bi bilo tako *praktično*.”

Aro se osvrnuo. Svi ostali okrenuli su glave u istom smjeru, uključujući Jane, Aleca i Demetrija, koji je šutke stajao kraj nas.

Najsporije sam se okrenula. To se Felix vratio, a za njim su doklizala još dvojica u crnim haljama. Obojica

su uvelike sličila Aru, jedan je čak imao istu valovitu crnu frizuru. Drugome je kosa bila busen snježnobijelih vlasi – iste boje kao i lice – dugih do ramena. Lica su im imala istovjetnu, papirnato tanku kožu.

Trojac s Carlisleove slike time se upotpunio, nepromijenjen u tristo godina od njezina nastanka.

“Marcuse, Caiuse, gledajte!”, milozvučno im je kazao Aro. “Bella je ipak živa, a s njom nam je došla i Alice! Nije li to čudesno?”

Nisam imala dojam da bi ijednome od njih dvojice izraz *čudesno* prvi pao na pamet. Onaj s tamnom kosom teško se dosađivao, kao da se kroz tisućljeća nagledao Arovih oduševljenja. Drugi je imao kiseli izraz lica pod snježnom kosom.

Njihova nezainteresiranost nije umanjila Arovo uživanje.

“Poslušajmo tu priču”, gotovo je zapjevao Aro paperjastim glasom.

Sijedi, prastari vampir odmaknuo se od nas i otklizao prema jednom drvenom prijestolju. Drugi je zastao kraj Ara i ispružio ruku. Isprva mi se činilo da želi uhvatiti Arovu, ali samo mu je načas taknuo dlan i onda spustio ruku. Aro je podigao crnu obrvu. Začudilo me što mu se papirnata koža nije pritom posve zgužvala.

Edward je vrlo tiho frknuo, a Alice ga je radoznalo pogledala.

“Hvala, Marcuse”, rekao je Aro. “Vrlo zanimljivo.”

Shvatila sam, sekundu prekasno, da je to Marcus upoznao Ara sa svojim mislima.

Marcus nije *izgledao* kao da mu je zanimljivo. Otklizio je od Ara i sjeo uza zid kraj onoga koji je zacijelo bio Caius. Dvojica vampira iz pratnje šutke su pošli za

njim – tjelesni čuvari, kao što sam i mislila. Opazila sam da su i one dvije žene u haljinicama jednako tako otišle stati uz Caiusa. Bilo mi je pomalo apsurdno da ijednom vampiru može biti potrebna zaštita, ali možda su ovi prastari doista onoliko krhki koliko se daje naslutiti prema njihovoj koži.

Aro je odmahivao glavom. “Čudesno”, rekao je. “Apsolutno čudesno.”

Alice je izgledala ozlojeđeno. Edward joj se obratio i opet objasnio brzim, prigušenim tonom. “Marcus vidi odnose. Iznenaduje ga intenzitet našega.”

Aro se osmjehnuo. “Kako praktično”, ponovio je sebi u bradu. Zatim nam se obratio. “Uvjeravam vas, nipošto nije lako iznenaditi Marcusa.”

Pogledala sam Marcusovo mrtvačko lice i spremno povjerovala u to.

“Kad mi je to tako teško shvatiti, čak i sada”, zamisljeno je rekao Aro, gledajući kako me Edward zaštitnički grli. Teško sam slijedila Arove kaotične izjave. Nije mi bilo lako razumjeti što želi reći. “Kako uopće možeš stajati tako blizu nje?”

“Ne bez napora”, smireno mu je odgovorio Edward.

“Ali, svejedno – *la tua cantante!* Kakva šteta!”

Edward se kratko, neveselo podsmjehnuo. “Prije na to gledam kao na cijenu.”

Aro je ostao sumnjičav. “Vrlo visoku cijenu.”

“Cijenu dostupnosti.”

Aro se nasmijao. “Da nisam osjetio njezin miris kroz tvoje uspomene, ne bih povjerovao da zov bilo čije krvi može biti tako snažan. Osobno nikad nisam osjetio ništa slično. Najveći broj nas koješta bi dao za takav dar, a ti ga ipak...”

“Uzaludno trošim”, dovršio je Edward rečenicu, zvučeci sada sarkastično.

Aro se opet nasmijao. “Ah, kako mi nedostaje moj prijatelj Carlisle! Podsjećaš me na njega – samo što se on nije tako žestio.”

“Carlisle me nadmašuje i u mnogo drugih pogleda.”

“Svakako nikad nisam očekivao vidjeti nekoga ko bi nadmašio Carlislea upravo u samokontroli, ali on se može sakriti pred tobom.”

“Teško.” Edward je zvučao nestrpljivo. Kao da mu je bilo dosta ovog dugačkog uvoda. To me još više uplašilo; nisam mogla da ne pokušam predočiti sebi što on očekuje da sada slijedi.

“Ponosim se njegovim uspjehom”, kazao je zamišljeno Aro. “Tvoje uspomene na njega pozamašan su mi dar, premda me izuzetno čude. Iznenaden sam koliko mi je... *drago* zbog njegova uspjeha u tom neortodoksnom putu koji je izabrao. Očekivao sam da će okopniti, oslabiti s vremenom. Rugao sam se njegovoj nakani da pronade druge koji će dijeliti njegovu osebnju viziju. A ipak mi je, iz nekog razloga, drago što nisam bio u pravu.”

Edward mu nije odgovorio.

“Ali, *tvoje* suzdržavanje!”, uzdahnuo je Aro. “Nisam znao da je takva snaga moguća. Natjerati se da oguglaš na takav sirenski zov, i to ne tek jedanput, nego iznova i iznova – da ga nisam osobno osjetio, ne bih u to povjerovao.”

Edward je čvrstim, bezizražajnim pogledom uzvratio na Arovo divljenje. Dovoljno sam mu dobro poznavala lice – vrijeme to nije promijenilo – da pretpostavim kako tu nešto vrije ispod površine. Silno sam se trudila da mi disanje ostane ravnomjerno.

“Kad se samo sjetim kako te ona mami...”, Aro se zahihotao. “Sav ožednim.”

Edward se napeo.

“Nemoj da te to smeta”, umirio ga je Aro. “Ne mislim joj nauditi. Ali *silno* sam znatiželjan, napose oko jedne stvari.” Odmjerio me sa žarkim zanimanjem. “Smijem?”, željno je upitao i podigao ruku.

“Pitaj *nju*”, predložio mu je Edward ravnim glasom.

“Pa jasno, baš sam neuljudan!”, uzviknuo je Aro. “Bella”, obratio se sada izravno meni. “Opčinjava me činjenica što Edwardov dojmljivi dar ne obuhvaća jedino tebe – kako je zanimljivo da takvo što uopće postoji! I pitam se, budući da su naši darovi u mnogo pogleda slični, bi li bila tako ljubazna da mi dopustiš pokušati – provjeriti jesi li iznimka za *mene*, također?”

Užasnuto sam pogledala Edwarda u lice. Usprkos Arovoj napadnoj ljubaznosti, nisam smatrala da zaista imam izbora. Grozila sam se same pomisli na to da mu dopustim da me dotakne, a ipak me perverzno opčinjavala prilika da opipam njegovu čudnu kožu.

Edward mi je potvrdno kimnuo glavom – bilo zato što je bio siguran da mi Aro neće nauditi, ili pak zato što nismo imali izbora, nisam mogla znati.

Okrenula sam se natrag prema Aro i polako podigla ruku pred sebe. Drhtala je.

Glatko mi je prišao s izrazom lica koji me, valjda, trebao umiriti. Ali njegove su papirnate crte bile odviše čudne, odviše tuđinske i stravične, da me umire. Izgledao je nasrtljivije nego što je zvučao.

Aro je ispružio ruku, kao da ćemo se rukovati, i pritisnuo tanušnu kožicu o moju. Ruka mu je bila tvrda, ali na dodir krhka – kao škrljjevac, a ne granit – i još hladnija nego što sam očekivala.

Osmjehnuo mi se očima prekrivenim mrenom, a ja nikako nisam mogla odvratiti pogled. Opčinjavale su me na neki neobičan, neugodan način.

Aro je promijenio izraz lica dok sam ga gledala. Samopouzdanje mu se poljuljalo i pretvorilo prvo u neodumicu, a onda i nevjericu, prije nego što se smirilo u krinku prijaznosti.

“Ma kako zanimljivo”, rekao je kad mi je pustio ruku i odmaknuo se.

Načas sam pogledala u Edwarda, a premda je bio pribran, učinilo mi se da je pomalo samodopadan.

Aro je nastavio kliziti zamišljena lica. Na trenutak je samo šutio, prelazeći pogledom preko nas troje. Zatim je naglo odmahnuo glavom.

“Presedan”, kazao je sebi u bradu. “Pitam se je li imuna i na naše druge darove... Jane, mila?”

“Ne!”, zarežao je Edward. Alice ga je uhvatila za nadlakticu, da ga obuzda. Otresao ju je.

Mala Jane sretno se nasmiješila Aru. “Da, gospodaru?”

Iz Edwarda je sada dopiralo stvarno režanje, otkidajući mu se, prodirući iz grudi dok je pun srdžbe buljio u Ara. U sobi je utihnulo; svi su ga stali gledati zaprepašteno, u nevjerici, kao da upravo čini nekakav sramotan društveni gaf. Opazila sam kako se Felix ceri u nadi i prilazi korak bliže. Aro je jedanput pogledao u njega, a on se ukipio u mjestu. Prestao se ceriti i počeo duriti.

Zatim se Aro obratio Jane. “Pitam se, mila moja, je li Bella imuna na *tebe*.”

Jedva sam uspijevala čuti Ara kroz Edwardovo ljutito režanje. Pustio me i postavio se tako da me zakloni od njihovog pogleda. Caius je s pratnjom poput utvare prišao bliže, da gleda.

Jane se okrenula prema nama, blaženo se smješkajući.

“Nemoj!”, kriknula je Alice kad se Edward bacio na sitnu djevojku.

Prije nego što sam stigla reagirati, prije nego što je iko stigao skočiti između njih, prije nego što su se Arovi tjelesni čuvari stigli napeti, Edward je pao na kamenu pod.

Niko ga nije ni taknuo, ali počeo se grčiti u očitoj agoniji pred mojim užasnutim očima.

Jane se sada smiješila samo njemu, a meni se sve složilo u glavi. Ono što je Alice rekla o *izrazitoj darovitosti*, razlog iz kojeg se svi tako unizno odnose prema Jane, i razlog iz kojeg se Edward bacio pred nju prije nego što je stigla to učiniti meni.

“Prestani!”, kriknula sam i skočila između njih dvoje, dok mi je glas ječao u tišini. Ali Alice me objumila i neraskidivo stisnula, ne hajući za moje otimanje. Edwardu se s usana nije oteo ni pisak dok se koprcalo na kamenu. Mislila sam da će mi glava prsnuti od boli dok sam ga gledala.

“Jane”, opozvao ju je Aro spokojnim glasom. Brzo je podigla glavu, smješkajući se još uvijek od naslade, i upitno ga pogledala. Čim ga je Jane prestala gledati, Edward se umirio.

Aro je pokazao glavom na mene.

Jane je okrenula smiješak prema meni.

Nisam je ni pogledala. Gledala sam Edwarda, još uvijek se uzaludno opirući stisku Alicinih ruku.

“Dobro je on”, napeto mi je šapnula Alice. Kad je to rekla, on se uspravio, a zatim i lagano skočio na noge. Pogledao me u oči, sav užasnut. Isprva sam mislila da užas potječe od onoga što je upravo pretrpio. Ali zatim

je brzo pogledao u Jane, pa u mene – i lice mu se opustilo od olakšanja.

I ja sam pogledala u Jane, koja se više nije smješkala. Strijeljala me pogledom, stišćući vilicu od intenzivnog usredotočavanja. Ustuknula sam, iščekujući bol.

Ništa se nije dogodilo.

Edward se opet našao kraj mene. Dotaknuo je Alice po ramenu, a ona me predala njemu.

Aro je prasnuo u smijeh. “Ha, ha, ha”, zacerekao se. “Upravo čudesno!”

Jane je ozlojeđeno prosiktala i nagnula se, kao da se sprema na skok.

“Ne dopusti da te to pogodi, mila moja”, rekao je Aro utješnim tonom i stavio joj praškasto laku ruku na rame. “Sve nas ona zbunjuje.”

Jane je zadigla gornju usnu nad zube i nastavila me strijeljati pogledom.

“Ha, ha, ha”, opet se zacenio Aro. “Vrlo si hrabar, Edwarde, kad šutke trpiš. Zatražio sam jednom od Jane da to meni učini – iz puke radoznalosti.” Odmahnuo je glavom u divljenju.

Edward ga je ošinio zgađenim pogledom.

“I onda, što ćemo mi sada s vama?”, uzdahnuo je Aro.

Edward i Alice su se ukočili. Na ovo su cijelo vrijeme čekali. Počela sam se tresti.

“Pretpostavljam da nije moguće da si se predomislio?”, upitao je Aro Edwarda u nadi. “Tvoj bi dar izvanredno upotpunio našu malu družinu.”

Edward je stao oklijevati. Krajičkom oka opazila sam kako i Felix i Jane slažu grimase.

Edward je pažljivo odvagao svaku riječ pri izgovaranju. “Radije... bih... odbio.”

“Alice?”, upitao je Aro, još u nadi. “Bi li tebe možda zanimalo da nam se pridružiš?”

“Ne, hvala”, rekla je Alice.

“A ti, Bella?”, Aro je podigao obrve.

Edward je potmulo prosiktao. Blijedo sam pogledala u Ara. Šali li se on to sa mnom? Ili me doista pita želim li ostati na večeri?

Tek je sijedi Caius prekinuo šutnju.

“Što?”, oštro je upitao Ara; premda nije govorio glasnije od šapata, zvučao je ravnodušno.

“Caiuse, jamačno uviđaš potencijal”, srdačno mu se podrugnuo Aro. “Nisam vidio nadarenost koja toliko obećava još otkako smo našli Jane i Aleca. Možeš li zamisliti koje bi nam se sve mogućnosti otvorile kad bi ona postala jedna od nas?”

Caius je jetko odvratio pogled. U Janinim očima bljesnulo je zgražanje na tu usporedbu.

Edward se pjenio kraj mene. Čula sam mu brujanje u grudima, početak režanja. Nisam smjela dopustiti da nastrada zbog svoje prijekke ćudi.

“Ne, hvala”, kazala sam jedva čujnije od šapata, dok mi je glas pucao od straha.

Aro je uzdahnuo. “Žalim zbog toga. Kakva šteta.”

Edward je prosiktao. “Tako znači, pridružite nam se ili poginite? I sumnjao sam da će tako biti kad su nas doveli *ovamo*. Toliko o vašim zakonima.”

Iznenadio me ton njegovog glasa. Zvučao je gnjevno, ali bilo je nečega promišljenog u načinu na koji je to izgovorio – kao da je vrlo pomno odabrao riječi.

“Naravno da nije.” Aro je zaprepašteno trepnuo. “Već smo se bili okupili ovdje, Edwarde, jer smo čekali da se Heidi vrati. Ne zbog vas.”

“Aro”, prosiktao je Caius. “Zakon ih zahtijeva.”

Edward je oštro pogledao u Caiusa. “Kako to?”, strogo ga je upitao. Zacijelo je znao što je Caiusu na pameti, ali očito je odlučio natjerati ga da to izgovori naglas.

Caius je upro kosturni prst u mene. “Ona previše zna. Iznijeli ste naše tajne na vidjelo.” Glas mu je bio tanak poput papira, baš kao i koža.

“Nekoliko ljudi također zna za ovu vašu malu igru”, podsjetio ga je Edward, a ja sam se sjetila zgodne djevojke na recepciji ispod nas.

Caiusovo lice izobličilo se u nov izraz. Je li to trebao biti osmijeh?

“Da”, složio se. “Ali kad nam više ne budu od koristi, poslužit će nam kao okrepa. Izda li ona naše tajne, jesi li je spreman uništiti? Ne bih rekao”, podsmjehnuo mu se.

“Ja ne bih –”, progovorila sam, i dalje šapatom. Caius me ušutkao ledenim pogledom.

“A nisi je spreman niti pretvoriti u jednu od nas”, nastavio je Caius. “Stoga ona predstavlja ranjivu tačku. Premda, tačno, ovo se kažnjava samo *njezinim* životom. Vi možete ići, ako želite.”

Edward je iskezio zube.

“Tako sam i mislio”, rekao je Caius, gotovo s užitkom. Felix se željno nagnuo prema nama.

“Osim ako...”, upao mu je Aro u riječ. Činilo se da mu nije drago kojim je smjerom razgovor pošao. “Osim ako joj ipak ne namjeravaš podariti besmrtnost?”

Edward je skupio usne, oklijevajući trenutak prije nego što će odgovoriti. “A ako namjeravam?”

Aro se osmjehnuo, opet sretan. “Ma, onda biste mogli slobodno otići kući i prenijeti moje pozdrave prijatelju Carlisleu.” Zastao je, oklijevajući. “Ali bojim se da bi morao imati iskrenu namjeru.”

Aro je podigao ruku preda se.

Caius, koji se upravo bio počeo ljutito mrštiti, nato se opustio.

Edwardove usne stisnule su se u ljutitu crtu. Zagledao mi se u oči, a ja sam se zagledala u njegove.

“Imaj iskrenu namjeru”, prošaptala sam mu. “Molim te.”

Zar je to zaista tako oduran pojam. Zar bi radije *poginuo* nego da me promijeni? Bilo mi je kao da me nogom udario u trbuh.

Edward je gledao u mene izmučenim očima.

A onda se Alice odmaknula od nas i prišla Aru. Okrenuli smo se za njom. Podigla je ruku kao i on.

Ništa nije rekla, a Aro je mahnuo zabrinutim čuvarima da se odmaknu, kad su joj krenuli zapriječiti pristup. Aro joj je pošao u susret i uhvatio joj ruku. Oči su mu željno, pohlepno bljesnule.

Sagnuo je glavu preko ruku kojima su se dotaknuli i sklopio oči, usredotočujući se. Alice je stajala nepomično, prazna lica. Čula sam kako su Edwardu škljocnuli zubi.

Niko se nije ni pomaknuo. Aro kao da se ukočio nad Alicinom rukom. Prolazile su sekunde, a ja sam sve više strepila, pitajući se koliko će vremena proći prije nego što prođe *previše* vremena. Prije nego što to bude značilo da je nešto pošlo po krivu – još više po krivu nego zasad.

Prošao je još jedan nenasan trenutak, a onda je Arov glas prekinuo tišinu.

“Ha, ha, ha”, nasmijao se, i dalje prignut. Polako je pogledao u nju očima koje su se krijesile od uzbuđenja. “Tako sam *uživao* u ovome!”

Alice se suho osmjehnula. “Drago mi je da ti se svidjelo.”

“Vidjeti to što si ti vidjela – pogotovo ono što se još nije zbililo!” Odmahnuo je glavom u čudu.

“Ali što će se zbiti”, podsjetila ga je smirenim glasom.

“Da, da, to je već posve zadano. Svakako više nema problema.”

Caius je izgledao gorko razočarano – a Felix i Jane očito su dijelili taj osjećaj.

“Aro”, požalio se Caius.

“Dragi Caiuse”, osmjehnuo se Aro. “Ne srdi se. Pomisli samo na sve mogućnosti! Neće nam se danas pridružiti, ali ostaje nam nada za budućnost. Zamisli samo radost koju bi sama mala Alice donijela našem malom kućanstvu... K tome, tako me silno zanima kakva će Bella ispasti!”

Činilo se da je Aro zadovoljan. Zar ne shvaća koliko su Alicine vizije subjektivne? Da ona danas može čvrsto odlučiti da će me promijeniti, a sutra se predomisliti? Milijun sitnih odluka, njezinih kao i tolikih tuđih – poput Edwardovih – može joj promijeniti put, a time i budućnost.

I hoće li uopće biti bitno je li Alice voljna, hoće li biti ikakve razlike ako i *postanem* vampirica, ako je taj pojam tako odbojan Edwardu? Ako je njemu smrt prihvatljivija od toga da me zauvijek ima uza se, kao besmrtnu napast? Čak i onako prestravljena, osjetila sam kako tonem u depresiju, utapam se u njoj...

“Onda sada slobodno možemo ići?”, upitao je Edward smireno.

“Da, da”, susretljivo je rekao Aro. “Ali, molim vas, dođite nam opet. Baš ste nas oduševili!”

“A mi ćemo, također, posjetiti vas”, obećao je Caius, odjednom napola sklopivši oči, tako da nas je sada gledao kao gušter, ispod teških vjeđa. “Da se uvjerimo

kako ćete ispuniti svoju stranu dogovora. Na vašem mjestu ne bih predugo odugovlačio. Mi ne pružamo druge prilike.”

Edward je čvrsto stisnuo čeljust, ali odsječno je kimnuo glavom.

Caius se podsmjehnuo i kliznuo do Marcusa, koji je još sjedio nepokretan i nezainteresiran.

Felix je prostenjao.

“Ah, Felixe”, osmjehnuo se posprdno Aro. “Heidi samo što nije stigla. Strpljenja.”

“Hmm.” U Edwardovu se glasu opet čula napetost. “U tom slučaju, možda bi bilo bolje da odemo što prije.”

“Da”, složio se Aro. “To je dobar prijedlog. Nezgode se ipak dogode. Samo, molio bih vas da pričekate u prizemlju dok ne padne mrak, ako vam to nije teško.”

“Naravno”, složio se Edward, dok sam se ja grozila od pomisli da čekam ostatak dana na bijeg.

“I, čuj”, dodao je Aro i prstom pozvao Felixa. Felix mu je smjesta prišao, a Aro je otkopčao prostrani ogrtač koji je nosio plećati vampir i skinuo mu ga s ramena. Dobacio ga je Edwardu. “Obuci ovo. Pomalo si upadljiv.”

Edward je obukao dugi ogrtač, ostavljajući kukuljicu na leđima.

Aro je uzdahnuo. “Pristaje ti.”

Edward se zahihotao, ali naglo je ušutio i osvrnuo se. “Hvala ti, Aro. Pričekat ćemo u prizemlju.”

“Do viđenja, mladi prijatelji”, rekao je Aro, gledajući žarkim očima u istome smjeru.

“Idemo”, rekao je Edward, sada u žurbi.

Demetri nam je pokazao da krenemo za njim, te pošao istim putem kojim smo ušli, jedinim izlazom, kako mi se činilo.

Edward me hitro vodio uza se. Alice je bila kraj mene s druge strane, tvrdog izraza lica.

“Nismo bili dovoljno brzi”, promrsila je.

Ustrašeno sam je pogledala, ali ona je samo izgledala ožalošćeno. Tek sam tada začula žamor glasova – bučnih, grubih glasova – što dopire iz predvorja.

“Pa, ovo je neobično”, grmnuo je neki neotesani muški glas.

“Kako srednjevjekovno”, zgranuo se neugodno pi-skutav ženski glas.

Gomila ljudi prolazila je malim vratima i ispunjavala onu manju, kamenitu komoru. Demetri nam je mahnuo da im dademo mjesta. Stisnuli smo se uz hladni zid da ih pustimo da prođu.

Par na čelu grupe, Amerikanci, sudeći prema govoru, odmjeravali su pogledima prostor oko sebe.

“Dobrodošli, gosti! Dobrodošli u Volterru!”, čula sam pjevni Arov pozdrav iz velike odaje u tornju.

Ostali, četrdesetak, a možda i više njih, ušli su jedan po jedan za onim parom. Neki su razgledavali ambijent, kao turisti. Nekolicina ga je fotografirala. Drugi su djelovali zbunjeno, kao da im priča zbog koje su došli u ovu prostoriju više nema smisla. Naročito sam zapazila jednu sitnu, tamnoputu ženu. Nosila je krunicu oko vrata i čvrsto rukom držala križić. Hodala je sporije od ostalih, tu i tamo dotičući ponekoga i postavljajući mu pitanje na meni nepoznatom jeziku. Niko je, očito, nije mogao razumjeti, a u njezinom se glasu čulo sve više panike.

Edward mi je privio lice uza svoje grudi, ali prekasno. Već sam shvatila o čemu se radi.

Čim se pojavio najmanji procjep, Edward me brzo gurnuo prema vratima. Osjećala sam užasnut izraz na svome licu i suze što mi se počinju skupljati u očima.

U kićenom, pozlaćenom hodniku nije bilo nikoga i ničega, izuzev jedne predivne, zamamno građene žene. Znatiželjno nas je promatrala, naročito mene.

“Sretan ti povratak, Heidi”, pozdravio ju je Demetri odostraga.

Heidi se odsutno osmjehnula. Podsjetila me na Rosalie, iako nisu bile nimalo slične – tek zato što je i njezina ljepota bila iznimna, nezaboravna. Nikako nisam mogla odvratiti pogled od nje.

Bila je odjevena tako da naglasi tu ljepotu. Zapanjujuće noge, tamne od tajica, istaknula je najkraćom mogućom minicom. Nosila je majicu dugih rukava i visoka ovratnika, ali izuzetno pripijenu i izrađenu od crvenog vinila. Imala je dugu, sjajnu kosu boje mahagonija, a oči su joj imale krajnje neobičnu ljubičastu nijansu – boju koja bi se mogla dobiti nošenjem plavih kontaktnih leća preko crvenih šarenica.

“Demetri”, odvrtila mu je svilenim glasom, pogledavajući moje lice i Edwardov sivi ogrtač.

“Dobar ulov”, pohvalio ju je Demetri, a ja sam odjednom shvatila zašto je tako upadljivo odjevena... nije bila samo ribar, već i mamac.

“Hvala.” Blistavo mu se osmjehnula. “Nećeš doći?”

“Evo, sad ću. Sačuvaj mi pokojega.”

Heidi mu je kimnula i prošla kroz vrata, uputivši mi još jedan upitan pogled.

Edward je krenuo dalje takvim tempom da me prisilio da potrčim. Ali svejedno nismo uspjeli proći kroz urešena vrata na suprotnom kraju hodnika prije nego što je počelo vrištanje.

22. BIJEG

Demetri nas je ostavio u veselo uređenoj, raskošnoj prijemnoj sobi, gdje je ona žena Gianna i dalje stajala za ulaštenim pultom. Vedra, bezopasna glazba cvrkutala je iz skrivenih zvučnika.

“Ne odlazite prije mraka”, upozorio nas je.

Edward mu je kimnuo, a Demetri se žurno udaljio.

Gianna se nije ni najmanje iznenadila time što čuje i vidi, iako je promućurnim pogledom odmjerila Edwardov posuđeni ogrtač.

“Jesi li u redu?”, upitao me Edward ispod glasa, prethiho da nas ljudska žena čuje. Glas mu je bio grub – ako baršun može biti grub – od strepnje. Još je uzrujan zbog okolnosti, pretpostavila sam.

“Bolje joj daj da sjedne dok nije pala”, rekla je Alice. “Sva se raspada.”

Tek sam tada shvatila da se tresem, snažno tresem,

da mi cijelo tijelo podrhtava tako da mi zubi počinju cvokotati, a prostorija oko mene zanositi se i mutiti pred mojim očima. U jednoj sumanutoj sekundi upitala sam se osjeća li se Jacob ovako prije nego što će prasnuti u vukodlaka.

Začula sam zvuk koji nije imao smisla, čudno trganje u kontrapunktu s inače vedrom pozadinskom glazbom. Obuzeta drhtavicom, nisam mogla odrediti odakle dopire.

“Psst, Bella, psst”, rekao je Edward i odvuкао me do kauča najdaljeg od radoznale žene za pultom.

“Mislim da ima histerični napadaj. Možda bi je trebao ošamariti”, predložila mu je Alice.

Edward ju je ošinio žestokim pogledom.

Zatim sam shvatila. Oh. Ja stvaram taj zvuk. To trganje su jecaji što mi naviru iz grudi. To me trese.

“Sve je u redu, na sigurnom si, sve je u redu”, ponavljao je i ponavljao, ritmički. Stavio me sebi u krilo i umotao me u debeli vuneni ogrtač, da me zaštiti od svoje hladne kože.

Znala sam da je glupo ovako reagirati. Ko zna koliko ću još moći gledati njegovo lice? Spašen je, i ja sam spašena, i može me ostaviti čim dospijemo na slobodu. Dopusnuti da mi se oči ispune suzama tako da mu ne mogu jasno promatati lice bila je čista rasipnost – bezumlje.

Ali negdje iza mojih očiju nalazio se prizor koji suze nisu mogle saprati, prizor uspaničenog lica one sitne žene s krunicom.

“Svi oni ljudi”, zajecala sam.

“Znam”, šapnuo mi je.

“Kako je to grozno.”

“Da, jest. Volio bih da to nisi morala vidjeti.”

Oslonila sam glavu na njegova hladna prsa i debelim ogrtačem obrisala oči. Nekoliko puta sam duboko udahnula, ne bih li se pribrala.

“Mogu li vam što donijeti?”, pristojno nas je upitao jedan glas. Bila je to Gianna, koja se nagnula Edwardu preko ramena s ujedno zainteresiranim i u isti mah profesionalno suzdržanim pogledom. Kao da je nije smetalo što joj je lice tek pedalj udaljeno od neprijateljski nastrojenog vampira. Ili uopće nije shvaćala opasnost, ili je bila vrlo dobra u svome poslu.

“Ne”, hladno joj je odgovorio Edward.

Kimnula je glavom, nasmiješila mi se, te otišla.

Pričekala sam da se udalji toliko da me više ne može čuti. “Zna li ona što se ovdje zbiva?”, ozbiljno sam ga upitala tihim i promuklim glasom. Polako sam se obuzdavala. Disanje mi se ujednačavalo.

“Da. Ona sve zna”, kazao mi je Edward.

“Zna li ona da će je jednoga dana ubiti?”

“Zna da je to moguće”, rekao je.

To me iznenadilo.

Bilo mi je teško protumačiti izraz Edwardova lica. “Nada se da će odlučiti da je zadrže.”

Osjetila sam kako mi krv istječe iz lica. “Ona želi postati poput njih?”

Kratko je kimnuo, oštro mi promatrajući lice, gledajući kako ću reagirati.

Stresla sam se. “Kako može tako nešto htjeti?”, prošaptala sam, prije sama sebi, nego zato što sam doista htjela čuti odgovor. “Kako može gledati one ljude kako mirno odlaze u onu odurnu odaju i htjeti sudjelovati u *tome*?”

Edward mi nije odgovorio. Lice mu se zgrčilo u odgovor na nešto što sam rekla.

Dok sam gledala to nesnosno lijepo lice ne bih li shvatila promjenu, odjednom me pogodilo: doista sam tu, u Edwardovu zagrljaju, makar nakratko, i – bar u ovome trenutku – ne prijeti nam pogibija.

“O, Edwarde”, jauknula sam i opet stala jecati. Kako glupa reakcija. Suze su mi tako gusto tekle da mi više nisam mogla vidjeti lice, a to je bilo neoprostivo. Sa sigurnošću mogu računati samo s vremenom do zalaska sunca. Kao da sam opet u bajci, s rokom kada čarolija okončava.

“Što je bilo?”, upitao me, i dalje sav brižan, dok mi je blago trljao leđa.

Zagrlila sam ga oko vrata – što je najgore što mi može učiniti? Samo me odgurnuti – i privila se uz njega. “Je li jako bolesno od mene što sam sada sretna?”, upitala sam ga. Glas mi je dvaput pukao.

Nije me odgurnuo. Čvrsto me prigrlio uz svoja lede- no tvrda prsa, tako čvrsto da sam jedva disala, makar su mi pluća sad bila cijela, na sigurnom. “Tačno znam na što misliš”, šapnuo mi je. “Ali imamo obilje razloga za sreću. Prije svega, živi smo.”

“Da”, složila sam se. “Ta ti je dobra.”

“I skupa smo”, dahnuo je. Dah mu je bio tako sladak da mi se u glavi zavrtjelo.

Samo sam kimnula glavom, sigurna da ne pridaje takav značaj tom razlogu kao ja.

“I, uz malo sreće, sutra ćemo i dalje biti živi.”

“Nadajmo se”, rekla sam s nelagodom.

“Izgledi su nam dosta dobri”, potvrdila mi je Alice. Bila je tako mirna da sam gotovo zaboravila da je tu. “Vidjet ću se s Jasperom za manje od dvadeset četiri sata”, dodala je zadovoljno.

Sretnica Alice. Ona se može uzdati u svoju budućnost.

Nisam mogla dugo ne gledati Edwarda u lice. Promatrala sam ga, želeći više od svega da se budućnost nikada ne dogodi. Da ovaj trenutak potraje zauvijek, ili, ako to nije moguće, da prestanem postojati kada do te budućnosti dođe.

I Edward je promatrao mene, toplim, tamnim očima, i bilo mi je lako umišljati si da on dijeli moje osjećaje. Pa sam tako i učinila. Umišljala sam, da mi trenutak bude slađi.

Vršcima prstiju prešao mi je preko podočnjaka. “Izgledaš mi strašno umorno.”

“A ti meni izgledaš žedno”, došapnula sam mu, promatrajući mu modrice pod crnim šarenicama.

Slegnuo je ramenima. “Nije to ništa.”

“Jesi li siguran? Mogu ja sjesti s Alice”, predložila sam mu nevoljko; bilo bi mi draže da me sada ubije nego da se pomaknem i za milimetar dalje od njega.

“Ne pričaj gluposti.” Uzdahnuo je; slatkim mi je dahom pomilovao lice. “Nikada nisam bolje vladao *tom* stranom svoje prirode nego u ovom trenu.”

Imala sam milijun pitanja za njega. Jedno od njih sada mi je navrlo na usne, ali zadržala sam jezik za zubima. Nisam htjela upropastiti trenutak, makar i ovako nesavršen, tu, u ovoj mučnoj prostoriji, pod očima žene koja želi biti čudovište.

Tu, u njegovu naručju, lako sam mogla uobraziti da me on želi. Nisam htjela više misliti o njegovim porivima – o tome ponaša li se on ovako da me smiri dok nam još prijete opasnost, ili tek osjeća grižnju savjesti zbog toga gdje smo, pa mu je lakše zato što ipak neće biti odgovoran za moju pogibiju. Možda smo dovoljno

dugo vremena proveli jedno bez drugoga da mu zasad još nisam dosadna. Ali ništa mi od toga nije bilo bitno. Umišljanje mi je donosilo daleko više sreće.

Mirno sam ležala u njegovu naručju, iznova pamteći svaku crtu njegova lica, umišljajući si...

Gledao mi je lice kao da i sâm radi jedno te isto, dok su on i Alice raspravljali o povratku kući. Govorili su tako brzo i tiho da sam znala kako ih Gianna ne može razumjeti. I samoj mi je pola toga promaklo. Činilo mi se, ipak, da će opet pribjeći krađi. Upitala sam se, onako usput, jesu li već uspjeli vratiti onaj žuti porše njegovom vlasniku.

“Što im je značila sva ona priča o *pjevačicama?*”, upitala ga je Alice u jednom trenutku.

“*La tua cantante*”, rekao je Edward. Izgovorene njegovim glasom, te su riječi zvučale kao glazba.

“Da, to”, rekla je Alice, a ja sam načas načulila uši. I sama sam se tada upitala o čemu se tu radi.

Osjetila sam kako Edward sliježe ramenima dok me grli. “To je njihov pojam za osobu koja miriši onako kako Bella miriši meni. Zovu je mojom *pjevačicom* – jer njezina krv meni pjeva.”

Alice se nasmijala.

Bila sam dovoljno umorna da zaspim, ali opirala sam se snu. Nisam imala namjeru propustiti ni sekunde vremena uz njega. Tu i tamo, pri razgovoru s Alice, iznenada bi se prignuo i poljubio me – dotičući mi usnama glatkim poput stakla kosu, čelo, vršak nosa. Svaki put mi je bilo kao da primam strujni udar u odavna obamrlo srce. Tuklo je tako glasno da mi se činilo kako cijela prostorija ječi.

Bila sam u raju – ravno posred pakla.

Potpuno sam izgubila pojam o vremenu. I zato sam se uspaničila kad me Edward čvršće uhvatio, a i on i Alice oprezno su pogledali prema dnu prostorije. Stisnula sam se uz Edwardova prsa kad je Alec – čije su oči sada sjale rubinski crvenom bojom, ali čije je svijetlosivo odijelo i dalje izgledalo besprijekorno, usprkos popodnevnom obroku – prošao kroz dvostruka vrata.

Donio je dobru vijest.

“Slobodno možete ići”, kazao nam je Alec tako srdačno kao da smo svi mi prijatelji od malih nogu. “Samo bismo vas zamolili da se ne zadržavate u gradu.”

Edward se nije pretvarao pri odgovoru; glas mu je bio hladan kao led. “To neće biti problem.”

Alec se osmjehnuo, kimnuo glavom i opet se izgubio.

“Pođite desnim hodnikom. Iza ugla vam stoji prvi par dizala”, kazala nam je Gianna dok mi je Edward pomagao da ustanem. “Predvorje je dva kata niže, s izlazom na ulicu. Do viđenja”, ljubazno je dodala. Upitala sam se hoće li sva ta njezina sposobnost biti dovoljna da je spasi.

Alice ju je ošinula mračnim pogledom.

Laknulo mi je što postoji drugi izlaz; nikako mi se nije milila još jedna šetnja podzemljem.

Izašli smo kroz ukusno uređeno, luksuzno predvorje. Jedino sam se ja osvrnula prema srednjevjekovnom dvorcu u kojem se nalazi paravan poslovnog prostora. Odavde se nije vidio toranj, na čemu sam bila zahvalna.

Na ulicama je veselje još bilo u punom jeku. Svjetiljke su se upravo palile dok smo brzo prolazili uskim potaracanim uličicama. Nebo nad nama bilo je sivo i sve bljeđe, ali kuće su se tako tijesno tiskale oko ulica da se činilo kao da je mračnije.

Mračnije se i veselilo. Edwardov do poda dugi ogrtač možda bi se isticao neke normalne večeri u Volterri, ali sada se nije. Bilo je tu još ljudi u plaštevima od crnog satena, a plastična zubala poput onoga koje sam danas vidjela na onom djetetu na trgu bila su očito vrlo popularna među odraslima.

“Kojesta”, jedanput je promrsio Edward.

Nisam opazila kad je Alice šmugnula. Pogledala sam prema njoj da je nešto pitam, i nije je bilo.

“Gdje je Alice?”, uspaničeno sam prošaptala.

“Otišla je donijeti tvoju prtljagu s mjesta gdje ga je jutros sakrila.”

Već sam bila zaboravila da mi je na raspolaganju četkica za zube. To me uvelike oraspoložilo.

“A usput će i ukrasti neki auto, zar ne?”, pretpostavila sam.

Iscerio se. “Neće dok smo još u gradu.”

Činilo mi se da nikako ne uspijevamo stići do tog izlaza. Edwardu je bilo jasno da sam na izmaku snaga; čvrsto me obavio rukom oko struka i nosio najveći dio moje težine pri hodu.

Zadrhtala sam kad me proveo kroz tamni kameni luk. Golema, prastara rešetkasta pregrada što je visila u njemu podsjetila me na vrata kaveza što prijete pasti na nas, zarobiti nas ovdje.

Poveo me prema tamnom automobilu što nas je čekao na sjenovitom mjestu desno od dveri, upaljena motora. Iznenadila sam se kad je sjeo otraga sa mnom, umjesto da zatraži da vozi.

Alice se ispričavala. “Žao mi je.” Neodređeno je mahнула prema upravljačkoj ploči. “Nisam imala naročit izbor.”

“U redu je, Alice.” Široko se osmjehnuo. “Ne može svaki biti 911 Turbo.”

Uzdahnula je. “Mislim da ću morati zakonito doći do jednog takvog. Bio mi je fenomenalan.”

“Poklonit ću ti ga za Božić”, obećao joj je Edward.

Alice se ozareno okrenula prema njemu, što me zabrinulo, jer smo pritom već punom brzinom hitali niz mračni obronak pun serpentina.

“Žuti”, rekla mu je.

Edward me čvrsto držao u naručju. Bilo mi je toplo i udobno u sivom ogrtaču. Više nego udobno.

“Slobodno sada spavaj, Bella”, promrmljao je. “Gotovo je.”

Znala sam da misli na opasnost, na moru u drevnome gradu, ali svejedno sam morala progutati knedlu prije nego što ću mu odgovoriti.

“Ne želim spavati. Nisam umorna.” Samo je ovo drugo bila laž. Nisam imala namjeru sklopiti oči. Jedino svjetlo u autu dopiralo je s upravljačke ploče, ali bilo mi je dovoljno da mu vidim lice.

Prislonio je usne u udubinu ispod moga uha. “Pokušaj”, zamolio me.

Odmahnula sam glavom.

Uzdahnuo je. “Još uvijek si jednako tvrdoglava.”

Bila sam tvrdoglava; uhvatila sam se u koštac s teškim vjeđama i odnijela pobjedu. Na tamnoj cesti bilo mi je najteže; pod jarkim svjetlima zračne luke u Firenzi već mi je bilo lakše, kao i od prilike da operem zube i presvučem se u čisto; Alice je tada i Edwardu kupila novu odjeću, pa je ostavio tamni ogrtač na hrpi smeća u nekom prilazu. Let do Rima bio je tako kratak da nije bilo ni prilike da me iscrpljenost nadvlada. Znala sam da će

putovanje od Rima do Atlante biti posve drugačija stvar, pa sam zamolila stjuardesu da mi donese koka-kolu.

“Bella”, prijekorno je rekao Edward. Znao je kako slabo podnosim kofein.

Alice je sjedila iza nas. Čula sam kako prigušenim glasom telefonira s Jasperom.

“Ne želim spavati”, podsjetila sam ga. Pružila sam mu uvjerljiv izgovor, zato što je bio tačan. “Ako sada sklopim oči, vidjet ću stvari koje radije ne bih vidjela. Imat ću noćne more.”

Nakon toga mi više nije proturječio.

Bilo bi mi to vrlo dobro vrijeme za razgovor, za dobivanje odgovora koji mi trebaju – koji mi trebaju, ali koje zapravo ne želim; pomisao na ono što bih mogla čuti već me tjerala u očaj. Pred nama je bio neprekinut komad vremena, a on neće moći pobjeći od mene iz aviona – pa, barem ne s lakoćom. Niko nas neće čuti, izuzev Alice; bilo je već kasno, i putnici su uglavnom gasili svjetla i ispod glasa tražili jastuke. Razgovor bi mi pomogao da se oduprem iscrpljenosti.

Ali, iz nekog izopačenog razloga pregrizla sam jezik i othrvala se bujici pitanja. Umor mi je valjda utjecao na moć rasuđivanja, ali nadala sam se da ću odgađanjem rasprave moći kupiti još nekoliko sati s njim u nekom kasnijem trenutku – da ću protegnuti to na još jednu noć, poput Šeherezade.

I tako sam nastavila piti kolu i odupirati se noći i potrebi da trepćem. Edwardu je očito bilo posve dovoljno da me samo drži u naručju i neprestano prstima prelazi preko moga lica. Doticala sam i ja njegovo lice. Nisam se mogla spriječiti, premda sam se bojala da će me to boljati poslije, kada opet budem sama. Stalno me ljubio u

kosu, čelo, zapešća... ali nikad u usne, što je bilo dobro. Napokon, na koliko se načina jedno srce može izmožditi, a da se od njega i dalje traži da kuca? Preživjela sam u ovih nekoliko štošta što me trebalo dokrajčiti, ali nisam se zbog toga osjećala snažnom. Umjesto toga, osjećala sam se užasno ranjivom, kao da bi me jedna riječ mogla razbiti.

Edward ništa nije govorio. Možda se nadao da ću zaspiti. Možda mi ništa nije imao reći.

Pobijedila sam svoje teške vjeđe. Bila sam budna kad smo stigli do zračne luke u Atlanti, i čak sam gledala kako zora rudi iznad gustih oblaka nad Seattleom prije nego što je Edward spustio poklopac na prozoru. Ponosila sam se sama sobom. Nijedna mi minuta nije pro-makla.

Ni Alice ni Edward nisu se iznenadili dočekom u zračnoj licu Sea-Tac, ali ja ga nisam očekivala. Prvo sam ugledala Jaspera – koji kao da me nije ni primijetio. Vidio je jedino Alice. Ona mu je brzo prišla; nisu se zagrlili kao drugi okolni parovi. Samo su se stali duboko gledati, ali taj trenutak je, nekako, bio tako intiman da sam ipak osjetila potrebu da pogledam u stranu.

Carlisle i Esme čekali su nas u mirnom kutku daleko od reda za sigurnosni pregled, u sjeni široka stupa. Esme me uzela u naručje i čvrsto, premda nespretno zagrlila, jer me Edward i dalje grlio.

“Od srca ti hvala”, rekla mi je u uho.

Zatim je zagrlila i Edwarda, izgledajući kao da bi se rasplakala, samo kad bi mogla.

“*Nikad* mi više nećeš priuštiti nešto takvo”, gotovo je zarežala.

Edward se pokajnički osmjehnuo. “Oprosti, mama.”

“Hvala ti, Bella”, rekao je Carlisle. “Tvoji smo dužnici.”

“Teško”, promrsila sam. Besana noć odjednom me svladala. Glava kao da mi se odvojila od tijela.

“Pa ona je mrtva umorna, a hoda”, prekorila je Esme Edwarda. “Daj da je brzo odvedemo kući.”

Ne znajući tačno je li dom ono što ovog časa želim, poluslijepo sam proteturala aerodromom, dok me Edward vukao s jedne, a Esme s druge strane. Nisam znala jesu li Alice i Jasper iza nas, ili više nisu, ali bila sam tako iznurena da se nisam mogla osvrnuti.

Mislim da sam uglavnom spavala, premda i dalje u hodu, kad smo stigli do njihovog auta. Pomalo sam oživjela kad sam vidjela Emmetta i Rosalie gdje stoje naslonjeni na crni sedan pod slabim svjetlima parkirališne garaže. Edward se ukočio.

“Nemoj”, šapnula mu je Esme. “Grozno joj je krivo.”

“I treba joj biti”, rekao je Edward, ne trudeći se prigušiti glas.

“Nije ona kriva”, rekla sam, frfljajući od iscrpljenosti.

“Dopusti joj da ti se iskupi”, zamolila ga je usrdno Esme. “Mi ćemo se voziti s Alice i Jasperom.”

Edward je mračno pogledao apsurdno ljupku plavokosu vampiricu koja nas je čekala.

“Molim te, Edwarde”, rekla sam mu. Nije mi se išlo u auto s Rosalie ništa više nego, očito, njemu, ali dotad sam već bila izazvala više nego dovoljno nesloge u njegovoj obitelji.

Uzdahnuo je i povukao me prema autu.

Emmett i Rosalie šutke su sjeli na prednja sjedala, dok me Edward opet smjestio otraga. Znala sam da se više neću moći odupirati vjeđama, pa sam poraženo po-

ložila glavu na njegova prsa i pustila ih da se sklope. Osjetila sam kako se auto pali i počinje presti.

“Edwarde”, oslovila ga je Rosalie.

“Znam.” Edwardov odsječan ton nije bio susretljiv.

“Bella?”, blago me pozvala Rosalie.

Ošamućeno sam otvorila vjeđe. Bilo je to prvi put uopće da mi se ona izravno obraća.

“Da, Rosalie?”, upitala sam je s oklijevanjem.

“Strašno mi je žao, Bella. Grozno mi je zbog svega što se dogodilo, i silno sam ti zahvalna što si imala hrabrosti otići da mi spasiš brata nakon onoga što sam učinila. Molim te, reci da mi opraštaš.”

Riječi su joj zvučale nespretno, ukočeno od sramote, ali djelovale su mi iskreno.

“Naravno, Rosalie”, promumljala sam, hvatajući se prve prilike da je bar malo udobrovoljim. “Nisi ti uopće bila kriva. Ja sam ta koja je skočila s vražije stijene. Naravno da ti opraštam.”

Riječi su mi se sve ispreplitale.

“Ne računa se dok nije pri svijesti, Rose”, zahihotao se Emmett.

“Pri svijesti sam”, rekla sam; zvučalo je kao nesuvislí uzdah.

“Pustite je da spava”, naložio im je Edward, ali malo toplijim glasom.

Tada je sve utihnulo, osim blagog brujanja motora. Zacijelo sam zaspala, jer mi se činilo da je tek pokojna sekunda prošla prije nego što su se vrata otvorila, a Edward me iznio iz auta. Oči mi se nisu htjele otvoriti. Isprva sam pomislila da smo još u zračnoj luci.

A onda sam začula Charlieja.

“Bella!”, viknuo je s određene daljine.

“Charlie”, promrmljala sam, nastojeći se otresti obamrlosti.

“Psst”, prošaptao je Edward. “Sve je u redu; kod kuće si, na sigurnom. Samo spavaj.”

“Ne mogu vjerovati da imaš petlje primirisati ovamo”, urliknuo je Charlie na Edwarda. Glas mu je sada bio mnogo bliži.

“Prekini, tata”, prostenjala sam. Nije me čuo.

“Što joj se dogodilo?”, strogo je upitao Charlie.

“Samo je jako umorna, Charlie”, tiho ga je pokušao smiriti Edward. “Molim te, pusti je da se odmori.”

“Nemoj ti meni govoriti što da radim!”, viknuo je Charlie. “Daj mi je. Miči ruke s nje!”

Edward me pokušao predati Charlieju u naručje, ali ja sam se grčevitim, upornim prstima držala za njega. Osjetila sam kako me tata poteže za ruku.

“Pusti ga, tata”, rekla sam mu glasnije. Uspjela sam nekako nategnuti vjeđe i iznureno se zadržati u Charlieja. “Ljuti se na mene.”

Bili smo pred mojom kućom. Ulazna su vrata stajala otvorena. Pokrov oblaka iznad nas bio je tako gust da nisam mogla pretpostaviti koje je doba dana.

“U to budi sigurna”, obećao mi je Charlie. “Ulazi u kuću.”

“Dobro. Spusti me”, uzdahnula sam.

Edward me spustio. Vidjela sam da stojim uspravno, ali nisam osjećala noge. Svejedno sam počela glavinjati, sve dok mi pločnik nije poletio prema licu. Edwardove ruke poduhvatile su me prije nego što sam se stigla razbiti o beton.

“Samo mi dopustite da je odnesem u sobu”, rekao je Edward. “Onda ću otići.”

“Ne”, uspaničeno sam kriknula. Nisam još dobila odgovore koje mi duguje. Pa valjda može ostati barem toliko dugo, zar ne?

“Neću biti daleko”, obećao mi je Edward, prišapnuvši mi to tako tiho na uho da ga Charlie nikako nije mogao čuti.

Nisam čula što mu je Charlie odgovorio, ali Edward je ušao u kuću. Uspjela sam držati otvorene oči samo do podnožja stubišta. Zadnje što sam osjetila bilo je kako mi Edward hladnim rukama odvaja zgrčene prste od svoje košulje.

23. ISTINA

Imala sam dojam da sam vrlo dugo spavala – tijelo mi se ukočilo, kao da se nijedanput u cijelom tom vremenu nisam ni pomaknula. Svijest mi je bila ošamućena i spora; čudni, šaroliki snovi – snovi i more – omamljujuće su mi se vrtjeli kroz glavu. Bili su tako živopisni. Grozote i divote, smiješane u bizaran kovitlac. Bilo je tu oštre nestrpljivosti i straha, poteklih iz onog nesnosnog sna u kojemu ti noge ne uspijevaju biti dovoljno brze... A bilo je i pregršt nemani, crvenookih zlotvora još užasnijih zbog svoje uljuđene pristojnosti. San je još bio snažan – sjećala sam se čak i imena. Ali najsnažniji, najjasniji dio sna nije bio užas. *Andeo* mi je bio najbistriji.

Bilo mi je teško napustiti ga i probuditi se. Ovaj se san nije dao strpati u trezor onih snova kojima se odbijam vratiti. Borila sam se s njim dok mi je svijest postajala sve budnija, sve više u javi. Nisam se mogla sjetiti koji je dan u tjednu, ali bila sam sigurna da me Jacob,

ili škola, ili posao, ili nešto već čeka. Duboko sam udahnula, pitajući se kako da se suočim s još jednim danom.

Nešto hladno i neopisivo meko dotaknulo mi je čelo.

Još sam čvršće zažmirila. Spavam i dalje, čini se, a dojam je nevjerovatno stvaran. Tako sam blizu buđenju... još trenutak-dva, i toga će nestati.

Ali shvatila sam da je dojam odviše stvaran, toliko stvaran da to nije moglo biti zdravo. Kamene ruke koje sam zamišljala kako me grle bile su nemoguće stvarne. Dopustim li da ovo još potraje, zažalit ću kada prođe. Reznirano sam uzdahnula i silom otvorila kapke, da raspršim iluziju.

“Oh!” Zgranula sam se i brzo šakama prekrila oči.

Pa, očito sam pretjerala; pogriješila sam kad sam dopustila mašti da se tako razulari. U redu, ne bih smjela reći “dopustila”. *Prisilila* sam je da se razulari – praktički sam opsjedala svoje halucinacije – i sad mi je um pukao.

Trebalo mi je manje od pola sekunde da shvatim kako bih, kad sam sad već istinski sišla s uma, baš i mogla uživati u obmanama dok su još ugodne.

Opet sam otvorila oči – a Edwardovo savršeno lice još uvijek je bilo samo na pedalj od mojega.

“Jesam li te prestrašio?” Rekao je to tiho i brižno.

Što se obmana tiče, ova je stvarno bila vrlo dobra. Lice, glas, miris, sve skupa – bilo je mnogo bolje nego pri utapljanju. Prekrasna utvara iz moje mašte zabrinuto je promatrala kako mijenjam izraze lica. Šarenice su mu bile posve crne, s podočnjacima boje modrica. To me iznenadilo; moji Edwardi iz halucinacija obično su bili uhranjeniji.

Dvapat sam trepnula, očajnički se pokušavajući sjetiti zadnjeg događaja koji je sigurno bio stvaran. Sanjala

sam i Alice, pa sam se upitala je li se ona doista uopće vratila, ili je to tek bio uvod. *Mislila* sam da se vratila onoga dana kad sam se gotovo utopila...

“O, *kvragu*”, zakreštala sam. Grlo mi je još bilo stegnuto od spavanja.

“Što je bilo, Bella?”

Nesretno sam se namrštila prema njemu. Lice mu je bilo još zabrinutije nego prije.

“Mrtva sam, je l' tako?”, prostenjala sam. “Zbilja sam se utopila. *Kvragu*, *kvragu*, *kvragu*! Charlieja će to satrti.”

I Edward se namrštiio. “Nisi mrtva.”

“Pa zašto se onda ne mogu probuditi?”, otpovrnula sam mu, podižući obrve.

“*Budna* si, Bella.”

Odmahnula sam glavom. “Jasno, jasno. Ti bi htio da ja tako mislim. A onda će mi samo biti gore kad se zaista probudim. *Ako* se probudim, što neću, jer sam mrtva. Ovo je grozno. Siroti Charlie. I Renée i Jake...” Ušutjela sam, užasnuta onime što sam učinila.

“Shvaćam zašto bi me mogla pobrkati s noćnom morom.” Uputio mi je kratkotrajan, mračan osmijeh. “Ali ne mogu pojmiti što si to mogla učiniti da završiš u paklu. Jesi li počinila mnogo umorstava dok me nije bilo?”

Složila sam grimasu. “Očito nisam. Da sam u paklu, ti ne bi bio sa mnom.”

Uzdahnuo je.

U glavi mi se razbistravalo. Na sekundu sam – nevoljko – odmaknula pogled od njegovog lica, prema mračnom, otvorenom prozoru, a onda opet pogledala u njega. Počela sam se prisjećati pojedinosti... i osjetila kako mi blago, nepoznato rumenilo grije kožu na jago-

dicama, kad sam polako shvatila da je Edward doista, zaista ovdje sa mnom, a ja gubim vrijeme na idiotsko ponašanje.

“Znači, onda se sve to zbilja dogodilo?” Bilo mi je gotovo nemoguće iznova protumačiti moj san kao stvarnost. Takvo poimanje nije mi išlo u glavu.

“Ovisi.” Edwardov je osmijeh i dalje bio tvrd. “Ako me pitaš jesmo li gotovo bili izmasakrirani u Italiji, onda, da.”

“Baš čudno”, zamišljeno sam rekla. “Zaista sam bila u Italiji. A znaš da nikada dosad nisam putovala dalje na istok od Albuquerquea?”

Zakolutao je očima. “Možda bi bilo bolje da još malo spavaš. Nesuvisla si.”

“Nisam više umorna.” Sad mi se sve razbistralo. “Koliko je sati? Koliko sam dugo spavala?”

“Upravo je prošlo jedan u noći. Dakle, oko četrnaest sati.”

Protegnula sam se dok je to govorio. Kako sam bila ukočena.

“Charlie?”, upitala sam ga.

Edward se namrštitio. “Spava. Vjerojatno bih ti trebao reći da upravo kršim pravila. Dobro, ne u tehničkom smislu, jer mi je rekao da više nikad ne smijem ući na njegova vrata, a ušao sam na prozor... Ali, svejedno, bilo je jasno što time misli.”

“Charlie ti je zabranio da ulaziš u kuću?”, upitala sam ga, dok mi je nevjerica brzo prelazila u bijes.

Oči su mu bile tužne. “Jesi li očekivala išta drugo?”

Moje su oči pak bile ljute. Popričat ću ja sa svojim ocem – možda je dobra prilika da ga podsjetim kako sam sada zakonski punoljetna osoba. To, jasno, nije na-

ročito bitno, osim u načelnom pogledu. A uskoro neće ni biti razloga za zabranu. Potjerala sam misli manje bolnim smjerom.

“Koja mi je priča?”, upitala sam ga, istinski znatiželjna, ali također očajnički nastojeći zadržati opušten ton razgovora, zadržati čvrstu kontrolu nad samom sobom, da ga ne prestrašim i ne otjeram ovom žestokom, neutaživom potrebom što bjesni u meni.

“Kako to misliš?”

“Što ću reći Charlieju? Koji mi je izgovor zato što sam nestala na... koliko me uopće nije bilo?” Pokušala sam prebrojati sate u glavi.

“Samo tri dana.” Čvršće me pogledao, ali ovaj put se prirodnije nasmiješio. “Zapravo, nadao sam se da ćeš ti možda imati dobro objašnjenje. Meni ništa ne pada na pamet.”

Prostjenjala sam. “Divota.”

“Pa, možda Alice nešto smisli”, predložio je, ne bi li me utješio.

I utješio me. Koga briga s čime ću se poslije morati nositi? Svaka sekunda dok je on tu – tako blizu, dok to lice bez mane sja pri mutnom svjetlu brojki moje budilice – dragocjena je, i neću je potratiti.

“Onda”, progovorila sam, izabirući najmanje bitno – premda svejedno životno zanimljivo – pitanje za početak. Sigurno me vratio kući, pa bi svaki čas mogao odlučiti da ode. Moram ga natjerati da priča i priča. Uostalom, ovaj privremeni raj nije bio posve cjelovit bez zvuka njegova glasa. “Čime si se ti to bavio, sve do prije tri dana?”

Lice mu je u tren oka postalo sumnjičavo. “Ničim pretjerano uzbudljivim.”

“Ma naravno”, promrsila sam.

“Zašto si se tako skiselila?”

“Pa...” Naškubila sam usne i razmislila. “Da si ti ipak samo san, kazao bi upravo tako nešto. Mašta mi je očito na izmaku snaga.”

Uzdahnuo je. “Ako ti kažem, hoćeš li napokon povjerovati da ovo nije tvoja noćna mora?”

“Noćna mora!”, ponovila sam s prezirom. Čekao je da mu odgovorim. “Možda”, rekla sam mu nakon sekunde promišljanja. “Ako mi kažeš.”

“Bio sam u... lovu.”

“Stvarno ne možeš bolje?”, prekoralila sam ga. “To mi definitivno neće dokazati da sam budna.”

Malo je oklijevao, a onda progovorio polako, pažljivo birajući riječi. “Nisam bio u lovu na hranu... Zapravo, okušavao sam se u... praćenju. Ne ide mi baš od ruke.”

“Što si to pratio?”, upitala sam ga zaintrigirano.

“Ništa pretjerano bitno.” Riječi mu se nisu poklapale s izrazom lica; bio je uzrujan, pun nelagode.

“Ne shvaćam.”

Oklijevao je; njegovo je lice, obasjano čudnom zelenom nijansom brojčanika, bilo na mukama.

“Ja ti – ” Duboko je udahnuo. “Ja ti dugujem ispriku. Ne, naravno, dugujem ti mnogo, mnogo više od toga. Ali moraš znati” – riječi su mu počele teći tako brzo, kako sam se sjećala da katkad govori dok je uzbuđen, da sam se morala stvarno usredotočiti da ih sve pohvatam – “da pojma nisam imao. Nisam shvaćao koliko nevolja ostavljam za sobom. Mislio sam da ćeš tu biti na sigurnom. Itekako na sigurnom. Pojma nisam imao da će Victoria” – usne su mu se zadigle dok je izgovarao to ime – “vratiti. Priznajem, kad sam je ono jedanput

vidio, mnogo sam više pažnje posvećivao Jamesovim mislima. Ali naprosto nisam uvidio da je ona u stanju ovako reagirati. Da ona uopće ima takvu sponu s njim. Mislim da sada shvaćam zašto mi se to dogodilo – bila je tako sigurna u njega da joj ni na kraj pameti nije bila mogućnost da on doživi neuspjeh. To pretjerano pouzdanje prikrilo mi je njezinu naklonost prema njemu – zato nisam vidio koliko duboko seže njihova vezanost.

Ne kažem da ima isprike za ono čemu sam te pre-pustio. Kad sam čuo što si rekla Alice – što je ona sama vidjela – kad sam shvatio da si morala povjeriti svoj život na čuvanje *vukodlacima*, nezrelim, nepouzdanim, najgorim što postoje izuzev same Victorije” – stresao se, a bujica riječi zaustavila se na trenutak. “Molim te, znaj da pojma nisam imao ni o čemu od toga. Muka mi je, iz dna duše, čak i sada, kad te vidim i osjećam, sigurnu u mom naručju. Ja sam najbjednija bijeda od – ”

“Prekini”, upala sam mu u riječ. Pogledao me izmučenim očima, a ja sam pokušala naći prave riječi – riječi koje će ga osloboditi te izmišljene dužnosti koja mu je donijela toliko boli. Vrlo mi je bilo teško izgovoriti te riječi. Nisam znala mogu li ih izreći a da se ne slomim. Ali morala sam *pokušati* izvesti to kako treba. Nisam htjela biti izvor kajanja i grižnje savjesti u njegovu životu. On treba biti sretan, bez obzira na cijenu kojom ću ja to platiti.

Stvarno sam se bila nadala odgoditi ovu temu za naš posljednji razgovor. Ovako će se sve okončati mnogo prije.

Smogla sam iskustvo svih mjeseci prakse u normalnom držanju pred Charliejem, i uspjela zadržati smiren izraz lica.

“Edwarde”, rekla sam. Njegovo me ime pritom malo zapeklo u grlu. Osjetila sam kako mi utvarni ostatak rupe samo čeka da se opet široko rastrga čim on ode. Nisam baš shvaćala kako ću to ovaj put preživjeti. “Ovo mora smjesta prestati. Ne možeš tako gledati na stvari. Ne možeš dopustiti da ti ova... ova *griznja savjesti...* upravlja životom. Ne možeš preuzimati odgovornost za ono što se meni ovdje događa. Ni za što od toga nisi ti kriv, moj život je naprosto *takav*. Znači, ako se spotaknem i padnem pod autobus, ili što god to već idući put bude bilo, moraš shvatiti da nisi dužan preuzimati krivnju. Ne možeš samo tako pobjeći u Italiju jer ti je teško što me nisi spasio. Čak i da sam skočila s one stijene da se ubijem, to bi bio moj izbor, za koji ti *ne bi bio kriv*. Znam da ti je u... u prirodi da preuzimaš krivnju za sve, ali stvarno ne možeš dopustiti da te to otjera u takve ekstreme! To je vrlo neodgovorno – moraš misliti na Esme i Carlislea i – ”

Još mi je tek malo bilo trebalo da ne puknem. Zastala sam da duboko udahnem, nadajući se da ću se time smiriti. Morala sam ga osloboditi. Morala sam zajamčiti da se to nikad više neće dogoditi.

“Isabella Marie Swan”, šapnuo mi je, a licem mu je prešao krajnje čudan izraz. Gotovo da je izgledao bijesno. “Zar ti vjeruješ da sam tražio od Voltura da me ubiju *jer me grizla savjest?*”

Osjetila sam da ga gledam s tupim neshvaćanjem.

“Zar te nije?”

“Grizla savjest? Izuzetno. Više nego što možeš shvatiti.”

“Onda... što želiš reći? Ne razumijem.”

“Bella, otišao sam Volturima jer sam mislio da si mrtva”, rekao je, blagog glasa, žestokih očiju. “Čak i da

nisam imao udjela u tvojoj smrti” – stresao se kad je prošaptao tu posljednju riječ – “čak i da *nisam* bio kriv za nju, bio bih otišao u Italiju. Očito, trebao sam biti oprezniji – trebao sam se obratiti izravno Alice, umjesto da prihvatim vijest posredno, preko Rosalie. Ali, stvarno, što sam trebao pomisliti kad je dečko rekao da je Charlie na pogrebu? Koji su izgledi za to bili?

Izgledi...”, opet je promrmljao, ponesen nekom drugom mišlju. Progovorio je tako tiho da nisam bila sigurna čujem li ga tačno. “Izgledi nam nikad nisu nimalo naklonjeni. Greška za greškom. Nikad više neću kritizirati Romea.”

“Ali meni i dalje nije jasno”, rekla sam. “Upravo sam to i htjela reći. Pa što onda?”

“Oprosti?”

“Pa što onda i da *jesam* poginula?”

Dugo je u nevjerici buljio u mene prije nego što će mi odgovoriti. “Zar se ne sjećaš ničega što sam ti prije rekao?”

“Sjećam se *svega* što si mi rekao.” Uključujući i riječi kojima je pogazio sve prethodne.

Prešao mi je vrškom hladnoga prsta po donjoj usni. “Bella, sve mi se čini da si u zabludi.” Sklopio je oči i počeo odmahivati glavom, s poluosmijehom na predivnom licu. Nije to bio sretan osmijeh. “Mislio sam da sam ti to prije jasno objasnio. Bella, ne mogu živjeti u svijetu u kom ti ne postojiš.”

“Ja sam...” U glavi mi se mutilo dok sam tražila prikladnu riječ. “Zbunjena.” To je odgovaralo istini. Nika-ko mi nije išlo u glavu to što mi on govori.

Zagledao mi se duboko u oči, iskreno i otvoreno. “Ja dobro znam lagati, Bella, jer moram.”

Skamenila sam se. Mišići su mi se stegnuli kao da očekuju udarac. Slaba tačka u mojim grudima protresla se; zaboljela me tako da sam ostala bez daha.

Protresao mi je rame, nastojeći mi razdrmati ukočenost. “Dopusti da završim! Dobro znam lagati, ali svejedno, to što si mi tako brzo povjerovala...” Lecnuo se. “To mi je bilo... nesnosno.”

Čekala sam, još uvijek skamenjena.

“Kad smo bili u šumi, kad sam se opraštao s tobom –”

Nisam sebi dopustila da se toga sjetim. Silom sam se održavala isključivo u sadašnjoj sekundi.

“Nisi htjela odustati”, prošaptao je. “To sam jasno vidio. Nisam to htio učiniti – činilo mi se kao da bi me to ubilo – ali znao sam da ako te ne budem uspio uvjeriti da te više ne volim, trebat će ti utoliko duže da nastaviš živjeti svoj život. Nadao sam se da ćeš, budeš li uvjerena da sam *ja* to ostavio iza sebe, i ti to učiniti.”

“Čisti prekid”, prošaptala sam kroz nepomične usne.

“Upravo tako. Ali nisam ni slutio da bi to moglo biti tako lako! Mislio sam da će biti praktički nemoguće – jer ćeš biti tako sigurna u istinu da ću morati lagati iz petnih žila da makar posijem sjeme sumnje u tvoju glavu. Lagao sam ti, i strašno mi je žao – žao zbog toga što sam te povrijedio, žao zbog toga što mi je pokušaj bio uzaludan. Žao zbog toga što te nisam mogao zaštititi od onoga što jesam. Lagao sam ti da te spasim, i nisam uspio u tome. Žao mi je.

Ali, kako si mi uopće mogla vjerovati? Nakon što sam ti toliko tisuća puta kazao da te volim, kako si mogla dopustiti da ti jedna riječ uništi povjerenje u mene?”

Nisam mu odgovorila. Bila sam previše ošamućena da sročim racionalan odgovor.

“Vidio sam ti u očima da iskreno *vjeruješ* u to da te više ne želim. U nešto najapsurdnije, najbesmislenije – kao da bih *ja* ikako mogao postojati a da ne trebam *tebe!*”

I dalje sam bila skamenjena. Riječi su mu bile ne-shvatljive, jer su bile nemoguće.

Opet mi je prodrmao rame, ne snažno, ali dovoljno da mi zubi pomalo zacvokoću.

“Bella”, uzdahnuo je. “Stvarno, pa što si mislila!”

I tako sam se rasplakala. Suze su mi navrle na oči i onda mi se jadno stale slijevati niz obraze.

“Znala sam”, zajecala sam. “*Znala* sam da sanjam.”

“Kako si ti nemoguća”, rekao je, i kratko se nasmijao – smijehom tvrdim od nemoći. “Kako da ti to kažem a da mi povjeruješ? Ne spavaš, i nisi mrtva. Tu sam, i volim te. *Oduvijek* te volim, i *zauvijek* ću te voljeti. Mislio sam na tebe, gledao ti lice u mislima, svake sekunde dok me nije bilo. Kad sam ti rekao da te ne želim, to je bilo najcrnije moguće svetogrđe.”

Odmahivala sam glavom, dok su mi suze samo i dalje curile iz kutova očiju.

“Ne vjeruješ mi, zar ne?”, prošaptao je, lica bljedeg nego inače – to sam vidjela čak i u polumraku. “Zbog čega možeš vjerovati u laž, a ne u istinu?”

“Nikad nije imalo smisla da me voliš”, objasnila sam mu, a glas mi je pritom dvaput pukao. “Uvijek sam to znala.”

Suzio je oči, stisnuo čeljust.

“Dokazat ću ti da si budna”, obećao je.

Uhvatio mi je lice u željezni stisak, ne hajući što sam mu se oduprla i pokušala okrenuti glavu.

“Molim te, nemoj”, prošaptala sam.

Zadržao je usne samo na centimetar od mojih.

“Zašto ne?”, upitao me. Puhnuo mi je dah u lice, tako da mi se u glavi zavrtjelo.

“Kad se probudim” – otvorio je usta da prigovori, pa sam preradila uvod – “okej, zaboravi – kad me opet ostaviš, bit će mi već dovoljno teško i bez ovoga.”

Malčice se odmaknuo i zagledao mi se u lice.

“Jučer, kad sam te htio dodirnuti, bila si tako... suzdržana, tako oprezna, a opet posve ista. Moram znati zašto. Je li zato što sam zakasnio? Zato što sam te previše povrijedio? Zato što me *jesi* ostavila iza sebe, kao što sam i htio? To bi bilo... posve fer. Neću proturječiti tvojoj odluci. Zato mi nemoj pokušavati poštediti osjećaje, molim te – samo mi sada reci možeš li me ili ne možeš i dalje voljeti, nakon svega što sam ti učinio. Možeš li?”, prošaptao je.

“Kakvo ti je sad to idiotsko pitanje?”

“Samo mi odgovori. Molim te.”

Mračno sam zurila u njega jedan dugi trenutak. “Moji osjećaji prema tebi nikad se neće promijeniti. Naravno da te volim – i ti tu ništa ne možeš promijeniti!”

“Samo sam to htio čuti.”

Usta su mu se tada našla na mojima, a ja mu se nisam više mogla opirati. Ne zato što je bio mnogo tisuća puta snažniji od mene, već zato što mi se volja pretvorila u pepeo istog trena kad su nam se usne dotaknule. Poljubac nije bio onako oprezan kao neki drugi koje sam pamtila, što mi je sasvim odgovaralo. Ako ću se već dodatno osakatiti, barem neka zauzvrat dobijem što više mogu.

I tako sam i ja poljubila njega, dok mi je srce tuklo neskladnim rastrojenim ritmom, dok mi se disanje pretvaralo u dahtanje, a prsti mi počinjali halapljivo hvatati njegovo lice. Osjećala sam mu mramorno tijelo uz svaki

obris mojega, i bilo mi je drago što me nije poslušao – nema te boli na svijetu koja bi opravdala propuštanje ovoga. Rukama mi je pamtio lice, jednako kao što sam i ja opipavala njegovo, a u kratkim sekundama kad su mu usne bile slobodne, šaputao je moje ime.

Kad mi se počelo vrtjeti u glavi, odmaknuo se, ali smjesta je položio uho na moje srce.

Samo sam ošamućeno ležala i čekala da mi se dahtanje smiri i stiša.

“Usput”, rekao je, onako usput. “Neću te ostaviti.”

Ništa nisam rekla na to, a on je nekako čuo sumnjičavost u mojoj šutnji.

Pogledao me u oči. “Nikamo više ne idem. Ne bez tebe”, dodao je ozbiljnije. “Bio sam otišao samo zato što sam htio da stekneš priliku za normalan, sretan, ljudski život. Vidio sam kako to djeluje na tebe – kako te stalno držim na rubu opasnosti, odvlačim od svijeta u koji pripadaš, stavljam ti glavu na kocku svakog trena dok si sa mnom. Zato sam morao pokušati. Morao sam *nešto* učiniti, a imao sam dojam da je odlazak jedino rješenje. Da nisam mislio kako će to biti bolje za tebe, nikada se ne bih mogao natjerati da odem. Previše sam sebičan za to. Samo si *ti* mogla biti bitnija od onoga što ja želim... što ja trebam. A želim i trebam biti s tobom, i znam da nikad neću biti dovoljno jak da opet odem od tebe. Imam previše izlika za ostanak – hvala nebesima na tome! Izgleda da ti *ne možeš* biti na sigurnom ma koliko kilometara stajalo između nas.”

“Ništa mi ne obećavaj”, prošaptala sam. Da sebi dopustim nadu, a ona se izjalovi... to bi me ubilo. Dok svim onim beščutnim vampirima nije uspjelo da me dokrajče, nada bi to lako obavila.

Ljutnja mu je metalno ljesnula u crnim očima. “Mislíš da ja to tebi sada lažem?”

“Ne – ne da lažeš.” Odmahnula sam glavom, nastojeći si to suvislo složiti u glavi. Ispitati hipotezu da me on doista voli, u isti mah ostajući klinički objektivna, da ne upadnem u zamku nadanja. “Ti bi to mogao ozbiljno misliti... sada. Ali što će biti sutra, kad se sjetiš svih onih razloga zbog kojih si uopće otišao? Ili za mjesec dana, kad Jasper škljocne zubima prema meni?”

Lecnuo se.

Prisjetila sam se onih posljednjih dana svoga života prije nego što me ostavio, pokušala ih sagledati kroz prizmu onoga što mi sada govori. S tog motrišta, s pojmom da me ostavio dok me volio, da me ostavio zbog *mene same*, njegova zamišljenost i hladne šutnje poprimile su drugačije značenje. “Nije baš da nisi bio dobro razmislio o onoj prvoj odluci, zar ne?”, pretpostavila sam. “Na koncu ćeš opet postupiti onako kako misliš da je ispravno.”

“Nemam ja takvu snagu kakvu mi pripisuješ”, rekao je. “Ispravno i pogrešno više mi ne znače mnogo; ionako sam se bio odlučio vratiti. Prije nego što mi je Rosalie prenijela vijest, već sam bio raskrstio s pokušajima da preživim iz tjedna u tjedan, čak i iz dana u dan. Borio sam se da ostanem na životu jedan jedini sat. Bilo je samo pitanje vremena – i to ne dugog – prije nego što ću ti doći na prozor i početi te preklinjati da me opet primiš. Rado ću te sada preklinjati, ako ti se tako sviđa.”

Složila sam grimasu. “Daj, molim te. Budi ozbiljan.”

“O, ozbiljan sam ja”, uporno je kazao, oštro me pogledavši. “Hoćeš li, molim te, pokušati čuti što ti govorim? Hoćeš li mi dopustiti da ti nekako objasnim što mi značiš?”

Dok je to govorio, proučavao mi je lice da se uvjeri kako ga doista slušam. Zatim je pričekao.

“Prije tebe, Bella, život mi je bio poput noći bez mje-sečine. Vrlo mračan, ali bilo je zvijezda – tačaka svjetlosti i razložnosti... A onda si ti proparala moje nebo kao mete-or. Odjednom mi je sve planulo; nastao je bljesak, nastala je ljepota. Dok te nije bilo, nakon što je meteor pao za obzorje, sve mi se smrknulo. Ništa se nije promijenilo, ali oči su mi ostale slijepe od onoga sjaja. Više nisam mogao vidjeti zvijezde. I više nije bilo razloga ni za što.”

Htjela sam mu vjerovati. Ali on je to opisao *moj* život bez *njega*, a ne obrnuto.

“Oči će ti se priviknuti”, promrmljala sam.

“U tome i jest problem – ne mogu se priviknuti.”

“A što je s tvojim rasonodama?”

Nasmijao se bez tračka veselja. “To je samo bio dio laži, ljubavi. Nema te rasonode koja me mogla odvratiti od... od *agonije*. Srce mi već gotovo devedeset godina ne kuca, ali ovo je bilo drugačije. Kao da više nisam imao srca – kao da sam bio šupalj. Kao da sam sve iz sebe ostavio tu, uz tebe.”

“Baš smiješno”, promrmljala sam.

Podigao je savršenu obrvu. “Smiješno?”

“Htjela sam reći čudno – mislila sam da je samo meni tako. I iz mene je koješta nestalo. Tako dugo nisam mo-gla pošteno udahnuti.” Ispunila sam pluća zrakom, na-slađujući se tim osjećajem. “I moje srce. Ono se defini-tivno izgubilo.”

Sklopio je oči i ponovno prislonio uho na moje srce. Pustila sam da mi se obraz nasloni na njegovu kosu, osjećajući njezine vlasi na svojoj koži, upijajući taj slasni miris njega.

“Potraga ti, znači, nije pružila razonodu?”, upitala sam ga iz znatiželje, a i iz potrebe da *sebi* nađem nešto što će mi odvratiti misli. Prijetila mi je velika opasnost nadanja. Neću se moći dugo suzdržavati. Srce mi je bujalo, pjevalo u grudima.

“Nije.” Uzdahnuo je. “To mi nikad nije bila razonoda. Bila mi je to dužnost.”

“Što ti to znači?”

“Znači to da, premda nikad nisam očekivao da Victoria bude bilo kakva prijatnja, nisam joj htio dopustiti da prođe nekažnjeno zbog... Pa, kao što sam rekao, nije mi baš išlo od ruke. Uspio sam je slijediti sve do Teksasa, ali zatim sam otišao lažnim tragom sve do Brazila – dok je ona zapravo došla ovamo.” Prostenjao je. “Nisam čak bio ni na pravom kontinentu! A cijelo vrijeme, gore od mojih najgorih strahovanja – ”

“Ti si to lovio *Victoriju*?”, napola sam kriknula čim sam uspjela doći do glasa, naglo ga uzdigavši kroz dvije oktave.

Charliejevo daleko hrkanje štucnulo je, a zatim se vratilo u ustaljen ritam.

“Ne s uspjehom”, odgovorio mi je Edward, zbunjeno proučavajući moje zgroženo lice. “Ali ovaj put ću biti bolji u tome. Neće ona još dugo kvariti savršeno dobar zrak svojim disanjem.”

“To... ne dolazi u obzir”, uspjela sam nekako procijediti. Suludo. Čak i kad bi mu pomogao Emmett ili Jasper. Čak i kad bi mu pomogli *i* Emmett *i* Jasper. Bilo je to gore od ostalog što sam zamišljala: Jacoba Blacka kako stoji na maloj razdaljini od Victorijine opake, mačkaste prilike. Nisam mogla podnijeti da tako zamislim Edwarda, sve i ako je on uvelike otporniji od mog poluljudskog najboljeg prijatelja.

“Za nju je prekasno. Možda sam joj i mogao pustiti ono prvo, ali ne sada, ne nakon što je – ”

Opet sam mu upala u riječ, nastojeći zvučati smireno. “Zar mi nisi upravo obećao da nećeš otići?”, upitala sam ga, opirući se tim riječima dok sam ih izgovarala, ne dopuštajući im da mi se usade u srce. “To baš ne ide skupa s dugim tragačkim putovanjem, zar ne?”

Namrgodio se. Potmulo režanje počelo mu se stvarati u prsima. “Održat ću obećanje, Bella. Ali Victoria će” – režanje se pojačalo – “platiti glavom. I to brzo.”

“Čemu žurba”, rekla sam, nastojeći prikriti paniku u sebi. “Možda se više neće vratiti. Jakeov čopor ju je vjerojatno preplašio i otjerao. Stvarno nema razloga da je ideš tražiti. Uostalom, imam ja i većih problema od Victorije.”

Edward je stisnuo oči, ali kimnuo je glavom. “To je tačno. Vukodlaci su doista problem.”

Frknula sam. “Nisam mislila na *Jacoba*. Moji problemi su daleko gori od šačice vukova u pubertetu koji se uvaljuju u nevolje.”

Edward je izgledao kao da se sprema nešto reći, a onda se predomislio. Stisnuo je zube i progovorio kroz njih. “Zaista?”, upitao me. “Pa što bi onda bio tvoj najveći problem? U usporedbi s kojim bi Victorijin povrtak tebi izgledao kao neka tako nebitna stvar?”

“Hoćeš čuti koji mi je drugi po redu?”, otpovrnula sam mu suzdržano.

“Pa dobro”, složio se sumnjičavo.

Zastala sam. Nisam bila sigurna mogu li izreći to ime. “Ima i drugih koji će me doći potražiti”, podsjetila sam ga prigušenim šapatom.

Uzdahnuo je, ali reakcija mu nije bila toliko jaka kako bih očekivala nakon odgovora na Victoriju.

“Volturi su ti tek *drugi* po redu?”

“Ne izgledaš mi kao da te to naročito brine”, zamijetila sam.

“Pa, imamo pregršt vremena da razmislimo što ćemo. Vrijeme njima znači nešto posve drugo nego tebi, ili čak meni. Oni broje godine onako kako ti brojiš dane. Ne bih se iznenadio da ti bude već trideset godina prije nego što im opet padneš na pamet”, dodao je s podsmijehom.

Prožeo me užas.

Trideset godina.

Znači, njegova obećanja na koncu ništa ne znače. Ako ću jednoga dana imati trideset godina, onda on ne može namjeravati dugo ostati. Od oštrole boli zbog te spoznaje shvatila sam da sam se već zapravo počela nadati, premda sebi nisam to bila dopustila.

“Ne moraš se bojati”, rekao je, zabrinuto gledajući kako mi se kutovi očiju opet rose. “Neću im dopustiti da ti naude.”

“Dok si tu.” Makar me nije bilo briga što će biti sa mnom kada on ode.

Obuhvatio mi je lice kamenim rukama i čvrsto ga uhvatio, dok su mu ponoćne oči oštro gledale u moje privlačnom silom crne rupe. “Nikad te više neću ostaviti.”

“Ali rekao si *trideset godina*”, prošaptala sam. Suze su mi se prelile preko ruba. “Što je? Ostat ćeš, ali svejedno ćeš dopustiti da sva ostarim? Baš.”

Pogled mu se smekšao, a usta stvrdnula. “Upravo ću to učiniti. Kakvog izbora imam? Ne mogu biti bez tebe, ali neću uništiti tvoju dušu.”

“Je li to stvarni...” Pokušala sam govoriti smireno, ali pitanje je bilo preteško. Sjetila sam se njegova lica kad ga

je Aro praktički preklinjao da razmisli o mogućnosti da mi podari besmrtnost. Onog zgađenog izraza. Potječe li ta fiks-ideja o zadržavanju moje ljudske prirode zaista iz brige za moju dušu, ili tek zato što nije siguran da će me tako dugo htjeti uz a se?

“Da?”, priupitao me, čekajući na moje pitanje.

Postavila sam mu jedno novo. Gotovo jednako teško – ali ne posve.

“Ali što kada toliko ostarim da ljudi budu mislili da sam ti majka? Da sam ti *baka*?” Glas mi je bio blijed od odvratnosti – opet sam ugledala bakino lice u zrcalu iz sna.

Cijelo mu je lice sada bilo meko. Usnama mi je otro suze s obraza. “Meni to ništa ne znači”, dahnuo mi je u kožu. “Uvijek ćeš biti ono najljepše u mom svijetu. Naravno...” Nevoljko je zastao, blago se lecnuvši. “Kad bi ti *mene* nadrasla – kad bi željela nešto više – shvatio bih to, Bella. Obećavam ti da ti neću stajati na putu ako me poželiš ostaviti.”

Oči su mu bile poput tekućeg oniksa i krajnje iskrene. Govorio je kao da je u taj svoj debilni plan uložio beskonačnu količinu razmišljanja.

“Tebi je jasno da ću jednog dana umrijeti, je l’ tako?”, strogo sam ga upitala.

I o tome je razmišljao, nego što. “Poći ću za tobom najbrže što mogu.”

“Ruku na srce, to je istinski...” Potražila sam pravu riječ. “Bolesno.”

“Bella, to je jedini pravi put koji nam preostaje – ”

“Daj da te podsjetim na nešto”, rekla sam; od ljutnje mi je bilo mnogo lakše govoriti jasno, odlučno. “Sjećáš se Voltura, dobro? Ne mogu zauvijek ostati čovjek, jer

će me ubiti. Čak i ako me se ne sjete sve do moje *tridesete* – prosiktala sam tu riječ – “zar stvarno misliš da će me zaboraviti?”

“Ne”, polako mi je odgovorio, odmahujući glavom. “Neće te zaboraviti. Ali...”

“Ali?”

Široko se osmjehnuo dok sam ga oprezno gledala. Možda nisam ja tu jedina luda.

“Imam pokoji plan.”

“A ti tvoji planovi...”, rekla sam, govoreći jetkije iz riječi u riječ. “Svi ti tvoji planovi zasnivaju se na tome da ja ostanem *čovjek*.”

Svojim sam stavom samo očvrsnula njegovo držanje. “Pa jasno.” Rekao je to nabusitim tonom, s bahatim izrazom na svom božanskom licu.

Jedan dugi trenutak samo smo se strijeljali pogledima.

Zatim sam duboko udahнула, isprсила se i odgurnula mu ruke, da mogu sjesti u krevetu.

“Želiš da odem?”, upitao me, a meni je srce zatreptalo kad sam opazila da ga je taj pojam pogodio, premda je nastojao to ne pokazati.

“Ne”, rekla sam mu. “*Ja* idem.”

Sumnjičavo me gledao dok sam silazila s kreveta i stala tražiti cipele posvuda po mračnoj sobi.

“Smijem li te pitati kamo ćeš?”, upitao me.

“Idem u tvoju kuću”, kazala sam mu, i dalje pipajući naslijepo.

Ustao je i prišao mi. “Evo ti cipela. Kako si namjerala doći onamo?”

“Kamionetom.”

“To će vjerojatno probuditi Charlieja”, izjavio je, kao kontraargument.

Uzdahnula sam. “Znam. Ali, budimo realni, ionako tjednima neću smjeti iz kuće. Može li mi uopće još povisiti kaznu?”

“Neće. Svalit će krivnju na mene, ne na tebe.”

“Ako imaš bolji prijedlog, samo reci.”

“Ostani ovdje”, predložio mi je, ali vidjelo se da ne polaže nadu u to.

“Ne bi išlo. Ali, samo izvoli, osjećaj se kao kod svoje kuće”, predložila sam mu, iznenadivši se koliko mi prirodno zvuči to zafrkavanje, i krenula prema vratima.

Stigao je do njih prije mene i prepriječio mi put.

Namrštila sam se i okrenula prema prozoru. Nije baš bio tako visoko iznad zemlje, a pod njim je uglavnom rasla trava...

“Okej”, uzdahnuo je. “Ponijet ću te.”

Slegnula sam ramenima. “Kako god. Ali i ti bi vjerojatno *trebao* biti prisutan.”

“A zbog čega to?”

“Zbog toga što si izuzetno svojeglav, pa ćeš sigurno htjeti priliku za iznošenje svojih stavova.”

“Svojih stavova o čemu?” Upitao me to kroz stisnute zube.

“Ne radi se tu više samo o tebi. Ne vrti se cijeli svemir oko tebe, znaš.” Moj osobni svemir je, jasno, potpuno druga priča. “Ako ćeš nam navući Volture na vrat zbog nečega tako glupog kao što je zadržavanje moje ljudske prirode, onda bi tu i tvoja obitelj trebala reći svoje.”

“Reći svoje o čemu?”, upitao me, izgovarajući svaku riječ za sebe.

“O mojoj smrtnosti. Dajem je na glasanje.”

24. GLASANJE

Nije mu bilo drago, toliko mu se barem jasno vidjelo iz lica. Ali podigao me u naručje bez daljnje rasprave i okretno skočio s mog prozora, te se dočekaao na noge bez i najmanjeg trzaja, kao mačka. Visina je bila *malčice* veća nego što sam zamišljala.

“Dobro, onda”, rekao je glasom prepunim negodovanja. “Penji se.”

Pomogao mi je da mu se popnem na leđa, a onda je potrčao. Čak i nakon sveg ovog vremena, to mi je bilo nešto prirodno. Lako. Očito, ovo se nikad nije moglo zaboraviti, poput vožnje bicikla.

Dok je trčao šumom, dišući polako i ujednačeno, sve je bilo tako tiho i tamno – dovoljno tamno da se drveće što je prolijetalo oko nas praktički nije vidjelo, pa je samo hujanje zraka oko mog lica doista odavalo našu brzinu. Zrak je bio vlažan; nije mi pekao oči kao vjetar na velikom trgu, a

to me smirivalo. Smirivala me i noć, nakon onog strašnog blistanja sunca. Poput debele deke pod kojom sam se igrala kao mala, tama mi je bila nešto poznato i sigurno.

Sjetila sam se da me ovakvo trčanje šumom nekoć plašilo tako da sam morala žmiriti. Sada mi je takva reakcija bila blesava. Držala sam otvorene oči, brade oslonjene na njegovo rame, obraza uz njegov vrat. Brzina me ispunjavala ushitom. Bilo mi je stoput bolje nego na motociklu.

Okrenula sam lice prema njemu i prislonila usne na hladnu kamenu kožu njegovog vrata.

“Hvala”, rekao je, dok su mutne siluete stabala jezdile kraj nas. “Znači, ipak smatraš da si budna?”

Nasmijala sam se. Smijeh mi je zvučao lako, prirodno, neusiljeno. Zvučao je *kako treba*. “Ne baš. Prije da se, kako god bilo, više neću truditi probuditi. Ne noćas.”

“Nekako ću ja već opet zaslužiti tvoje povjerenje”, promrmljao je, uglavnom sebi u bradu. “Pa sve ako mi to bude i zadnje što ću učiniti.”

“Imam ja povjerenja u *tebe*”, potvrdila sam mu. “Samo sebi ne vjerujem.”

“Objasni mi to, molim te.”

Usporio je i počeo hodati – razabrala sam to tek po prestanku vjetra – i pretpostavila sam da nismo daleko od kuće. Zapravo, učinilo mi se da razaznajem kлокотanje rijeke, negdje blizu u mraku.

“Pa –”, pokušala sam se izraziti na pravi način. “Ne vjerujem da ću ti biti... dovoljna. Da ću te zaslužiti. Nema ničega u meni što bi te moglo *zadržati*.”

Zaustavio se i skinuo me s leđa. Nije me pustio iz svojih nježnih ruku; nakon što me opet postavio na noge, čvrsto me zagrlio, privijajući me uz grudi.

“Držiš me trajno i neraskidivo”, šapnuo mi je. “Nikad ne sumnjaj u to.”

Ali kako da ne sumnjam?

“Nisi mi još rekla...”, promrmljao je.

“Što?”

“Što je tvoj najveći problem.”

“Imaš pravo jedanput pogađati.” Uzdahnula sam i dotakla mu vršak nosa kažiprstom.

Kimnuo je glavom. “Gori sam od Voltura”, rekao je mračno. “Zaslужio sam to, nego što.”

Zakolotala sam očima. “Volturi me mogu ubiti, i to je najgore što mi mogu učiniti.”

Napetih je očiju pričekao što ću reći.

“Ti me možeš ostaviti”, pojasnila sam mu. “Volturi, Victoria... oni su ništavni u usporedbi s tim.”

Čak i u mraku, vidjela sam kako mu se lice izobličuje od boli – to me podsjetilo na izraz kakav je imao kad ga je Jane mučila pogledom; obuzela me mučnina, i požalila sam što sam rekla istinu.

“Nemoj”, šapnula sam i dotaknula mu lice. “Nemoj biti tužan.”

Slabašno je podigao kut usana, ali osmijeh mu nije dotaknuo lice. “Kad bih ti samo nekako mogao pokazati da te *ne mogu* ostaviti”, šapnuo je. “Vrijeme će te, nadam se, uvjeriti u to.”

Sviđao mi se pojam vremena. “Okej”, složila sam se.

Lice mu je još bilo sve na mukama. Pokušala sam mu odvratiti pažnju nebitnim sitnicama.

“Onda – kad već ostaješ, možeš mi vratiti moje stvari?”, upitala sam ga najopuštenije što sam mogla.

Pokušaj mi je uspio, utoliko što se nasmijao. Ali oči su mu ostale žalosne. “Nisam ti ni odnio stvari”, rekao

mi je. “Znao sam da to nije u redu, jer sam ti obećao mir bez podsjetnika. Bilo je to glupo i djetinjasto od mene, ali htio sam ostaviti nešto svoje uz tebe. Onaj CD, fotografije, karte – sve je to pod tvojim parketom.”

“*Stvarno?*”

Kimnuo je glavom, pomalo bolje volje jer sam se vidljivo razdragala zbog te trivijalne činjenice. Ipak, to nije bilo dovoljno da posve ukloni bol na njegovu licu.

“Mislim”, polako sam rekla, “nisam sigurna, ali pitam se... nekako sam to cijelo vrijeme znala.”

“Što si to znala?”

Samo sam htjela ukloniti patnju iz njegovih očiju, ali kad sam izgovorila te riječi, zvučale su istinitije nego što sam očekivala.

“Nešto u meni, možda podsvijest, nikad nije prestala vjerovati da je tebi i dalje stalo oko toga jesam li živa ili mrtva. Vjerojatno sam zbog toga i čula glasove.”

Na trenutak je nastala vrlo duboka tišina. “Glasove?”, upitao me ravnim glasom.

“Dobro, samo jedan glas. Tvoj. Duga priča.” Kad sam vidjela kako me oprezno gleda, bilo mi je krivo što sam to uopće spominjala. Hoće li pomisliti da sam luda, kao što bi svi drugi? Jesu li svi drugi u pravu kada to misle? Ali barem je nestao onaj izraz – izraz kao da je na plamenim mukama.

“Imam vremena.” Zvučao je neprirodno smireno.

“Priča je prilično bijedna.”

Čekao je.

Nisam bila sigurna kako da mu objasnim. “Sjećaš se kad je Alice spomenula ekstremne sportove?”

Izgovorio je riječi bez naglašavanja ili isticanja.

“Skočila si s litice jer ti je to bilo zabavno.”

“Ovaj, tako je. A prije toga, na motociklu –”

“Motociklu?”, upitao me. Znala sam ga toliko da opazim kako nešto vrije ispod tog mirnog glasa.

“Alice ti očito nije i to spomenula.”

“Nije.”

“Pa, što se toga tiče... Vidiš, otkrila sam da se... dok radim nešto opasno ili glupo... mogu jasnije prisjetiti tebe”, priznala sam mu, osjećajući se potpuno poremećeno. “Mogla sam se prisjetiti kako ti zvuči glas kad se ljutiš. Čula sam ga kao da stojiš tik do mene. Uglavnom sam se trudila ne misliti o tebi, ali ovo me nije tako boljelo – bilo mi je kao da me opet štitiš. Kao da ne želiš da nastradam.

I, eto, pitam se jesam li te tako jasno čula upravo zbog toga što sam u dubini duše oduvijek znala da me nisi prestao voljeti.”

I opet, dok sam ih izgovarala, riječi su me ispunile osjećajem da su tačne. Da su valjane. Nešto u dubini mene prepoznalo je istinu.

S mukom je protisnuo riječi. “Ti si... stavljala... svoj život na kocku... da čuješ –”

“Psst”, prekinula sam ga. “Strpi se malo. Mislim da upravo proživljavam prosvjetljenje.”

Sjetila sam se one večeri u Port Angelesu kad sam doživjela prvu obmanu. Tada sam zaključila da postoje dvije opcije. Ludost, ili ispunjavanje želje. Tada nisam vidjela i treću mogućnost.

Ali što ako...

Što ako si uvjeren da je nešto istinito, ali sasvim se varaš? Što ako si tako tvrdoglavo sigurna da si u pravu da istinu ni ne uzimaš u obzir? Bi li istina tada umuknula, ili ipak pokušala izaći na vidjelo?

Treća opcija: Edward me voli. Sponu koju smo sazdali ne mogu prekinuti ni izbjivanje, ni daljina, ni vrijeme. I ma koliko on posebniji, ljepši, darovitiji i savršeniji od mene bio, promijenio se jednako nepovratno kao i ja. Kao što ću ja uvijek pripadati njemu, tako će on zauvijek biti moj.

Jesam li to cijelo vrijeme pokušavala sebi dati do znanja?

“Oh!”

“Bella?”

“Oh. Okej. Shvaćam.”

“Tvoje prosvjetljenje?”, upitao me nestalnim, napetim glasom.

“Ti me voliš”, začudila sam se. Opet me oblio onaj osjećaj tačnosti i valjanosti.

Premda su mu oči još bile zabrinute, na licu mu je bljesnuo onaj izvijeni osmijeh koji sam najviše voljela. “Iz dna duše.”

Srce mi je nabujalo kao da će mi prsnuti kroz rebra. Ispunilo mi je grudi i zagušilo grlo, tako da ništa nisam mogla reći.

Doista me želi onako kako ja njega želim – zauvijek. On doista samo iz straha za moju dušu, za sve ono ljudsko od čega me ne želi odvojiti, tako očajnički hoće da ostanem smrtna. U usporedbi sa strahom da me ne želi, ova mi se prepreka – moja duša – učinila gotovo nebitnom.

Čvrsto mi je uhvatio lice hladnim rukama i stao me ljubiti dok se cijela šuma nije počela vrtjeti oko mene. Zatim je naslonio čelo o moje, i više nisam bila jedina koja diše jače nego inače.

“To ti je išlo bolje nego meni, znaš”, kazao mi je.

“Što mi je išlo bolje?”

“Preživljavanje. Ti si, barem, uložila napor. Ustajala si ujutro, nastojala biti normalna za Charlieja, slijedila si ritam svog života. A ja sam, dok se nisam bavio praćenjem, bio... potpuno beskoristan. Nisam mogao biti sa svojom obitelji – nisam mogao biti ni sa kim. Sramota me to priznati, ali više-manje sam se samo sklupčao i prepustio jadu da me odnese.” Plaho se nasmiješio. “To je bilo daleko jadnije nego da čujem glasove. A ti, naravno, znaš da to i ja mogu.”

Duboko mi je laknulo što me on, izgleda, zaista shvaća – smirilo me što njemu sve to ima smisla. U svakom slučaju, nije me gledao kao da sam luda. Gledao me kao... da me voli.

“Ja sam čula samo jedan glas”, ispravila sam ga.

Nasmijao se, a onda me čvrsto privio uz svoj desni bok i poveo dalje.

“Samo ti udovoljavam ovime.” Širokim pokretom ruke obuhvatio je mrak pred nama u hodu. Ondje je stajalo nešto blijedo i golemo – kuća, shvatila sam. “Nije ni najmanje bitno što će oni reći.”

“To se sada tiče i njih.”

Nehajno je slegnuo ramenima.

Uveo me kroz otvorena vrata u mračnu kuću i upalio svjetlo. Soba je izgledala isto onako kako sam je pamtila – s glasovirom, bijelim kaučevima i blijedim, masivnim stubištem. Ni prašine, ni plahti.

Edward je pozvao njihova imena ništa glasnije nego što bih ih ja izrekla u razgovoru. “Carlisle? Esme? Rosalie? Emmette? Jaspere? Alice?” A oni će ga čuti.

Carlisle se odjednom našao kraj mene, kao da tu cijelo vrijeme stoji. “Drago mi je da si nam se vratila, Bella.”

Osmjehnuo se. “Možemo li ti kako jutros pomoći? Pretpostavljam, s obzirom na doba dana, da ovo nije tek posjet iz pristojnosti?”

Kimnula sam. “Htjela bih razgovarati sa svima odjednom, ako je to u redu. O nečemu važnom.”

I preko volje sam pogledala Edwarda u lice kad sam to rekla. Izgledao je kao da se ne slaže, ali se pomirio s tim. Kad sam opet pogledala Carlislea, i on je promatrao Edwarda.

“Naravno”, rekao je Carlisle. “Predlažem da porazgovaramo u susjednoj sobi.”

Carlisle nas je kroz svijetlu dnevnu sobu odveo iza ugla, do blagovaonice, usput paleći svjetla. I tu su zidovi bili bijeli, a strop visok. Nasred sobe, pod niskim lusterom, stajao je velik, uglačan ovalni stol, okružen s osam stolica. Carlisle mi je pridržao stolicu na čelu.

Nikad još nisam vidjela da se Cullenovi služe blagovaonicom – bila im je samo rekvizit. Nisu nikad objeđivali u kući.

Čim sam se okrenula da sjednem u stolicu, opazila sam da nismo sami. Esme je došla za Edwardom, a za njom je ušao i ostatak obitelji.

Carlisle je sjeo meni zdesna, a Edward slijeva. Svi ostali sjeli su šutke na svoja mjesta. Alice mi se široko smiješila, već upućena u spletku. Emmett i Jasper izgledali su znatiželjno, a Rosalie mi se oprezno smiješila. Uzvratila sam joj jednako plahim osmijehom. Na to sam se tek trebala naviknuti.

Carlisle mi je kimnuo. “Dajem ti riječ.”

Progutala sam slinu. Bila sam nervozna od njihovih intenzivnih pogleda. Edward me uhvatio za ruku pod stolom. Virnula sam prema njemu, ali on je gledao u ostale, odjednom pun žestine.

“Eto.” Zastala sam. “Nadam se da vam je Alice već ispričala sve što se dogodilo u Volterri?”

“Sve”, potvrdila mi je Alice.

Značajno sam je pogledala. “A putem?”

“I to”, kimnula mi je glavom.

“Dobro”, uzdahnula sam s olakšanjem. “Onda svi znamo o čemu se tu radi.”

Strpljivo su pričekali dok sam pokušavala dovesti misli u red.

“Dakle, preda mnom je problem”, započela sam. “Alice je obećala Volturima da ću postati poput vas. Oni će poslati nekoga da to provjeri, a ja sam sigurna da to nije dobro – da bi to trebalo izbjeći.

I tako ste, sada, svi vi uključeni u ovo. Žao mi je zbog toga.” Pogledala sam u svako od njihovih lijepih lica, čuvajući ono najljepše za kraj. Edwardu su usne bile izvijene u grimasu. “Ali, ako me ne želite, onda vam se neću nametati, bila Alice voljna ili ne.”

Esme je zaustila da nešto kaže, ali ja sam podigla prst da je u tome spriječim.

“Molim te, dopusti da završim. Svi znate što ja želim. A siguran sam da znate i kako Edward gleda na to. Mislim da bi jedini pošten način donošenja odluke bio taj da svi daju svoj glas. Odlučite li da me ne želite, onda ću... pa, valjda ću se sama vratiti u Italiju. Ne mogu dopustiti da *oni* dođu *ovamo*.” Čelo mi se naboralo kad sam razmislila o tome.

Iz Edwardovih grudi doprlo je tiho režanje. Zanemarila sam ga.

“Dakle, uzmemo li u obzir to da neću dovesti nikoga od vas u opasnost, kako god bilo, htjela bih da glasate s da ili ne da li da me pretvorite u vampira.”

Blago sam se osmjehnula pri toj zadnjoj riječi i pokretom ruke predala riječ Carlisleu.

“Samo malo”, umiješao se Edward.

Oštro sam ga pogledala stisnutim očima. Pogledao me podignutih obrva i čvršće mi stisnuo ruku.

“Htio bih nešto dodati prije glasanja.”

Uzdahnula sam.

“O opasnosti koju Bella spominje”, nastavio je. “Mislim da se ne trebate previše zabrinjavati.”

Lice mu je postalo uživljenije. Stavio je slobodnu ruku na sjajni stol i nagnuo se.

“Znate”, pojasnio je, gledajući pritom okupljene, “postoji više razloga iz kojih se na kraju nisam htio rukovati s Arom. Ima nešto čega se nisu sjetili, a ja im to nisam htio natuknuti.” Iscerio se.

“A to je?”, potpitala ga je Alice. Bila sam sigurna da mi je izraz lica sumnjičav kao i njezin.

“Volturi su previše samouvjereni, i to s dobrim razlogom. Kad odluče naći nekoga, to im nije nikakav problem. Sjećaš se Demetrija?” Pogledao je prema meni.

Stresla sam se. Shvatio je to kao potvrđan odgovor.

“On pronalazi ljude – to je njegov dar, zato ga drže.

E, sad, cijelo vrijeme dok je bilo ko od njih bio kraj nas, proučavao sam im misli u potrazi za bilo čime što bi nas moglo spasiti, uzimajući od njih koliko god informacija mogu. I tako sam vidio kako Demetrijev dar djeluje. Tragač je – tisuću puta darovitiji tragač nego što je James bio. Njegovo umijeće pomalo je srodno onome što ja mogu, ili što Aro može. On hvata... okus? Ne znam kako bih to opisao... narav... nečijeg uma, te je slijedi. To funkcionira na golemim razdaljinama.

Ali nakon Arovih malih pokusa, eto...” Edward je slegnuo ramenima.

“Misliš da me neće moći pronaći”, kazala sam suho.

Bio je sav samodopadan. “Siguran sam u to. On se potpuno pouzdaje u to drugo čulo. Kada ne bude imao uspjeha u tvom slučaju, svi će oni biti slijepi.”

“I kako će to išta riješiti?”

“Očito, Alice će nam na vrijeme dati do znanja kad nas odluče posjetiti, a onda ću te ja sakriti. Bit će bespomoćni”, kazao je sa žestokom nasladom. “Bit će im kao da traže slamku u stogu sijena!”

On i Emmett razmijenili su pogled i posprdan osmijeh.

To mi uopće nije imalo smisla. “Ali mogu pronaći tebe”, podsjetila sam ga.

“A ja se za sebe mogu pobrinuti.”

Emmett se nasmijao, i ispružio šaku preko stola prema bratu.

“Izvrstan plan, braco”, oduševljeno je rekao.

Edward je ispružio ruku i vlastitom šakom udario u Emmettovu.

“Ne”, prosiktala je Rosalie.

“Ne dolazi u obzir”, složila sam se.

“Lijepo.” Jasper je zvučao pohvalno.

“Kreteni”, promrsila je Alice.

Esme je samo prostrijelila Edwarda pogledom.

Uspravila sam se u stolici i usredotočila se. Ovo je *moj* sastanak.

“Dobro, onda. Edward vam je pružio alternativnu mogućnost”, rekla sam hladno. “Glasajmo.”

Ovaj put sam pogledala prema Edwardu; bit će mi bolje da odmah izvedem njegovo mišljenje na čistac. “Želiš li da se pridružim tvojoj obitelji?”

Oči su mu bile tvrde i crne kao kremen. “Ne na taj način. Ostat ćeš čovjek.”

Kratko sam kimnula, zadržavajući profesionalan izraz lica, te krenula dalje.

“Alice?”

“Da.”

“Jaspere?”

“Da”, rekao je ozbiljnim tonom. Malo sam se iznenadila – nisam bila nimalo sigurna u to kako će on glasati – ali potisnula sam svoju reakciju i krenula dalje.

“Rosalie?”

Oklijevala je, grizući si punu, savršenu donju usnu.
“Ne.”

Zadržala sam prazan izraz lica i blago okrenula glavu dalje, ali ona je podigla obje ruke, dlanovima prema van.

“Dopusti da objasnim”, zamolila me. “Ne mislim time da se iole libim tebe kao sestre. Stvar je samo u tome da... ovo nije život koji bih za sebe odabrala. Voljela bih da je postojao neko ko bi niječno glasao za mene.”

Polako sam kimnula, a onda se obratila Emmettu.

“Da, nego što!” Iscerio se. “Možemo mi već nekako zapodjenuti kavgu s tim Demetrijem.”

Još mi je na licu bila grimasa zbog toga kad sam pogledala u Esme.

“Da, naravno, Bella. Već te smatram članom svoje obitelji.”

“Hvala ti, Esme”, promrmljala sam i okrenula se prema Carlisleu.

Odjednom su mi proradili živci. Požalila sam što nisam prvo zatražila od njega da glasa. Bila sam sigurna da je njegov glas najbitniji, da ima veću težinu od svake većine.

Carlisle nije gledao u mene.

“Edwarde”, rekao je.

“Ne”, zarežao je Edward. Čeljust mu je bila čvrsto napeta, usne zadignute iznad zuba.

“Jedino to ima smisla”, ostao je uporan Carlisle. “Odlučio si ne živjeti bez nje, a to mi ne ostavlja mogućnost izbora.”

Edward mi je pustio ruku i odgurnuo se od stola. Dugim je koracima izašao iz blagovaonice, režeći sebi u bradu.

“Pretpostavljam da znaš kako ću glasati”, uzdahnuo je Carlisle.

Još sam gledala za Edwardom. “Hvala”, promrmljala sam.

Prodoran tresak odjeknuo je iz susjedne prostorije.

Lecnula sam se i brzo progovorila. “Samo mi je to trebalo. Hvala vam. Zato što me želite zadržati. I ja ga-
jim potpuno jednake osjećaje prema svima vama.” Glas mi je pri kraju podrhtavao od emocija.

Esme se u tren oka našla pokraj mene i zagrlila me svojim hladnim rukama.

“Najdraža Bella”, izgovorila je tiho.

I ja sam nju zagrlila. Krajičkom oka opazila sam da Rosalie gleda u stol, i shvatila da se moje riječi mogu protumačiti na dva načina.

“Eto, Alice”, rekla sam kad me Esme pustila. “Gdje želiš da to obavimo?”

Alice se zagledala u mene, a oči su joj se raširile od užasa.

“Ne! Ne! NE!”, zaurlao je Edward i uletio natrag u sobu. Nisam stigla ni trepnuti prije nego što mi se, sav izbuljen, unio u lice. “Jesi li ti luda?”, viknuo je. “Jesi li sasvim sišla s uma?”

Ustuknula sam od njega i prekrila uši dlanovima.

“Ovaj, Bella”, ubacila se Alice glasom punim tjeskobe. “Ne bih rekla da sam *spremna* za to. Trebala bih se pripremiti...”

“Obećala si mi”, podsjetila sam je, oštro je gledajući ispod Edwardove ruke.

“Znam, ali... Mislim, zbilja, Bella! Pojma nemam kako da te *ne* ubijem.”

“Možeš ti to”, ohrabrila sam je. “Imam povjerenja u tebe.”

Edward je ljutito zarežao.

Alice je brzo odmahнула glavom, sva u panici.

“Carlisle?”, okrenula sam se prema njemu.

Edward mi je zgrabio lice jednom rukom, sileći me da ga pogledam. Drugu je ispružio dlanom prema Carlisleu.

Carlisle se nije osvrnuo na to. “Ja to mogu učiniti”, odgovorio je na moje pitanje. Bilo mi je krivo što mu ne mogu vidjeti izraz lica. “Sa mnom ti ne bi prijetila opasnost da izgubim kontrolu.”

“Zvuči dobro.” Nadala sam se da me razumije; bilo mi je teško govoriti jasno dok mi je Edward onako držao vilicu.

“Samo malo”, procijedio je Edward kroz zube. “Ne mora to biti sada.”

“Nema razloga da to ne bude sada”, kazala sam, a riječi su mi zvučale izobličeno.

“Mogu se sjetiti pokojega.”

“Naravno da možeš”, rekla sam kiselo. “A sada me pusti.”

Oslobodio mi je lice i prekrizio ruke na prsima. “Za oko dva sata Charlie će doći ovamo da te potraži. Ne bi me čudilo da pritom obavijesti policiju.”

“Svu trojicu.” Ali namrštila sam se.

Oduvijek sam znala da će to biti najteže. Charlie, Renée. A sada i Jacob. Ljudi koje ću izgubiti, ljudi koje ću povrijediti. Bila bih voljela da barem postoji način da ja ostanem jedina koja će patiti, ali znala sam da je to nemoguće.

U isti mah, nanosila sam im veće zlo dokle sam god i dalje bila čovjek. Dovodila Charlieja u stalnu opasnost svojom blizinom. Dovodila Jakea u još goru opasnost privlačeći njegove neprijatelje na zemlju koju se smatra dužnim štiti. A Renée – ne mogu se čak ni usuditi na posjet vlastitoj majci iz straha da sa sobom ne dovedem svoje smrtonosne probleme!

Ja sam magnet za opasnost; prihvatila sam to kao činjenicu o sebi.

A kad sam to prihvatila, znala sam da moram biti u stanju pobrinuti se za sebe i zaštititi one koje volim, čak i ako to znači da ne mogu *biti* s njima. Morat ću biti jaka.

“Kako bismo ostali *neupadljivi*”, rekao je Edward, i dalje govoreći kroz stisnute zube, ali sada gledajući u Carlislea, “predlažem da odgodimo ovaj razgovor barem do nakon što Bella završi srednju školu i iseli se iz Charliejeve kuće.”

“To je razuman zahtjev, Bella”, istaknuo mi je Carlisle.

Pomislila sam kako će Charlie reagirati kad se jutros probudi, ako – nakon udara koji mu je život ovaj tjedan nanio Harryjevim gubitkom, i nakon udara koji sam mu zatim *ja* nanijela svojim neobjašnjenim nestankom – otkrije da mi je krevet prazan. Charlie to ne zaslužuje. Samo bih se trebala još malo strpjeti; do mature nije ostalo još dugo...

Naškubila sam usne. “Razmislit ću o tome.”

Edward se opustio. Prestao je stiskati vilicu.

“Bolje da te odvedem kući”, rekao je, sada smireniji, ali očito jedva čekajući da me odvede odavde. “Čisto za slučaj da se Charlie ranije probudi.”

Pogledala sam u Carlislea. “Nakon mature?”

“Dajem ti riječ.”

Duboko sam udahnula, nasmiješila se, i opet obratila Edwardu.

“U redu. Možeš me odvesti kući.”

Edward me brzo izveo iz kuće, da mi Carlisle ne stigne još ko zna što obećati. Izveo me na stražnja vrata, tako da nisam uspjela vidjeti što je to slomio u dnevnoj sobi.

Put do kuće protekao je mirno. Osjećala sam se pobjednički i pomalo samodopadno. A i premirala sam od straha, naravno, ali nastojala sam ne misliti na to. Ništa mi nije vrijedilo zabrinjavati se oko boli – tjelesne kao i emotivne – pa sam odustala od toga. Sve dok apsolutno ne budem morala.

Kad smo stigli do moje kuće, Edward nije zastao. Jurao je uza zid i prošao kroz moj prozor u pola sekunde. Zatim mi je skinuo ruke sa svoga vrata i stavio me na krevet.

Mislila sam da imam prilično jasan pojam o njegovu razmišljanju, ali njegov me izraz lica iznenadio. Umjesto da bude ljutit, bio je proračnat. Stao je nečujno hodati tamo-amo po mojoj mračnoj sobi dok sam ga sve sumnjičavije promatrala.

“Što god da ti je na umu, neće ti upaliti”, rekla sam mu.

“Psst. Razmišljam.”

“Gah”, prostenjala sam, bacila se natrag na krevet i prebacila jorgan preko glave.

Nije bilo zvuka, ali odjednom se našao tu. Odgrnuo je pokrivač, da me vidi. Ležao je pokraj mene. Ispružio je ruku i odmaknuo mi kosu s obraza.

“Ako ti to ne smeta, bilo bi mi mnogo draže da ne skrivaš lice. Živio sam bez njega onoliko koliko sam uopće mogao. A sada... reci mi nešto.”

“Što?”, nevoljko sam ga upitala.

“Kad bi mogla imati bilo što na svijetu, baš bilo što, što bi to bilo?”

Osjećala sam da ga sumnjičavo gledam. “Ti.”

Nestrpljivo je odmahnuo glavom. “Nešto što već nemaš.”

Nisam bila sigurna na što to cilja, pa sam pažljivo razmislila prije nego što ću mu odgovoriti. Smislila sam nešto u isti mah istinito, a i vjerojatno nemoguće.

“Željela bih... da to ne mora učiniti Carlisle. Željela bih da me *ti* promijeniš.”

Oprezno sam gledala kako će reagirati, očekivajući opet onu srdžbu koju sam vidjela kod njega doma. Iznenadilo me što mu se izraz nije promijenio. I dalje je bio proračunat, zamišljen.

“Što bi bila voljna dati za to?”

Nisam mogla vjerovati što to čujem. Blenula sam u njegovo sabrano lice i istrtljala odgovor prije nego što sam stigla razmisliti o njemu.

“Bilo što.”

Blijedo se osmjehnuo, a onda stisnuo usne. “Pet godina?”

Lice mi se iskrivilo u izraz na pola puta između žalosti i užasnutosti.

“Rekla si bilo što”, podsjetio me.

“Da, ali... ti ćeš iskoristiti to vrijeme da smisliš kako ćeš se izvući. Željezo se mora kovati dok je vruće. Uostalom, jednostavno je preopasno biti čovjek – barem meni. Dakle, sve osim *toga*.”

Namrgodio se. “Tri godine?”

“Ne!”

“Zar to tebi baš ništa ne vrijedi?”

Razmislila sam koliko ja to zaista želim. Bolje je zadržati pokeraško lice, zaključila sam, i ne dopustiti ga da sazna *koliko* je to doista. Tako ću imati bolje adute. “Šest mjeseci?”

“Nedovoljno.”

“Onda jednu godinu”, rekla sam. “To je moja granica.”

“Daj mi barem dvije.”

“Nema šanse. Devetnaestu ću još i podnijeti. Ali ne želim prići ni blizu dvadesetoj. Ako ćeš ti za sva vremena biti tinejdžer, onda ću i ja.”

Razmislio je malo. “U redu. Zaboravi vremenska ograničenja. Ako želiš da ja budem taj – onda ćeš jednostavno morati udovoljiti jednom uvjetu.”

“Uvjetu?” Glas mi je postao plošan. “Kakvom uvjetu?”

Gledao me oprezno – progovorio je polako. “Prvo se udaj za mene.”

Zagledala sam se u njega, čekajući... “Okej. U čemu je fora?”

Uzdahnuo je. “Ranjavaš mi ego, Bella. Upravo sam te zaprosio, a tebi je to šala.”

“Edwarde, molim te, budi ozbiljan.”

“Ja sam sto posto ozbiljan.” Pogledao me bez tračka podsmijeha na licu.

“Ma daj, molim te”, rekla sam s tračkom hysterije u glasu. “Tek mi je osamnaest godina.”

“A čuj, meni je gotovo sto deset. Bilo bi krajnje vrijeme da se skrasim.”

Pogledala sam u stranu, kroz mračni prozor, ne bih li obuzdala paniku prije nego što me izda.

“Slušaj, brak mi nije naročito visoko na popisu prioriteta, znaš? Za Renée i Charlieja to je bio svojevrsan poljubac smrti.”

“Zanimljivo si se to izrazila.”

“Znaš što želim reći.”

Duboko je udahnuo. “Molim te, nemoj mi reći da se bojiš predanosti.” Glas mu je bio pun nevjerice, a ja sam shvatila na što misli.

“Nije baš stvar u tome”, kazala sam oprezno. “Bojim se... Renée. Ona ima vrlo snažno mišljenje o stupanju u brak prije tridesete.”

“Jer bi ona prije htjela da postaneš vječno prokleta, nego da se udaš.” Mračno se nasmijao.

“Ti misliš da se šališ.”

“Bella, usporediš li razinu predanosti između bračne veze i prodavanja vlastite duše kako bi mogla do vijeka biti vampir...” Odmahnuo je glavom. “Ako se nemaš hrabrosti udati za mene, onda –”

“Dobro”, upala sam mu u riječ. “Što ako imam? Što ako ti kažem da me iz ovih stopa odvedeš u Vegas? Bih li postala vampirica za tri dana?”

Osmjehnuo se, bljesnuvši zubima u mraku. “Naravno”, rekao je i pokazao mi blef. “Idem po auto.”

“Dovraga”, promrsila sam. “Dat ću ti osamnaest mjeseci.”

“Ništa od toga”, kazao je, cereći se. “*Ovaj* mi se uvjet sviđa.”

“Dobro onda. Dogovorit ću se s Carlisleom da to obavi nakon moje mature.”

“Ako tako zaista želiš.” Slegnuo je ramenima, a osmijeh mu je postao apsolutno anđeoski.

“Stvarno si nemoguć”, prostenjala sam. “Pravo čudovište.”

Zahihotao se. “Zbog toga se ne želiš udati za mene?”

Opet sam prostenjala.

Nagnuo se prema meni; noćno mračnim očima rastopio je, spalio i razorio svu suvislost u meni. “*Molim te, Bella*”, kazao je dahom.

Načas sam zaboravila kako disati. Kad sam došla sebi, brzo sam odmahнула glavom, ne bih li si razbistrila odjednom smućeni um.

“Bi li ovo prošlo uspješnije da sam imao vremena nabaviti prsten?”

“Ne! Bez prstenja!” Malo mi je trebalo da počnem vikati.

“Sad je gotovo”, prišapnuo mi je.

“Ups.”

“Charlie se budi; bolje da ja odem”, rezignirano je rekao Edward.

Srce mi je prestalo kucati.

Na trenutak mi je odmjerio lice. “Bi li, onda, bilo djetinjasto od mene da se sakrijem u tvoj ormar?”

“Ne bi”, željno sam mu šapnula. “Ostani. Molim te.”

Edward se osmjehnuo i nestao.

Ostala sam jalovo kiptjeti u mraku dok sam čekala da me Charlie dođe pogledati. Edward je tačno znao što radi, a ja sam bila spremna okladiti se da je svo to njegovo povrijeđeno iznenađenje bilo dio igre. Naravno, Carlisle mi je i dalje preostajao kao mogućnost, ali sad

kad sam znala da postoji prilika da me Edward osobno promijeni, žarko sam to željela. Koji je on varalica.

Vrata su mi se odškrinula.

“Dobro jutro, tata.”

“O, bok, Bella.” Bilo mu je neugodno što sam ga ulovila na djelu. “Nisam znao da si budna.”

“Aha. Baš sam čekala da se probudiš, pa da se odem otuširati.” Počela sam ustajati.

“Samo malo”, rekao je Charlie i upalio svjetlo. Zatreptala sam od iznenadna sjaja i potrudila se da ne pogledam prema ormaru. “Daj da prvo malo popričamo.”

Nisam mogla obuzdati svoju grimasu. Potpuno sam zaboravila zatražiti dobru izliku od Alice.

“Znaš da ti se crno piše.”

“Aha, znam.”

“Malo mi je trebalo da ne siđem s uma u ova tri dana. Vratim se kući s Harryjeva *pogreba*, a tebe nema. Jacob mi je samo znao reći da si pobjegla nekamo s Alice Cullen, i da misli da si u nevolji. Nisi mi ostavila broj telefona, i nisi me nazvala. Nisam znao ni gdje si, ni kada ćeš se vratiti – a ni hoćeš li se uopće vratiti. Imaš li ti i najblažeg pojma koliko... koliko...” Nije bio u stanju dovršiti rečenicu. Oštro je udahnuo i nastavio. “Možeš li mi reći makar jedan jedini razlog da te iz ovih stopa ne pošaljem u Jacksonville?”

Stisnula sam oči. Znači, odlučili smo se za prijatnije, je li? Nisi ti jedini koji zna tu igru. Uspravila sam se u krevetu, privijajući jorgan. “Jer ne bih otišla.”

“Ma čekaj samo malo, gospođice draga – ”

“Slušaj, tata, prihvaćam punu odgovornost za svoje postupke, a ti mi imaš pravo zabraniti izlaske koliko god dugo želiš. Također ću obavljati sve kućne poslove i prati

rublje i suđe koliko god bude potrebno da naučim lekciju, prema tvom sudu. A valjda me imaš pravo i istjerati iz kuće – ali to me neće prisiliti da odem na Floridu.”

Sav je pocrvenio. Nekoliko puta je duboko udahnuo prije nego što će mi odgovoriti.

“Bi li mi htjela objasniti gdje si to bila?”

O, kvragu. “Imala sam... hitan slučaj.”

Podigao je obrve, da čuje kakvo ću mu to genijalno objašnjenje dati.

Napuhala sam obraze zrakom, a onda ih glasno ispuhala.

“Ne znam što bih ti rekla, tata. Bio je to uglavnom nesporazum. Rekla-kazala. A otelo se kontroli.”

Čekao je i dalje, nepovjerljiva lica.

“Eto, Alice je rekla Rosalie da sam skočila sa stijene...”

Grozničavo sam nastojala smisliti nešto što će imati glavu i rep, a pritom biti što je moguće bliže istini, da svojom nesposobnošću uvjerljivog laganja ne upropastim izliku, ali prije nego što sam stigla nastaviti, izraz Charliejeva lica podsjetio me da on pojma nema o mom skoku sa stijene.

Teški gaf. Kao da već nisam kuhana i pečena.

“Očito ti nisam to spomenula”, nekako sam protisnula. “Ma, bez veze. Samo sam iz fore otišla plivati s Jakeom. Uglavnom, Rosalie je to rekla Edwardu, a on se uzrujao. Nekako mu je to slučajno uspjela kazati kao da sam se pokušala, ne znam, ubiti. A on mi se nije htio javiti na telefon, pa me Alice odvukla u... L.A., da mu osobno objasnim.” Slegnula sam ramenima, očajnički se nadajući da ga moj propust neće toliko smesti da propusti genijalno objašnjenje koje sam mu pružila.

Charliejevo lice bilo je led ledeni. “*Jesi li se ti to pokušala ubiti, Bella?*”

“Ne, naravno da nisam. Samo sam se malo zezala s Jakeom. Skakala sam stijena. Dečki iz La Pusha to rade cijelo vrijeme. Kao što kažem, bez veze.”

Charlie se sav zajapurio – iz leda ledenog prešao je u gorljivu srdžbu.

“A što se to uopće tiče Edwarda Cullena?”, graknuo je. “Cijelo ovo vrijeme puštao te da veneš bez i jedne jedine riječi – ”

Prekinula sam ga. “I to je bio nesporazum.”

Opet se zacrvenio. “Znači, on se vratio?”

“Nisam sigurna kakav im je tačan dogovor. *Mislim* da su se svi vratili.”

Odmahnuo je glavom, dok mu je žilica u čelu nabijala. “Ne želim da se viđaš s njim, Bella. Nemam povjerenja u njega. Ne valja ti on. Neću mu dati da te opet onako upropasti.”

“U redu”, kazala sam mu odsječno.

Charlie se zaljuljao na petama. “Oh.” Načas se sav zibunio, a onda je glasno odahnuo od iznenađenja. “Mislilo sam da ćeš praviti probleme oko toga.”

“Pa i pravim ih.” Zagledala sam mu se ravno u oči. “Htjela sam reći: ‘U redu, iselit ću se.’”

Iskolačio je oči; lice mu je pomodrililo. Odlučnost mi se pokolebala kad sam se počela brinuti za njegovo zdravlje. Harry nije bio stariji od njega...

“Tata, ja se *ne želim* iseliti”, rekla sam blažim tonom. “Volim te. Znam da se brineš, ali moraš mi vjerovati u ovom pitanju. I morat ćeš se malo smekšati prema Edwardu ako želiš da ostanem. Hoćeš li ti da živim ovdje ili nećeš?”

“To nije fer, Bella. Dobro znaš da želim da oстанеš.”

“Onda budi uljudan prema Edwardu, jer on će biti

tamo gdje sam i ja”, rekla sam sa sigurnošću. Još sam u sebi nosila čvrstu spoznaju iz svog prosvjetljenja.

“Ne pod mojim krovom”, grmnuo je Charlie.

Teško sam uzdahnula. “Slušaj, neću ti noćas više davati ultimatumе – jutros, tačnije rečeno. Samo razmisli dan-dva o tome, u redu? Ali imaj na umu da ti Edward i ja sada dolazimo u paketu.”

“Bella – ”

“Dobro razmisli”, ostala sam uporna. “A kad si već kod toga, možeš li mi dati malo intime? *Stvarno* se trebam otuširati.”

Charliejevo lice sad je imalo čudnu ljubičastu nijansu, ali otišao je, zalupivši vratima za sobom. Čula sam kako ljutito gazi stubama u prizemlje.

Zbacila sam jorgan sa sebe, a Edward se već našao kraj mene. Sjedio je u stolici za ljuljanje kao da je tu bio cijelim trajanjem razgovora.

“Oprosti zbog ovoga”, šapnula sam mu.

“Zaslužujem ja i mnogo gore”, promrsio je. “Ne započinji ništa s Charliejem zbog mene, molim te.”

“Ništa ti ne brini”, tiho sam rekla, uzimajući stvari za kupaonicu i čistu odjeću. “Započet ću samo ono što bude nužno, i ništa više. Ili mi ti to želiš reći da nemam kamo?” Složila sam zgranutu facu.

“Uselila bi se u kuću punu vampira?”

“To je vjerojatno najsigurnije mjesto za nekoga poput mene. Uostalom...” Iscerila sam se. “Ako me Charlie istjera, onda neće biti potrebe ograničavati vrijeme do mature, zar ne?”

Čvršće je stisnuo vilicu. “Jedva čekaš vječno prokletstvo”, promrsio je kroz zube.

“Znaš i sam da zapravo ne vjeruješ u to.”

“Ma je li? Ne vjerujem?” , kiptio je.

“Ne, ne vjeruješ.”

Prostrijelio me pogledom i zaustio da nešto kaže, ali preduhitrila sam ga.

“Da si zaista vjerovao da si izgubio dušu, onda bi smjesta shvatio što se zbiva kad sam te pronašla u Volterri, umjesto da pomisliš kako smo oboje mrtvi. Ali nisi – rekao si ‘*Čudesno. Carlisle je imao pravo*’”, pobjedonosno sam ga podsjetila. “Ipak u tebi ima nade.”

Edward je, bar jedanput, ostao bez riječi.

“Imajmo onda oboje nade, u redu?”, predložila sam mu. “Makar to nije ni bitno. Ostaneš li, što će mi uopće raj?”

Polako je ustao, prišao mi, uhvatio mi lice objema rukama i zagledao mi se u oči. “Zauvijek”, zavjetovao mi se, i dalje pomalo ošamućen.

“Samo to i tražim”, rekla sam mu i podigla se na prste da prislonim usne na njegove.

EPILOG: POGODBA

Gotovo sve se vratilo u normalu – onu dobru, pred-zombijevsku normalu – daleko brže nego sam mislila. U bolnici su objeručke prihvatili Carlisleov povratak, ni ne trudeći se prikriti oduševljenje viješću da se Esme nikako nije uspjela naviknuti na život u Los Angelesu. Zahvaljujući tome što sam zbog puta u inozemstvo propustila test iz algebre, Alice i Edward trenutačno su imali više uvjeta za maturu od mene. Odjednom, studij mi je postao prioritetan (studij mi je i dalje bio plan B, za malo vjerojatan slučaj da me Edwardova ponuda odvraća od obraćanja Carlisleu nakon mature). Mnoge sam rokove propustila, ali Edward mi je svaki dan donosio novu hrpu prijavnica da ih ispunim. Sâm je već prošao studij na Harvardu, pa ga nije smetalo to što bismo, zahvaljujući mojem odugovlačenju, oboje mogli dogodine završiti na Poluotočnom općinskom koledžu.

Charlie nije bio zadovoljan mnome, niti je razgovarao s Edwardom. Ali barem je Edwardu dopuštao da – u određenim terminima za posjetu – opet ulazi u kuću. Samo ja nisam smjela *izlaziti* iz nje.

Škola i posao bile su jedine iznimke, a sumorni, mutnožuti zidovi mojih učionica odskora su me počeli neobično mamiti. Zato je uvelike bio odgovoran onaj koji je sada sjedio u klupi kraj mene.

Edward je ponovno počeo slušati svoj raspored s početka godine, čime se opet vratio na većinu mojih sati. Prošle jeseni, nakon navodnog preseljenja Cullenovih u L.A., ponašala sam se tako da na mjesto kraj mene nikad niko nije sjeo. Čak se i Mike, koji je uvijek objeručke prihvaćao svaku priliku, držao podalje. Sad, kad je Edward opet bio na svome mjestu, činilo mi se gotovo kao da je ovih osam mjeseci bilo samo jedna nelagodna noćna mora.

Gotovo, ali ne sasvim. Kao prvo, i dalje sam bila u kućnom pritvoru. A kao drugo, prije jeseni nisam imala Jacoba Blacka za najboljeg prijatelja. Te mi tada, naravno, on nije nedostajao.

Nisu mi bili dopušteni odlasci u La Push, a Jacob mi nije dolazio u posjet. Nije mi čak htio odgovarati na telefonske pozive.

Zvala sam ga uglavnom noću, nakon što bi Edward dobio nogu iz kuće – tačno u devet, od mračno zluradog Charlieja – a prije nego što bi se Edward opet uvukao kroz moj prozor nakon što Charlie zaspi. Izabrala sam to vrijeme za jalovo nazivanje jer sam opazila kako Edward slaže jednu posebnu facu svaki put kad spomenem Jacobovo ime. Nekako nezadovoljnu i opreznu... možda čak i ljutitu. Pretpostavljala sam da on gaji nekakve uza-

jamne predrasude prema vukodlacima, premda nije bio tako težak na riječima kao Jacob sa svojim “krvopijama”.

I tako nisam često spominjala Jacoba.

Uz Edwarda kraj sebe, bilo mi je teško misliti na nesretne stvari – čak ni na svog nekad najboljeg prijatelja, koji je ovog trenutka vjerojatno vrlo nesretan baš zbog mene. Kad bih i pomislila na Jakea, uvijek bih osjetila grižnju savjesti zato što češće ne pomišljam na njega.

Opet sam živjela u bajci. Princ se vratio, ružna se čarolija prekinula. Nisam bila sasvim sigurna što ću s preostalim, nerazriješenim likom. Gdje je *njegov* sretan svršetak?

Prolazili su tjedni, a Jacob i dalje nije htio primiti moje pozive. To mi je postala neprestana briga. Kao slavina što mi kaplje u dnu svijesti, a ne mogu je ni zatvoriti ni zanemariti. Kap, kap, kap. Jacob, Jacob, Jacob.

I tako, iako nisam *često* spominjala Jacoba, moja nemoguć i strepnja katkad bi se prelili iz čaše.

“To je naprosto bezobrazno!”, ispuhala sam se jedne subote popodne kad je Edward došao po mene nakon posla. Bilo mi je lakše ljutiti se oko toga nego osjećati grižnju savjesti. “Upravo uvredljivo!”

Bila sam promijenila ritam zvanja, ne bi li mi se posrećilo. Ovaj put sam nazvala Jakea s posla, ali samo mi se javio Billy, od kojeg nije bilo nikakve koristi. Ponovno.

“Billy je rekao da on ne *želi* razgovarati sa mnom”, pjenila sam se, strijeljajući pogledom kapi kiše što su se slijevale niz suvozački prozor. “Da je kod kuće, ali ne želi prijeći tri koraka do telefona! Billy obično samo kaže da je zauzet, ili spava, ili nešto takvo. Hoću reći, nije da nisam znala da mi laže, ali barem je to izvodio pristojno.

Valjda me i Billy sada mrzi. Pa to nije fer!”

“Nije stvar u tebi, Bella”, tiho je rekao Edward. “Niko tebe ne mrzi.”

“Tako mi se čini”, promrsila sam i prekrížila ruke na prsima. To je tek bila gesta tvrdoglavosti. Tu mi više nije bilo rupe – jedva da sam se više i sjećala onog osjećaja praznine.

“Jacob zna da smo se vratili, a siguran sam da se uvjerio i da sam ja s tobom”, rekao je Edward. “On neće prići ni blizu mene. Neprijateljstvo je preduboko ukorijenjeno.”

“Pa to je glupo. On zna da ti nisi... kao drugi vampiri.”

“I dalje ima dobrih razloga da se drži na sigurnoj udaljenosti.”

Tupo sam se zagledala kroz vjetrobran, videći samo Jacobovo lice složeno u onu ogorčenu krinku koja mi je tako mrska.

“Bella, mi smo to što jesmo”, tiho je rekao Edward. “Ja se mogu obuzdati, ali sumnjam da on može. Vrlo je mlad. Vrlo vjerojatno, došlo bi do tuče, a ja ne znam bih li se uspio zadržati prije nego što ga u– ” Ušutio je, a onda brzo nastavio. “Prije nego što ga povrijedim. Tebe bi to pogodilo. Ne želim da do toga dođe.”

Sjetila sam se što mi je Jacob kazao u kuhinji; savršeno sam se sjećala tih riječi, izgovorenih onim njegovih hrapavim glasom. *Ne znam jesam li dovoljno pribran da to izdržim.. Ti vjerojatno ne bi bila oduševljena da ti ubijem prijateljicu.* Ali tada je uspio izdržati, u onoj prilici...

“Edwarde Cullenu”, prošaptala sam. “Jesi li ti to skoro rekao ‘ubijem’? Je li?”

Okrenuo je glavu i zagledao se u kišu. Pred nama se ugasio crveno svjetlo koje nisam ni opazila; upalilo

se zeleno, pa je opet krenuo, vozeći vrlo sporo. Ne kao inače.

“Dao bih... sve od sebe... da to ne učinim”, napokon je rekao Edward.

Zagledala sam se u njega otvorenih usta, ali on je samo i dalje piljio preda se. Zastali smo pred znakom zaustavljanja na uglu.

Odjednom sam se sjetila što se dogodilo Parisu nakon Romeova povratka. Didaskalije su bile jednostavne: *Zapodjenu borbu. Paris padne.*

Ali to bi bilo apsurdno. Nemoguće.

“Pa”, kazala sam, i duboko udahnula, odmahujući glavom da otjeram one riječi iz glave. “Ništa takvo nikad se neće dogoditi, pa se zbog toga ne treba brinuti. A znaš i da Charlie upravo sada bulji u sat. Bolje me dovedi kući prije nego što navalim sebi još veću nevolju na vrat zbog kašnjenja.”

Okrenula sam lice prema njemu i uputila mu kiseli smiješak.

Svaki put kad bih ga pogledala u lice, u to nemoguće savršeno lice, srce bi mi zatuklo snažno i zdravo i vrlo *prisutno* u grudima. Ovaj put, počelo je tući još brže od svog uobičajeno zatelebanog ritma. Prepoznala sam izraz na njegovom kameno mirnom licu.

“Već te snašla još veća nevolja, Bella”, prošaptao je kroz nepomične usne.

Premjestila sam se bliže njemu, ščepala ga za nadlakticu i ispratila mu pogled da vidim što to on vidi. Ne znam što sam očekivala – možda Victoriju kako stoji nasred ulice, dok joj vatreno crvena kosa vijori na vjetru, ili skup visokih, crnih ogrtača... ili pak čopor bijesnih vukodlaka. Ali nisam vidjela baš ništa.

“Što? Što je?”

Duboko je udahnuo. “Charlie...”

“Moj tata?”, kriknula sam.

Tada me pogledao, a izraz lica bio mu je dovoljno smiren da bar donekle ublaži paniku u meni.

“Charlie te... vjerojatno *neće* ubiti, ali razmišlja o tome”, kazao mi je. Opet smo krenuli, sada niz moju ulicu, ali prošao je pokraj kuće i parkirao uz prvo drveće.

“Što sam sad učinila?”, zgranula sam se.

Edward se osvrnuo prema Charliejevoj kući. I ja sam pogledala onamo, i tek tada primijetila što je parkirano na prilazu kraj policijskog automobila. Sjajno, jarkocrveno, izrazito upadljivo. Moj motocikl, razmetljivo ostavljen pred kućom.

Edward mi je rekao da je Charlie spreman da me ubije, tako da sigurno zna – zna da je *moj*. A samo jedna osoba može biti odgovorna za ovo izdajstvo.

“Ne!”, zgrozila sam se. “*Zašto?* Zašto bi mi Jacob to učinio?” Zapljusnuo me grozan osjećaj iznevjerenosti. Prešutno sam imala povjerenja u Jacoba – povjerila sam mu baš svaku svoju tajnu. On mi je trebao biti sigurna luka – ona osoba u koju se uvijek mogu pouzdati. Naravno da su ovog trenutka odnosi napeti, ali nisam mislila da se u samim njihovim temeljima išta promijenilo. Nisam mislila da su oni uopće *promjenjivi!*

Pa čime sam ovo zaslužila? Charlie će se tako razljutiti – i, što je još gore od toga, bit će povrijeđen i zabrinut. Zar nema već dovoljno svojih muka? Nikad mi na pamet ne bi palo da Jake može biti tako jadan, tako naprosto *sitna duša*. Suze su mi bolno navrle na oči, ali to nisu bile suze tugovanja. Izdao me. Odjednom sam se tako razljutila da mi je u glavi počelo bubnjati, kao da će mi prsnuti.

“Je li on još ovdje?”, prosiktala sam.

“Jest. Čeka nas tamo”, rekao mi je Edward i kimnuo glavom prema puteljku koji je napola razdvajao tamne rubove šume.

Iskočila sam iz auta i pojurila prema drveću, već stežući šake za prvi udarac u bradu.

Zašto je Edward morao biti toliko brži od mene?

Ulovio me oko struka prije nego što sam stigla do stazice.

“Puštaj me! Daj mi da ga ubijem! *Izdajico jedna!*” Vičnula sam taj epitet prema drveću.

“Charlie će te čuti”, upozorio me Edward. “A nakon što te uvede u kuću, možda će zazidati ulaz.”

Nagonski sam se osvrnula prema kući, i učinilo mi se da ne mogu vidjeti ništa osim kričavocrvenog motora. Sve mi je bilo crveno pred očima. U glavi mi je opet počelo bubnjati.

“Daj mi da samo propustim Jacoba kroz šake, pa ću se pozabaviti Charliejem.” Uzalud sam se pokušavala nekako iskobeljati.

“Jacob Black se želi vidjeti *sa mnom*. Zbog toga je još tu.”

To me zaustavilo u tren oka – smjesta mi je oduzelo volju za borbom. Ruke su mi omlitavjele. *Zapodjenu borbu; Paris padne.*

Bila sam bijesna, ali ne *toliko* bijesna.

“Hoće razgovarati?”

“Više-manje.”

“Koliko više?” Glas mi je počeo podrhtavati.

Edward mi je odmaknuo kosu s lica. “Ne brini, nije se došao boriti sa mnom. Nastupa kao... glasnogovornik čopora.”

“Oh.”

Edward je opet pogledao prema kući, a onda me čvršće uhvatio oko struka i poveo prema šumi. “Bolje da se požurimo. Charlie je sve nestrpljiviji.”

Nismo morali daleko otići; Jacob je stajao tek nešto niže niz stazicu. Čekao je naslonjen uz deblo obraslo mahovinom, tvrda i ogorčena lica, upravo onakav kakav sam znala da će biti. Pogledao je mene, a zatim i Edwarda. Jacob je rastegnulo usta u zljurad, neveseo osmijeh, te se odmaknuo od drveta. Stao je na vrhove bosih stopala, blago nagnut prema naprijed, čvrsto stežući uzdrhtale šake. Izgledao je krupnije nego kad sam ga zadnji put vidjela. Nekako je, nevjerojatno, i dalje rastao. Posve bi nadvisio Edwarda, kad bi stali jedan do drugoga.

Ali Edward je stao čim smo ga ugledali, ostavljajući širok razmak između nas i Jacoba. Edward se postavio tako da me zakloni tijelom. Nagnula sam se da vidim Jacoba – da ga optužim pogledom.

Pomislila bih da ću se samo još više razljutiti od njegovog prezirnog, ciničnog izraza lica. Umjesto toga, prisjetila sam se našeg zadnjeg susreta, kad su mu oči bile pune suza. Bijes mi se ohladio, jenjao, dok sam zurila u Jacoba. Tako ga dugo nisam već vidjela – bilo mi je grozno što nam je ponovni susret morao ispasti *ovakav*.

“Bella”, rekao je Jacob kao pozdrav i kratko kimnuo prema meni, ne odvajajući pogled od Edwarda.

“Zašto?”, prošaptala sam, nastojeći prikriti zvuk knedle u svom grlu. “Kako si mi to mogao učiniti, Jacobe?”

Cerenja je nestalo, ali lice mu je ostalo tvrdo i ukočeno. “Tako je najbolje.”

“Što bi sad *to* trebalo značiti? Hoćeš da me Charlie *zadavi*? Ili si htio da dobije srčani udar, kao Harry? Ko-

liko god da se ljutiš na mene, kako si to mogao *njemu* učiniti?”

Jacob se lecnuo, obrve su mu se skupile, ali nije mi odgovorio.

“Nikome nije htio ništa nažao – samo je htio da dobiješ zabranu izlazaka, pa da više ne smiješ provoditi vrijeme sa mnom”, promrmljao je Edward, objašnjavajući misli koje Jacob neće izreći.

Jacobi su se oči zakrijesile od mržnje kad je opet prostrijelio Edwarda pogledom.

“Daj, Jake!”, prostenjala sam. “Pa *već* imam zabranu izlazaka! Što misliš, zbog čega nisam dosad otišla u La Push da te pošteno izdevetam zato što izbjegavaš moje pozive?”

Jacbove oči naglo su opet pogledale u mene, prvi put zbunjene. “Zbog toga?”, upitao me, a onda je čvrsto stisnuo čeljust, kao da mu je krivo što je išta rekao.

“Mislio je da ti *ja* ne dopuštam, a ne Charlie”, opet mi je objasnio Edward.

“Daj dosta s tim”, brecnuo se Jacob.

Edward mu nije odgovorio.

Jacob se jedanput stresao, a onda je stisnuo zube tvrdo kao i šake. “Bella nije preuveličavala tvoje... sposobnosti”, rekao je kroza zube. “Tako da sigurno već znaš zbog čega sam došao.”

“Da”, složio se Edward blagim tonom. “Ali prije nego što počneš svoje, moram nešto reći.”

Jacob je pričekao, stišćući i opuštajući šake ne bi li obuzdao drhtaje što mu se spuštaju iz ramena.

“Hvala ti”, rekao je Edward, glasom punim iskrenog ganuća. “Nikada ti neću moći reći koliko sam ti zahvalan. Bit ću tvoj dužnik do kraja svog... postojanja.”

Jacob je blijedo gledao u njega, ramena ukočenih od iznenađenja. Na brzinu je razmijenio pogled sa mnom, ali moje je lice bilo jednako smeteno kao i njegovo.

“Zato što si čuvao Bellin život”, pojasnio je Edward grubim, žustrim glasom. “Kad ja... nisam.”

“Edwarde –”, zaustila sam, ali on je podigao ruku, očiju uprtih u Jacoba.

Shvaćanje je prešlo Jacobovim licem, a onda se vratila tvrda krinka. “Nisam to učinio zbog tebe.”

“Znam. Ali to ne potire zahvalnost koju osjećam. Smatram da ti to trebaš znati. Ako ikada budem u stanju išta učiniti za tebe...”

Jacob je podigao crnu obrvu.

Edward je odmahnuo glavom. “To nisam u stanju.”

“Ko je, onda?”, zarežao je Jacob.

Edward je pogledao u mene. “Ona. Brzo učim, Jacobe Black, i ne ponavljam istu grešku dvaput. Bit ću ovdje sve dok mi ona ne naredi da odem.”

Na trenutak me opčinio njegov zlatni pogled. Nije mi bilo teško shvatiti što sam propustila u razgovoru. Jedino što bi Jacob mogao htjeti od Edwarda bilo bi da ga ovdje više nema.

“Nikada”, prošaptala sam, i dalje obuzeta Edwardovim očima.

Jacob je ispustio zvuk kao da mu se povraća.

Nevoljko sam se otela Edwardovu pogledu da se mogu namrštititi na Jacoba. “Trebaš još nešto, Jacobe? Htio si me dovesti u nepriliku – i to si obavio. Charlie bi me lako mogao poslati u vojnu školu. Ali to me ne bi odvojilo od Edwarda. *Ništa* to ne bi moglo. Što još hoćeš?”

Jacob je netremice gledao u Edwarda. “Hoću samo podsjetiti tvoje prijatelje krvopije na nekoliko ključnih

stavaka u pogodbi koju su sklopili. Ta pogodba je jedino što me sprečava da mu ne iščupam grkljan iz ovih stopa.”

“Nismo ih zaboravili”, rekao je Edward u isti mah kad sam ja upitala: “Kakvi to ključni stavci?”

Jacob je i dalje mrko gledao u Edwarda, ali odgovorio mi je. “Pogodba je vrlo izričita. Ako iko od njih ugrize čovjeka, primirju je kraj. *Ugrize*, ne ubije”, naglasio je. Napokon je pogledao u mene. Oči su mu bile hladne.

Trebala mi je samo sekunda da shvatim razliku, a onda mi se lice ohladilo kao i njegovo.

“To se vas uopće ne tiče.”

“Ma nego što da –”, uspio je samo procijediti.

Nisam očekivala da moje ishitrene riječi prouzroče tako snažnu reakciju. Usprkos upozorenju koje je došao dati, očito nije znao. Zacijelo je mislio da je upozorenje samo predostrožnost. Nije shvatio – ili nije htio vjerovati – da sam ja već donijela svoj odabir. Da doista želim pripasti obitelji Cullen.

Od mog odgovora Jacobu je gotovo pozlilo. Čvrsto je pritisnuo šake o sljepoočnice, zažmirio i sav se skvrčio ne bi li obuzdao grčeve. Lice mu je postalo blijedozeleno pod crvenkastosmeđom kožom.

“Jake? Jesi dobro?”, upitala sam ga zabrinuto.

Zakoraknula sam prema njemu, a onda me Edward ulovio i naglo stavio natrag iza vlastita tijela. “Pazi! Ne uspijeva se obuzdati”, upozorio me.

Ali Jacob je već donekle opet bio svoj; sada su mu se tresle samo ruke. Namrgodio se na Edwarda s čistom mržnjom u očima. “Gah. *Ja* joj nikad ne bih naudio.”

Ni Edwardu ni meni taj naglasak nije promaknuo, kao ni optužba sadržana u njemu. Tihi siktaj oteo se Edwardu s usana. Jacob je refleksno stisnuo šake.

“BELLA!” Charliejev urlik odjeknuo je iz pravca kuće. “DA SI MI OVAJ ČAS UŠLA U KUĆU!”

Svi smo se ukočili, osluškajući tišinu koja je uslijedila.

Ja sam prva progovorila; glas mi je drhtao. “Kvragu.”

S Jacobova lica nestalo je srdžbe. “*Žao* mi je zbog onoga”, promrmljao je. “Morao sam učiniti što sam mogao – morao sam pokušati...”

“Baš ti hvala.” Podrhtavanje u glasu pokvarilo mi je sarkazam. Pogledala sam niz stazicu, gotovo očekujući da Charlie dotrči kroz rosnu paprat kao razbješnjeli bik. U takvoj situaciji, ja bih bila crvena marama.

“Samo još jedna stvar”, rekao mi je Edward, a zatim se obratio Jacobu. “Nismo pronašli ni traga od Victorije na našoj strani crte – jeste li vi?”

Znao je odgovor čim ga je Jacob pomislio, ali Jacob ga je svejedno izgovorio. “Zadnji put je to bilo dok je Bella bila... na putu. Pustili smo je da misli kako nam uspijeva promaknuti – stiskali smo обруč, spremali se zaskočiti je – ”

Ledeni su mi trnci prostrujali hrptom.

“Ali onda je odjurila kao da je svi vrazi gone. Koliko smo uspjeli prosuditi, osjetila je vonj one vaše male ženke i podvila rep. Odonda se više nije približila našoj zemlji.”

Edward je kimnuo glavom. “Kad se vrati, više neće biti vaš problem. Mi ćemo – ”

“Ubijala je na našem teritoriju”, prosiktao je Jacob. “Naša je!”

“Ne – ”, krenula sam se usprotiviti objema izjavama.

“*BELLA! JA VIDIM NJEGOV AUTO I JA ZNAM DA SI TAMO S NJIM! AKO MI NE UĐEŠ U KUĆU ZA JEDNU MINUTU...!*” Charlie se nije potrudio dovršiti prijetnju.

“Hajdemo”, rekao je Edward.

Osvrnula sam se prema Jacobu, sva na mukama. Hoću li ga ikad više vidjeti?

“Žao mi je”, prošaptao je tako tiho da sam mu morala čitati s usana da ga shvatim. “Bok, Bells.”

“Obećao si mi”, očajnički sam ga podsjetila. “I dalje smo prijatelji, je l’ tako?”

Jacob je polako odmahnuo glavom, a ja sam se gotovo ugušila od knedle u grlu.

“Znaš koliko sam se trudio održati to obećanje, ali... Ne vidim kako bih se i dalje mogao truditi. Ne više...” S mukom je nastojao zadržati čvrstu krinku, ali poljuljala mu se, a onda je nestala. “Nedostaješ mi”, bezglasno je izgovorio. Ispružio je jednu ruku prema meni, protežući prste, kao da bi htio da mu budu dovoljno dugi da prijeđu razdaljinu između nas.

“I ti meni”, protisnula sam. Ispružila sam ruku prema njegovoj preko širokog prostora.

Kao da smo vezani, odjek njegove boli sijevnuo je u meni. Njegova bol, moja bol.

“Jake...” Zakoraknula sam prema njemu. Htjela sam ga čvrsto zagrliti oko struka i izbrisati mu taj jad s lica.

Edward me opet odvukao od njega, ovaj put me zadržavajući, a ne braneći.

“U redu je”, obećala sam mu i pogledala mu u lice s pouzdanjem u očima. Razumjet će on to.

Oči su mu bile nečitke, lice bezizražajno. Hladno. “Ne, nije.”

“Pusti je”, zarezao je Jacob, opet pun srdžbe. “Ona to želi!” Prišao nam je za dva duga koraka. Titraj očekivanja bljesnuo mu je u očima. Prsa kao da su mu nabreknula kad se sav stresao.

Edward me gurnuo iza sebe i okrenuo se na peti prema Jacobu.

“Ne! Edwarde – !”

“ISABELLA SWAN!”

“Daj, idemo! Charlie je ljut!” Glas mi je bio pun panike, ali ne više zbog Charlieja. “Požuri!”

Povukla sam ga, a on se malo opustio. Polako me počeo povlačiti, ne ispuštajući Jacoba s oka.

Jacob nas je ogorčeno gledao, mračno se mršteći. Očekivanja mu je nestalo u očima, a onda, netom prije nego što će se šuma ispriječiti među nama, lice mu se odjednom iskrivilo od boli.

Znala sam da će me taj zadnji pogled na njegovo lice progoniti sve dok ga opet ne vidim nasimjanog.

I na licu mjesta zavjetovala sam se da ću ga *vidjeti* nasimjanog, i to uskoro. Naći ću načina da zadržim svog prijatelja.

Edward me samo čvrsto držao oko struka, odmah do sebe. Jedino mi je to zadržavalo suze u očima.

Imala sam ozbiljnih problema.

Najbolji me prijatelj ubraja u svoje neprijatelje.

Victoria je još na slobodi, te dovodi svakoga koga poznajem u opasnost.

Ako uskoro ne postanem vampirica, Volturi će me ubiti.

A sada se čini da ako *postanem*, vukodlaci Quileutea pokušat će to sami obaviti – nastojeći pritom ubiti i moju buduću obitelj. Nisam smatrala da bi u tome imali ikakvih stvarnih izgleda, ali hoće li moj najbolji prijatelj glavom platiti taj pokušaj?

Vrlo ozbiljni problemi. Pa zašto su mi onda svi odjednom djelovali tako beznačajno kad smo se probili kroz

preostalo drveće, a ja sam opazila izraz na Charliejevom zajapurenom licu?

Edward me blago stisnuo. "Tu sam ti."

Duboko sam udahnula.

To je tačno. Edward mi je tu, i grli me.

Mogu se suočiti s bilo čim dokle god je tako.

Isprсила sam se i krenula u susret svojoj budućnosti, sa svojom sudbinom čvrsto kraj sebe.